INTRĂ! IEȘI! NU TE ÎNDRĂGOSTI!

SĂ ÎNCHIZI O PASĂRE SĂLBATICĂ

BROOKE FAST

TRADUCERE DE **LIVIU SZŐKE**

LEDA EDGE

1

O SUTĂ DOUĂZECI ȘI ȘAPTE.

Acesta e numărul de vieți pe care de-a lungul anilor le-am dat la schimb pentru un burdihan plin cu mâncare.

Astăzi urma să vină numărul o sută douăzeci și opt.

Stătusem ascunsă la adăpostul întunericului unei alei încă de la prânz, cu ochii lăcrimând din cauza duhorii de urină și de gunoi putred.

Aveam mușchii țepeni ce implorau să fie și ei un pic destinși, dar rezistam, cu privirea lipită de intrarea în casa conspirativă.

Casa înșiruită dărăpănată stătea înghesuită între două clădiri cu apartamente gata să se prăbușească, iar ușa de la intrare părea destul de uzată ca să poată fi desprinsă din balamale cu un șut bine țintit.

Ce dura atâta?

În mod normal, înainte ca soarele să dispară dincolo de vârfurile zgârie-norilor și să-și continue coborârea către linia orizontului, aș fi avut un fugar legat în cătușe, care-și târa picioarele în timp ce-l trăgeam către închisoarea orașului. De aici, fugarul urma să fie transportat la Endlock, închisoarea aflată la vreo 160 de kilometri de marginea orașului. Acolo, avea să-și aștepte soarta – moartea dusă la îndeplinire de cetățenii din Dividium.

Însă, chiar dacă informatorul lui Aggie spusese că fugarul urma să fie mutat înainte de lăsarea întunericului din casa conspirativă, eu nu văzusem nicio urmă a prezenței lui, iar la acest moment al înserării, Sectorul Inferior zumzăia de activitate. Vânzătorii stradali strigau și-și împingeau cărucioarele șubrede pe străzi, încercând să-și vândă ultimele produse rămase muncitorilor din tura de zi ce se repezeau să-și cheltuie câștigurile meschine, în vreme ce siluete cu glugi negre umblau amenințător prin mulțime, sperând să audă din întâmplare vreo informație pe care s-o dea la schimb către autorități pentru niște credite în plus.

Trecători prudenți aruncau priviri fugare în direcția mea în timp ce se strecurau prin dreptul ascunzătorii mele, probabil confundându-mă cu vreun membru al gardienilor ieșiți în patrulare.

Eu eram și mai rău.

Un vânător de recompense – o trădătoare.

Ușa casei conspirative s-a crăpat de vreun deget. M-am retras și mai mult în ascunzătoare, ținându-mi răsuflarea de teamă ca nu cumva cel mai vag zgomot să mă trimită acasă cu mâna goală.

O bătaie de inimă mai târziu, ușa s-a deschis larg și o siluetă bine îmbrăcată s-a aventurat afară, înfruntând aleea în speranța c-avea să se topească în valul de navetiști din Sectorul Inferior.

Mi-am abandonat ascunzătoarea, iar pe față mi-a apărut un zâmbet sumbru în timp ce porneam către silueta care deja se îndepărta.

Chestia asta urma să se termine în curând. Deja-mi imaginam cum creditele din brățara de la încheietură se transformau din câteva zeci în câteva mii. Suficient pentru chiria pe câteva luni și o cămară doldora de rații care să ne ajute pe mine și pe fratele meu, Jed, să trecem peste iarnă. Ba poate chiar de-ajuns pentru o nouă pereche de ghete care să le înlocuiască pe cele gata să mi se dezintegreze în picioare și o geacă nouă de iarnă pentru Jed.

— Torin Bond! am strigat.

Silueta a încremenit cu un picior în aer și și-a lungit gâtul. Gluga i-a alunecat în jos spre ceafă pentru a dezvălui o chică de păr șaten înspicat cu cenușiu. Ochii obosiți îi erau tiviți cu vinețiu închis și plini de riduri fine la colțuri.

— Oprește-te! i-am comandat atunci când el a făcut încă un pas, așa că mi-am dus mâna la perechea de cătușe prinse la centura pantalonilor cargo negri. Nu vreau să-ți fac rău.

O minciună doar pe jumătate. Aș fi simțit o oarecare satisfacție să mă implic într-o bătaie cu pumnii cu un cetățean al Sectorului Superior – unul dintre cei care iau și tot iau, în timp ce se uită la noi cum murim de foame.

— Atunci, nu-mi face!

Cu asta, Torin a dispărut în mulțimea colcăitoare de navetiști, o umbră înghițită de un râu de trupuri în mișcare.

Rahat!

Mi-aș fi pierdut avantajul dacă ar fi ajuns la punctul de verificare de la graniță ce controla toate mișcările dintre Sectoarele Inferior și de Mijloc. Mii de navetiști erau înșirați de ambele părți ale punctului de verificare, așteptându-i pe gardieni să le scaneze brățările de la încheietură ca să le verifice identitățile și să le confirme că au permisiunea de a trece granița dintre sectoare. Dacă Torin ajungea acolo, fie l-aș fi pierdut în masele de oameni, fie l-ar fi recunoscut unul dintre gardieni și s-ar fi ales *el* cu creditele *mele*.

Granița ce despărțea cele două sectoare era imposibil de confundat – construcțiile din Sectorul Inferior rămăseseră să depună mărturie, ca niște rămășițe aproape prăbușite ale lumii de dinainte, neschimbate de când Consiliul împărțise orașul în trei sectoare după al doilea Război Civil.

La câteva străzi de unde mă aflam acum, de cealaltă parte a punctului de verificare, Sectorul de Mijloc era plin de clădiri nou construite și de cetățeni bine îmbrăcați. Costumele lor atent

călcate și rochiile unduitoare reprezentau doar începutul separării dintre noi și ei.

L-am zărit pe Torin în șuvoiul de navetiști. Își croia drum cu coatele prin mulțime, însă înghesuiala corpurilor îi încetinea înaintarea.

M-am repezit pe lângă cei aflați la marginea șirului, făcându-mi loc cu greutate pentru a mă mișca mai repede.

Cătușele de la centură îmi zdrăngăneau, lovindu-se de coapsă la fiecare pas, dar zgomotul era aproape complet înăbușit de ghetele mele care loveau țărâna bătătorită.

Torin a aruncat o privire peste umăr și a expirat aparent ușurat când nu m-a mai văzut în urma sa.

Exact cum intenționasem.

Am ales acel moment ca să-i pășesc chiar în drum.

Falca i s-a căscat, atârnând moale, și poate chiar aș fi râs de expresia lui dacă nu și-ar fi avântat pumnul în față pentru a-mi ținti nasul.

M-am ferit și m-am repezit la picioarele lui, trimițându-l de-a berbeleacul pe strada plină de pietricele. Câțiva navetiști au sărit înapoi, icnind, în timp ce alții abia dacă ne-au aruncat o privire încruntată și ne-au ocolit.

Torin a scos un strigăt, apoi a adunat o mână de pământ și de pietriș și-a aruncat-o înspre mine.

Am țipat și eu, protejându-mi ochii, însă am simțit înțepătura pietricelelor crestându-mi obrajii.

Manevra i-a oferit lui Torin suficient timp ca să se salte în patru labe, dar atunci m-am aruncat în spinarea lui înainte să apuce să se ridice și ne-am prăbușit amândoi grămadă la pământ.

Torin s-a rostogolit până a ajuns deasupra mea, blagoslovindu-mă cu icnete de răsuflare puturoasă. Mi-am repezit capul în fața lui înainte să mai apuce să facă vreo mișcare, iar urletul i-a fost înăbușit atunci când dinții i s-au înfipt în fruntea mea.

— Curvă nenorocită! a zbierat, scuipând un dinte și o gură plină de sânge, din care un gogoloi mi-a ajuns pe obraz.

— Original! am bombănit, strâmbându-mă când sângele a început să-mi curgă pe piele. Măcar dacă ai putea cumpăra cu credite și isteține.

Am cochetat preț de o clipă cu ideea de a vârî dintele lui Torin în buzunar. Pentru vânătorii de recompense care vizitau Endlockul era ceva obișnuit să colecționeze dinți de la cei pe care-i trimiteau la moarte și să-i poarte pe lanțuri atârnate în jurul gâtului ori să-i șlefuiască și să-i transforme în șiraguri de perle. Văzusem dinți purtați ca butoni sau chiar drept piesă de rezistență pe inele incrustate cu diamante. Erau trofee morbide – simboluri ale statutului. Cei care nu erau înzestrați cu darul vânătorii mergeau până într-acolo încât își cumpărau dinți de la vânzătorii din alei dosnice ca să nu fie mai prejos de cei de-o seamă cu ei – văzusem vecini care-și scoseseră chiar propriii dinți pentru a-i vinde celor bogați, mai cu seamă în timpul iernilor aspre, când nu-și puteau achita chiria sau nu-și permiteau rații pentru copiii lor.

Mâna lui Torin s-a strâns în jurul gâtului meu, oprindu-mi aerul și orice idee coerentă. Am început să dau din mâini cu putere, în căutarea unei arme, însă degetele mele nu găseau decât țărână. Din instinct, l-am izbit cu genunchiul între picioare înainte de a-l lovi scurt cu muchia palmei în gât. L-am împins de pe mine, silindu-l să se rostogolească pe burtă, iar apoi mi-am înfipt genunchiul în spinarea lui, icnind întruna și încercând să-mi recapăt răsuflarea.

Mi-am desfăcut cătușele de la centură și le-am prins strâns în jurul încheieturilor lui Torin.

Se îneca, dar tot a izbutit să-și răsucească gâtul până când ochii săi mi-au întâlnit fața. I-am evitat privirea.

„Să nu faci niciodată contact vizual!”

Asta era prima regulă a vânătorii de recompense.

— Am copii, a scâncit el.

Am înghițit în sec.

Și părinții mei aveau atunci când Consiliul i-a trimis la Endlock.

Dividiumul era condus de un Consiliu care se formase după încheierea războiului – trei conducători aleși de un comitet de oficiali din fiecare sector.

Fiecare consilier era atribuit unui sector pentru a veghea la aplicarea regulilor: consiliera Elder pentru Sectorul Inferior, consilierul Baskan pentru Sectorul de Mijloc și consilierul Peña pentru Sectorul Superior.

Toți locuiau în Sectorul Superior, în case suficient de mari pentru a adăposti zeci de persoane.

— Te rog! Nu vreau să mor.

Cuvintele lui Torin erau abia o șoaptă.

Îmi supraestima caracterul dacă avea impresia că l-ar fi ajutat cu ceva să mă implore să am milă.

— Nici eu, am murmurat.

Compasiunea n-avea cum să-l țină pe Jed în viață.

Masa de trecători continua să unduiască în jurul nostru, netulburată, o mărturie a numărului de persoane arestate și trimise zi de zi la Endlock.

Mulți dintre cei mai fideli vizitatori ai închisorii Endlock plăteau ca să vâneze infractori de joasă speță – asta era în mod obișnuit tot ce-și permiteau. Însă nimic nu le plăcea mai mult celor bogați decât să-și înfigă colții în unul de-ai lor. Iar un prizonier ca Torin? Pe vânătorii din Sectorul Superior i-ar fi mâncat degetele să-și încerce puterile cu el.

Aproape că mi se oprise inima când de dimineață verificasem baza de date a infractorilor, folosind străvechea tabletă pentru care adunasem cu greu destule credite ca s-o cumpăr la mâna a doua cu câțiva ani în urmă. Îmi apăruse un anunț care mă îndemna de zor să vizitez biroul Expoziției Endlock pentru Sectorul

Inferior pentru a discuta despre rezervarea unui pachet de vânătoare extrem de avantajos, care presupunea o schemă cu mâncare și cazare pentru două nopți la o tabără cu vedere spre terenurile închisorii Endlock.

Rezervă acum pentru un pachet cu poze gratis și un upgrade pentru arme!

Pufnisem în timp ce textul se derula pe ecran, iar apoi dădusem reclama la o parte pentru a scoate la iveală o listă proaspătă cu recompense. Lângă o poză începătoșată cu Torin, premiul pentru capturarea lui era stabilit la zece mii de credite.

Era cea mai mare recompensă pentru un infractor pe care o văzusem vreodată, iar închisoarea ar fi câștigat cel puțin de două ori acea sumă dacă-i vindea viața unui vânător.

Nu avusesem niciodată fondurile sau dorința de-a participa la o vânătoare, deși trimisesem destule persoane la pușcărie ca să mă consider responsabilă pentru semnarea condamnărilor lor la moarte.

Mă gândeam că vânătoarea era o dependență, cum e cea de pariuri sau de alcool. Le oferea oamenilor o senzație de putere, o percepție a controlului într-o societate care ne constrângea cu reguli nesfârșite. Reguli pentru momentul zilei în care aveam voie să ieșim din case. Reguli care ne dictau unde să punem piciorul în Dividium – nu ni se îngăduia accesul dincolo de Sectorul Inferior fără acte emise de autorități.

Am expirat adânc, săltându-l pe Torin în picioare și împingându-l în direcția închisorii orașului.

— Ia zi, Raven, azi ce mi-ai mai adus? m-a întrebat căpitanul Flint cu un glas la fel de aspru și de rece precum pereții de beton din jurul nostru.

Închisoarea era cea mai nouă construcție din Sectorul Inferior, dar și cea mai puțin îmbietoare. Încăperea din față nu era

altceva decât pereți cenușii și ferestre cu gratii, complet goală cu excepția unui birou ce ocupa mijlocul spațiului și a unui steag roșu ca sângele care acoperea peretele din spatele său. În centrul steagului erau trei cercuri negre întrepătrunse – unul deasupra și două dedesubt. Trei cercuri. Trei sectoare. Trei consilieri. Steagul Dividiumului.

Ușile grele de la intrare înăbușeau zgomotul străzilor, cufundându-ne într-o liniște încordată, întreruptă de glasurile subțiri ce răzbăteau de pe micuțul ecran al tabletei din mâna căpitanului Flint.

— Avem o știre de ultimă oră în legătură cu atacul din cvadrantul de vest al câmpurilor cu recolte ce a avut loc în urmă cu aproape două săptămâni. După o anchetă neobosită efectuată de gardienii orașului, Consiliul a anunțat că Eris Cybin, cunoscut terorist și conducător al organizației rebele numite Colectivul, este făptașul din spatele focului care a distrus o mare parte din viitoarea recoltă a orașului și a avut drept rezultat moartea mai multor muncitori pe câmp, precum și decesul lui Silas V. Elder, soțul consilierei Caltriona Elder.

Am mijit ochii la tabletă.

N-avea cum să fie adevărat.

Eris era conducătorul celulei Colectivului din Sectorul Superior. Deși în trecut Eris condusese mai multe raiduri și atacuri periculoase asupra Consiliului, niciunul nu fusese îndreptat împotriva recoltei orașului. Distrugerea culturilor nu prea avea cum să afecteze Consiliul – cel care urma să sufere era tocmai Sectorul Inferior. Responsabilitatea Colectivului pentru moartea soțului consilierei Elder avea ca rezultat și mai multe patrule și arestări în Sectorul Inferior, cu mandate sau nu.

— Gardienii încă mai încearcă să afle în primul rând ce căuta Elder dincolo de zidul de la granița Dividiumului, principala teorie sugerând că a fost o răpire meticulos planificată și dusă la îndeplinire de către Colectiv. Eris Cybin rămâne de negăsit.

Știrea respectivă i-a lăsat locul unei reclame pentru un magazin de bijuterii din Sectorul de Mijloc specializat în lustruirea dinților proveniți de la Endlock și transformarea lor în brățări contra deochiului.

Silueta bulboasă a lui Flint s-a aplecat deasupra dispozitivului, fără ca privirea să i se desprindă vreo clipă de la ecran chiar și atunci când l-am împins pe Torin în față.

Torin abia își târșâise picioarele pe scurtul drum până la închisoare, cedând doar după ce-mi scosesem pumnalul și-l amenințasem că-i retez apendicele preferat. După aceea, abia mai ținusem pasul cu el.

— Torin Bond, am anunțat, predându-l gardienilor de lângă biroul bogat ornamentat al lui Flint.

Tableta a căzut brusc pe blat, atenția lui Flint îndreptându-se total asupra bărbatului aflat acum în custodia lui.

— Atotputernicule Consiliu, ai luat-o pe urmele unui fugar din Sectorul Superior?

Ochii lui albaștri priveau fix într-ai mei, însă nu-mi dădeam seama dacă îmi admira curajul sau prostia mea i se părea de-a dreptul amuzantă.

— Flint, vorbim aici de vreo zece mii de credite.

El a cercetat iute o bucată de pergament, căutând numele lui Torin.

— Ce-a făcut?

— Anul trecut, nevastă-sa a avut o aventură. Când Torin a prins-o, i-a raportat iubitul gardienilor – le-a spus că-i furase un ceas extrem de valoros. Pentru aia, bărbatul a fost trimis la Endlock. Omorât. Și-apoi, acum câteva săptămâni, nevasta lui Torin i-a găsit ceasul ascuns în birou și l-a raportat la rândul ei.

Flint a scos un fluierat.

— Suculent!

— Curva mi-a înscenat-o! a mârâit Torin, iar gardienii l-au smucit de câteva ori de brațe, până s-a liniștit.

Mi-am răsfrânt buzele, adresându-mă lui Flint, dar vorbind destul de tare ca să mă audă și Torin:

— Chiar dacă n-ar fi comis fapta aia, nu cumva să vezi cum mor copii de foame în timp ce tu ai mai multă mâncare decât poți mânca vreodată reprezintă o infracțiune suficient de severă?

Poate că nu era corect. Poate că eram eu ceva mai acră pentru că Torin se născuse într-o familie care nu știa nimic despre străduaniile noastre în goana pentru supraviețuire.

Însă mâncarea nu era singurul lucru care despărțea Sectorul Inferior de cel Superior. În Sectorul Inferior, să fii arestat era aproape la fel de ușor ca respiratul. Pe când în Sectorul Superior, majoritatea cetățenilor primeau doar o simplă dojană pentru orice altceva decât cele mai oribile infracțiuni.

Iar ceea ce făcuse Torin putea fi foarte ușor catalogat drept crimă.

Flint a scos un mârâit, deloc dornic să comenteze ceva de rău la adresa Sectorului Superior, când era posibil ca unul dintre spionii Consiliului să tragă cu urechea.

Gardienii au dispărut cu Torin în spatele unei uși. Urmau să-l închidă într-o celulă de detenție până era gata următorul transport către Endlock.

Flint a clătinat din cap spre mine înainte să dea cu degetul pe ecranul tabletei, pe care a tastat o parolă pentru a accesa sistemul de recompense.

— O zi lejeră. Tu ești prima care a venit.

A mai atins un ultim buton, iar atunci brățara de la încheietură mi-a vibrat. Am înclinat ecranul micuț spre mine și am urmărit cum creditele creșteau încet-încet pe el, făcându-mă să mă simt din ce în ce mai ușurată.

Ajunsesem la ultimele 50 de credite, rămase de la vânătoarea pe care o îndeplinisem luna trecută. O femeie pe nume Perri.

O groază de operațiuni ilegale erau în desfășurare în Sectorul Inferior, însă a lui Perri fusese cea mai bănoasă. În special pentru

că profita de disperarea oamenilor. Femeia vindea medicamente contrafăcute. Antibiotice care nu vindecau infecția, medicamente pentru inimă care nu-și făceau efectul – tot ce vrei, ea vindea. Aggie auzise zvonuri că arestarea lui Perri nu contribuise cine știe ce la lichidarea acelei afaceri, iar eu încă mai încercam să dau de urma celorlalte persoane implicate în ea.

Am mijit ochii atunci când ecranul de la încheietură și-a încetat numărătoarea la ceva mai mult de opt mii. M-am întors spre Flint.

— Opt? Trebuiau să fie zece.

El a ridicat din umeri și s-a strâmbat.

— Mi-ai adus un bun afectat. Îi lipsește un dinte și are un ochi vânăt. Știi bine că cei afectați produc mai puțini bani pentru Endlock.

Vorbea de parcă rănile prizonierilor, *viețile* lor, erau un inconvenient pentru contul lui din bancă – însă rostirea cu voce tare a unei asemenea idei doar l-ar fi transformat într-un martor al ipocriziei mele.

Morțile lor îmi sponsorizau și mie existența.

— Jed a împlinit 18 ani, am bolborosit în schimb, sperând că poate urma să i se facă milă de mine și să-mi mai azvârle acolo câteva credite în plus.

Fratele meu, Jed, era motivul pentru care mă apucasem de la bun început de vânătoarea de recompense – se baza pe mine, iar eu aș fi făcut orice ca să aibă ce mânca.

— Deja? a fluierat Flint, delogându-se de la sistemul de recompense și anulându-mi astfel orice șansă la niște credite în plus. Îmi amintesc ziua în care ai intrat prima oară aici.

Pe atunci, Jed avea 11 ani, iar eu, 16.

Pentru ochii mei nevinovați, închisoarea păruse ceva oribil. Pereți de ciment sterili și gardieni mătăhăloși, care strigau prin ușile încuiate atunci când deținuții deveneau prea zgomotoși de

cealaltă parte. Fără să clipească măcar, căpitanul Flint îmi printase o listă cu fugari dați în urmărire generală. A doua zi, renunțasem la școală și începusem să-mi caut prima țintă.

Însă, cu toate defectele lui Flint, tot îi eram datoare. Fără ajutorul său, eu și Jed am fi murit de foame pe străzi, incapabili să strângem creditele necesare pentru a ne plăti chiria apartamentului nostru sărăcăcios.

— A crescut repede, am zis cu glas slab.

Și chiar așa era. Eu fusesem responsabilă pentru Jed de la moartea părinților noștri, din urmă cu șapte ani.

Acum, Jed avea să fie considerat un membru al societății cu drepturi și îndatoriri depline și pedepsit ca un adult pentru orice infracțiune, în loc să primească o tăietură.

Minorilor li se acordau trei șanse să rămână în limitele legii. Trei tăieturi, apoi erau trimiși la Endlock pentru a fi selectați ca ținte pentru vânătoare, indiferent de vârstă.

La fiecare infracțiune comisă înainte de 18 ani, gardienii orașului făceau o tăietură lungă și adâncă în carnea umărului lor cu un briceag standard – cicatricele reprezentau modul lor de-a ține evidența pentru câte șanse îi mai rămâneau fiecărui minor.

Din reflex, mi-am frecat cele două urme de tăietură scrijelite în partea din spate a umărului stâng, cicatrice groase și scoase pentru totdeauna în relief.

— Mai bine ai lua-o din loc.

Flint a făcut un gest de ușuire în direcția ușii, deja plictisit și pregătit să se întoarcă la urmărirea fluxurilor de știri. Și-a săltat piciorul desculț pe birou.

— Fie ca atotputernicul Consiliu să vegheze asupra ta!

I-am făcut semn de la revedere cu mâna și am trecut pe lângă gardienii ce stăteau de pază la intrarea în închisoarea orașului în vreme ce bombăneam răspunsul cerut:

— Fie ca ei să ne conducă spre pacea eternă!

— Te îmbeți ca să poți să te accepți, Thorne?

Am gemut și mi-am ridicat privirea la fiul lui Aggie, Graylin, care stătea rezemat de tejghea. Părul lui șaten, înspicat cu auriu, era răsucit la capete de la aerul umed din încăpere, iar între degete tot învârtea un pumnal.

Un dobitoc încrezut.

Existase o vreme în care mama și Aggie șușoteau între ele și-și aruncau priviri cu subînțeles atunci când vedeau cum Gray mă necăjea, iar eu în schimb roșeam.

Apoi un sărut furat, la o săptămână după ce împlinisem 16 ani. Căldura lipicioasă a verii lăsase locul unei boare de vânt delicios de răcoroase în timp ce stăteam și urmăream amândoi apusul de pe acoperișul clădirii unde eu aveam apartamentul. Gray transformase spațiul de beton golaș cu ajutorul unei pături și a câtorva mucuri de lumânare făcute de Aggie în casă, astfel încât pâlpâirea lor ușoară îi înfrumusețea trăsăturile în vreme ce lumina cerului devenea din albastră, portocaliu-rozalie, apoi neagră ca de catifea și împânzită de stele licăritoare.

Gray se aplecase spre mine, cu ochii aceia ca de smarald ațintiți într-ai mei în timp ce-mi cuprindea obrazul în căușul palmei. Eu scosesem o răsuflare tremurătoare, iar el se apropiase și mai mult, apoi buzele ni se atinseseră scurt pe când noi doi depășeam linia dintre amiciție și ceva complet nou.

A doua zi, părinții mei fuseseră arestați.

Apoi, după alte câteva zile, erau deja morți, iar eu devenisem vânător de recompense pentru a avea grijă de Jed.

O alegere pentru care Gray nu mă iertase niciodată.

„Dacă avem toți grijă unul de altul, atunci poate că am avea o șansă să luptăm pentru supraviețuire. Așa câștigă ei, Raven, atunci când nu avem grijă decât de noi înșine."

La început, cuvintele lui fuseseră rostite din inimă, cu sinceritate. Dar, când văzuse că în mine se schimbase ceva, că

aș fi făcut orice pentru a asigura supraviețuirea lui Jed, și doar supraviețuirea lui, Gray devenise rece și distant. Era ca și cum nici nu mă mai cunoștea, și nici eu nu-l mai cunoșteam pe el. Ca și cum toți acei ani dispăruseră cu totul în fața dulapurilor goale și-a chiriei mereu în întârziere.

Am clătinat din cap pentru a alunga amintirea.

— Poate că beată e singurul mod de a-ți suporta prezența.

Gray a scos un râset ca un lătrat, schițând un zâmbet care nu-i ajungea însă și la ochi.

— Unde-a plecat Jed?

Mi-am ferit privirea pentru a evita să văd orice fel de emoție ar fi afișat în acel moment, un soi de combinație de tristețe și dezgust, alegând în schimb să-i cercetez multitudinea de mici cicatrici care-i punctau pielea bronzată a obrajilor și-a mâinilor. Unele erau estompate, precum tăietura prelungă de pe tâmpla stângă, pe care-o căpătase atunci când căzuse prin podeaua fortului nostru improvizat într-o fabrică abandonată, pe când avea 12 ani. Altele erau destul de proaspete ca să le fi căpătat, probabil, în urma activităților sale în slujba Colectivului. Era la fel de înalt ca Jed, deși pe Gray nimeni nu l-ar fi descris drept deșirat – umplea cămașa pe care o avea pe el suficient de bine ca să nu mai trebuiască să-mi imaginez întinderile dure de mușchi ascunse pe dedesubt.

— Gray, stai departe de el!

Mi-am trântit halba pe tejghea și mi-am fluturat brățara spre Vern, înhățând halba de bere pe care i-o întindea altui client. Când m-a înjurat, i-am făcut cu ochiul, apoi mi-am târșâit picioarele prin cârciumă până am ajuns la ușa care ducea la încăperea din spate, cu Gray pe urmele mele.

— Hetty a fost omorâtă la ultima partidă de vânătoare.

Cuvintele lui Opal au ajuns la mine imediat ce m-am strecurat pe ușă, iar privirea mi s-a obișnuit suficient de bine cu întunericul

din încăpere ca să o văd pe femeia care stătea de vorbă cu soția lui Aggie, Loria.

— Trebuie să trimitem un înlocuitor dacă sperăm s-o scoatem pe Kit. De preferat cineva cu experiență de luptă, dacă vrem să o ducem dincolo de Pustiu în viață. Pe lângă condițiile aspre, am primit raporturi despre jefuitori care fură de la călători, ba uneori îi și răpesc.

Sprâncenele mi s-au unit. Să încerci să străbați Pustiul era echivalentul unei condamnări la moarte, cum era cazul și cu o vizită la Endlock.

Privirea Loriei s-a mutat la mine atunci când am ridicat mâna pentru a opri cuvintele lui Opal.

— Bei ca să uiți de probleme? m-a întrebat Aggie în liniștea care-a urmat.

Ce naiba era cu familia asta de-o interesa așa de tare câtă bere beam eu?

Aggie stătea în capul unei mese lungi și fuma dintr-o pipă de lut. Loria ședea la dreapta ei, cu brațele încrucișate la piept, iar ochii ei mijiți mă cercetau atent. Majoritatea celor vreo zece scaune din jurul mesei erau ocupate de oameni de vârste diferite, cu excepția scaunului din dreapta lui Aggie și a celui din capătul opus al mesei, pe care Gray s-a grăbit să se furișeze.

Mai multe lumânări iluminau spațiul, învăluind fiecare chip într-o pâlpâire gălbuie. În afară de fabricile care funcționau zi și noapte, sectorul nostru trebuia să apeleze la lumânări și felinare cu ulei după ce se dădea stingerea, când curentul electric era oprit toată noaptea. Sectorul Inferior avea cea mai mare rată a criminalității, lucru pe care Consiliul îl folosea drept scuză ca să ne impună ora de stingere. Spunea că asta e pentru binele nostru, însă de fapt era mai degrabă pentru a se asigura că Sectoarele de Mijloc și cel Superior aveau acces la oricâtă electricitate doreau de la centrala electrică, a cărei putere era limitată.

Sectorul Inferior era cel mai populat – aproape o sută de mii de persoane, la fel de multe ca Sectorul de Mijloc și cel Superior la un loc –, însă noi eram înghesuiți în cea mai mică secțiune a orașului, vârâți laolaltă în clădiri de apartamente minuscule, ca niște colonii de furnici.

— Nimic nu se compară cu o halbă de bere la temperatura camerei ca să scapi de vina de-a fi trimis încă un om la moarte, am spus și mi-am ridicat halba ca să iau o înghițitură prelungă.

În plus, Jed lucra până dimineață. Când aveam să mă împleticesc în apartament, el nu urma să fie acolo ca să vadă în ce hal eram.

Sau să mă condamne și mai mult.

Când Jed împlinise 18 ani, se văzuse nevoit să aleagă o tură oribilă de noapte la o stație de epurare a apei. Plata era mizerabilă, însă fusese singurul loc disponibil, iar el nu avusese de ales până găsea ceva în altă parte.

— A meritat-o din plin, scumpo, a venit răspunsul blând al lui Aggie în vreme ce-și aranja la loc o șuviță de păr grizonant ce i se desprinsese din cosiță.

Fața ei, bronzată și adânc ridată, arbora un zâmbet trist. Deja știa că-l predasem pe Torin autorităților – doar avea oameni pretutindeni.

— Vino să stai cu noi!

I-am dat ascultare, salutându-i din cap pe ceilalți membri ai Colectivului în timp ce-mi ocupam locul și scoteam din buzunar un pergament împăturit, pe care l-am împins pe masă în direcția lui Aggie.

— Uite! am șoptit ca să nu ne audă ceilalți. Tacha Vanil. Mamă singură. A fost lăsată fără casă când clădirea ei de apartamente s-a prăbușit anul trecut. E căutată pentru c-a furat câteva batoane de rații de la piață. Am găsit-o scormonind prin tomberoanele de gunoi pe aleea din spatele uzinei unde lucrează Jed.

Era o înțelegere pe care o aveam cu Aggie. În schimbul informațiilor pe care mi le oferea despre fugarii care comiseseră infracțiuni grave, eu o ajutam să dea de urma celor care nu meritau să fie arestați, darămite să fie uciși la Endlock. Colectivul le oferea adăpost și-i ajuta să se ascundă. Nu știam cum o făceau și nici nu întrebasem vreodată.

Aggie mi-a mulțumit dând din cap, iar apoi a pus bine hârtia în interiorul șalului ei și a zis încet:

— Avem noi grijă de ea.

— Așadar, cărui motiv îi datorăm plăcerea de-a te avea aici în seara asta? a întrebat Gray din celălalt capăt al mesei. Ai lăsat partea întunecată în urmă ca să ni te alături în mod oficial?

— În visurile tale! M-am lăsat pe spate în scaun, mi-am săltat pe masă picioarele încălțate în ghete și-am urmărit cum bucățele de noroi întărit s-au împrăștiat pe lemnul plin de zgârieturi. Sunt aici, am adăugat, doar pentru că Aggie a zis că are un job pentru mine. Unul care se plătește extrem de bine.

În afară de aranjamentul meu cu Aggie, de obicei mă țineam departe de Colectiv. La urma urmei, legăturile părinților mei cu grupul de rebeli avuseseră drept rezultat trimiterea lor la Endlock.

Și gura mea mare.

Însă Aggie fusese cea mai bună prietenă a mamei mele, un element de stabilitate în viața mea. Cu plățile pe care mi le oferea ea și recompensa pentru predarea lui Torin, acum aveam destule credite ca să ne aprovizionez cămara *și* să-l și mituiesc pe supraveghetorul de la stația de epurare ca să-l mute pe Jed pe tura de zi.

— Normal! a scuipat Gray, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Ție nu-ți pasă decât de credite. Părinții tăi ar fi…

— *Graylin!* și-a mustrat Aggie fiul, ca și cum ar fi fost încă un copil, nu un bărbat de 25 de ani.

M-am înroșit toată când am auzit de părinții mei, dar nu am mușcat momeala.

— Pur și simplu nu-i adevărat, am răspuns și mi-am înclinat iar halba, luând o înghițitură prelungă înainte s-o trântesc la loc pe masă. Îmi pasă foarte mult și de propria persoană, Gray.

El a dat să sară în picioare, dar s-a oprit imediat atunci când Aggie a ridicat o mână.

— Ajunge! a zis femeia, trăgând adânc din pipă. În lumea asta există suficientă violență cât pentru zece vieți. N-am nevoie de ea și aici.

Fuioare de fum i-au alunecat dintre buze atunci când a vorbit, învăluindu-mă în parfumul floral al frunzelor de rădăcină-de-fier pe care le fuma ca să-și mențină sub control durerile de articulații.

— Apropo de violență – am scanat masa cu privirea și mi-am dat seama că lipsea cineva –, în seara asta n-ar fi trebuit să fie și Eris aici?

Ceilalți membri ai celulei se alăturau când și când ședințelor din Sectorul Inferior ca să-și împărtășească veștile pe care nu se încredeau să le trimită prin mesageri.

— Chiar crezi că el ar veni încoace după știrile de azi?

Cuvintele lui Gray transmiteau din plin condescendență.

— Deci e adevărat?

Sperasem că era altcineva. Că Eris n-ar fi mers până acolo încât să distrugă hrană.

— E-adevărată partea cu recolta arsă, a răspuns Aggie, cu colțurile buzelor răsfrânte în jos. Dar n-am reușit să luăm legătura cu Eris ca să ne confirme presupusa lui implicare. O parte din membrii Colectivului cred că de fapt focul a fost comandat de Consiliu.

Mi-a picat fața când am auzit-o.

— Consiliul? De ce?

— Ca să i-o însceneze Colectivului, a răspuns Gray.

— În ultimele luni, opinia publicului despre noi s-a schimbat, a intervenit Loria. În bine. Recruții din cadrul programului lui

Gray au reușit să împartă mii de rații în plus și au răspândit vestea că acestea provin de la Colectiv. Echipele lui Zael și Opal au renovat câteva dintre fabricile abandonate ca să mai pună niște acoperișuri deasupra capetelor câtorva familii. Cetățenii ne asociază cu siguranța și protecția.

Am clătinat din cap.

— Una e să vrea Consiliul să-și recâștige bunăvoința publicului și cu totul altceva să distrugă hrană. Și-așa deja murim de foame. Iar Silas Elder a pierit în incendiul ăla. De ce-ar fi permis ei să se întâmple așa ceva?

— Nu *știm* sigur dacă în spatele atacului se află Consiliul, a insistat Opal. E doar o teorie.

— Ei ar prefera să murim toți de foame decât să creadă că am putea supraviețui fără să fim dominați de ei! a scuipat iar Gray. Și nimic nu-i face pe oameni să ne urască mai tare decât să fie lăsați să creadă că le-am distrus mâncarea.

Dar asta tot nu-mi răspundea la întrebarea despre Silas Elder.

— Vorbim mai târziu despre asta, ne-a întrerupt Loria, aruncând o privire plină de subînțeles în direcția mea înainte să mai pun vreo întrebare.

După părerea Loriei, Aggie vorbise deja prea mult de față cu mine, mai cu seamă că eu refuzasem întotdeauna să mă alătur cauzei în mod oficial.

— Care-i jobul, Aggs? am întrebat, schimbând subiectul și împrăștiind astfel încordarea din cameră.

Aggie a tușit, hârâind până ce Loria s-a aplecat în față și-a plesnit-o peste spate. În cele din urmă, a luat o gură din cana pe care o avea în față și i-a strâns mâna Loriei înainte să vorbească:

— Vreau să interceptezi toate mesajele consilierei Elder, în special scrisorile pe care i le trimite unui contact din Endlock.

Preț de o clipă, singurul zgomot din încăpere a venit de la Graylin, care-și tot înfigea pumnalul în masă, din nou și din nou.

Am început să râd.

— Ai înnebunit?

M-am împins departe de masă și m-am ridicat. Singurul lucru pe care mi-l doream mai mult decât creditele era ca membrii Consiliului să n-aibă habar de existența mea.

— Aș fi trimisă direct la Endlock.

— Nu și dacă nu ești prinsă, a replicat Aggie. Consiliera Elder n-a lăsat să-i scape absolut nimic către vreunul dintre agenții noștri care s-au infiltrat în cercul ei de apropiați. Are mare grijă cu ce suflă de față cu oricine, dar trimite des mesaje către cineva de la Endlock. Toate comunicațiile scrise sunt trimise cu transportul zilnic de deținuți noi – tu trebuie doar să găsești o metodă să-i subtilizezi scrisorile din transport.

— În primul rând, de ce trimite mesaje scrise? M-am încruntat, întrebarea ieșindu-mi de pe buze înainte să apuc să mă gândesc. De ce nu trimite mesaje criptate de pe tableta ei?

Gray a rânjit ironic.

— Unul dintre recruții din cercul de apropiați ai lui Elder a reușit să pătrundă în platforma de mesaje securizate a consilierei. N-a reușit să vadă prea multe înainte să fie scos din sistem, însă Elder trimite mesaje scrise către Endlock încă de când echipa ei a început să-și întărească securitatea.

Am clătinat din cap. Chestia asta era… Nici nu-mi dădusem seama că totuși Colectivul avea niște legături atât de importante. Chiar și-așa, sub nicio formă n-aveam de gând să mă supun unui risc atât de mare.

— Raven, e foarte important, a rostit Aggie încetișor, de parcă mi-ar fi citit iar gândurile. Sursa mea din Colonia de Nord a spus că Elder a luat legătura cu liderii lor, insistând să le îngăduie ei și anturajului său să vină în vizită acolo.

— De ce? am întrebat, propria judecată fiindu-mi învinsă de curiozitate.

— Ea *spune* că e pentru a studia creșterea culturilor lor și să vadă dacă există ceva din care oamenii noștri de știință să învețe de la ei ca să ne îmbunătățim recoltele.

Pământul din jurul Dividiumului era pe moarte.

Când eram mică, familia mea își făcea foarte multe griji din pricina hranei. Din ce-mi aminteam, nu era chiar îndestulătoare, însă rareori mă culcasem nemâncată. Dar ceva se schimbase acum zece ani. Solul începuse să se împotrivească – un efect secundar latent, ale cărui origini se aflau în otrăvirea cu radiații din timpul războiului. Acum, recoltele noastre nu mai creșteau, în pofida celor mai experimentați oameni de știință și fermieri care se luptau cu solul infectat.

Pe măsură ce mâncarea devenea tot mai puțină, prețurile explodau, iar noi eram tot mai aproape să murim de foame.

— Nu crezi că ea de fapt asta și vrea de la Colonia de Nord? am întrebat, cugetând la spusele lui Aggie.

Aceasta a clătinat din cap, însă cea care a vorbit a fost Loria:

— Dacă i-ar păsa atât de mult ca să se asigure că nu murim de foame, ar adopta măsuri pentru irosire și consumul în plus de hrană care au luat-o razna în Sectorul Superior și le-ar plăti oamenilor noștri salarii corecte. Ar fi mai mult decât suficient dacă produsele s-ar aloca în mod corect.

Eu nu eram chiar sigură în privința asta, însă n-avea niciun rost să mă contrazic cu Loria.

— Ce altceva ar mai putea dori de la ei? am întrebat.

— Asta încercăm și noi să aflăm, a răspuns Aggie.

Am clătinat din cap.

— Aggs, știi bine că pentru tine aș face orice, dar asta… e o condamnare la moarte.

— Dacă poate s-o facă cineva, tu ești aceea, a zis Aggie, căscând.

Rădăcina-de-fier o ajuta cu durerea, dar totodată era și un sedativ. N-avea să mai reziste mult la întâlnire.

Am rămas tăcută câteva secunde, gândindu-mă bine.

— Împiedică-l pe Jed să se alăture Colectivului și mă mai gândesc!

Discuțiile șoptite dintre ceilalți membri s-au oprit brusc.

Gray a scos un râset ca un lătrat, fără vreo urmă de amuzament, firește, și a deschis gura ca să spună ceva, dar o privire încruntată din partea Loriei l-a amuțit instantaneu.

— Raven, a zis Aggie, clătinând din cap. Jed e adult. N-ai cum să-l protejezi la infinit. Trebuie să-și facă singur propriile alegeri.

— E singura ofertă pe care mi-o poți face. Asta și creditele.

— Raven…, a dat Aggie să zică, însă pleoapele îi cădeau deja.

— Avem nevoie de niște timp în plus, a intervenit Loria, dând din cap în direcția mea. Dă-i bătaie! Vorbim mâine!

Eram așezată la bar, pe la jumătatea celei de-a treia halbe de bere, când am simțit cum mi se ridică părul de pe ceafă. M-am răsucit pe taburet și am scanat cu privirea încăperea până am identificat sursa acelei senzații: un bărbat stătea așezat într-un separeu dintr-un colț cufundat în întuneric, uitându-se la mine fără vreo urmă de discreție.

Era tânăr, poate cu vreun an sau doi mai mare decât cei 23 ai mei, și îmbrăcat complet în negru. Pielea maroniu-aurie îi era netedă și fără niciun semn, iar părul lung, negru ca abanosul, era strâns într-un nod pe care-l adoptau mulți dintre bărbații din Dividium. Câteva șuvițe rebele îi scăpaseră din funda care-i ținea părul legat, și bucle moi îi încadrau pomeții înalți și maxilarul bine conturat. Deși cămașa îi ascundea brațele și umerii lați, materialul era suficient de întins ca să trădeze faptul că poziția ocupată de el necesita mult efort fizic. Aș fi zis că e tâmplar sau chiar fermier, una dintre puținele profesii care le garantau cetățenilor acces la lumea din afara zidurilor Dividiumului – sub ochii atenți ai gardienilor orașului, desigur.

Mi-am ferit ochii, forțându-mă să cred că poate supraestimasem intensitatea privirii sale. Dar de fiecare dată când mă întorceam spre el, ochii îi erau lipiți de silueta mea.

Am sărit jos de pe taburet, cu mâna aproape de plăselele pumnalului prins pe coapsă, și am pornit cu pași țanțoși prin cârciumă. Cât stătusem în spate cu Aggie, înăuntru sosiseră și mai mulți clienți, așa c-a trebuit să-mi fac loc cu coatele printre ei, crispându-mă din cauza senzației create de pielea lor asudată lipită de a mea.

Expresia bărbatului a rămas impasibilă, ca și cum apropierea mea nu-l surprindea deloc, cu toate că buzele îi erau strâmbate de-un rânjet ironic.

Ceea ce mă făcea și mai precaută.

Am mai făcut un pas și m-am strecurat în separeu, suficient de aproape de bărbat cât să ni se-atingă umerii, iar apoi mi-am ridicat pumnalul ca să-i vadă bine vârful extrem de ascuțit.

Am deschis gura, dar în cameră a răsunat un strigăt care m-a împiedicat să mai zic ceva:

— Stingeți luminile! Patrulă în 60 de secunde!

În câteva clipe, felinarele au fost stinse, cufundând toată încăperea în beznă. Grupuri de clienți gălăgioși au început să șușotească, în vreme ce chitarista cu ochi lăcrimoși din colț și-a încetat cântecul la mijlocul acordului de strună.

Înghesuiți amândoi în separeul jerpelit și buimăciți de pierderea bruscă a vederii, mi-am apăsat ferm pumnalul de coastele bărbatului.

El a scos un chicotit gros și jos ce mi-a făcut pielea de găină pe brațe, dar n-a suflat niciun cuvânt. Răsuflarea lui caldă a umplut aerul din jurul meu, încărcat de parfumul de frunze de mentă și mied.

Afară, bocancii gardienilor care alcătuiau patrula făceau pietrișul să scrâșnească, iar lanternele care treceau peste geamurile de deasupra noastră proiectau în urma lor umbre jucăușe pe pereții pivniței.

Dar apoi, la fel de repede pe cât veniseră, gardienii au trecut mai departe.

Personalul cârciumii a reaprins felinarele, iar muziciana și-a reluat zdrăngănitul la chitară, astfel încât camera și-a recăpătat starea obișnuită de zgomote haotice.

— Ce dorești? l-am întrebat pe bărbat.

Ochii i-au trecut alene, fără să se grăbească, peste fața mea, oprindu-se o secundă prea mult în dreptul buzelor înainte să-mi întâlnească privirea cu niște ochi precum mierea topită, tiviți de gene lungi și dese.

— Asta, a răspuns el cu un rânjet. Deși ar fi de preferat fără pumnalul tău înfipt în coaste.

— Asta? am repetat, prelungind cuvântul și arcuind totodată o sprânceană.

— Mm-hmm! a fredonat el. O femeie frumoasă și periculoasă lipită de mine în acest separeu.

Chiar *flirta cu mine*? Fața mi s-a înroșit toată. O seară în care urmărisem un fugar pentru recompensă, urmată de cererea lui Aggie de a intercepta corespondența Consiliului, mă făcuseră extrem de încordată, motiv pentru care îl catalogasem imediat pe acest tip ca pe un pericol. Dar poate că nu era. Poate că era exact distragerea pe care-o căutam.

Am abandonat imediat toate responsabilitățile și mi-am lăsat privirea să-i admire lacom trupul, observându-i materialul fin al hainelor. Păreau noi-nouțe, fără nicio pată vizibilă. Niciun petic care să-i acopere coatele sau genunchii prea tociți, iar când am aruncat o privire sub masă, am zărit o pereche de bocanci fără nicio zgârietură sau urmă de uzură. Deci nu un fermier.

— Nu ești de pe-aici, am concluzionat, mijind ochii. Sectorul de Mijloc? Ce cauți aici?

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva, dar n-a mai apărut, a răspuns bărbatul, aruncând o privire primprejur.

— Îi cunosc pe majoritatea celor care vin la Cârciuma lui Vern. Pe cine cauți?

M-a privit atent câteva clipe, frământându-și buzele de parcă ar fi cântărit dacă merit sau nu o mărturisire.

— Eris Cybin.

M-am silit să nu reacționez în niciun fel.

— Un prieten de-ai tăi?

— Trebuie să-l recompensez.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Îi ești dator lui Eris? Ești mai prost decât credeam.

— Îl știi?

— Știu ce-i *poate capul*.

— E aici? a întrebat bărbatul, parcă abia respirând.

Am clătinat din cap, repetând cuvintele lui Gray de mai devreme:

— Chiar crezi că ar veni încoace după știrile de azi?

I-a căzut fața, însă buzele i s-au răsfrânt iar într-un rânjet ironic.

— Ce păcat! Însă aș zice că prezența ta e un premiu de consolare generos.

— „Premiu de consolare?" Mi-am dat ochii peste cap. Chiar știi cum să faci o femeie să se simtă specială. Te rog, nu-mi spune că-n cazul tău replica asta cu adevărat funcționează!

— Asta tu va trebui să-mi spui. E prima dată când o încerc.

Piciorul i s-a lovit de-al meu pe sub masă, făcându-mă să rămân fără aer.

— Păi, cred că depinde, am spus și am făcut un semn cu mâna între noi doi. Tu care crezi că va fi rezultatul acestei situații?

— Speram să-mi folosesc farmecul ca să te conving să mă urmezi până acasă la mine, a răspuns el și mi-a făcut cu ochiul.

Pulsul mi-a luat-o la goană.

— Groaznic de arogant din partea ta! am rostit pe un ton tărăgănat, vârându-mi pumnalul înapoi în teacă și relaxându-mi

umerii. Doar pentru că n-am de gând să te înjunghii în coaste nu înseamnă c-o să ajung despuiată la tine în apartament.

— Despuiată?

Ochii i s-au întunecat.

— Ia te uită la tine, cum încerci să mă corupi, când eu nu voiam decât să mă conduci până acasă! Că nu-i deloc sigur să umbli singur pe-aici.

Am pufnit și mi-am terminat berea, simțind cum alcoolul mi se suie direct la cap și alungă cu totul orice gând despre Torin, Eris și cămări goale.

— De ce oare am impresia că la tine n-a mai rămas nimic de corupt? am șoptit, aplecându-mă în față până când între buzele noastre mai rămăseseră doar câțiva centimetri.

Eu vedeam situația în felul următor: puteam să mă întorc la apartamentul meu pustiu și trist și să-mi curăț sângele de pe mâini, sau puteam să las un străin superb să mă ajute să uit de toate.

O alegere deloc, dar deloc grea.

— Ce ciudat! a zis el, fără să-și desprindă ochii de la buzele mele. Și eu aveam exact aceeași impresie despre tine.

— Eu sunt Raven, i-am spus, dorindu-mi ca el să afle totuși *ceva* despre mine înainte să-l sărut.

A șovăit, dar în cele din urmă a replicat:

— Vale.

M-am tras și mai aproape, la doar câțiva milimetri de-a elimina complet distanța dintre noi și de a scăpa în sfârșit de ultimele rămășițe ale unei zile oribile, dar apoi, nu departe de noi, a erupt un hohot de râs puternic, după care m-am trezit udă fleașcă – un lichid călduț și acru mi-a acoperit în întregime fața.

Am țâșnit în picioare, trecându-mi mâna peste față ca să-mi șterg berea din ochii iritați.

— Scuze! a bălmăjit greoi un individ, apropiindu-se de mine. Nu încercam decât să-ți atrag atenția.

Am tras adânc aer pe nas și l-am lăsat să-mi iasă pe gură cu un șuierat. Doar un tip beat. Nicidecum o amenințare.

Însă apoi mâna i s-a încleștat în jurul încheieturii mele.

— Dă-i drumul! a mârâit Vale în vreme ce ieșea din separeu.

Mi-am dat ochii peste cap la el, iar mâna mi s-a îndreptat spre pumnal.

— Am văzut că te făceai comodă acolo cu el, a continuat bărbatul. Dar dacă ești în căutare de companie, eu aș fi dispus să pariez că am mai multe de oferit decât el.

— Tentant! am rostit printre dinți, smulgându-mi mâna din strânsoarea lui și întorcându-mă spre Vale. Dar nu mă interesează.

— Scârbă! a bombănit el nu foarte tare.

După aceea, n-a fost deloc vina mea că omul a sfârșit pe jos inconștient, cu un ochi vânăt și nasul rupt.

Mi-am scuturat mâna în încercarea de-a scăpa de durerea din nodurile degetelor.

— După cum ziceam – cuvintele lui Vale mi-au gâdilat urechea când s-a aplecat spre mine –, m-aș simți mult mai în siguranță dacă m-ai conduce până acasă.

N-am reușit să-mi înfrânez râsul care mi-a alunecat de pe buze.

— N-ai de gând să faci ordine în urmă? a strigat Vern când a văzut că sunt cu ochii pe ușă.

— Tare vorbăreți mai suntem în seara asta, ai, Vern? am fredonat, pornind în direcția debaralei.

Am dat la o parte pânzele de păianjen și gândacii ca să iau mopul și găleata care cu siguranță nu văzuseră vreodată lumina zilei.

Apoi le-am aruncat pe pieptul bărbatului inconștient.

— Își revine el curând. Pune-l să-și curețe propria mizerie!

Vern a scos un mârâit, însă eu îi făcusem deja semn lui Vale să mă urmeze, apoi am urcat treptele și am ieșit pe ușă pentru a înfrunta orașul aproape adormit.

3

— În acest moment, în Sectorul Inferior s-a dat ora de stingere. Sub nicio formă cetățenii nu au voie să iasă din case până dimineață. Dacă veți fi găsiți pe străzi, veți fi arestați pe loc.

Vocea monotonă a consilierei Elder se scurgea din boxe, repetându-se întruna, răspândindu-se pe străzile tăcute.

— Cât mai e? am întrebat.

Mergeam de câteva minute prin întuneric, ținându-ne aproape de clădiri și cercetând umbrele după gardieni ieșiți în patrulare.

Inima îmi bubuia în piept, și abia acum, în timp ce-l urmam pe străin pe o alee întunecoasă, mi-am dat seama de propria-mi prostie.

Berea și modul în care buzele lui Vale arătaseră în lumina felinarelor mi se urcaseră la cap, însă acum, când briza rece își strecura degetele prin jacheta mea uzată și cu amenințarea patrulelor, înțelegeam că ar fi trebuit să fiu cuibărită în siguranță în patul din apartamentul meu.

— Nu mai e mult, m-a anunțat Vale, întinzându-se și luându-mă de mână.

Degetele lui calde le-au cuprins pe ale mele, aprinzându-mi ceva în interior.

Poate că totul avea să fie bine.

Poate că, măcar de data asta, puteam să-mi iau o noapte liberă și să nu mă mai gândesc la Jed, la chirie și la plata următoare. Să pot să fac ceva și pentru mine.

Un zdrăngănit dinspre strada din capătul aleii m-a făcut să înghețe.

— Am auzit ceva acolo, s-a auzit dinspre stradă un glas ușor, prea aproape pentru a mă simți liniștită.

— Dă-o-ncolo, Glin! a venit un răspuns gros și huruitor. Tura noastră aproape s-a încheiat. Dacă găsim pe cineva, o s-avem de completat hârțoage și n-o să mai ajungem ore bune acasă.

Am simțit o tragere de mână, iar Vale m-a smucit îndărăt, ducându-și totodată un deget la buze.

Când am făcut pasul următor, am lovit o sticlă goală, care s-a spart de cărămizile clădirii de alături. M-am întors spre Vale, cu ochii mari.

Liniște.

Iar apoi, zgomot de pași rapizi.

Am tras adânc aer în piept și l-am eliberat încetișor în vreme ce studiam împrejurimile în căutarea unei căi de scăpare.

Aleea era străjuită de clădiri cu apartamente, însă nu se zărea nicio scară de evacuare de urgență sau vreuna de metal pe care să mă cațăr. Niciun pervaz jos prin care să mă strecor și nimic suficient de mare în spatele căruia să mă ascund.

M-am pipăit după pumnalul prins de coapsă.

— Un cuțit n-o să fie de folos în fața puștilor lor, a șoptit Vale.

M-am oprit.

Dacă nu puteam să lupt, eram terminată.

Singurul mod de-a scăpa de pe alee se afla în fața noastră sau mai departe în urmă, pe unde intraserăm.

Am simțit cum mi se încleștează gâtul și am încremenit, incapabilă să înghit aer.

Urma să mor la Endlock, exact la fel ca părinții mei.

Iar Jed trebuia să se descurce singur-singurel.

Mi-am încleștat și mai tare mâna tremurătoare în jurul plăselelor pumnalului și l-am scos din teacă. N-aveam de gând să-i las să mă prindă vie.

Apoi o mână mi s-a așezat pe braț.

— Ai încredere în mine?

Vale era destul de aproape cât să-i simt răsuflarea pe obraz.

— Deloc, am șoptit.

El s-a lipit de mine, așa că m-am tras înapoi până când umerii mei au atins cărămida, astfel încât nu mai aveam unde să mă retrag.

— Îți promit că pot să te scot din asta! a șoptit Vale. Lasă-mă să te sărut!

Aproape am râs de absurditatea acestei propuneri, dar m-am oprit imediat când mi-a picat fisa.

Mâinile îmi tremurau, iar pașii gardienilor bubuiau tot mai aproape în timp ce înghițeam ceea ce știam că sunt ultimele guri de aer.

Nu mai aveam unde să fug sau să m-ascund.

Nicio șansă să mai scap cu viață din asta.

Dar puteam să aleg să-mi trăiesc ultimele clipe simțind plăcere în loc de frică.

Mi-am strecurat pumnalul înapoi în teacă.

— Bine!

Dacă Vale a rămas surprins, n-a arătat-o. Mâinile lui mari mi-au alunecat de o parte și de alta a gâtului până când mi-au încadrat fața, cu degetele mari sub maxilar. Iar apoi și-a lipit buzele de ale mele.

A scos un geamăt când gura mi s-a deschis sub a lui, iar limba i-a alunecat pe buzele mele înainte să mi se strecoare în gură.

L-am tras și mai aproape, cu pulsul luându-mi-o la goană în vreme ce-mi plimbam mâinile pe ceafa lui și-apoi prin păr, până când am ajuns la funda care-i împiedica pletele perfecte să-i

alunece pe față. I-am desfăcut-o brusc și mi-am încleștat degetele în părul lui, bucurându-mă de moliciunea sa.

Cineva vorbea undeva în fundal, dar eu nu-i distingeam cuvintele.

Adrenalina mi-a năvălit prin vene, teama amestecându-se cu plăcerea în timp ce mă lăsam cucerită cu totul de Vale, sărutându-l cu și mai multă forță, aspirându-l cu totul. O mână mi-a alunecat pe sub cămașa lui și apoi peste duritatea netedă a mușchilor abdomenului. O căldură lichidă mi s-a adunat în stomac și am scos un geamăt ușor, iar atunci, drept răspuns, mi-a mușcat buza de jos.

— Ai grijă, Păsăruico! a mârâit el. O să mă faci să uit că nu suntem singuri aici.

Eu deja uitasem.

— Fața la perete și mâinile în aer!

Lumina unei lanterne a străpuns bezna, orbindu-mă pe moment.

— Să nu te miști! mi-a șoptit Vale, trecându-și degetul mare peste buzele mele încă desfăcute.

Apoi s-a întors să-i înfrunte pe gardieni, corpul său blocându-l aproape complet pe al meu.

— Am spus…, a început gardianul.

— Te-am auzit, l-a întrerupt Vale cu o voce joasă.

Făcea cu mâinile ceva ce nu reușeam să văd, suflecându-și mâneca pentru a le arăta ceva aflat la încheietură, un ceas sau brățară sau…

— Vale, cred că ar trebui să le dăm ascultare, l-am zorit, folosindu-mi corpul pentru a-mi ascunde mișcările față de gardieni în timp ce îmi scoteam încă o dată pumnalul. O să te rănească.

Însă ambii gardieni amuțiseră, iar lumina lanternei mi s-a îndepărtat de față.

— Ne cerem scuze! Vă rugăm, continuați!

Am înghețat iar, gândindu-mă că trebuie să fi auzit eu greșit.

Însă ambii gardieni se întorseseră deja și practic acum alergau înapoi de unde veniseră, lăsându-mă complet amuțită și uluită acolo, holbându-mă la spinarea lui Vale.

Stomacul mi-a fost cuprins brusc de greață când mi-am dat seama ce făcusem. Pe cine sărutasem. Pentru că exista un singur lucru care ar fi împiedicat să fie arestat cineva din Sectorul Inferior după ora de stingere.

N-am mai vorbit decât după aproape un minut, când pașii gardienilor deja nu se mai auzeau, iar Vale s-a întors în sfârșit cu fața la mine.

— Ești gardian.

Cuvintele mi-au ieșit însoțite de un tremur atunci când le-am silit să-mi treacă de buze, chiar dacă eram sigură că nu mă înșel. Vale nu arătase niciun semn de teamă cât timp gardienii se repeziseră spre noi.

Era unul dintre trepădușii Consiliului, iar eu îl *sărutasem*. Mâinile îmi tremurau pe pumnal și practic mă mâncau de dorința de a-l înjunghia. Doar gândul la Jed m-a făcut ca în schimb să-l vâr la loc în teacă.

— Ceva de genul ăsta, a răspuns și s-a strâmbat când a văzut ceva, nu știu exact ce, în ochii mei.

Mi-am tras brațul înapoi și i-am ars un pumn drept în față. Am auzit un pârâit și un geamăt, însă am rupt-o la fugă înainte să aflu cum avea să reacționeze.

Când m-am întors la apartament, clădirea era cufundată în întuneric – curentul era oprit ca urmare a orei de stingere. M-am împleticit în sus pe scări, simțind începutul unei dureri de cap ce-mi vibra dinspre ceafă spre creștet, și am început să-mi caut cheile prin buzunar.

Am scuturat zdravăn clanța, înclinând-o în singurul mod în care-mi primea cheia, dar, în loc să se înțepenească în broască, ușa s-a deschis scârțâind fără să se opună, așa c-a trebuit să mă prind de toc ca să nu pic cu nasul drept pe plăcile de gresie crăpate ale podelei din bucătărie.

Jed uitase să pună zăvorul la ușă.

M-am uitat prin jur, observând că toate lucrurile păreau să fie la locul lor. Asta, măcar, era un dram de noroc în noaptea de pomină pe care o avusesem.

M-am prăbușit în pat fără să mă mai sinchisesc să mă schimb și m-am trezit pe salteaua plină de ghemotoace doar câteva ore mai târziu, cu capul bubuindu-mi de durere.

Sau ceea ce credeam eu că-mi bubuie, până am auzit-o pe Aggie cum îmi bate cu pumnul în ușa apartamentului și țipă la mine să mă ridic din pat.

Patul a scârțâit când m-am săltat în picioare.

— Vin acum! am răcnit. Încetezi odată cu bătutul în ușă?

Când am ajuns în bucătărie, Aggie intrase deja folosindu-și propria cheie și-mi pusese ibricul la încălzit pe aragaz. S-a așezat pe unul din scaunele desperecheate ce înconjurau masa șubredă, cu fața luminată de strălucirea slabă a zorilor ce se strecura prin geamul de deasupra chiuvetei și-i scotea în evidență cearcănele întunecate din jurul ochilor.

— Aggs, pentru numele lui Dumnezeu! Ce cauți aici?

— Stai jos! a fost răspunsul ei, ignorându-mi întrebarea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Stai jos! a repetat, făcându-mi inima să se prăbușească.

Crezusem că trebuie să fi venit încoace pentru a mă convinge să ajut Colectivul, însă asta nu explica de ce mâinile îi tremurau pe lângă corp.

— Bun! Mi-am ridicat mâinile în semn de predare și m-am așezat pe unul din scaunele șubrede. Dar să vorbești încet! am

spus. Jed cred că doar ce s-a băgat la somn după tura de noapte. Nu vrei să-l trezești.

— Raven, Jed a fost arestat azi-noapte.

Mi-a scăpat un râset tremurător.

— Aggs, să știi că nu-i amuzant!

— Nici n-am intenționat asta.

— Jed doarme, am insistat, dar, în timp ce o ziceam, am observat cârligul gol de lângă ușă în care ar fi trebuit să-i atârne geaca.

Aggie a clătinat din cap spre mine, iar colțurile buzelor i s-au arcuit în jos. Și poate că tot n-aș fi crezut-o dacă n-ar fi fost ochii ei și lacrimile ce-i umpleau deja.

Panica m-a prins în gheare atunci când m-am ridicat și m-am repezit în camera lui Jed, cu inima bubuindu-mi în piept.

Am smucit de ușă și am deschis-o, tresărind când s-a izbit de perete, și mi-am rotit privirea prin încăpere.

Patul lui era făcut, iar așternuturile, perfect netede și neatinse.

Am simțit un gol uriaș în stomac și cum măruntaiele mi se transformă în gheață. Jed era inteligent. Precaut. Întotdeauna se ferea de probleme și niciodată nu venea târziu acasă. Dacă nu era aici…

M-am întors la scaun exact în clipa în care Aggie așeza o cană plină cu ceai aburind pe masă, în fața mea.

— L-am văzut la Cârciuma lui Vern chiar înainte să-i înceapă tura, am șoptit, cu mâinile încleștate în pumni și așezate pe coapse.

— Bea! a insistat ea, împingând cana spre mine.

Am ridicat-o, inhalând aroma de ceai de mentă și lăsând căldura căniii să mi se scurgă în mâini și să-mi alunge o parte din frigul care mi se instalase deja în oase.

— Povestește-mi!

— S-a întâmplat imediat după stingere. Își începuse tura abia de o oră când l-a găsit fiul lui Torin Bond, a început Aggie, aplecându-se spre mine, de parcă simțea că abia mai rezistam.

— Fiul lui Torin Bond, am repetat amorțită, luând o gură de ceai opărit și lăsându-l să-mi ardă gâtul.

Aggie a încuviințat din cap.

— Fiul lui Torin e prieten cu fiul consilierului Baskan, Roald. Leif mi-a spus că cei doi au intrat în stația de epurare a apei împreună cu o patrulă și că nu i-a oprit nimeni.

Leif era și el membru al Colectivului. Avea aceeași vârstă cu Jed, iar cei doi își făceau aproape toate turele de la stația de epurare împreună.

— Și ce-au făcut?

Am lăsat cana la loc pe masă, înainte să-mi scape din mâinile care nu mi se mai opreau din tremurat.

— L-au atacat. Au făcut să fie arestat imediat ce le-a opus rezistență.

— Dar el se apăra! Asta nu-i o infracțiune! am țipat, plesnind masa cu palmele.

— Dacă fiul consilierului spune că e o infracțiune, atunci e o infracțiune, a replicat Aggie, strângându-și cu atâta forță cana de ceai, încât nodurile degetelor i s-au albit.

— Dar de ce să-l rănească pe el? De ce nu pe mine?

— Leif a zis că l-au batjocorit pe Jed. I-au spus că mai întâi veniseră aici, acasă la apartamentul tău, dar, când nu te-au găsit, și-au zis că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ar fi să-l trimită pe el la Endlock în locul tău.

Ușa rămasă neîncuiată.

Veniseră după mine, iar eu, în loc să fiu aici și să le îndur mânia, rămăsesem să beau la Vern cu intenția de-a încălzi patul unui străin.

Nu-l protejasem pe Jed.

M-am ridicat și am dat să-mi iau jacheta.

— Putem să vorbim cu căpitanul Flint, i-am spus lui Aggie. O să fac câteva joburi pe gratis. Îl las pe el să păstreze creditele și în schimb să-l elibereze pe Jed.

— Raven, e prea târziu, a zis Aggie, atingându-mă pe umăr. L-au băgat pe Jed în transportul de seară. Deja a ajuns la Endlock.

Cuvintele ei au rămas să atârne greu în aer, plimbându-mi-se prin cap într-o buclă nesfârșită. Jed era la Endlock.

Am tras adânc aer în piept. Mâinile îmi tremurau, iar camera se învârtea în jurul meu în timp ce mă căzneam să înghit suficient aer.

— Trebuie să facem ceva.

Aggie mă urmărea cum îmi pierd complet controlul și, dându-și seama că trebuie să rămână ea calmă pentru amândouă, s-a repezit să mă împingă înapoi pe scaun și s-a așezat în fața mea.

— Trebuie să-l scot de-acolo, am șoptit.

— Și o să-l scoți, mi-a răspuns ea fără să șovăie, făcând ca trupul să mi se mai relaxeze întrucâtva.

— Cum? am întrebat-o.

Aveam un glas subțire, ca de copilaș.

— Am discutat cu Colectivul înainte să vin încoace. S-au arătat de acord să te ajute să-l duci pe Jed la adăpost în schimbul serviciilor tale. Trebuie să ne faci câteva favoruri, iar noi o să te ajutăm să intri în Endlock.

— Cum aș putea să-l ajut pe Jed dacă ajung să fiu și eu închisă alături de el? am întrebat, iar ideea asta revoltătoare m-a făcut să adopt un ton mult mai aspru.

— Draga mea, singura cale de-a evada de la Endlock este din interior.

— Să-l ajut să evadeze?

Dintre buze mi-a scăpat un hohot de râs plin de amărăciune.

— Nimeni n-a evadat vreodată de acolo.

— Încă. Avem pe cineva în interior care lucrează de ceva timp la asta. Cu voi doi acolo și având Colectivul de partea voastră, o să fiți în stare s-o faceți.

— Deci asta e?

O făcea să pară cât se poate de simplu, dar eu știam că nimeni care intrase vreodată la Endlock ca deținut nu mai scăpase de acolo.

— Îți fac câteva favoruri, iar legătura voastră mă ajută să evadez de la Endlock? Și apoi, ce? Unde ne-am duce?

— Nu, a răspuns Aggie. Favorurile presupun ca tu să îi ajuți pe Jed *și* pe legătura mea să evadeze. Iar apoi voi trei o să faceți o călătorie spre Colonia de Nord și o să ai grijă ca legătura noastră să treacă de Pustiu cu bine.

— Ai *înnebunit*? am șuierat. Ar fi imposibil să-l scot pe Jed de-acolo în situația de acum, și-ar trebui să intru acolo și să evadez și cu el, *și* cu un străin, iar apoi să reușim să ajungem cu bine la Colonia de Nord?

Aggie a închis ochii și a inspirat adânc înainte să vorbească:

— Raven, eu cred că nu înțelegi cum trebuie situația dată. A trebuit să apelez la toate favorurile care-mi sunt datorate în cadrul Colectivului pentru ca ei să fie de acord să te lase să mergi cu legătura noastră la Colonia de Nord. Singurul motiv pentru care au acceptat este pentru că i-am convins că abilitățile tale de luptă pe care le-ai deprins ca vânător de recompense o să fie de neprețuit pentru protejarea legăturii noastre în timp ce străbateți Pustiul. Nu lor le pasă de tine și de Jed, ci *mie*. Eu le-am mai spus și că tu n-o să ni te alături niciodată dacă nu-l ajutăm pe Jed.

Avea dreptate, firește.

Iar eu n-aș fi fost în stare vreodată să ies singură de la Endlock.

Un plan cu riscuri aproape mortale tot era mai bun decât moartea sigură de care Jed ar avea parte dacă n-aș încerca.

Am oftat și m-am frecat la ochi.

— Ce-i atât de special la această legătură, încât Colectivul este dispus să riște totul ca s-o scoată de acolo?

— Doar informații de bază, Raven. Aggie a luat o înghițitură din ceai și a adăugat: Tu nu ești una de-a noastră.

Corect!

— De unde știi că legătura voastră o să mai fie încă în viață atunci când intru eu acolo? Ar putea să ajungă să fie omorâtă oricând într-o partidă de vânătoare.

— Așa este, a încuviințat Aggie. Dar o să fie în viață. A fost aleasă de câteva ori, dar în cele mai multe cazuri se pricepe destul de bine să-și țină capul la cutie atunci când au loc selecțiile pentru vânătoare. Și mai avem și oameni în interior care mai intervin din când în când.

Mi-am ridicat o mână ca să-mi ating pandantivul pe care îl purtam la gât, un gest instinctiv, liniștitor, pe care-l repetasem de o mie de ori de când mama îmi dăruise colierul.

— Nu înțeleg, am rostit într-un final, după ce am reușit să mă mai liniștesc un pic. De ce îmi cereți mie să fac asta dacă aveți oameni în interior?

— Kit nu reprezintă țelul lor principal. O ajută atunci când pot să o ajute fără să-și compromită misiunile.

Misiuni.

Se părea că, în toți acești ani, Aggie îmi ascunsese mai multe decât îmi dădusem eu seama. Să aibă ajutoare de nădejde în Endlock… pentru mine era ceva de neconceput.

— Poți să-mi spui cine sunt? În caz că am nevoie de ajutor?

O clătinare din cap.

— Nu. Dacă te prinde cineva cu o asemenea informație…

— Nu i-aș trăda, am insistat.

— Tu n-ai fost niciodată torturată, a șoptit Aggie, lăsându-mă cu gura căscată. Și sunt sigură că ai trăda pe oricine dacă asta ar însemna să-i salvezi viața lui Jed.

Mi-am ferit privirea, nedorind ca ea să vadă adevărul acestor cuvinte pe fața mea.

— Bun! Înțeleg. Doar informații de bază.

Aggie a încuviințat din cap, iar eu am expirat prelung, cu mintea încă plină de întrebări.

— Iar conducătorii Coloniei de Nord o să ne lase să intrăm când ajungem acolo? Așa, pur și simplu?

Dividium era unul dintre cele cinci orașe care se formaseră în urmă cu 50 de ani, după ce al doilea Război Civil sfâșiase în bucăți ceea ce odinioară fuseseră Statele Unite. Două dintre celelalte orașe se aflau pe Coasta de Est, la fel ca Dividium, deși erau la sute de kilometri depărtare, inaccesibile dincolo de Pustiu. Celelalte două se găseau pe Coasta de Vest. Toate orașele erau autoguvernate, funcționând separat unul de altul, cu conducători și legi proprii. Din ce știam eu despre celelalte orașe, ceea ce recunosc că nu era cine știe ce, niciunul dintre ele nu avea un sistem de detenție a oamenilor precum Endlock.

În afară de orașe, mai auzisem doar șoptindu-se – discuții furișe în cârciumi interzise, dosite prin subsoluri – despre colonii unde oamenii aveau parte de mai multă libertate. Locuri care nu fuseseră lovite la fel de rău de armele nucleare, unde pământul nu apucase să răspundă la fel de rapid și care puteau să susțină grupuri mici de persoane care preferau să trăiască ceva mai rustic, departe de infrastructura modernă pe care coloniile nu aveau materialele necesare să o construiască.

Colonia de Nord era cea mai apropiată colonie de Dividium și, deși știam că există, până când nu aveam să o văd eu însămi cu ochii mei, creierul meu tot mai avea să insiste că e doar o simplă fantasmă.

— Conducătorii Coloniei de Nord nu lasă să intre pe oricine, a continuat Aggie. Dar, dacă ești împreună cu legătura noastră, o să te lase. Am făcut o înțelegere cu ei.

— O înțelegere?

— Doar de bază, a repetat Aggie cu subînțeles.

N-am putut să mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap, dar totodată am și încuviințat din cap.

Nu aveam de ales.

— Melody și Keaton ar fi mândri, a șoptit Aggie, făcând să mi se taie răsuflarea.

Părinții mei.

De-abia dacă le mai auzeam numele când și când. Tatăl meu condusese celula Colectivului din Sectorul Inferior înainte ca el și mama să fie arestați, iar vremurile acelea ale Colectivului însemnaseră mai multă concentrare asupra ținerii oamenilor departe de Endlock decât organizarea de atacuri asupra Consiliului.

Erau adepți ai păcii, și cu siguranță ar fi detestat ideea că eu devenisem vânător de recompense.

Dar probabil că Aggie avea dreptate – ar fi fost cu adevărat mândri de mine să afle că fusesem suficient de îndrăzneață să-l salvez pe Jed.

Am tras adânc aer în piept.

— Bine! O fac. Când merg la Endlock?

Aggie și-a înghițit ultima gură de ceai și apoi s-a ridicat de pe scaun.

— Astăzi.

4

Am ieșit amândouă din apartamentul meu și am intrat în piața aglomerată, trecând pe lângă cetățeni care-și cheltuiau creditele greu câștigate pe mâncare și provizii, deși acestea abia dacă aveau să-i ajute să reziste până la sfârșitul săptămânii. Privirile lor evaluau cu grijă legumele și grăunțele cu prețurile cele mai accesibile, în vreme ce comercianții le împachetau zarzavaturile deja veștejite și bucățile de pâine cu semințe aburinde.

Am trecut pe lângă un vânzător care încerca să atragă clienți anunțând cu voce tare reduceri generoase la mărfurile cele mai recente de la Endlock și fluturând anunțuri ce scoteau în evidență opțiuni de finanțare pentru cei care nu-și permiteau să plătească o vizită la Endlock.

— Domnișoară, mai am și multe altele! mi-a strigat bărbatul, practic în ureche, încleștându-și totodată și mâna în jurul brațului meu. Dacă deții informații despre cineva care a comis o infracțiune, poți să le raportezi aici. Sunt un reprezentant al oficiului de Evenimente la Endlock, deci sunt autorizat să-ți ofer credit pentru o vânătoare la Endlock în schimbul oricărei informații ce are ca rezultat o arestare.

Mi-am răsfrânt buzele și m-am smuls din strânsoarea lui. Programul de creditare pentru Endlock nu era decât cea mai

recentă înșelătorie pentru a se asigura că cetățenii nu mai au încredere unul în altul.

Am aruncat o privire spre dreapta și i-am întors spatele vânzătorului, iar atunci l-am zărit pe Graylin. Era în mijlocul unui grup de copii, împărțind batoane de rații dintr-un săculeț.

Când eram mici, eu și Graylin obișnuiam să le însoțim pe mama și pe Aggie în misiuni asemănătoare. Într-una din astfel de zile, rămăseserăm fără rații și Gray renunțase la propriul mic-dejun pentru a i-l da unui băiat mai mic ce fusese sărit.

Colectivul își crescuse semnificativ numărul de membri de când eram noi mici, având câteva mii de recruți răspândiți prin tot orașul. Asta însemna mai multe resurse și că sacul cărat astăzi de Gray era comic de mare.

Dacă n-aș fi fost atât de agitată, poate c-aș fi zâmbit, însă mi-am ferit iute privirea înainte ca el să mă prindă uitându-mă.

Clădiri dărăpănate înconjurau piața, ferestrele lor odinioară semețe fiind crăpate sau lipsindu-le cu totul geamurile, reparate cu prelate și bucăți de material ce fluturau în vânt.

Mulți dintre comercianți mă priveau cu circumspecție în timp ce-mi făceam loc printre tarabele lor. Știau cine sunt și că trimiteam oameni la Endlock pentru a-mi achita facturile. Nu-și permiteau să-mi refuze creditele, însă nici nu-mi zâmbeau, nici nu făceau conversații de complezență.

Fumul și aroma condimentelor umpleau aerul, făcându-mă să simt că-mi lasă gura apă. O comerciantă frigea râme gigantice deasupra unui foc deschis, iar eu am rămas să urmăresc cum grăsimea picura de pe proțapuri și sfârâia când atingea flăcările.

Femeia m-a surprins uitându-mă.

— Cinci credite.

— Nu, mulțumesc!

Am clătinat din cap și am plecat mai departe. Râmele și insectele erau meniul standard în Sectorul Inferior, mai accesibile

decât carnea proaspătă și nu chiar atât de rele dacă erau gătite de către vânzătorul potrivit.

Aggie mergea în fața mea, îmbrăcată ca o cetățeană din Sectorul de Mijloc mai înstărită, cu o brățară falsă ce anunța că motivul pentru care se afla în Sectorul Inferior era să-și viziteze o rudă, în caz că o oprea vreun gardian ca să-i verifice povestea. Era destul de departe de mine ca să nu suspecteze nimeni că mă însoțește.

Am pășit pe după o clădire și a apărut pușcăria. În fața ei se afla o dubă cu motorul la ralanti. Gazele de eșapament umpleau de fum spațiul din jurul vehiculului, iar aerul era îngreunat de mirosul de combustibil. Fugarii ieșeau, târșâindu-și picioarele, pe ușa laterală a închisorii și urcau scara ce ducea în dubă – misiune îngreunată de lanțurile care le legau gleznele. Gardienii lătrau ordine la ei, zorindu-i să se miște mai repede.

M-am oprit, numărând secundele în timp ce ei se mișcau mai departe, până când…

Aggie s-a oprit nu departe de un gardian, în raza lui vizuală, cărând un coș încărcat cu cumpărături de la piață: pungi mici cu făină și boabe de ovăz și câteva legume înfășurate în hârtie maro.

Eu am continuat să merg și, când am trecut pe lângă ea, am lovit-o dinadins cu cotul suficient de tare cât să scape coșul și tot conținutul lui să cadă pe stradă.

Ea m-a prins o dată de mână și m-a strâns. Eu m-am prefăcut că nu văd lacrimile care-i alunecau din ochii albaștri atunci când i-am întors spatele și-am rupt-o la fugă, fără tragere de inimă, în direcția cealaltă.

— Gardieni! Gardieni, veniți repede! A furat de la mine!

Gardienii erau destul de aproape ca să ajungă instantaneu acolo, prinzându-mă de încheieturi și smucindu-mi-le la spate în vreme ce mă târau înapoi la Aggie. Au aruncat o privire scurtă la ea, îmbrăcată cu pantaloni noi-nouți și o cămașă elegantă cu nasturi, apoi la mine, în haine ponosite și pline de pete, și mi-am dat imediat seama că deja aleseseră cui să-i dea crezare.

Unul dintre ei mi-a băgat mâna în buzunarul jachetei și a scos de acolo pandantivul de la mama, făcându-mă să-mi muște buza.

— Asta a furat? a întrebat alt gardian, a cărui strânsoare îmi întrerupea circulația sângelui prin braț.

— Da, asta, a răspuns Aggie, cu un glas plin de dispreț, complet de nerecunoscut. Fata aproape c-a fugit cu bijuteriile familiei.

Pandantivul era ultimul lucru dăruit de mama. Mama sa i-l dăruise, iar ea și-l smulsese de la gât atunci când gardienii bubuiseră în ușa apartamentului nostru ca s-o târască la Endlock. Știam că Aggie avea să-l protejeze cât timp eram plecată.

— Căpitane! a strigat gardianul către intrarea în pușcăria orașului, dându-i pandantivul lui Aggie și trăgându-mă departe de ea. Am mai prins una. O vrei și pe ea cu transportul ăsta?

Flint a aruncat spre noi o privire plictisită, însă când ochii i-au aterizat pe mine, s-au făcut aproape comic de mari.

— Raven Thorne? Ce s-a întâmplat?

— A fost prinsă furând de la o altă cetățeană. Încă mai e timp să o băgăm în sistem și să o trimitem cu transportul de azi la închisoare, a raportat gardianul.

Dacă băgase de seamă expresia căpitanului Flint, a ignorat-o.

— Mama dracului! a hârâit Flint. O să mă lipsești de-o parte importantă din comisioane, fată.

„Din… comisioane?"

L-am așteptat să se corecteze. Să ceară dovezi că aș fi comis vreo infracțiune. Să aibă măcar decența să pară *trist*.

Însă n-a făcut decât să se holbeze, să pară că privește drept prin mine, ca și cum nici nu m-ar fi cunoscut. Ca și cum nu m-ar fi salvat de la moartea prin înfometare atunci când îmi muriseră părinții. Ca și cum nu m-ar fi văzut săptămână de săptămână, ani la rând, și nu ar fi întrebat de mine și de Jed.

Credeam că o făcuse pentru că văzuse un copil care se chinuia să supraviețuiască și-i păsase destul cât să intervină, dar am

înghițit nodul din gât, brusc înțelegând că de fapt nu mă considerase decât un simplu cec de încasat.

Am clipit ca să-mi alung lacrimile ridicole ce-mi înțepau pleoapele și mi-am dres glasul.

— Scuze pentru neplăcerea creată, căpitane, am replicat, cu vocea picurându-mi de sarcasm forțat. Ai dori să mă escortezi acum la dubă sau ai prefera să continui cu acest uluitor spectacol de compasiune?

— Niciodată n-am fost adeptul cuvintelor frumoase și goale, a răspuns el, aruncând o privire la propria tabletă și scanând rapid informația de pe ecran. E loc și pentru ea în acest transport. Pregătiți-o!

Apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a întors în clădirea pușcăriei.

Un alt gardian, o femeie, s-a apropiat cu două perechi de cătușe.

Femeia mi-a strâns cătușele în jurul mâinilor și picioarelor. După aceea, mersul mi-a devenit aproape imposibil. Pașii îmi erau înceți și șovăitori, un târșâit agonizant, în vreme ce gardianul mă împingea în sus pe treptele dubei. Cătușele mi-au umplut instantaneu gleznele de zgârieturi.

Înăuntru, un culoar se întindea pe toată lungimea vehiculului, încadrat de șiruri de bănci tocmai până în capăt. Am pornit greoi în direcția primului loc liber.

— Asta nu-i fata aia vânător de recompense? a strigat un glas din spatele vehiculului, cuvintele lui răzbătând peste huruitul motorului.

Întrebarea m-a făcut să încremenesc brusc și să simt cum un fior îmi străbate șira spinării.

O soartă îngrozitoare îi aștepta pe cei ca mine la Endlock, executată nu doar de mâinile vânătorilor. Deținuții urmau să mă vadă ca pe-un dușman al lor, cu nimic mai bun decât gardienii care-i țineau încuiați acolo.

Poate și mai rău, din moment ce se presupunea că fusesem una de-a lor, dar alesesem să duc o viață de trădător.

— Ba chiar *ea* e, a intervenit o femeie. Am văzut-o cum discuta cu Flint.

M-am forțat să schițez un rânjet ironic. Nu puteam să-i las să-mi vadă frica. Dacă o făceam, n-aș fi avut nicio șansă.

Curând, duba a devenit o adevărată hărmălaie de zeflemele și batjocuri în vreme ce restul celor pe cale să devină deținuți îmi transmiteau exact ce-avea să mă aștepte odată ce soseam la Endlock.

Tocmai mă pregăteam să mă așez pe o bancă, dar un picior a alunecat pe culoar, blocându-mi drumul. N-am avut timp să evit piciorul pus în cale și mi-am pierdut echilibrul. Întrucât cătușele îmi imobilizau complet mâinile și picioarele, nu exista nimic care să-mi amortizeze căderea. Am aterizat cu fața în jos, lovind podeaua cu fruntea și scoțând un bufnet sonor.

Dintre buze mi-a scăpat un geamăt, și o grămadă de stele verzi mi-au apărut în fața ochilor în vreme ce mă rostogoleam pe-o parte, trăgându-mi genunchii la piept pentru a mă ridica la loc în picioare. Simțeam deja începutul unei dureri de cap înfiorătoare.

— Ups! mi-a strigat o voce aspră.

M-am uitat în sus, unde am dat peste un fugar aplecat precar peste culoar și afișând un rânjet triumfător pe fața acoperită de barbă.

— Mai bine te-ai uita pe unde mergi. N-ai vrea să-ți rupi vreun os înainte de prima ta vânătoare.

I-am întâlnit privirea, simțind cum mi se-adună furia în gât.

— Am rupt o grămadă de oase, însă niciunul nu era al meu.

Apoi m-am săltat în picioare, cuprinsă de durere, și am alunecat pe primul loc disponibil. Nasul îmi zvâcnea, însă o atingere rapidă m-a liniștit că rămăsese întreg.

— Toți o să te urască! a strigat bărbatul. Ceilalți deținuți, adică. O să te omoare ei înainte să apuce s-o facă vânătorii.

— N-au decât să încerce! am ripostat, cu mai multă încredere decât simțeam de fapt.

5

GARDIENII I-AU FĂCUT SEMN ȘOFERULUI DUBEI SĂ TREACĂ DE zidul-barieră al orașului, iar apoi vehiculul a pornit hurducându-se pe drumul plin de hârtoape ce șerpuia printre câmpurile pline de recolte amărâte care întrețineau Dividiumul.

Câmpurile s-au tot rărit, până când singurul lucru vizibil cale de kilometri întregi de ambele părți era pământul crăpat și acoperit de praf. Nu vedeai nici măcar o creatură vie sau măcar vreun tufiș.

Pustiul.

După o vreme, motorul huruitor al dubei a reușit să mă poarte în brațele unui somn chinuit.

În vis, Jed era iar copil și ne aflam amândoi pe terenurile de vânătoare ale Endlockului. Numai că eu eram legată cu un lanț de pământ și eram silită să urmăresc cum Jed murea de o mie de ori de mâinile vânătorilor, cu chipurile strâmbate de rânjete monstruoase în timp ce îl împușcau în spate. Râdeau ca niște maniaci, umblând țanțoși pe-acolo cu cadavrul lui, de parcă ar fi fost vreun trofeu grotesc, în vreme ce eu țipam și tot țipam.

M-am trezit, gâfâind, când duba a trecut peste un dâmb mare de pe drum și aproape c-am zburat pe culoar. Cu ochii împăienjeniți, m-am ridicat cu o smucitură, cătușele zgâriindu-mi pielea iritată a încheieturilor atunci când m-am răsucit către geamurile plasate de-a lungul laturii vehiculului. Mi-a stat inima.

În locul clădirilor înghesuite și al construcțiilor impunătoare tipice pentru Dividium, de ambele părți ale drumului se întindeau păduri cât vedeai cu ochii. Copaci de un verde aprins luxuriant acopereau pământul. Razele slabe ale soarelui se strecurau printre ramuri, zugrăvind totul într-o nuanță pală de auriu.

În Sectorul Inferior nu se aflau decât vreo câțiva copaci pirpirii, subțiri ca niște bețe.

În Sectoarele de Mijloc și Inferior, unde spațiul era mai mult decât generos, știam că locuitorii aveau acces la parcuri atent îngrijite, pline de copaci zdraveni și tufișuri care reușiseră să le țină piept substanțelor contaminante din solul nostru – locuri în care puteai să evadezi din nesfârșitul labirint de beton de-acolo.

Și totuși, întinderea de un verde viu din fața mea era foarte departe de spațiile acelea deloc îmbietoare din oraș. Nu-mi dădusem seama că era posibil ca o natură atât de neîmblânzită să continue să existe și după război.

Am trecut de o răspântie cu un indicator pe care scria *Virați aici pentru a vizita noua facilitate de cazare Tabăra Endlock.*

După câteva minute, copacilor le-au luat locul un hotel cu cinci niveluri și un resort. Oaspeții luau prânzul la mese în aer liber în curte, iar alții se relaxau lângă o piscină la marginea clădirii, sorbind cocteiluri în vreme ce copiii lor se bălăceau în apă și râdeau. Cetățeni din Sectorul Inferior îmbrăcați în uniforme curate se plimbau printre oaspeți și le ofereau băuturi și prosoape împăturite sau le luau comenzile pentru masă.

Câțiva oaspeți s-au ridicat și au arătat cu degetul în timp ce duba noastră trecea huruind prin fața lor, făcându-i să caște ochii mari de încântare.

Vehiculul și-a continuat drumul, trecând pe lângă un centru de îngrijire pentru copii, magazine și mai multe restaurante.

Clădirile acelea îmi acaparaseră atât de mult atenția, încât n-am mai reușit să observ că duba încetinește până nu ne-am

oprit de tot, într-un scârțâit de frâne suficient de puternic pentru a-mi face urechile să țiuie. Mi-am smuls privirea de la geam ca să studiez imaginea prin parbriz, care mi-a dezvăluit două porți de fier cu aspect amenințător, încadrate de turnuri de supraveghere.

Șoferul i-a făcut semn unei siluete în uniformă cocoțată într-unul dintre cele două turnuri. S-a auzit apoi un bâzâit, iar porțile au început să se deschidă spre interior. După ce-am trecut de ele, s-au închis în urma noastră cu un dangăt metalic – iar atunci atenția mi-a fost atrasă de construcția din față.

Prima imagine cu Endlock mi-a tăiat răsuflarea.

Clădirea era o fortăreață. Se înălța nu mai mult decât o clădire cu un singur etaj din Dividium, și totuși se lăbărța pe terenul pe care ne aflam acum mai mult decât vedeam cu ochii. Era făcută din ziduri de beton golașe, în care erau săpate ferestre înguste, acoperite de gratii.

Deja îmi imaginam o dispunere nesfârșită de încăperi ca niște rețele, cu tavane joase ce m-ar fi cuprins într-o îmbrățișare apăsătoare, claustrofobă. Am început să respir greu în vreme ce privirea mi se plimba peste proprietatea din fața mea.

Afară, un gard tăia peisajul în două, un șarpe de metal ce ieșea din pădure și se încolăcea protector în jurul unui teren vast și al perimetrului reprezentat de Endlock.

La fiecare aproximativ o sută de metri, turnuri de supraveghere întrerupeau gardul, toate operate de paznici, cu carabine gata să tragă.

Dincolo de gardul de sârmă, nicio urmă de activitate. Din instinct, mi-am dat seama că acel câmp reprezenta o parte a terenului de vânătoare – o cușcă împădurită lungă de trei kilometri, unde cei care vizitau Endlockul erau liberi să-și vâneze țintele alese.

Huruitul vehiculului s-a oprit cu totul, iar privirea mi-a rămas lipită de silueta în uniformă care s-a strecurat pe intrarea din față

a închisorii. S-a apropiat de noi cu pași rapizi și țepeni, apoi a urcat treptele dubei și s-a oprit în capătul culoarului. Privirea lui evaluatoare a început să se plimbe peste noi.

Purta o uniformă alcătuită dintr-o cămașă neagră apretată închisă până la gât, pantaloni cargo de aceeași culoare și bocanci de piele cu șireturi strâns legate. Pe buzunarul stâng de la piept era cusut cuvântul *Director*, cu litere albe groase, iar umărul drept îi era împodobit cu un steag al Dividiumului. Părul începuse să i se rărească și o barbă grizonantă îi încadra chipul rotund, iar pielea îi era destul de deschisă la culoare cât să pară aproape transparentă. În jurul gâtului îi atârnau trei șiruri de dinți – alesese să nu-i pileasscă, astfel că-și păstraseră forma naturală.

Cel puțin o sută de dinți.

Mi-am încleștat pumnii pe lângă coapse, înghițindu-mi fierea care încerca să-mi urce pe gât.

— Bun-venit la noua voastră casă! a început bărbatul, cu un rânjet diabolic arcuindu-i buzele subțiri. Eu sunt directorul Larch.

Am simțit cum un frison îmi înfioară pielea și îmi îngheață sângele în vene.

— Eu sunt cel care o să vă conducă prin clădire până ajungeți în zona de procesare a datelor, a continuat directorul Larch. Rămâneți tot timpul în spatele meu! O să întâlnim oaspeți. Dacă încercați să le faceți rău, o să vă omorâm fără nicio ezitare. Iar dacă vă omorâm, o să pierdem taxa pe care un vânător ar fi achitat-o pentru oportunitatea de-a vă lua viața.

Grija lui pentru sănătatea noastră era de-a dreptul înduioșătoare.

— S-a înțeles? a întrebat directorul cu asprime, insistând să ne audă răspunsul.

Am încuviințat din cap odată cu ceilalți, simțind cum îmi bubuie pulsul în urechi.

— Atunci, haideți să ne ocupăm de primire! a adăugat Larch, coborând din dubă.

Ne-am încolonat în spatele lui, înconjurați de un grup de gardieni.

Endlockul nu avea o intrare separată pentru deținuți.

Imediat ce-am pășit în foaier, am înțeles și motivul.

Un grup de vânători aștepta lângă recepția unde eram verificați, strânși în jurul unui decupaj în mărime naturală care-l reprezenta pe Pharil Coates, directorul executiv al Endlock Enterprises.

Coates era o celebritate în Dividium. Era bogat și extrem de puternic ca urmare a succesului înregistrat de Endlock, și avea un conac în Sectorul Superior mai mare decât orice altă casă deținută de Consiliu. Era suficient de chipeș ca să nu poată merge nicăieri fără să fie urmat de un grup de fani care să-și urle sus și tare dragostea față de el. Ba chiar, în urmă cu câteva luni, existase o reporteriță celebră, Blythe Levine, care fusese arestată și trimisă la Endlock pentru că-l hărțuise pe Coates.

Când vânătorii ne-au văzut, s-au oprit din ce făceau, apoi au arătat spre noi și-au început să șoptească plini de entuziasm în vreme ce directorul Larch ne făcea semn să ne lipim de un perete acoperit de o pictură murală cu copaci.

— Domnule director!

O femeie într-un costum cu fustă roz și un ecuson placat cu aur, pe care scria *Rina*, a ieșit din spatele biroului de recepție și s-a apropiat de noi, țăcănind cu tocurile pe podeaua din plăci de marmură albă în timp ce vorbea cu grupul de vânători.

— Grupul vostru are mare noroc. Nu toată lumea ajunge să-l întâlnească pe directorul Larch.

Larch a pășit în față de parcă ar fi jucat un rol îndelung exersat.

— Bun-venit la Endlock! li s-a adresat oaspeților, cu un zâmbet care amenința să-i despice obrajii. După cum vedeți, acest

nou transport de prizonieri doar ce-a sosit. Încă nu li s-au procesat datele, astfel încât deocamdată nu-i puteți selecta oficial ca ținte, *însă*…

Aici s-a oprit pentru efect.

„Oficial”? Gura mi s-a uscat cu totul. Exista oare ceva mai rău decât să fii selectat ca țintă? Un fel de bonificație neînregistrată nicăieri ca să fii executat de vânători care și-o permiteau?

Orice alt zgomot s-a estompat în vreme ce scanam cu privirea foaierul în căutarea unei arme. Pe biroul Rinei se afla un prespapier, dar gardianul aflat cel mai aproape m-ar fi împușcat sau m-ar fi lăsat inconștientă cu bastonul de lemn atârnat la centură înainte să apuc s-ajung până acolo. Însă… mi-am coborât privirea la cătușele care-mi legau încheieturile una de alta și colțurile buzelor mi-au zvâcnit.

Fără să vrea, gardienii mă înarmaseră cu tot ce-aveam nevoie ca să-i strangulez, la fel și pe vânători, dacă eram nevoită să mă apăr. Firește, n-aș fi izbutit să-i dobor pe toți, dar tot n-aș fi murit fără să-i iau și pe câțiva cu mine. Nu dacă nu urmau să-mi ofere ocazia să-l revăd pe Jed.

Mi-am depărtat încheieturile, întinzând la maximum lanțul dintre ele, și m-am pregătit pentru atac.

Vânătorii s-au apropiat, atenți la fiecare cuvânt al lui Larch în timp ce acesta continua:

— Dacă ați achiziționat pachetul foto, puteți veni chiar acum în față pentru ocazia de-a vă fotografia împreună cu acești prizonieri.

„Pachetul foto”?

M-am încruntat. Cu siguranță nu eram destul de interesanți pentru ca vânătorii să fie dispuși să-și cheltuie creditele pe…

Vânătorii s-au repezit buluc, înghiontindu-mă suficient de tare ca să mă lovesc de un prizonier aflat lângă mine. Acesta mi-a aruncat o privire urâtă în timp ce-mi recăpătam echilibrul.

Un fotograf a pășit în față, dându-le instrucțiuni vânătorilor.

— Acum, câte un grup pe rând! Repede, repede! Nu vă faceți griji, sunt legați. Nu vă pot face rău.

Mi-am înfrânat impulsul de a-mi dezgoli dinții.

Ține-ți capul la cutie! Scoate-l pe Jed de-aici fără să fii omorâtă!

— Aparatele de fotografiat și camerele de filmat de orice fel sunt interzise pe parcursul partidelor și pe terenurile de vânătoare, așa încât acum e singura ocazie să vă faceți poze cu deținuții, a anunțat Larch. Dacă doriți să adăugați și pachetul foto ca să nu ratați nimic, Rina vă poate ajuta la recepție.

Mi-am dat ochii peste cap atunci când un cârd de vânători s-au repezit la biroul Rinei, fluturându-și fiecare brățările prin fața ei.

— Domnule director!

O femeie de vârstă mijlocie, într-un tricou cu sloganul *Endlock: Un fior unic în viață*, a venit aproape de Larch, și-a lipit mâna de bicepsul lui și a fluturat din gene la el.

— Mă întrebam dacă pot să fac o poză. Doar noi doi.

Larch i-a oferit un zâmbet lingușitor și și-a netezit cele câteva șuvițe de pe cap înainte să se pregătească de-o poză alături de ea, cu mâna lipită periculos de jos pe spatele femeii.

După ce toată operațiunea cu fotografiatul s-a încheiat, gardienii ne-au condus printr-un pasaj lung, pe lângă un magazin de suvenire ce etala echipamente și gablonzuri cu emblema Endlockului pe ele, hărți extrem de detaliate ale închisorii și ale terenului de vânătoare, plus nenumărate alte obiecte. După magazinul acesta, am trecut pe lângă un șir de vestiare care, bănuiam, erau menite pentru vânători.

Ne-am oprit la ușa următoare și am fost împinși într-o cameră întunecoasă, unde am fost forțați să rămânem în picioare în vreme ce fiecare prizonier era condus, pe rând, dincolo de o ușă neagră.

Deținuții pășeau pe ușa aceea, apoi dispăreau cu totul.

Am strâns materialul pantalonilor cargo între degete pentru a-mi masca tremurul mâinilor.

— Landis Caraga! a strigat un gardian.

Bărbatul din dubă care-mi pusese piedică a făcut un pas nesigur în față, dar s-a oprit brusc atunci când un țipăt înfundat, îndepărtat, a răsunat de dincolo de ușă.

— Nu! a șoptit Landis, clătinând din cap. Dă-o-n mă-sa! Eu nu mă mai întorc acolo.

Și a dat să fugă spre ieșire.

Patru pași.

Atât a apucat să facă înainte ca o gardiancă să-și ridice pușca și să-i înfigă un glonț în ceafă.

Gura mi-a rămas căscată într-un țipăt mut, apoi mi-am dus mâinile legate cu cătușe la urechi într-o încercare zadarnică de a opri țiuitul din ele.

În jurul meu, deținuții s-au transformat într-un amestec de țipete și suspine și liniște, însă niciunul dintre noi nu s-a apropiat de Landis.

Niciunul n-a mai încercat să evadeze. Pur și simplu am rămas să ne holbăm la băltoaca tot mai mare de roșu care se scurgea din corpul lipsit de viață al lui Landis.

— Raven Thorne!

Am ridicat brusc capul când am auzit chemarea, iar privirea mea a făcut contact cu gardianul mătăhălos care îmi strigase numele. Picioarele îmi prinseseră rădăcini acolo.

Ezitarea mea îi punea gardianului răbdarea la încercare și, înainte să apuc să fac un pas, i-am simțit gura țevii carabinei împungându-mă în spate, metalul rece înfiorându-mă toată prin cămașa uzată.

Mi-am târșâit picioarele în față pe cât de repede îmi îngăduiau cătușele și am intrat pe ușă.

Lumini fluorescente orbitoare mi-au agresat ochii.

Apoi, mâini dure au început să mă pipăie, desfăcându-mi legăturile și lăsându-le să cadă zdrăngănind brutal pe podea.

— Dă-ți jos hainele!

Privirea mi-a alunecat spre sursa acelui glas, iar mâinile proaspăt eliberate mi s-au dus spre gât, încercând să atingă pandantivul care nu se mai găsea acolo.

— Dă-ți! Jos! Hainele! a repetat gardianca, cu un glas îngroșat de nervi.

Își freca între degete gulerul uniformei în timp ce vorbea, iar părul îi era atât de strâns legat la spate, încât aproape că mă așteptam ca șuvițele să i se desprindă de pe cap. În spatele ei, în colțul de sus al încăperii, acolo unde peretele întâlnea tavanul, o cameră era ațintită direct spre mine, cu o luminiță roșie ce clipea pentru a anunța că înregistrează tot.

N-am întrebat de ce. Pentru că acum înțelegeam că singura protecție pe care credeam că o am – aceea că la Endlock doreau suficient de mult să facă bani cât să mă țină în viață până la prima vânătoare – era inexistentă.

Gardianca nu și-a ferit privirea până când mâinile mele tremurătoare nu au atins tivul cămășii de pe mine.

Am încercat să-mi țin ochii strâns închiși, însă ori de câte ori îi închideam, îl vedeam pe Landis, cu sângele împrăștiindu-se pe podeaua de ciment.

Respiră, Raven!

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Expiră, *doi, trei, patru*!

Mi-am tras cămașa peste cap și mi-am dat pantalonii jos, apoi lenjeria intimă, folosindu-mi mâinile pentru a mă ascunde cât de bine puteam.

În viața mea nu mă mai simțisem atât de expusă. Atât de vulnerabilă. Simțeam privirea plină de ură a gardiencei și mă căzneam să nu-mi las mintea să se concentreze asupra camerei care-mi urmărea fiecare mișcare. Era o violare, rece și sterilă.

M-au luat toți fiorii când gardianca a început să-mi cerceteze corpul. După ce-a terminat, m-a prins de încheietură și mi-a scos brățara – pur și simplu mi-a răpit cu totul identitatea și orice credit mai aveam pe numele meu. A înlocuit-o cu o brățară nouă, neagră, una fără niciun ecran. După ce mi-a prins-o la mână, a strâns-o destul de tare cât să-mi ciupească pielea de la încheietură, dispozitivul fiind lipsit de orice tip de balama sau prinzătoare vizibilă. Numărul 224 era ștanțat cu alb peste exteriorul neted, fără absolut nimic pe el, iar alături pâlpâia un mic punct de lumină verde.

Nu m-am mai deranjat să întreb la ce servea.

Gardianca mi-a aruncat hainele într-un coș de metal aflat în colț și mi-a întins un set nou de lenjerie intimă și o cămașă de spital desfăcută la spate.

Când mi-a văzut nedumerirea din ochi, a pufnit și a spus:

— Doctorul trebuie să efectueze un consult fizic. Servește la stabilirea rangului tău.

— Ce… cu cât alerg mai repede, cu atât valorez mai mult pentru vânători?

Cuvintele mi-au scăpat înainte să apuc să mi le rețin, apoi am înghețat, cu inima în gât în timp ce așteptam să-și îndrepte arma spre mine.

Însă ea n-a făcut decât să-mi arunce o privire scurtă și să-mi răspundă:

— Ceva de genul ăsta.

Apoi femeia m-a zorit să intru în camera de-alături, unde o altă femeie stătea într-un scaun de birou cu rotile și mâzgălea ceva cu un pix pe un clipboard.

Părul argintiu i se ondula în jurul obrajilor de culoarea pielii tăbăcite, iar buclele îi săltau ori de câte ori se mișca. După ce și-a potrivit ochelarii, s-a uitat la mine cu un zâmbet radios, care m-a făcut să ridic din sprâncene. Simțeam o capcană.

— Eu sunt dr. Amelia Row.

Mi-a întins o mână, făcându-mă să tresar din cauza gestului brusc.

Zâmbetul doctoriței Row a ezitat, apoi și-a retras mâna fără să mă atingă.

— Urmează să te consult în căutare de răni și să-ți pun câteva întrebări legate de sănătate. E în ordine?

Am încuviințat din cap și mi-am mușcat buza, așteptându-mă să recurgă și ea la cruzimea sau disprețul cu care avusesem de-a face din partea celorlalți angajați ai închisorii.

— Excelent! Mi-a făcut semn spre o masă de consult acoperită cu o foaie de hârtie specială. Ia loc, te rog, Raven!

Mi-am arcuit iar o sprânceană când mi-am auzit, în mod neașteptat, numele, iar ea și-a ridicat clipboardul pe post de explicație. Foaia de hârtie a foșnit sub coapsele mele goale atunci când am sărit pe masă.

— Ai vreo problemă de sănătate?

Am cercetat pereții cu privirea până când m-am oprit asupra unei camere de supraveghere identice cu cea pe care o văzusem în încăperea precedentă.

M-am încruntat.

— Nu, din câte știu eu.

— Când ai fost consultată ultima oară?

— Niciodată.

A rămas netulburată în vreme ce-mi mâzgălea răspunsul pe clipboard.

În anii finali de școală mă concentrasem asupra studiilor medicale și deprinsesem elementele de bază pentru a-i furniza ajutor de specialitate familiei mele, astfel încât reușiserăm să evităm să plătim pentru îngrijire profesionistă.

Pe parcursul următoarelor 15 minute, dr. Row a efectuat consultul medical cu mult mai mult profesionalism și bunătate decât gardianca ce se ocupase de percheziția mea corporală.

Cel puțin, iată că-n iadul ăsta exista totuși și-un chip prietenos.

— Raven, ești o tânără remarcabil de sănătoasă. Ai putea să supraviețuiești mult timp aici.

Presupun că intenționa să mă liniștească prin aceste cuvinte, însă ele n-au făcut nimic să-mi domolească vreun pic grijile. Sănătatea mea avea să îmi ofere prea puțină apărare împotriva carabinelor și pumnalelor.

— Ce noroc pe mine! am șoptit.

Dr. Row a răpăit cu nodurile degetelor în ușă, iar aceasta s-a deschis aproape imediat. Gardianul aflat de cealaltă parte m-a înhățat de braț și m-a smucit departe de scurtul răgaz pe care mi-l oferise camera de consult medical.

Bărbatul m-a condus într-o a treia încăpere, unde alt gardian stătea la un birou, cu spatele la mine, și-și făcea de lucru cu un soi de dispozitiv.

Cel care mă adusese până aici m-a lăsat în cameră, apoi a trântit ușa în urma sa.

Hârtiile au foșnit în timp ce gardianul lăsa jos dispozitivul și lua un clipboard.

— Arestată pentru furt, mi-a citit el dosarul, părând plictisit. Părinții au fost rebeli.

A înțepenit brusc când a citit partea a doua, și la fel și eu. În cele din urmă, s-a întors cu fața la mine.

Am încremenit amândoi când ne-am privit în ochi.

— Raven?

Gardianul a rămas cu gura căscată, îngăduindu-mi să-i observ tăietura proaspătă de-a lungul șeii nasului și vânătaia de sub ochi, acolo unde îi arsesem un pumn în seara precedentă.

Vale.

6

— CE CAUȚI AICI?

Am rostit simultan cuvintele, iar eu am făcut un pas înapoi spre ușă.

Vale și-a ridicat privirea spre colțul de sus al încăperii înainte să-mi răspundă, iar când am urmărit direcția în care se uita, am observat încă o cameră de supraveghere.

Și-a dres glasul, evitând să mă privească.

— Aici lucrez.

Greața de care avusesem parte seara trecută s-a întors cu o forță sporită. Singurul lucru mai rău decât să sărut un gardian ieșit în patrulare era să sărut un gardian de la Endlock.

Ceea ce ducea la următoarea întrebare: ce căutase în seara precedentă în Sectorul Inferior un gardian de la Endlock, și încă la Cârciuma lui Vern, dintre toate locurile? Spusese că îi e dator lui Eris, însă de ce ar fi avut cineva de la Endlock de-a face cu un conducător al Colectivului?

— Raven Thorne, a citit el de pe clipboard, întrerupându-mi șirul gândurilor și răsfrângându-și buzele. Ești o infractoare. O *rebelă*.

Am ridicat din umeri, nedorind să pomenesc de legătura *lui* cu rebelii și să trădez această informație către indiferent cine ne-ar fi putut urmări pe cameră. Nu când era posibil să o folosesc spre propriul avantaj.

Vale a tras adânc aer în piept și a strâns din buze. După o perioadă de tăcere prelungă, și-a dres iar vocea, îndreptându-și din nou atenția la ce se afla pe birou.

— Stai jos! mi-a ordonat cu un mârâit gros.

Ochii mi-au țâșnit la singurul loc din toată încăperea unde mă puteam așeza: un scaun de metal cenușiu, fixat în podea, cu mânerele și picioarele echipate cu legături clar menite pentru a ține prinse membrele oamenilor.

Lângă scaun, o găleată argintie era așezată pe podea, plină până-n buză cu apă.

Mi-am rotit umerii, ezitând între a-i urma ordinele și a mă ține cât mai departe posibil de acele curele. Landis fusese ucis pentru că-i sfidase pe gardieni și încercase să evadeze, însă Vale… nu cred că m-ar fi ucis. Nu din moment ce nu se deranjase să-și scoată arma la mine când îl pocnisem cu pumnul în seara precedentă. Nu când amintirea modului în care ni se atinseseră buzele era încă proaspătă.

— Pare tentant, am zis, apoi mi-am dres vocea. Dar prefer să rămân în picioare.

Postura i-a devenit imposibil de rigidă, apoi a bombănit ceva neinteligibil în barbă, însă nu mi-a răspuns. Ba nici măcar nu s-a întors ca să-mi întâlnească privirea. În schimb, o mână i s-a apropiat de exteriorul coapsei și s-a bătut ușurel cu palma peste arma prinsă în toc, în semn de avertizare.

Am tresărit puternic, blestemându-mă în sinea mea pentru că mă simțeam atât de ridicol. Doar era gardian. Normal că avea să mă împuște fără să clipească.

Însă…

Nu mă împușcase. Doar amenințase că o face. Și, deși pentru mine nu era ceva *grozav*, cu siguranță era un pas înainte față de o parte dintre gardienii cu care avusesem până acum de-a face.

— Știi ceva? A fost o zi lungă, am spus, așezându-mă fără să mă mai contrazic cu el.

Mi-am încrucișat picioarele în jurul gleznelor și mi-am lăsat mâinile să se odihnească în poală, păstrând o distanță cât mai mare față de curele. Metalul rece al scaunului mă apăsa parcă peste tot, făcându-mi pielea de găină pe brațe.

Mă simțeam complet despuiată în cămașa minusculă de spital care abia îmi atingea coapsele.

— Ce știi despre Endlock? a început Vale cu întrebările.

Mi-am ridicat privirea și l-am găsit sprijinit de birou, cu fața iar la mine, maxilarul încleștat și brațele încrucișate la piept.

Pistolul îi stătea în siguranță în tocul de la coapsă.

— Știu că cetățenii plătesc pentru a-i vâna pe deținuții de aici. Pentru distracție! am scuipat. Și că tu le dai voie.

Ochii i s-au închis.

— Cetățenii plătesc pentru a-i vâna pe *infractorii* de aici, m-a corectat el. Pentru mai binele Dividiumului.

Un mușchi de pe maxilar i-a zvâcnit când a vorbit.

— Așa zici tu.

— Știi cum e viața deținuților de aici?

— Dezastruoasă, îmi închipui.

A încuviințat din cap.

— Pentru unii dintre ei. Însă există și ranguri: Inferior, de Mijloc și Superior, la fel ca în Dividium. Toți deținuții, cu câteva excepții, încep de la nivelul Inferior. Camere înghesuite. Mâncare proastă. Prețuri mici pe capetele voastre.

„Cu câteva excepții." Mi-am dat ochii peste cap. Voia să spună persoane din Sectorul Superior, cum era Torin, care avea probabil un șir întreg de vânători înstăriți dispuși să achite orice preț pentru a-l vâna.

— Chiar le faci reclamă bună, am reușit să rostesc printre dinții strânși.

În mod clar îi făcea plăcere să-mi arunce realitatea în față. Mă întrebam dacă îi era jenă, acum, că își dăduse seama că se asociase cu o infractoare adevărată. Cu o rebelă.

— Dacă te descurci bine în cadrul partidelor de vânătoare, poți să avansezi. Avansarea înseamnă mai multă mâncare. Mai multă libertate și un cost mai mare pentru a fi vânată.

— De ce-mi spui toate astea? Chiar ai impresia că tot ai mai avea o șansă să mi te bagi în pat dacă ajung până la nivelul Superior? La libertatea asta te referi? Pentru că mai bine aș muri decât să te mai ating o dată.

Mi-am dus mâna la gură imediat ce-am scăpat cuvintele. *Futu-i!* Nu intenționasem să mă las luată așa de val. Mersesem prea departe.

Însă Vale nici măcar n-a clipit la veninul din glasul meu.

— Nu te flata singură, deținuto! Eu sunt însărcinat să mă ocup de logistică la fiecare nou-sosit.

Oh!

Obrajii mi s-au încins.

— Vale! s-a auzit un glas înfundat prin ușă.

— Ce?

Vale s-a întors cu spatele la mine.

Ușa s-a întredeschis.

— Larch dorește să afle ce-i cu toată așteptarea asta.

Ochii noului gardian s-au îndreptat iute spre mine. A deschis și mai mult ușa, iar un fluierat prădalnic i-a ieșit dintre buze.

— O fi, pesemne, pentru că ai parte de-un pic de distracție în plus cu asta de-aici, ai?

Gardianul avea o tentă ușor cenușie a pielii, tipică pentru mulți dintre bețivanii care frecventau Cârciuma lui Vern. Era mai scund ca mine, ajungându-mi poate până la nas dacă aș fi stat dreaptă, iar burdihanul îi întindea la maximum nasturii cămășii de la uniformă. Dintre buzele crăpate îi atârna o scobitoare, iar pe lanțul de la gât avea agățat un singur dinte.

— Nu fi ridicol, Mort! Niciodată nu m-aș atinge de o deținută! s-a răstit Vale.

— La fel de bine te-ai putea distra nițeluș cu ea înainte s-o facă bucăți ceilalți deținuți.

Mort a ridicat din umeri, iar eu am simțit un fior ce mi-a șerpuit în jos pe spate când i-am auzit cuvintele.

— De ce s-o facă bucăți? a întrebat Vale, arcuindu-și o sprânceană în direcția mea.

— Pentru că e *vânător de recompense*, a răspuns Mort, mestecându-și scobitoarea. I-a băgat pe vreo câțiva aici. Și eu aș vrea o bucățică din ea dacă mi-ar fi făcut-o mie.

Ochii lui Vale s-au îndreptat brusc spre mine; în ei i se citea un soi de nedumerire. I-am susținut cu o privire dură, deloc șovăitoare, provocându-l să mă judece.

— E-adevărat? a întrebat el cu un glas extrem de blând.

Și-a cercetat clipboardul, iar în acel moment mi-am dat seama că citea dovezile. A mijit ochii.

— Posibil să fi fost o acoperire ca să-i împiedici pe gardieni să afle că-n toți acești ani ai fost de fapt rebelă.

— Ce-ar fi să vii mai aproape? am tors, fluturând din gene. Să te convingi singur.

În clipa următoare, ceva m-a pocnit în față, atât de tare, încât capul mi-a fost smucit într-o parte și dinții mi-au crestat obrazul pe interior.

Am clipit, văzând stele verzi când m-am uitat în sus și am înțeles că Mort fusese cel care-mi administrase lovitura. Nu Vale.

— Ține-ți gura când stai de vorbă cu superiorul tău! a scuipat Mort, cu venele de la gât umflate.

Am închis ochii și am tras adânc aer pe nas ca să mă abțin să nu-i dau vreo replică.

Vale a făcut o jumătate de pas spre mine și apoi s-a oprit, cu mâinile transformate în pumni pe lângă corp și o expresie dură și impasibilă. Rece ca gheața.

— Dă-i o uniformă, Mort!

O sclipire derutantă a apărut instantaneu în ochii gălbui ai lui Mort.

— Dar încă nu i-ai dat un identificator.

— Un identificator?

Sprâncenele mi s-au unit.

— Ce primesc, un ecuson cu numele?

— Pot să mă ocup eu, a spus Mort și s-a apropiat de birou, iar luminile fluorescente au făcut să pară că-i lucește capul chel. Eu și Hyde am făcut un pariu ca să vedem care dintre noi îl poate ține cel mai mult pe piele fără să ardă carnea până la os. El n-a avut un început prea bun – ultimul deținut pe care l-a însemnat a leșinat și-a trebuit să fie trimis la cabinetul medical.

Mort a rânjit în timp ce-și aducea aminte, iar eu am înghițit în sec, încercând să-mi dau seama ce grozăvie avea să abată asupra mea care să poată să mă ardă până la *os*. Începeam deja să mă întreb dacă cineva reușise totuși să-i supraviețuiască procesului de verificare la intrarea în Endlock ca să ajungă măcar să fie vânat.

— Nu! s-a răstit Vale, privirea devenindu-i de-a dreptul sălbatică preț de o secundă. Apoi și-a dres vocea când a văzut expresia surprinsă a lui Mort și a repetat: Nu. Mă ocup eu.

A pornit agale spre mine, apoi s-a aplecat, cu ochii la doar câțiva centimetri de ai mei. Păruseră atât de calzi și de tentanți atunci când îl cunoscusem, însă acum îmi dădeam seama că nu fuseseră decât o capcană cu miere. Mi-a evitat privirea în timp ce-mi așeza brațele tremurătoare, pe rând, pe mânerele scaunului, legându-le strâns, cu palmele în sus. Pielea îi era șocant de caldă lipită de a mea, aproape arzătoare pe pielea mea rece.

Stătea destul de aproape ca să-l pot scuipa în față, dar n-am opus niciun fel de rezistență. Dacă muream, Jed ar fi rămas singur să-i înfrunte pe vânători.

Vale a trecut apoi la glezne, repetând aceleași mișcări, până când am priceput că nu mai aveam nicio posibilitate de scăpare din scaunul prins în podea.

— Nu contează ce nume aveai înainte să ajungi aici, m-a informat Vale cu un glas înghețat, aproape mecanic. Noul tău nume este 224. Și numele ăsta îți va rămâne până o să mori. Iar apoi un nou deținut o să ajungă aici, și numele tău o să treacă la el.

— Cât de sentimental! am replicat. Și-ai de gând să-mi tatuezi noul nume pe piele? Dacă așa stau lucrurile, măcar dă-mi voie să ofer oarece sugestii asupra elementelor stilistice!

Dacă îi dădeam mai departe din gură, poate că puteam ignora spaima ce-mi curgea prin vene.

— Nu, n-o să te tatuez, a murmurat Vale.

Însă pauza vizibilă de dinainte de răspunsul său a făcut să mi se zbârlească părul în cap.

S-a întors la birou și a luat de acolo dispozitivul cu care își făcea de lucru mai devreme.

Era lung și subțire, îngustându-se la un capăt, în timp ce baza, pe care era ștanțat numărul 224, era plată. Instrumentul semăna cu o ștampilă supradimensionată, dar avea și un întrerupător pe o parte.

— Ce-i ăla? am întrebat cu o voce șovăitoare, smucindu-mi încheietura ca să încerc curelele scaunului.

Nu mă puteam clinti nici măcar un centimetru.

Cu o apăsare scurtă a degetului mare, Vale a mișcat întrerupătorul, iar numerele de pe dispozitiv s-au transformat dintr-un negru precum cerneala într-un portocaliu încins, strălucitor.

— E o ștanță pentru vite, m-a informat Mort, cu mutra despicată de un rânjet grotesc.

Vale s-a întors cu fața la mine. Fără niciun dram de ezitare, a coborât dispozitivul încins peste antebrațul meu.

Iar apoi pielea mi-a luat foc.

7

AM URLAT.

Poate că m-aș fi rușinat de o asemenea etalare a vulnerabilității dacă n-aș fi avut senzația că mi se topește carnea de pe oase.

Am inspirat adânc, încercând să-mi număr respirațiile, însă nasul mi s-a umplut de duhoarea de carne arsă în loc de aer proaspăt. Mi-am înghițit gustul de fiere care îmi urca pe gât.

Când am izbutit să-mi smulg privirea de la brațul care mă ardea ca să-l confrunt pe Vale, am descoperit că își ferea privirea, de parcă slăbiciunea mea îi provoca suficientă repulsie încât să nu se poată uita.

În ceața aceea delirantă, aproape că l-am scuipat în față.

Însă apoi el a ridicat dispozitivul pentru însemnat vite și mi l-a îndepărtat de carnea rănită, mi-a scos curelele din jurul brațelor și mi-a cufundat antebrațul plin de bășici în găleata cu apă atât de rece, încât, fără să vreau, am scos un geamăt de ușurare.

De-acolo de unde pielea mea a întâlnit apa au început să se ridice aburi.

— Pentru ca arsura să nu pătrundă prea adânc, a murmurat Vale, prea încet ca să-l audă și Mort.

— Du-te-n mă-ta!

Vocea mi-a ieșit umilitor de anemică. Atât de slabă, încât abia am auzit-o eu însămi.

Era o nesăbuință să provoci un gardian, mai ales după tratamentul pe care mi-l aplicase Mort, însă nici nu fusesem pregătită pentru durerea care venise odată cu procesul de primire la Endlock, iar stăpânirea mea de sine dispăruse în neant.

Ochii lui Vale s-au îndreptat scurt spre fața mea și apoi s-au abătut iar în altă parte, însă n-a ridicat mâna ca să mă lovească pentru cuvintele lipsite de respect. *Interesant!*

Atunci am înțeles dintr-odată, și iar m-a luat greața.

Jed.

Îmi însemnaseră și frățiorul. Mi-l imaginam prins cu curele de scaun, încercând să se ferească, lipsit de apărare și copleșit de frică.

Fiecare instinct urla la mine să mă ridic de-acolo și să o rup la fugă din cameră în cameră pentru a-l găsi, însă brațele erau singurele membre care-mi fuseseră eliberate din strânsoarea scaunului, iar Vale, acum aflat la câțiva pași distanță, încă mai avea un pistol în tocul prins de coapsă. Chiar dacă aș fi reușit să trec de el, Mort bloca ușa. Iar dincolo de ea se aflau și mai mulți gardieni.

Lui Jed n-o să-i fac niciun bine dacă mor.

Așa c-am rămas pe scaun, cu brațul ars cufundat în găleata cu apă rece ca gheața timp de ceea ce mi s-a părut o veșnicie, apoi l-am lăsat pe Vale să-mi bandajeze cu blândețe numărul proaspăt imprimat în piele cu fierul încins.

224.

Noua mea identitate.

Vale mi-a dezlegat și picioarele, iar Mort a aruncat în direcția mea o uniformă standard de un cenușiu tern. Am folosit bucata de material ce-mi servise pe post de cămașă de spital ca să-mi feresc corpul de ochii lacomi ai lui Mort în timp ce mă grăbeam să-mi îmbrac noile haine. Numărul 224 ieșea în evidență cu litere îngroșate pe spatele salopetei de deținut, iar roșul viu al steagului Dividiumului îi împodobea partea din față, imediat sub umărul drept.

O pereche de ghete simple mi-au aterizat la picioare, așa că m-am grăbit să le încalț și să le leg șireturile fără să scot un sunet.

M-am uitat iar la brațul rănit. Nu eram sigură de ce se mai deranjau să ne însemneze dacă mâneca salopetei ascundea cu totul numărul.

— Directorul Larch dorește să fie sigur că îți amintești cui îi aparții, a spus Mort, ca și cum mi-ar fi citit gândurile.

Am ridicat capul și am descoperit că mă privea cu atenție, și am strâns din dinți pentru a-mi înghiți cuvintele pe care voiam să le-arunc în direcția lui.

— Du-o în sala de mese, Mort! a ordonat Vale.

Era momentul să-i înfrunt pe ceilalți deținuți. Momentul să-l găsesc pe Jed. Ideea în sine era suficientă ca să pătrundă prin furia și teama care-mi întunecau mintea.

Mâna lui Mort mi s-a strâns în jurul cotului, apoi m-a săltat cu duritate în picioare și m-a târât afară din cameră și mai departe pe un coridor.

— Acum ascultă cu atenție! a mârâit Mort și mi-a aruncat o privire prelungă, stârnindu-mi o senzație de greață în măruntaie. Nu dai nicio replică. Nu stârnești nicio bătaie. Nu ai niciun contact fizic cu ceilalți deținuți. Ai voie să ieși din celulă doar pentru muncă, mâncare, duș și vânătoare.

— Da, *domnule*. Am forțat cuvintele să-mi iasă din gură. Ce se întâmplă dacă… *cineva* încalcă o regulă?

Mort a rânjit cu răutate.

— Ți-amintești de palma aia prietenoasă peste obraz pe care ți-am dat-o mai devreme?

Mâinile mi s-au strâns pe lângă corp, însă m-am silit să încuviințez din cap în loc să-mi folosesc pumnii pentru a-i șterge zâmbetul de pe față.

— A fost o lovitură de avertizare. Mort s-a bătut mândru peste bastonul de lemn atârnat la centură. Dacă încalci regulile, o să te bat cu ăsta. Sau mai rău.

Splendid!

— Mai sunt și alte reguli pe care ar trebui să le știu?

Zâmbetul lui Mort s-a lățit și mai mult, dezgolindu-i toți dinții în vreme ce ochii lui îmi cercetau corpul cu o lentoare de-a dreptul chinuitoare. Apoi s-a lins pe buze.

— Întotdeauna să-i asculți pe gardieni!

Am înghițit iar în sec și m-am uitat în altă parte, înainte ca el să apuce să-mi citească frica și repulsia de pe față. M-am chinuit să mă concentrez asupra memorării împrejurimilor.

Un soi de birou se afla chiar vizavi de camera de examinare de unde tocmai ieșiserăm, iar Mort a trebuit să-și treacă o dată cardul de acces prin dreptul unei uși încuiate păzite de doi gardieni cu mâinile aproape de bastoane. Încuietoarea a scos un clic, iar ușa s-a deschis către o nouă secțiune a închisorii.

Pe coridorul următor, am trecut pe lângă un șir de trepte și două uși aflate de-o parte și de alta a coridorului; pe ele scria A și B. Ușile erau dotate cu ferestre verticale înguste și, când am trecut pe lângă ele, am zărit ceva prin geam. În spatele lor erau holuri lungi pe care se aflau șiruri-șiruri de celule – blocurile de celule. N-am avut prea mult timp ca să mă uit, dar am apreciat că-n fiecare aripă se aflau cel puțin 50 de celule.

În afară de gardieni, holurile care despărțeau celulele erau dotate cu zeci de camere ce ne urmăreau orice mișcare. Chiar dacă un deținut scăpa din celulă, n-avea cum să ajungă prea departe fără să dea de belea.

Am cotit la stânga și am trecut pe lângă mai multe uși, cu ferestre și mai mari. Mi-am lungit gâtul, memorând fiecare detaliu pe care reușeam să-l văd prin geamuri. Unele uși duceau spre camere de întreținere sau oficii în care personalul închisorii stătea la birouri. Printr-o fereastră, am văzut deținuți în uniforme de culori diferite – gri, maro și verzi – băgând așternuturi

și lenjerii de corp în mașini de spălat, în timp ce alții împătureau rufe proaspăt spălate.

Pornind de la ce-mi spusese Vale, mi-am închipuit că acele culori se potriveau cu sistemul de clasificare din Endlock. Deținuții în gri trebuie să fi făcut parte din nivelul Inferior, la fel ca mine.

Am ajuns la capătul unui coridor, iar Mort și-a scanat ecusonul pe un cititor, descuind ultima ușă și îngăduindu-ne amândurora să intrăm în ceea ce părea să fie o cantină.

Încăperea aducea aminte de o enormă peșteră încastrată în ciment rece, cu tavanul jos și apăsător, amenințând să zdrobească ce mai rămăsese din stăpânirea mea de sine. Lumini artificiale scăldau spațiul într-o pâlpâire aproape albăstrie, aruncând umbre peste tot. Hărmălaia asurzitoare a nenumăraților deținuți de acolo reverbera din pereți, iar tacâmurile de plastic zdrăngăneau când se loveau de castroane și de tăvi.

Zgomotul s-a pierdut în fundal când am început să studiez camera în căutarea capului blond și a trupului deșirat al lui Jed.

Mese lungi, dreptunghiulare, cu bănci de o parte și de alta, umpleau spațiul și erau ocupate de deținuți în uniforme gri, maro sau verzi.

În apropierea părții din față, un ecran enorm atârna de partea de sus a peretelui. Pe el se vedeau trei coloane de numere, iar în dreptul fiecăruia se afla un simbol. Numerele din a treia coloană aveau toate câte un cerc galben lângă ele, în timp ce numerele din primele două coloane aveau fie un X roșu, fie o bifă verde.

Ce dracu' însemna asta?

Sub ecran, mai mulți deținuți ieșeau sau intrau în bucătărie purtând în mâini tăvi cu mâncare aburindă. Aceștia serveau cu mâncare un șir de deținuți ce așteptau la rând.

Gardienii păzeau pe toată lumea de la marginile încăperii, cu mâinile pe bastoanele atârnate la centuri; am observat câte o cameră de supraveghere în fiecare colț al sălii.

Însă nici urmă de Jed.

Nu înseamnă nimic. E o închisoare mare. Ar putea să fie oriunde.

Cuvintele mi se învârteau în buclă în minte, ca și cum, dacă m-aș fi concentrat suficient asupra lor, mi-aș fi putut ține panica departe.

Privirea mi s-a oprit asupra gardienilor care supravegheau camera.

Nu prea-mi dădeam seama cum se aștepta Aggie să pun umărul la o evadare sub atâția ochi ce vegheau totul. Părea că nimic nu putea să aibă loc în Endlock fără să fie înregistrat.

Mort m-a atins pe umăr și s-a apropiat ca să-mi șoptească la ureche:

— Anunță-mă dacă pot să fac ceva pentru tine! Sunt sigur că împreună putem să ajungem la un soi de înțelegere.

Mi-a făcut cu ochiul.

M-am smuls din strânsoarea lui, cu inima bubuindu-mi între coaste în vreme ce-mi strângeam între degete materialul uniformei pentru a mă abține să nu-l plesnesc.

— 412! a lătrat Mort, iar un deținut remarcabil de înalt, cu o piele de un cafeniu-arămiu frapant și un adevărat nimb de păr creț, s-a apropiat de noi.

I-am observat uniforma verde și faptul că părea să nu aibă cu mult peste 30 de ani. Nu mi-a mai aruncat o a doua privire, iar ochii căprui i-au rămas ațintiți precaut asupra lui Mort.

— Carne proaspătă, a zis Mort și m-a împins în direcția deținutului, iar eu am reușit să mă îndrept înainte să mă lovesc de el. Celula 224 – du-o după ce se termină masa!

Bărbatul a încuviințat din cap, apoi s-a răsucit pe călcâie și a dispărut înapoi în mulțime fără să se deranjeze să vadă dacă îl urmez.

Am ezitat o jumătate de secundă înainte să mă reped după el, preferând de departe prezența unui coleg deținut.

— Eu sunt Raven! am strigat, practic alergând ca să-l prind din urmă.

— August, a răspuns el fără să se întoarcă.

Am memorat numele în vreme ce scanam iar încăperea cu privirea, în caz că prima oară îl ratasem pe Jed.

Dar nu-l ratasem.

— August? am început, apoi m-am oprit.

Era limpede că Jed nu se afla în sala de mese, însă contactul pe care îmi spusese Aggie să-l caut poate că era.

Firește, era o nesăbuință să aduc vorba de Colectiv de față cu ceilalți, dar, dacă nu reușeam să-l găsesc din prima pe Jed, a doua cea mai bună opțiune era să o identific pe Kit. Fiecare secundă în care așteptam îi grăbea moartea lui Jed și, la cum se prezentau lucrurile, zgomotul făcut de ceilalți deținuți ar fi trebuit să împiedice camerele de supraveghere să înregistreze orice spuneam.

Mi-am coborât vocea.

— Cunoști o deținută pe nume Kit Casey?

August s-a oprit atât de rapid, încât m-am lovit de spatele lui.

S-a răsucit pe călcâie și și-a lăsat mâinile pe umerii mei ca să mă sprijine.

— Ce?

— Fără atingeri! a răcnit un gardian din celălalt capăt al sălii.

August și-a lăsat mâinile pe lângă corp, dar nu s-a îndepărtat. Ochii aceia căprui nu mă slăbeau deloc.

— Caut pe cineva numit Kit Casey.

Acum vocea îmi era doar o șoaptă, iar August și-a înclinat capul spre mine ca să m-audă mai bine.

— Nu, eu… S-a uitat în jur, însă niciunul dintre deținuții din apropiere nu ne acorda atenție. Am auzit ce-ai spus. Ce treabă ai cu Kit?

Ultimele cuvinte au fost rostite cu asprime, aproape amenințător, iar bărbatul a mijit ochii la mine, studiindu-mă cu atenție.

Deci o cunoștea.

Și categoric simțea nevoia să o protejeze.

Așa că mi-am cântărit vorbele cu mare grijă.

— Avem o prietenă comună. Și amândouă avem interesul să rămânem în viață.

August a făcut ochii mari, uitându-se la mine câteva secunde prelungi.

— O cunosc, da.

A trebuit să m-abțin să nu casc gura de uimire.

Un milion de gânduri îmi goneau prin minte – puteam să stau de vorbă cu ea acum. Astăzi. Eram în Endlock de doar câteva ore și deja mă pregăteam să mă întâlnesc cu Kit și să aflu cât de aproape se află de găsirea unei căi de-a evada de aici.

— Unde e?

August a arătat către ecranul din partea din față a camerei.

— Nu-i aici. Astăzi a fost selectată pentru o partidă de vânătoare, așa că va lua cina mai târziu, alături de ceilalți supraviețuitori.

Atunci am înțeles.

— Ecranul ține evidența deținuților care sunt vânați?

Fiecare număr de pe ecran era alcătuit din trei cifre, cum era și cel ștanțat acum pe brațul meu.

August a aprobat din cap.

— Zilnic au loc trei partide de vânătoare, și pentru fiecare dintre ele sunt selectate până la zece ținte. Primele două partide s-au încheiat deja, de asta…

— X-urile înseamnă un deținut care a murit, iar bifele înseamnă c-au supraviețuit? am tras eu concluzia, simțind un vârtej de greață în măruntaie în timp ce număram X-urile de pe ecran.

Șapte. Iar a treia partidă de vânătoare a zilei încă nu se încheiase.

— Iar cercurile galbene înseamnă că rezultatele celei de-a treia partide încă n-au fost postate, mi-a explicat August.

Am simțit un gol în stomac. În clipa de față, biletul meu de ieșire din Endlock era vânat de cetățeni însetați de sânge dotați cu *arme*.

— Dar dacă ea nu…

— O să fie bine, mi-a retezat-o August.

Părea încrezător în șansele ei de supraviețuire. Mai mult decât încrezător – părea *sigur*.

Am mijit ochii.

— În fine, ăsta nu e locul potrivit să discutăm, a adăugat August înainte să apuc să vorbesc iar. Ia-ți o tavă și niște haleală din față! O să pună mâncarea deoparte dacă nu te grăbești, și aici chiar nu-ți permiți să pierzi din greutate. Îți fac mâine cunoștință cu Kit.

Am șovăit doar o clipă înainte să dau din cap în semn de mulțumire către August, ascunzându-mi neliniștea în spatele unui zâmbet tremurător în timp ce mă grăbeam spre partea din față a cantinei, evitând privirile deținuților curioși. O parte dintre ei purtau semnele abuzurilor comise de gardieni – buze sparte și ochi învinețiți sau, mai subtil, după modul în care se făceau mici când mă simțeau trecând pe lângă ei. Alții îmi susțineau fățiș privirea, transmițându-mi astfel că ei sunt cei dominanți. Toată lumea îi evalua pe deținuții noi. Am recunoscut câteva persoane din transportul de azi și chiar l-am zărit și pe Torin. Purta uniformă maro, ceea ce însemna că era una dintre excepțiile de care pomenise Vale – un deținut nou, care începuse de pe o poziție mai bună pentru că provenea din Sectorul Superior.

Am înhățat o tavă de pe un teanc micuț și am așezat un castron pe ea.

Platourile cu mâncare erau aproape goale, dar pe prima masă am observat rămășițe de legume fripte și… oare aia era carne? M-am aplecat spre ea, însă o deținută cu o plasă de protecție pe cap și șorț mi s-a pus în drum.

— Doar cei verzi, a rostit femeia. Mâncarea gri e acolo.

A arătat către ultima masă din șir, iar când m-am apropiat de ea, mi-am amintit ce spusese Vale despre mâncarea împărțită pe categorii.

Când am ajuns la masă, o altă deținută mi-a trântit în castron un polonic plin cu un lichid maroniu apos, iar eu am reușit să înșfac un măr plin de pete de pe un platou aproape gol.

Avusesem parte de chestii și mai rele.

Cei care împărțeau mâncarea purtau uniforme maro, la fel ca Torin, ceea ce presupuneam că înseamnă nivelul de Mijloc. M-am întrebat dacă ceilalți deținuți primiseră sarcini specifice când li se pronunțaseră sentințele. Un stagiu la bucătărie poate că nu era chiar atât de rău, mai ales dacă însemna acces la rații în plus, deși în mod sigur era un job foarte căutat dacă niciun gri nu ocupa spațiul respectiv.

După ce m-am întors la masă, August m-a prezentat fără tragere de inimă câtorva deținuți de pe băncile din apropiere, o pâclă de gri, maro și verde dintre care niciunul nu era Jed sau Kit.

— Ia stai așa! Ești chiar tu.

Un glas, la două locuri de mine.

M-am întors și am descoperit o femeie în uniformă verde, cu dinții strânși și care mă privea fără să clipească, iar atunci am scrâșnit și eu din dinți.

Normal, futu-i!

Perri.

Era înaltă și plină de mușchi, cu ochii la fel de cenușii ca și zgârie-norii de oțel din Dividium.

În mod normal, nu-mi făcea nicio plăcere să vânez oameni, însă ziua în care o predasem pe Perri fusese diferită – crezusem că asta însemna că se terminase cu pastilele contraceptive false pe străzile din Sectorul Inferior. Gata cu fiolele de apă colorată care, jura ea, contracara deficiențele de nutriție la copii.

Din nefericire, fusese nevoie să fie arestată ca să-mi dau seama că ea nu reprezentase decât fațada operațiunii care infestase orașul.

— Poftim? am răspuns, amestecând în mâncare și mimând nedumerirea, în timp ce mintea-mi gonea în căutarea unui mod de-a scăpa din această situație.

— Tu ești motivul pentru care mă aflu aici, a rostit Perri cu glas furios, ridicându-se în picioare și apropiindu-se de mine. August, asta e vânător de recompense. Nu-i una dintre noi.

Am privit de jur împrejur prin sală, sperând că nu mai auzise nimeni, însă mai mulți deținuți se uitau deja, încruntați și cu o mânie în ochi ce concura cu cea a lui Perri. *Super!* Am strâns tare lingura de plastic. Dacă o rupeam în două, ar fi trebuit să fie destul de ascuțită ca să străpungă pielea sau cel puțin să scoată un ochi.

Însă nimeni nu încerca să mă atace.

August a aruncat o privire de gheață în direcția mea. Spre uimirea mea, s-a uitat la mine o clipă înainte să anunțe:

— Acum este.

M-am încruntat. N-avea niciun motiv s-atragă atenția asupra sa, *darămite* să-mi ia apărarea.

Mi-am relaxat strânsoarea în jurul lingurii.

— Tu meriți să fii aici mai mult decât oricine altcineva, i-am spus lui Perri, cu o încredere sporită de cuvintele lui August. Tu ai probabil mai mult sânge pe mâini decât am eu.

Gâtul i s-a înroșit, iar obrajii i s-au îmbujorat și ei.

— Nu și pe-al tău. *Deocamdată!* a scuipat ea în direcția mea, o amenințare cât se poate de clară.

S-a auzit un clopoțel ce-a întrerupt tensiunea din încăpere, și toți deținuții s-au ridicat de pe bănci.

M-am grăbit să înghit câteva guri din ceea ce acum mi-am dat seama că era terci și am îndesat mărul în buzunarul salopetei înainte să mă reped să-mi golesc tava și să ies din sala de

mese pe urmele lui August, cu ochii în patru, în caz că Perri avea de gând să mă atace.

Trebuia să-l găsesc pe Jed.

— Ai observat nou-sosiții de aseară? l-am întrebat pe August, incapabilă să-mi mai rețin întrebarea. Îl caut pe fratele meu – e înalt și slăbănog, cu păr blond.

— Ăla e fratele tău? a dat din cap August. Știu cine e. Kit mi-a spus ce-a făcut.

Am tras aer în piept, sceptică.

— L-a întâlnit deja?

August a dat iar din cap.

— Ea e la Endlock de câteva luni. Are tendința să se împrietenească cu bobocii, mai ales cu cei despre care se zvonește că l-au pocnit în față pe fiul consilierului Baskan. Asta o să-i aducă mulți prieteni.

Mi-a scăpat un oftat de ușurare, dar totodată am reținut și acest nou amănunt despre Kit. Era la Endlock de o *vreme*. Colectivul dăduse clar de înțeles că au nevoie de abilitățile mele de luptă ca să o ajut să răzbată prin Pustiu, ceea ce mă făcea să cred că femeia nu era în stare să se apere singură. Însă era evident că avea o strategie de supraviețuire pe terenul închisorii – una care pe August îl făcea să fie sigur că nu trebuia să-și facă griji pentru ea cât era acolo, afară.

Am clătinat din cap, revenind la discuția care-mi convenea cel mai mult. Cea în care aflasem că Jed îi dăduse un pumn fiului consilierului. Am încercat să-mi ascund un rânjet.

— Ăla e. Jed.

— N-aș zice că tu n-o să ai dușmani aici, mai ales la ce trecut ai, dar băiatul ăla? El o să fie bine. Vorba se răspândește cu iuțeală, iar oamenii o să se străduiască să aibă grijă de el când o să iasă pentru vânătoare.

— Mai vedem, am zis.

Dar ideea ca oricine altcineva în afară de mine să aibă grijă de Jed era ridicolă – toți ceilalți erau prea ocupați să aibă grijă de ei înșiși.

Am cotit, pătrunzând pe un coridor nou. Pe partea stângă se aflau blocurile de celule, șase în total. Ne-am oprit tocmai în capăt, în fața ultimului bloc. Pe peretele cenușiu de lângă un cititor de carduri era vopsită cu roșu ca sângele litera H.

Un gardian a pășit în față, apoi și-a scanat cardul și a făcut un semn cu brațul pentru ca deținuții din fața noastră să intre pe coridor. S-a oprit când a ajuns la mine.

— Pe tine nu te recunosc. Te-ai rătăcit?

Am înțepenit, așteptându-mă ca bărbatul să-și scoată bastonul. Însă August a pășit în fața mea, ceea ce i-a atras atenția gardianului.

— E prima zi a lui 224. Am primit ordin să o conduc la celula ei.

Am zărit sclipirea de recunoaștere a lui August în ochii gardianului, care a mormăit ceva și ne-a făcut semn să trecem. Mi-am înghițit imediat un oftat de ușurare.

— N-auzi prea des de oameni care i se împotrivesc Consiliului, mai cu seamă când noi, cei din Sectorul Inferior, știm cât de ușor ajungi să fii arestat. N-am auzit de nimeni care să fie atât de curajos, a reluat August după ce-am ajuns prea departe ca să mai fim auziți de către gardian.

În glasul lui am detectat admirația.

Am simțit un val de mândrie crescând în interiorul meu, chiar dacă îmi doream ca Jed să fi ales siguranța în detrimentul curajului. În schimb, m-am trezit uitându-mă în jur la celule, înconjurată de pașii bubuitori ai zecilor de deținuți, căutând să zăresc chipul lui Jed.

Celulele pe lângă care am trecut la începutul acestui bloc erau lipsite de orice semn vizibil, iar deținuții din ele erau toți îmbrăcați cu aceleași uniforme gri anonime.

Deasupra tuturor celulelor pe care le puteam zări, iluminate pe ecrane digitale, se aflau pozițiile prizonierilor – numere de la unu la trei. Pozițiile erau în strânsă legătură cu prețul pus pe capul fiecărui deținut – costul vânării lor.

— Pozițiile pentru deținuții de la nivelul Inferior merg doar până la trei, mi-a explicat August când a văzut că mă uitam. Nivelul de Mijloc merge de la patru la șapte. Iar cel Superior, de la opt la zece.

Am parcurs cam o treime din coridor, iar August mi-a făcut semn să intru într-o celulă goală. Ecranul de deasupra celulei arăta poziția trei.

— Consultul tău de către dr. Row trebuie să fi mers bine dacă ai ajuns deja la trei, a comentat el.

Am ridicat din umeri și m-am uitat în celulă.

Un pat îngust stătea lipit de perete, acoperit cu o pătură zdrențuită și o pernuță subțire plină de pete neidentificabile. Vizavi de el, o toaletă de oțel oferea o imagine a versiunii din Endlock pentru intimitate. Celula se întindea câțiva pași dincolo de marginea patului, însă era destul de îngustă ca să nu am cum să pot sta întinsă de-a latul spațiului. O cameră reprezenta singura podoabă pe pereții altminteri goi.

Adorabil!

M-am întors spre August și am făcut semn spre uniforma verde de pe el.

— Tu ai ajuns la nivelul Superior. De cât timp ești aici?

— De doi ani, a răspuns el fără nicio emoție. Dar nu durează chiar atât de mult să avansezi. O să ajungi imediat la nivelul de Mijloc dacă te descurci bine la prima sau a doua partidă de vânătoare. Majoritatea nu supraviețuiesc atât de mult, așa încât nivelul Inferior e practic o ușă turnantă pentru deținuții noi. Aș zice că tu o să te descurci bine și-o să avansezi, la ce istoric ai.

Eu rămăsesem cu gura căscată.

— Ești aici de *doi ani*?

— Eu dețin recordul.

Un zâmbet sfios i-a arcuit buzele.

— Ne vedem la micul-dejun! Blocurile de celule împart aceleași ture la masă.

Apoi m-a lăsat singură în celulă și-a plecat.

Doi ani era impresionant, dar știam că asta desena o țintă uriașă pe spatele lui August. Cei bogați se mândreau cu abilitățile lor de vânători, iar un deținut care reușise să le evite gloanțele timp de doi ani ar fi fost tentant pentru oricare dintre ei.

Mi-am ițit capul afară pe coridor și m-am uitat la spinarea lui August în vreme ce se îndepărta tot mai mult în adâncul blocului.

— Tu ce poziție ai? am strigat după el.

Evident, era mare, dacă ajunsese până la nivelul Superior. Dar n-ar fi avut cum să…

— Un zece, mi-a răspuns fără să se întoarcă.

A intrat într-o celulă aflată tocmai în capăt și, pornind de la ce-mi spusese Vale despre deținuții de nivel Superior, trebuia să-mi închipui că era mult mai încăpătoare și mai confortabilă decât a mea.

Gardienii își făceau rondul ca să fie siguri că suntem închiși în celule; m-am trezit smulsă din propriile gânduri când am auzit un fluierat slab. Un gardian înalt, subțire ca un băț și cu o barbă și-o mustață stufoase, plus ceea ce părea o cocoșare permanentă, s-a apropiat de celula mea. Un dinte pilit de ajunsese ascuțit la un capăt îi atârna dintr-o ureche, iar mânecile îi erau suflecate în așa fel încât pe pielea măslinie a antebrațelor vedeam tatuate ceea ce păreau niște semne pe un răboj.

— Ce-avem noi aici? a rostit el cu o voce tărăgănată, plimbându-și privirea de-a lungul corpului meu. Nu te-am mai văzut până acum.

— Nu ne apropiem de deținuți, Hyde, l-a avertizat o voce cunoscută, iar în clipa următoare Vale stătea lângă gardian, mijind ochii la el.

Hyde. Gardianul căruia îi făcuse o mare plăcere să topească pielea unui deținut cu un dispozitiv pentru însemnat vite. Perfect!

Hyde și-a lins buzele, fără să-și smulgă ochii de la mine. M-am străduit să-mi înăbuș fiorul care îmi urca pe șira spinării.

— Ai grijă! s-a băgat o nouă voce, iar atunci a apărut și Mort, care continua să-și mestece scobitoarea. Asta e vânător de recompense. Eu aș avea grijă la propriile *membre* dacă aș fi în locul tău.

De parcă m-aș atinge de vreunul dintre voi.

Cuvintele implorau să fie eliberate, dar mi-am strâns buzele, privindu-i în schimb cu ură pe-amândoi. Nu prea eram obișnuită să-mi țin limba-n frâu, dar trebuia să învăț rapid dacă voiam să rămân în viață.

Mort a rânjit, aplecându-se mai aproape ca să-i văd înțepenită între dinți mâncarea de la ultima masă. Și-a lipit arătătorul de degetul mare și apoi și le-a trecut peste buze ca să mimeze că trage un fermoar.

— Înveți repede! Ești mult mai drăguță cu gura închisă.

Mi-am arcuit buzele și unghiile mi s-au înfipt în palme, înțepătura ajutându-mă să-mi mențin controlul în timp ce-mi imaginam moduri în care puteam să-l scot din joc pe gardian. O lovitură în gât ar fi fost de-ajuns, dar n-ar fi fost nici pe departe la fel de satisfăcătoare ca un genunchi în ouțe, din nou și din nou.

Imaginea mi-a adus un zâmbet pe față și l-a făcut pe Mort să mijească ochii și să întindă mâna spre ușa celulei mele.

— Ce-i așa de co…

— Gata! a ordonat Vale pe un ton periculos de coborât. Mort, am nevoie să securizezi Blocurile A și B. Hyde, tu te ocupi de C și D, iar eu o să vin să vă verific pe-amândoi. Nu dați buleală!

— Ce ți-a intrat în cur? a întrebat Hyde, ridicând dintr-o sprânceană cenușie.

Vale s-a strâns de rădăcina nasului. A expirat prelung, ca și cum s-ar fi abținut să nu le ardă câte-un pumn celor doi dobitoci.

— Vrem să fim pregătiți în caz că Larch hotărăște să ne facă o inspecție pe neașteptate. Vouă vi se pare genul de om care acceptă altceva decât perfecțiunea?

Mort și Hyde au porni agale către ușa-barieră, fără să mai aducă vreun contraargument.

— Ce drăguț din partea ta să intervii! am susurat, dând din cap în direcția siluetei tot mai îndepărtate a lui Mort. Dar sunt mai mult decât capabilă să am grijă de mine.

Oricum, ce-l făcea să creadă că doream ajutorul lui? Doar alegerea acestei profesii nu prea se pupa cu menținerea oamenilor în viață.

— N-o lua personal, 224! Vale s-a aplecat mai aproape. N-am obiceiul să-i ajut pe rebeli doar din bunătatea inimii. Jobul meu este să mă asigur că toată lumea respectă regulile – deținuți și gardieni deopotrivă. Deși, dat fiind că tu ești vânător de recompense, o să fie greu ca-n preajma ta să fie respectate regulile. Mai cu seamă cele care spun că deținuții nu trebuie să se implice în bătăi.

Arsura proaspătă de pe braț îmi pulsa în apropierea lui.

I-am ignorat amenințarea din voce și mi-am forțat buzele să formeze un rânjet ironic.

— Ce exemplu reușit de cetățean care respectă regulile! Mă face să mă întreb ce-i datorezi tu oare lui Eris – ceva suficient de important ca să dai târcoale prin Sectorul Inferior după ora de stingere, ai?

Chipul lui Vale s-a schimonosit preț de o secundă, dar altminteri n-a trădat nimic.

— Ai grijă! N-ai destui dușmani, Păsăruico?

Apoi a fost înghițit de umbrele de pe coridor.

8

Am rămas ore întregi trează pe patul minuscul, cu pătura ponosită de sub mine iritându-mi pielea și cu arcurile de metal împungându-mă în spate în vreme ce mă holbam la lumina roșie ce tot clipea într-un colț al celulei.

În mijlocul unui cor de sforăituri din celulele învecinate, am alcătuit în minte o hartă a tuturor părților din Endlock pe care le văzusem până acum – sălile de primire, un labirint de coridoare încuiate, sala de mese și blocul unde se afla celula mea. Zidurile de beton ale închisorii cred că aveau cel puțin 30 de centimetri grosime.

Trebuia să o găsesc pe Kit și să aflu cât de mult înaintase cu planul, dar, pornind de la măsurile de securitate ale Endlockului, ruta cea mai probabilă de evadare se afla pe terenul de vânătoare, acolo unde nu exista nicio cameră și gardienii erau mult mai puțini.

Când se deschisese Endlockul, se discutase despre televizarea partidelor de vânătoare, însă Pharil Coates se grăbise să înăbușe ideea în față. Spusese că e pentru intimitatea clientului și că permisiunea acordată publicului să vadă partidele de vânătoare ar fi făcut experiența să pară ceva ieftin. El nu dorea să aibă chiar oricine acces la vreuna dintre facilitățile pușcăriei, ci doar cine avea suficiente credite ca să le plătească.

Din fericire, lăcomia lui funcționa în favoarea mea.

Trebuia să fiu aleasă ca țintă pentru o partidă de vânătoare ca să am timp să explorez terenul nesupravegheată și să aflu cu ce aveam de-a face. Iar între timp, trebuia să am grijă *și* de Jed, ceea ce se putea dovedi foarte greu, având în vedere că nu știam nici măcar în ce bloc de celule se află.

Într-un final, epuizarea m-a împins în brațele unui somn agitat.

Dimineața a venit prea repede, și m-am ridicat atunci când am auzit un clopoțel, frecându-mi ochii ce mi se păreau întăriți de nisip.

Ușile celulelor s-au deschis cu un șuierat, iar apoi am urmat turma deținuților către sala de mese.

În interior, tăvi cu mâncare aburindă așteptau pe mese deținuții de la nivelurile de Mijloc și Superior, în timp ce tăvile cu mâncare pentru cei Gri erau pline cu batoane de rație simple, învelite în hârtie.

Mâncasem ceva asemănător în timpul lunilor de iarnă geroase, când prețul cerealelor și al legumelor conservate devenise mai mult decât aș fi putut cumpăra eu cu veniturile mele modeste. Batoanele de rație te râcâiau pe gât, nu aveau niciun gust și aveau consistența cartonului, dar pe mine și pe Jed ne ajutaseră să trecem peste niște vremuri deosebit de dificile.

Am cercetat cu ochii sala de mese. Tot nicio urmă de Jed, însă am observat că Perri îmi arunca priviri încruntate din celălalt capăt al încăperii. I-am făcut cu mâna și i-am zâmbit larg, făcând-o să se încrunte și mai mult și să-și strângă atât de tare lingura de plastic, încât a rupt-o în două.

Înghițindu-mi un râset, am înșfăcat un baton de rație din grămadă și m-am îndreptat spre o masă liberă. Un alt deținut a trecut pe lângă mine și m-a lovit dur cu umărul.

— Scuze! a zis, rânjind însă cu răutate, iar dinspre deținuții din apropiere s-au auzit râsete ironice.

Mi-am mușcat buza, cântărind în gând consecințele dacă mi-aș fi lăsat batonul să cadă pe jos și aș fi început să-i iau la pumni.

— Deținuți, atenție! a ordonat o voce din partea din față a sălii, făcându-mă să mă opresc. Nou-veniții vor fi împărțiți în grupuri diferite pentru orientare. Când vă strig numărul, faceți un pas în față!

Vale. Mi-am dezgolit dinții.

Nu mă așteptasem la vreo prezentare formală a vieții în închisoare, însă vânătorul de recompense din mine știa că obținerea unui soi de tur pe-aici era o ocazie perfectă să mă familiarizez cu planul general al pușcăriei – orice m-ar fi putut ajuta să găsesc o cale de evadare din Endlock.

Vale a anunțat un șir de numere în timp ce eu îmi îndesam batonul de rație în gură, aducându-mi aminte ce zisese August, să mănânc suficient de mult ca să-mi păstrez forțele.

Un grup de deținuți, pe care mi-i aminteam vag din transportul cu care venisem, a ieșit din sala de mese odată cu primul grup, pe urmele unui gardian care se răstea la ei să țină ritmul.

— În grupul al doilea. Deținuții 210, 219, 224…

Restul numerelor le-am ignorat, însă mi-am făcut loc către partea din față a sălii, alături de grupul meu.

— Grupul acesta merge cu mine, a anunțat Vale.

M-am albit toată și am simțit cum în stomac mi se formează un nod. Desigur, dintre toți gardienii, trebuia să fie tocmai *el*!

Purta aceeași uniformă ca și Larch – pantaloni cargo negri, bocanci negri și cămașă neagră, cu guler și mâneci lungi, plus steagul Dividiumului pe umăr. Cămașa lui nu avea numele cusut pe ea și, din câte-mi dădeam seama, nu purta niciun dinte atârnat la gât.

Și-a ridicat ochii, surprinzându-mi privirea, și s-a încruntat.

Deci se bucură să mă vadă!

Vale a deschis ușa grea de metal ce ducea afară din sala de mese.

— Să nu rămâneți în urmă!

Cuvintele poate că erau menite întregului grup, însă privirea lui străpungătoare a zăbovit asupra mea în timp ce-o spunea.

Vale ne-a condus grupul prin ceea ce mintea mea începuse să-i spună coridorul principal, cu pereții pătați de timp și neglijare și împodobiți cu camerele de supraveghere tipice Endlockului. Mirosul de antiseptic, amestecat cu cele de sudoare și de frică, plutea în aer ca niște vapori palpabili.

În timp ce mergeam, am observat cum ceilalți deținuți se țineau la depărtare de mine, nedorind să fie asociați cu un vânător de recompense. Unii îmi aruncau priviri cu coada ochiului, dar majoritatea mă ignorau cu desăvârșire, ceea ce mie-mi convenea de minune – speram că asta înseamnă mai puțini care să fie cu ochii pe mine când încercam să evadez de-aici.

Am ajuns la capătul coridorului și am cotit la dreapta, apoi ne-am oprit la o ușă-barieră. Vale și-a scanat ecusonul, dând din cap spre gardianul aflat de cealaltă parte a ușii în timp ce acesta ne făcea semn cu mâna să trecem.

Am recunoscut imediat intrarea în camera de examinare în dreapta și m-am înfiorat, simțind cum îmi pulsează arsura de la încheietură. Am trecut de încăperea respectivă și ne-am apropiat de două uși de oțel impunătoare.

Vale și-a scanat iar ecusonul, și am rămas uitându-mă cu atenție în vreme ce el ne grăbea să trecem de acea ușă și să intrăm într-o încăpere vastă. Acolo am fost întâmpinați de izul ușor sulfuros al prafului de pușcă. Centrul încăperii afișa cu mândrie un poligon de tragere, cu tot cu ținte în formă de oameni. Am scanat imediat cu privirea găurile de gloanțe ce împănau țintele. Nenumărate arme erau aliniate pe pereți: puști, cuțite și alte instrumente ale căror nume nu le cunoșteam. Un cerc din ringuri de antrenament, saltele groase înconjurate de sfori, se afla la câțiva pași de noi, iar un ecran uriaș ocupa peretele din capătul îndepărtat al încăperii, unde mai multe scaune pliante erau răsfirate în fața lui.

— Aici ne aducem oaspeții înainte să înceapă partidele de vânătoare oficiale, ne-a explicat Vale în timp ce grupul se mișca într-un soi de semicerc în fața lui. Este menit să-i pregătească pentru ce îi așteaptă și să-i ajute să se antreneze cu armele pe aceia care n-au mânuit niciodată un cuțit sau o armă de foc.

Spațiul părea perfect pentru antrenarea soldaților și pregătirea armatelor, dar în schimb eu îmi imaginam cetățeni bogați râzând în timp ce exersau trasul la țintă, cu rânjete de nerăbdare pe fețe în vreme ce puneau pariuri care dintre ei urma să doboare prada cea mai formidabilă.

— După ce termină cu poligonul de tragere, vânătorii care au achiziționat pachete pentru arme au voie să-și aleagă orice arme doresc de pe perete, în timp ce acelora care nu au făcut-o li se oferă o carabină standard. Vale a făcut un semn spre arme: Vânătorilor care au achiziționat și antrenament pentru luptă suplimentar li se oferă și un curs care îi deprinde cu tehnicile de bază.

— Antrenament pentru luptă, am repetat.

Ochii lui Vale s-au îndreptat imediat spre mine, cu o avertizare clară în ei. Însă, dacă puteam să obțin orice fel de cunoștință care să-mi ofere un avantaj pe terenurile de vânătoare, atunci trebuia să întreb.

— Sunt surprinsă că ei ar plăti pentru așa ceva, dat fiind că au deja arme. A reușit vreodată vreun deținut să obțină un avantaj asupra unui vânător?

Am formulat fraza pe cât de nevinovat am reușit, dar tot am simțit icnetul colectiv al celorlalți prizonieri.

Vale a făcut un pas spre mine.

— Confruntările fizice dintre vânători și ținte sunt rare, dar se întâmplă totuși dacă un deținut reușește să dezarmeze un vânător. Însă prizonierilor li se permite să se angajeze într-o luptă cu un vânător doar dacă e autoapărare – unu la unu, fără niciun alt deținut prin jur. Vale s-a apropiat și mai mult, cu pieptul la

doar doi centimetri de al meu în timp ce vorbea: Crede-mă când spun că nu vrei să se întâmple așa ceva! Dacă se întâmplă totuși și reușești să-l învingi, poziția ta va sări până la zece, iar atunci fiecare vânător cu ceva de dovedit în minte va dori să se pună cu tine. *Toate privirile vor fi asupra ta.*

Ultima parte a ieșit ca o șoaptă, iar ochii aurii ai lui Vale i-au străpuns parcă pe ai mei. Am înghițit în sec, iar privirea lui a coborât ușor, urmărind cum mi se mișcă gâtul.

A tușit, s-a răsucit pe călcâie și apoi ne-a condus spre ecranul de pe perete. Luminile de deasupra s-au micșorat, iar celelalte grupuri de prizonieri au umplut camera pe aceeași ușă pe care intraserăm și noi.

În urma lor venea Larch.

— Toată lumea să ocupe un loc! a strigat Larch către cei din sală, iar glasul i-a reverberat din pereți. Filmarea pe care urmează să o vedeți e aceeași cu cea care le este arătată oaspeților noștri înainte de fiecare vânătoare.

Hyde s-a grăbit imediat să treacă la acțiune, moșmondindu-se cu telecomanda până când ecranul s-a trezit la viață cu un licărit și o voce nouă a umplut camera. Una pe care o recunoșteam din buletinele de știri și transmisiunile video din oraș.

— În urmă cu un secol, rasa umană se clătina pe marginea extincției, a început să povestească imediat consilierul Peña, în timp ce pe ecran rulau imagini impresionante: albii de râuri secate, odinioară pline de viață, și păduri transformate în schelete de focuri nesfârșite complet scăpate de sub control. În vreme ce dezastrele naturale ne lăsau fără resursele de hrană, guvernul a implementat măsuri stricte de raționalizare pentru a-i menține pe cetățeni în viață și a-i hrăni, introducând totodată și legea marțială ca să păstreze ordinea. Însă protestatarii au acuzat guvernul că adună resursele doar pentru el. Guvernul a încercat să-i liniștească, dar aceștia au început să ceară și mai multe, chiar

dacă ceea ce cereau ei nu exista. Când guvernul n-a mai vrut – *n-a mai reușit* – să le îndeplinească cerințele, teroriștii au lansat un atac. Și încă unul. Iar apoi atacurile au crescut în intensitate și ferocitate, iar guvernul s-a văzut nevoit să răspundă cu armament nuclear. Mare parte din țară a pierit în distrugerea care-a urmat.

Acum pe ecran au apărut orășele pustiite și metropole transformate în ruine.

— După ce populația Statelor Unite rămasă a ieșit la iveală din ruinele războiului, Întemeietorii noștri s-au adunat împreună cu supraviețuitorii cu viziuni comune din toate mediile ca să creeze Dividium. Orașul-sanctuar pe care acum îl numim cămin.

Toți cetățenii cunoșteau această poveste. Ne era predată în școli și ne era întipărită în minte de la o vârstă foarte fragedă.

— Dividium a fost împărțit în sectoare. Sectorul Inferior, pentru aceia cu abilități în meșteșuguri – coloana vertebrală a orașului nostru. Cetățenii din Sectorul Inferior ne furnizează elementele necesare pentru traiul de zi cu zi. Sectorul de Mijloc este pentru apărătorii și inovatorii noștri: doctori și gărzi de patrulare, artiști și oameni din lumea entertainmentului, ingineri și profesori. Iar Sectorul nostru Superior, desigur, îi găzduiește pe cei care apără Dividiumul: Consiliul și oficialitățile orașului nostru, conducătorii armatei noastre și oamenii de știință. Împreună, ne dedicăm trup și suflet menținerii în funcțiune a unui oraș dedicat păcii și reînnoirii.

Camera a trecut la Dividiumul cel modern din zilele noastre, cu zgârie-norii eleganți și zidul de protecție, iar apoi către terenul de vânătoare și Endlockul.

— Fiecare cetățean are oportunitatea de-a aplica pentru rezidență într-un sector diferit față de cel în care s-a născut, cu condiția să-și completeze educația necesară și abilitățile necesare poziției pe care o caută în afara sectorului-mamă.

O minciună drăguță. Cetățenii din Sectorul Inferior nu-și permiteau educația necesară. Diplomele din școlile noastre nu întruneau calificările necesare pentru câștigarea unei poziții într-un alt sector.

— Întemeietorii noștri au introdus legi stricte, cu consecințe pe măsură, pentru a-i proteja pe ai noștri, știind că îngăduința față de cei care încalcă legea este ceea ce-a permis escaladarea violenței suficient de mult pentru a forța mâna guvernului în timpul celui de-al doilea Război Civil. Dacă cineva nu e capabil să respecte aceste legi, atunci nici noi nu ne putem baza pe ei să aibă grijă de dăinuirea și viitorul societății noastre și, prin urmare, nu ne putem irosi resursele limitate pe ei. Infractorii vor fi trimiși la închisoare, indiferent de natura fărădelegilor lor. Cetățenii loiali trebuie să contribuie și ei la exterminarea acestor infractori pentru a-și dovedi devotamentul nețărmurit față de Dividium. Ne ducem mai departe tradițiile pentru pacea tuturor. Cei care nu ne pot respecta tradițiile își pierd viața și locul în Dividium.

Consilierul Peña a tot continuat așa, enumerându-i pe Întemeietori și recapitulându-le contribuțiile până când ecranul a devenit negru.

— Ei, asta e! a rostit directorul Larch, bătând suficient de tare din palme în liniștea care-a urmat pentru a mă face să tresar.

Picioarele de metal ale scaunului pe care stăteam au scârțâit pe podea odată cu mișcarea mea.

— Vânătorii, oaspeții noștri, ar trebui văzuți ca apărători însărcinați cu protejarea orașului nostru. Chiar și ca infractori, tot vă puteți aduce și voi contribuția în sprijinirea păcii orașului nostru. O să fiți un exemplu pentru cei dragi vouă și chiar și pentru vânătorii care o să vă urmărească – o amintire a consecințelor sfidării și a ceea ce trebuie făcut pentru a asigura o pace durabilă.

Mi-am înghițit râsetul plin de amărăciune care încerca să iasă ca răspuns la cuvintele lui.

— Vă las să continuați cu orientarea, a adăugat Larch. Astăzi n-o să vedeți terenul de vânătoare – de fapt, n-o să-l vedeți până la prima voastră vânătoare.

Avea logică să nu dorească să știm mai bine locurile. Fără o imagine prealabilă a terenului, eram lăsați dinadins dezorientați și vulnerabili când ne eliberau prima dată.

— Grupul meu, să mergem! mi-a întrerupt șirul gândurilor glasul lui Vale.

Am început să-mi târșâi picioarele după el și restul grupului.

Am lăsat în urmă zona pentru antrenament, trecând iar pe lângă camera de examinare și prin ușa-barieră. Vale a făcut la stânga, conducându-ne către o scară. Am coborât șirul prelung de trepte până am ieșit în pântecele Endlockului. Temperatura scăzuse considerabil, așa că mi-am cuprins trupul cu brațele pentru a mă apăra de răcoare.

Coridoare dispăreau în depărtare la stânga și la dreapta scărilor, însă Vale ne-a condus drept înainte.

Când și când, aplice de perete prăfuite iluminau pasajul de la subsol și proiectau umbre tremurătoare pe ziduri și pe ușile adăpostite în ele. Deși existau camere de supraveghere, erau mai puține și mai depărtate una de alta decât în celelalte părți ale închisorii pe care deja le văzusem.

— Aici, jos, veți găsi infirmeria, ne-a informat Vale, arătând spre o ușă cu o plachetă pe care scria *Dr. Amelia Row*.

Un zâmbet anemic mi-a luminat chipul când mi-am amintit de căldura doctoriței Row, deși părea ciudat ca o asemenea persoană să fie izolată în cel mai întunecos ungher al închisorii.

Mi s-a ridicat părul de pe ceafă, și atunci m-am uitat în sus și l-am văzut pe Vale zgâindu-se la mine cu ochii mijiți.

Zâmbetul mi s-a lățit, iar buzele lui s-au răsfrânt, dar și-a ferit privirea.

M-am încruntat. Chiar și atunci când dansam pe muchia dintre supunere și sfidare, el nu se lua de mine și nici nu reacționa la fel cum o făceau restul gardienilor. Ce nu înțelegeam deloc era *de ce*.

— Atelierul se află ceva mai în față pe acest coridor, a continuat Vale, adresându-se grupului, ca și cum adineauri nu avuseserăm o confruntare tăcută. După cum sunt sigur că ați observat, fiecare deținut are atribuite un set de îndatoriri la Endlock. Cei trimiși la atelier se ocupă de reparații și de întreținere.

— Noi când ne primim sarcinile de lucru? am întrebat.

O sarcină în atelier ar fi fost ideală. În mod sigur exista un avantaj dacă aveau acces la atâtea și atâtea ustensile.

— Deținuților nu le sunt atribuite sarcini până nu supraviețuiesc primelor câteva zile la Endlock. Nu dorim să ne irosim orele de instruire.

La cină, după ce m-am convins că Jed nu se afla în sala de mese, m-am mulțumit cu un castron cu supă apoasă – singurul lucru pe care am putut pune mâna, întrucât deținutul de serviciu de la masa celor Gri a smuls din fața mea tava cu fasole când am întins mâna să iau un polonic. Reputația continua să mi-o ia înainte.

Pașii m-au condus spre prima față relativ prietenoasă pe care am recunoscut-o, care se întâmpla să fie a lui August. Dat fiind interesul nostru reciproc, nu credeam că el avea să încerce să mă omoare la masă, spre deosebire de Torin ori Perri sau toți ceilalți deținuți ce aruncau priviri ucigătoare în direcția mea din toate colțurile sălii.

August stătea de vorbă cu o femeie ce părea să aibă cu vreo doi ani mai mult decât mine, poate 25 sau 26. Femeia avea părul negru lucios tuns până la bărbie și o scânteie în ochii căprui.

— Care-i *rostul* să porți accesorii dacă nu le vede nimeni? a bombănit ea, trăgându-și fermoarul salopetei verzi până când pandantivul de la gât a apărut în toată splendoarea lui.

Era un fluture de aur, și aș fi pus pariu că bijuteria costa mai mult decât toate creditele câștigate de mine într-o lună în Sectorul Inferior.

— *Tu* știi că e acolo, a răspuns o femeie aflată de cealaltă parte a mesei, cu fața cafeniu-roșcată netedă și părul împletit aproape de scalp în șiruri egale.

Și aceasta purta uniforma verde a prizonierilor de la nivelul Superior.

— Da, Kit, dar așa numai eu pot să-mi fac complimente, a continuat prima femeie. Și dacă-mi doresc un cârd întreg de admiratori?

Kit. Ea era – persoana suficient de importantă pentru ca membrii Colectivului să încerce să facă istorie ajutând-o să evadeze de la Endlock.

Mi-am ferit privirea, încercând să nu par prea interesată. Nu era locul potrivit în care să ofer explicații. Nu cât timp se uita toată lumea.

— Păi, nu știu ce să zic de un „cârd", a râs Kit. Dar trebuie să ai măcar un admirator.

I-a făcut cu ochiul, iar chipul primei femei s-a schimbat din măsliniu în stacojiu în doar câteva secunde.

— Bună! i-am zis lui August în timp ce-mi așezam tava pe masă lângă el.

Acesta tot chicotise la replicile femeilor, dar a amuțit la salutul meu.

M-a privit atent o secundă prelungă, dar într-un final s-a tras un pic mai încolo ca să-mi facă loc și mie.

— Raven, ea este Yara.

A arătat spre femeia cu colierul în formă de fluture de pe partea mea de masă.

Am dat din cap în direcția ei.

M-a fixat cu privirea în tăcere, apoi și-a îndreptat atenția la mâncarea din fața sa.

Deci știa că sunt vânător de recompense.

De partea cealaltă a mesei, Kit își tot înțepa pesmetul tare până când dinții furculiței i s-au rupt dintr-odată. Atunci a oftat și și-a lăsat jos tacâmul distrus.

— Aia nu-i mâncare, i s-a adresat Yara, întinzându-se peste masă ca să-i strângă mâna lui Kit, apoi mângâindu-i pielea cu degetul mare. Încep să cred că minți că ești ingineră. Ar trebui să știi că acea chestie e destul de tare cât să fie folosită ca material de construcții.

Ingineră. M-am întrebat dacă asta avea vreo legătură cu importanța ei pentru Colectiv.

Ochii verzi mari ai lui Kit au scânteiat amuzați, iar apoi i-a strâns și ea mâna Yarei.

— Foarte nostim! a replicat, cu o voce atât de slabă, încât a trebuit să mă aplec spre ea ca să-i disting cuvintele.

August și-a lăsat jos șervetul și și-a dres glasul înainte ca Yara să apuce să continue.

— Acum, că ai cunoscut-o pe Yara, ea e Kit.

A făcut semn spre fata aflată de cealaltă parte a mesei. Kit mi-a oferit un zâmbet șovăitor, iar eu i-am răspuns cu unul asemănător, aproape prea dornic.

— Iar el este Momo.

August a făcut apoi semn spre băiatul costeliv, cu ochii mari, piele maronie și părul complet ras. Acesta stătea de cealaltă parte a mesei, lângă Kit, și purta o uniformă verde. S-a uitat la mine pe sub gene; cred că avea vreo 12 ani.

Ceea ce însemna că încasase trei tăieturi ca să-și câștige locul la Endlock.

— Mâncare, mi-a spus Momo când a văzut cum mă uitam. Am furat mâncare. Eram cel mai mare dintre patru frați și muream de foame. De-asta sunt aici.

Am strâns din fălci și mi-am ferit privirea, scoțând un oftat prelung ca să scap de încordarea din piept. După ce crescusem în Dividium și auzisem sute de povești ca a lui Momo, n-ar mai fi trebuit să simt pic de furie.

— Am auzit că fratele tău l-a lovit cu pumnul în față pe Roald Baskan, a schimbat Momo subiectul.

În glas i se simțeau uluiala și respectul.

August s-a uitat iute la băiat cu un zâmbet larg ce i-a încrețit coada ochilor, și am observat cum și-a luat pesmetul de pe tavă și l-a așezat pe a lui Momo.

M-am înmuiat toată la acest gest. În timp ce Momo era numai piele și os, toate alcătuind o constituție fragilă, August ne domina pe toți, umerii săi lați insinuând că ar fi fost doldora de mușchi dacă ar fi avut parte de rații adecvate. Să renunțe la o porție din mâncare îl costa destul de mult.

— Chiar l-a lovit, am răspuns.

— Pentru numele tăieturii! Spune-mi, *te rog*, că i-a rupt nasul lui Roald! Yara s-a aplecat în față, catadicsind să mi se adreseze. Aș vrea să fi văzut și eu expresia acelui pui îngâmfat de cu…

— *Yara!* Nu vorbi urât! a intervenit August înainte să-i iasă din gură cuvântul, aruncând iute o privire în direcția lui Momo.

— „Nu vorbi urât!" a repetat Yara în bătaie de joc. Bine, tată! Nu mă face să te otrăvesc și pe tine!

Am făcut ochii mari, dar mi-am reținut întrebarea. *Deocamdată*.

August a mijit ochii.

Kit și-a dres vocea, întrerupând tensiunea dintre noi.

— Eu cred că ce încearcă să spună Gus este că Momo a văzut deja mult mai multe decât ar trebui să vadă el până la vârsta asta. Haideți să încercăm să-i mai păstrăm un pic din inocență!

Ah! Aducătoarea de pace a grupului. Am rememorat tot ce știam despre ea – aproape de 30 de ani, bănuiam, o valoare importantă pentru Colectiv, poate datorită cunoștințelor ei de inginerie.

Reușise să supraviețuiască timp de câteva luni la Endlock și, dacă aveam dreptate în legătură cu privirile stăruitoare și atingerile discrete pe care le schimbau, era într-o relație cu Yara.

— E-n regulă! a spus Momo, cu gura plină de pesmet înmuiat, întrerupându-mi șirul gândurilor. Am mai auzit cuvinte gen „curvă".

August și-a acoperit fața cu o mână uriașă și a scos un oftat. Kit și Yara s-au uitat una la alta și apoi au început să chicotească.

Am pufnit, apoi m-am înclinat pe spate, surprinsă chiar și eu, după care mi-am dres glasul.

— Știe vreunul dintre voi unde se află fratele meu? L-am căutat la masă, dar nu-i aici, și…

M-am oprit brusc, îndreptându-mi privirea spre ecranul din partea din față a sălii, la țintele înșirate acolo, cu X-uri și bife și cercuri. Nu știam ce număr îi fusese atribuit lui Jed. *Însemnat cu fierul roșu*. Dacă el era…

— Nu-i afară. A venit cu prima tură la masă, a răspuns August, iar când m-am întors spre el, expresia îi era blândă, plină de compasiune.

Am clătinat din cap.

— De unde știi?

— Pentru că l-am văzut mergând în Blocul A în prima sa noapte aici, și blocul ăla de celule ia primul masa, mi-a explicat el. Iar numărul lui e 203. Nu-i acolo, pe ecran.

— Mulțumesc! am șoptit, eliberând o răsuflare prelungă, iar apoi am lăsat încordarea să-mi părăsească trupul în timp ce memoram numărul.

Informația mă făcea să mă simt ceva mai ușurată, însă faptul că Jed se afla într-o aripă diferită și că venea cu altă tură de deținuți la masă urma să facă aproape imposibilă comunicarea cu el.

— Pentru niște frați, voi doi nici că se poate să fi fost mai diferiți, a comentat Yara, uitându-se în jos la propria uniformă și

culegând o scamă de pe ea, prefăcându-se totodată că nu observă privirea cu subînțeles aruncată de Kit.

— Știu.

Am început să mă joc cu furculița de pe tavă. Avea dreptate. Jed era generos și curajos, iar eu eram o persoană închisă și egoistă. Trebuia să fiu așa.

— Păi, acum sunteți amândoi aici, a zis Kit încet. Știi cum funcționează selecția pentru vânătoare?

Detestam mila din ochii ei, dar nu aveam de gând să ignor orice soi de informație era dispusă să-mi împărtășească. Am clătinat din cap.

— Sunt opt blocuri de celule, iar Endlock organizează trei partide de vânătoare pe zi, cu un maximum de zece ținte la fiecare partidă. Pentru fiecare partidă, fac o rotație a blocurilor de celule. Așa că, dacă vânătoarea de dimineață începe în Blocul A, următoarea selecție are loc în Blocul B și așa mai departe. Asta înseamnă că avem parte de cel puțin două zile între fiecare partidă de vânătoare. Și mai mult chiar, dacă reușești să-ți ții capul la cutie.

— N-aș prea crede, a murmurat Yara, atrăgându-și încă o privire aspră din partea lui Kit.

— E ciudat, a adăugat August, plimbându-și ochii peste ecranul cu scorul live. În tot timpul ăsta de când sunt aici, nu-mi amintesc decât una sau două zile în care să nu fi fost lista de ținte completă. Dar în ultima lună a existat cel puțin o partidă pe zi cu mai puțin de zece ținte selectate.

M-am uitat iar la ecran și am numărat țintele.

Avea dreptate.

Doar nouă deținuți erau trecuți în prima coloană, și opt în cea de-a doua.

Kit a început să fredoneze.

— Pun pariu că-n momentul ăsta Coates spumegă de furie! Am auzit că acum câteva săptămâni a investit o tonă de credite în reclame.

Nu mă îndoiam că, de curând, directorul executiv al Endlock Enterprises cheltuise mai mult pe reclame – tableta îmi fusese bombardată cu anunțuri înainte să fiu arestată.

Yara a încuviințat din cap.

— Mai ales dacă se adeveresc zvonurile cum că individul se pregătește să lanseze o campanie împotriva Consiliului. Endlock trebuie să se descurce bine pentru ca el să aibă vreo șansă. Sunt sigură că el, în mod foarte previzibil, susține că e un candidat grozav pentru că e cel mai bogat om din oraș, însă-i va fi greu să pretindă că e un om de afaceri competent dacă Endlockul pierde masiv credite.

M-am albit la față.

— Coates are de gând să candideze împotriva Consiliului? *Cum?*

Dividium organiza alegeri doar atunci când murea un consilier, iar Consiliul nu l-ar fi lăsat în veci pe Coates să câștige un asemenea titlu. Și-așa deținea mult prea multă putere pentru gustul lor.

— Cu suficiente credite, poate să facă să se întâmple orice, a răspuns August. Dar, deocamdată, ar trebui să fim siguri că nu-l vedem pe Coates în Consiliu. În mod clar Endlock pierde venituri – deci e ocupat până peste cap cu asta.

Dar scăderea ușoară a veniturilor Endlockului nu mă făcea să mă simt mai bine. Încă se mai organizau trei partide de vânătoare pe zi, chiar dacă nu erau complete.

— Când e rândul blocului nostru la rotația partidelor? am întrebat, deși în realitate nu prea-mi doream să aud răspunsul.

— Mâine-dimineață, a răspuns August.

Am aprobat din cap. Trebuia să fiu pregătită.

Mi-am mâncat restul cinei în tăcere, mulțumită să ascult sporovăiala prietenilor lui August și încercând să adun mai multe informații despre Kit.

M-a cuprins o senzație de ușurare atunci când a sunat clopoțelul să ne întoarcem în celule. Aveam nevoie de o pauză de la privirile încărcate de ură din partea celorlalți deținuți, pe care le simțisem înjunghiindu-mă în spate pe tot parcursul cinei.

Însă, în timp ce mă făceam comodă în celulă, așteptând ca Vale sau vreun alt gardian să vină să se asigure că ușa mea e încuiată pentru restul nopții, am auzit un alt clopoțel.

— La duș! a răcnit un gardian, vocea sa răsunând clar prin tot blocul de celule.

M-am amestecat cu restul deținuților, mulțimea purtându-mă cu ea mai departe. Măcar exista o oarecare protecție dacă stăteam cu grupul – nu eram interesată să rămân singură în celulă în timp ce Mort și Hyde bântuiau pe holuri.

Un bâzâit prelung a anunțat deschiderea ușii groase de oțel care despărțea blocul nostru de restul închisorii, și am urmat grupul până am ajuns pe un alt coridor plin de uși de ambele părți.

Deținuții de la nivelul Superior pătrundeau pe ușa din celălalt capăt, cei de la nivelul de Mijloc se apropiau de intrarea din mijloc, iar eu eram împinsă pe ușa cea mai apropiată împreună cu ceilalți Gri, într-o baie comună.

Chiuvete de fier, pline de pete și ruginite, erau montate în interior. Dușurile se aflau în centrul încăperii, cabine sterile lipsite de orice obiecte de bază – săpunuri, prosoape sau chiar și niște perdele pentru intimitate. Însă jegul și oboseala ultimelor zile, plus sudoarea uscată care-mi acoperea pielea ca un strat făceau ca statul sub un jet de apă fierbinte să pară un adevărat paradis.

Într-un colț al camerei se vedea o cameră de supraveghere, dar, în mod curios, era îndreptată direct spre podea – poziționată astfel încât să nu ne poată urmări mișcările.

În jurul meu, hainele au căzut pe podea. Am ezitat.

— Cinci minute! a strigat gardianul din ușa băii, nerăbdător.

M-am grăbit să scap de salopetă sub ochii vigilenți ai luminilor fluorescente pâlpâitoare, cu degetele tremurându-mi ușor.

Mi-am atârnat precar lenjeria intimă pe marginea unei chiuvete ciobite, ca să o feresc de apa care băltea pe podeaua acoperită de gresie.

Folosindu-mi mâinile ca să mă acopăr, am intrat într-o cabină liberă, cu spatele spre restul băii.

Ceilalți deținuți reușiseră să pună la punct o rutină eficientă în materie de făcut duș în timpul alocat, iar o parte dintre ei ieșeau deja din cabine în clipa în care eu am pășit sub jetul de apă opărită.

Din gât a încercat să-mi scape un geamăt când am simțit cascada de apă fierbinte pe pielea obosită și, preț de o secundă, am uitat complet unde mă aflu.

— *Du-te la Copacul de Sânge! Du-te la Copacul de Sânge! Du-te la Copacul de Sânge!*

Cuvintele pluteau dinspre cabina lipită de a mea, acolo unde o deținută repeta aceeași propoziție derutantă din nou și din nou, cu glas tremurător, ca și cum corpul îi era zguduit de frisoane.

— Du-te la Copacul de Sânge! Du-te la Copacul de Sânge! Du-te la Copacul de Sânge!

Vocea i-a devenit mai alertă și mai puternică, iar eu am rezistat imboldului de-a o întreba dacă se simțea bine.

Era de preferat să nu atrag deloc atenția asupra mea.

— Taci, nebuno!

Glasul lui Perri a răzbătut prin aerul încețoșat.

Deținuta a icnit, iar jetul de apă din cabina ei s-a oprit brusc. A ieșit grăbită din duș, tremurând toată în timp ce sărea înapoi în uniformă, udând cu totul materialul. A ieșit în fugă din baie, cocoșată și micșorată parcă, însă continuând să șoptească despre Copacul de Sânge.

— A luat-o razna de tot! a râs Perri, adresându-i-se altei deținute. Am auzit că a fost trimisă aici împreună cu iubitul ei și

că l-a văzut murind în prima lor partidă de vânătoare. De atunci, nu mai zice decât „Du-te la Copacul de Sânge". Abia aștept ca unul dintre vânători să-i înfigă până la urmă un glonț în cap nebunei ăsteia!

Pumnii au început să-mi tremure la cuvintele ei pline de venin.

Abia după ce Perri a ieșit și ea din baie mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să fie de fapt aici.

Verzii aveau propriile lor dușuri.

Însă nu mai aveam timp să stau și să mă întreb ce-i cu ea acolo – îi vedeam deja pe ceilalți deținuți ieșind din încăpere, așa c-am terminat repede, nedorind să rămân în urmă. După ce-am închis apa, mi-am scuturat umezeala din părul încâlcit. Fără apa aburindă, o răcoare ca de gheață a pătruns în aer, făcându-mi pielea de găină pe brațe.

În baie se făcuse liniște, și atunci mi-am dat seama că până și gardianul lipsea de la ușă.

Eram singură.

M-am întins după uniformă, încercând să nu las liniștea să mă tulbure.

Iar atunci s-au întâmplat mai multe lucruri deodată.

Luminile s-au stins cu un clic, cufundând încăperea în întuneric, și o lovitură puternică în burtă m-a făcut să mă prăvălesc pe podeaua udă, icnind după aer.

9

Mâini și pumni, mai mulți decât puteam număra, cădeau ca o ploaie asupra mea – lovindu-mă peste față, brațe și torace, trăgându-mă de păr și zgâriindu-mi pielea.

M-am dezlănțuit și eu, piciorul gol făcând contact cu un genunchi. Un glas gros a înjurat, însă loviturile continuau să vină. Pumnii mei măturau aerul, făcând contact cu burți moi și oase tari deopotrivă, iar gemetele și țipetele au început să umple aerul din jurul meu în timp ce ripostam.

Eram o luptătoare mai mult decât decentă. Era nevoie să fiu așa ca să am succes ca vânător de recompense. Însă abilitățile mele erau comic de nepotrivite împotriva unui atac din partea mai multor agresori într-o beznă deplină.

S-ar putea să mor aici.

Gândul a venit după câteva minute, când membrele începuseră deja să-mi obosească, însă atacatorii mei nu dădeau vreun semn că s-ar opri.

Și ce moarte stupidă era asta, după ce riscasem totul ca să-l salvez pe Jed, doar ca să fiu omorâtă într-o baie de o mână de deținuți puși pe răzbunare.

Exact ce meritam.

Sângele mi se scurgea pe față, iar coastele mă dureau ori de câte ori respiram. M-am rostogolit, făcându-mă ghem și renunțând la orice împotrivire pentru a-mi apăra capul și organele vitale.

Dar, la fel de brusc pe cât începuse atacul, a încetat. S-au auzit pași care se retrăgeau, până ce-am fost sigură că în baie mai rămăsese o singură persoană în afară de mine. Duhoarea răsuflării acre m-a învăluit atunci când s-a aplecat aproape de mine.

— Sunt Perri, a venit glasul cântat și ascuțit. Dă-i bătaie și spune-i directorului ce s-a întâmplat aici! N-o să-mi facă nimic. Aici nu te poate apăra nimeni, vânătorule de recompense!

Am zăcut pe podea timp de ceea ce mi s-au părut a fi ore întregi, fiecare gură de aer provocându-mi o durere ascuțită în oase. Supraviețuisem unei bătălii, dar, dacă nu aveam cum să lupt contra unui grup de deținuți cu o vendetă împotriva mea, cum aveam să scap vreodată de un vânător înarmat cu o carabină?

În cele din urmă, am tras cu greutate aer în piept, ignorând durerea ascuțită din abdomen, și am reușit să mă ridic în patru labe, tremurând toată.

Am găsit chiuveta pe pipăite și am descoperit că salopeta de care mă dezbrăcasem mai devreme căzuse pe podeaua plină de apă. Materialul era ud fleașcă, dar mi l-am tras peste pielea rănită, simțind imediat cum răceala îmi pătrunde în tăieturile și zgârieturile proaspăt căpătate. Cu norocul meu, urma să mă trezesc cu o infecție agresivă.

Cu mâini tremurătoare, am pipăit după robinet, chinuindu-mă să urnesc rozeta încăpățânată până ce a început să se scurgă un firicel de apă rece. Mi-am aruncat niște apă pe față ca să îndepărtez sângele, făcând totodată un inventar mental al rănilor.

Mă simțeam ca dracu', dar stăteam în picioare și eram în stare să-mi mișc brațele și mâinile. Fără oase rupte, dar categoric câteva coaste învinețite – fără a mai pomeni de tăieturile și ceea cu siguranță erau zeci de vânătăi care aveau să-mi apară pe piele a doua zi dimineață.

Am încercat să inspir adânc, însă durerea din coaste a izbucnit imediat, făcându-mi capul să se învârtă. M-am prins bine de chiuvetă, lăsându-mă jos pe podea și sprijinindu-mi spinarea de perete.

— Ce se petrece aici? a venit un glas de pe hol, ușor înfundat. Tocmai am preluat tura în Blocul H și avem un deținut lipsă.

Capul mi s-a înclinat moale într-o parte și am clipit, închizând ochii. Erau prea grele pleoapele ca să mi-i țin deschiși.

— Eu… Nu ne-am dat seama că s-a făcut așa târziu, a răspuns o altă voce.

— Aproape s-a făcut timpul să se dea stingerea, a rostit prima voce cu mânie. Așteptați aici! Încă n-am terminat cu voi.

Camera a fost inundată de lumină, strălucitoare și orbitoare, iar eu am strâns ochii și mai tare pentru a mă apăra de ea.

— Futu-i!

Pași grăbiți, apoi o mână mi-a atins obrazul.

Am tresărit, întrebându-mă dacă asta era persoana care avea să mă omoare.

M-am silit să deschid ochii.

— Trăiești, a șoptit Vale, expirând prelung.

— Foarte perspicace! am cârâit. Nu-i de mirare că te-au angajat.

Aș fi putut să jur că acum colțurile buzelor i se arcuiseră în sus, dar am clipit și orice urmă de amuzament a dispărut. Expresia i s-a înăsprit.

— Ce s-a întâmplat?

— O confruntare lejeră. Șapte la unu, dacă ar fi să ghicesc. Nu-ți face griji! Am dat și eu câteva lovituri.

— Normal c-ai dat!

Gura i-a devenit o linie subțire și dreaptă.

— Știi cine-a fost?

M-am oprit și m-am gândit.

— Nu.

Vale a mijit ochii și a deschis gura, dar l-am întrerupt înainte să mă contrazică:

— Ce contează? Sunt vânător de recompense. Știam că asta avea să se întâmple.

Atunci a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai spus că au fost șapte la unu. Asta nu-i o confruntare dreaptă.

Am scos un râset aspru și apoi am șuierat, ducându-mi iute mâinile la coaste și apăsându-le pentru a domoli durerea de acolo.

Vale și-a încleștat maxilarul în timp ce se uita la fața mea. A vârât o mână în buzunar și a scos un șervețel curat, apăsându-l peste firicelul de sânge care-mi curgea din tâmplă.

— Lucrezi la Endlock, i-am reamintit. Și-ți faci griji pentru o *confruntare dreaptă*? Atunci cum numești un vânător cu o carabină contra unui deținut fără nicio armă?

Și-a mușcat buza în timp ce părea să cântărească ceva în minte. Însă, când a vorbit, a făcut-o fără să se uite în ochii mei:

— Deținuții ajung la Endlock știind ce se întâmplă pe terenurile de vânătoare. Ăsta-i riscul când încalci legea. Când ești *rebel*.

Cuvintele au ieșit fără nicio intonație.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Încă mai crezi că sunt rebelă? Sunt mult prea egoistă pentru asta, *gardianule*. Spune-mi infractoare și n-o să te contrazic! Dar niciodată n-aș face ceva ca să-mi pun fratele în pericol.

Am încremenit imediat ce cuvintele mi-au ieșit din gură.

Rahat! Nu intenționasem să pomenesc de Jed – să-l pun în gardă pe Vale cu privire la slăbiciunea mea.

Însă el n-a făcut decât să mă privească lung, dus pe gânduri.

Dinspre intrarea în baie s-a auzit cineva care și-a dres glasul, iar Vale a sărit imediat în picioare, smulgându-și mâna de pe fața mea de parcă l-ar fi ars.

Kit și Yara stăteau în ușă.

— Ce este? a întrebat Vale.

— Directorul ne-a trimis după tine, i-a răspuns Yara, privindu-l în ochi. În Blocul D a avut loc o luptă. E de rău.

Vale a ezitat, uitându-se înapoi la mine timp de o secundă sau două.

— Bun! Voi două, ajutați-o pe 224 să ajungă la infirmerie!

Și apoi a dispărut.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat Kit, glasul ei calm nepotrivindu-se deloc cu panica din ochi.

S-a repezit la mine, cu brațele întinse pentru a mă sălta în picioare. Aveam dureri prea mari ca să-i refuz ajutorul.

— Doar un pic de inițiere, am reușit să rostesc printre dinții încleștați.

— Sigur le place foarte mult de tine, a comentat Yara, disprețul ei față de mine încă evident în voce, deși era greu să nu-i vezi mila din ochi. Eu n-am primit niciun tratament special când am ajuns aici.

Yara a mers până în colțul băii și a arătat spre camera de supraveghere de-acolo.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama că se coace ceva. Mi-a aruncat o privire peste umăr. Gardienii au schimbat poziția camerei. Fac asta numai dacă un deținut a reușit să-i mituiască.

Chiar mi se păruse ciudat cum era camera îndreptată spre podea, însă la acel moment încă mai bâjbâiam prin închisoare, cu mintea rătăcindu-mi în prea multe direcții ca să mă concentrez la anumite detalii.

Dacă nu mă adunam mai repede, aveam să ajung să fiu omorâtă.

— Ce-ar putea un deținut să-i ofere la schimb unui gardian ce acesta să nu aibă deja? am întrebat.

Pentru că, dacă ar fi fost să obțin ceva de valoare de pe urma acestei discuții, acel lucru era să aflu ce anume servea ca monedă de schimb între deținuți și gardieni.

Yara a început să râdă.

— Chiar atât de naivă ești, vânătorule de recompense?

— Dacă au noroc, fac schimb de informații, mi-a spus Kit. Ca prizonieri aici, auzim o grămadă de lucruri. Uneori, gardienii devin destul de plictisiți cât să fie atenți la noi, însă în majoritatea timpului uită că suntem cu adevărat aici – uită să se controleze în preajma noastră. Aflăm o mulțime de lucruri despre ei. Unele pot fi folosite împotriva lor, iar altele servesc drept monedă de schimb cu alți gardieni.

— Dar cei lipsiți de noroc, a adăugat Yara după ce Kit s-a oprit, își oferă trupul la schimb pentru favoruri. După o vreme de stat aici, dacă reușești să rămâi în viață, o să ajungi să înțelegi mai multe.

M-am înfiorat la amintirea momentului în care Mort mi-a spus că am putea ajunge la un aranjament dacă am nevoie de ceva.

— Nu-mi vine să cred că Perri mă urăște atât de mult încât să merite să dea ceva la schimb pentru un favor doar ca să-mi facă rău.

Cu siguranță ar fi putut să obțină ceva mult mai valoros.

Kit a oftat.

— Nu subestima puterea răzbunării ca motivație! Îi face pe oameni periculoși. Irațional.

Am clătinat din cap, fără să-mi vină a crede, și un val de amețeală m-a cuprins dintr-odată. Am făcut un pas în față ca să nu cad, iar Kit m-a prins de braț ca să mă țină dreaptă.

Kit s-a uitat urât la Yara până când aceasta s-a apropiat de noi și m-a prins de cotul liber. S-a strâmbat când materialul ud leoarcă al salopetei mele s-a atins de puloverul crem pe care-l purta peste uniformă. Deci era unul dintre deținuții norocoși – cineva cu o familie bogată afară care să aibă grijă de ea în timpul petrecut la Endlock.

— Nu-i da atenție! Kit mi-a oferit un zâmbet anemic. Poartă un pulover nou și tocmai și-a dat cu ojă pe unghii.

Am aruncat o privire spre Yara și nu m-am putut abține să nu-i admir unghiile perfect pilite și date cu ojă de culoarea lavandei.

— Ei, dar scuzați-mă că încerc să mențin și eu un minim de individualitate aici! a pufnit Yara. Poate că trebuie să le respect regulile, dar cel puțin încă nu i-am lăsat să-mi anihileze orice urmă de personalitate sau simț al modei.

Tot respectul meu pentru asta! Inițial, poate că o judecasem greșit pe Yara pornind de la înfățișarea ei. Dar ea rămânea neînfrântă de directorul Larch sau de Consiliu, spre deosebire de mulți alți deținuți care se înclinau sub greutatea propriei frici. Fiecare podoabă pe care o alegea, fiecare accesoriu pe care îl purta era un act tăcut de sfidare.

Kit s-a aplecat în față pentru a-i întâlni privirea.

— Dragă, a fost un compliment. Eu n-aș râde vreodată de tine.

— Nu trebuie să mă ajuți, am adăugat către Yara. Știu că nu vrei s-o faci.

— Mda, bine! Nici să fiu închisă în pușcăria asta nu vreau, și totuși iată-mă aici!

— Yara o face pe dura, dar odată ce-ai trecut de cochilia ei plină de țepi e cea mai drăguță persoană pe care-ai întâlnit-o vreodată, mi-a șoptit Kit nu foarte încet, făcând-o astfel pe Yara să-și dea la maximum ochii peste cap.

— Tu de ce ești drăguță cu mine? am întrebat, ferindu-mi privirea pentru a-mi ascunde suspiciunea.

— Pentru că mă obligă Kit, a răspuns Yara, ridicând din umeri.

— Pentru că avem un *prieten comun*, a adăugat și Kit înainte să schimbe cu Yara o privire stăruitoare. Și pentru că-mi place să ajung să cunosc o persoană înainte să-mi formez o părere despre ea. Acum, haide!

A trebuit să mă lupt să-mi ascund șocul de pe față. Cu siguranță August trebuie să-i fi povestit ce-i spusesem.

M-au prins strâns cu brațele pe după corp, dar cu blândețe, deși rănile mele continuau să urle chiar și sub atingerile lor blânde. Am încercat să nu-mi trădez durerea pe chip.

Când am ieșit din baie, am trecut prin dreptul a doi gardieni care păzeau intrarea.

De bună seamă că cei doi stătuseră acolo și ascultaseră în timp ce eram atacată.

Yara i-a salutat.

— Bravo, băieți, țineți-o tot așa!

Unul dintre ei și-a dus mâna la baston, vrând să o pocnească pe Yara, dar ea a ridicat o mână, cu palma în afară, pentru a-l opri.

— Bax, următoarea livrare e mâine. Dacă nu mă atinge nimeni, vreau să zic.

Bax a bombănit ceva, dar și-a lăsat bastonul jos.

— Nu întinde coarda! De data asta ar fi bine să fie ceva în plus pentru mine.

— Poți să contezi pe asta, i-a răspuns Yara înainte să le întoarcem spatele pe hol.

Evident, ea avea ceva de dat la schimb pentru imunitate față de-o bătaie.

— Credeam că până săptămâna viitoare nu mai primești niciun pachet, a șoptit Kit, cu o sprânceană ridicată.

— Nu primesc, a rânjit Yara ironic. Dar am văzut expresia lui Vale. Mâine, gardienii ăia n-o să mai fie angajați aici.

Mi-am mușcat buza. Vale era și el gardian, și încă unul tânăr – de ce oare avea putere asupra celorlalți gardieni? Însă șirul gândurilor mi-a fost întrerupt atunci când am observat că nu mergeam în direcția celulei mele.

— Unde mergem?

— La infirmerie, a răspuns Kit. Așa cum a ordonat Vale. Sângerezi din o grămadă de locuri.

— Nu. M-am oprit din mers. Nu. Ceilalți o să creadă că sunt slabă, iar atunci și mai mulți o să se ia de mine.

— Perri a fost, nu-i așa? a întrebat o altă voce.

Când m-am întors, am văzut că August se apropia de noi, cu Momo în urma lui.

Am clipit când i-am auzit cuvintele.

— Da. Ea a fost.

— Femeia aia chiar are un motiv destul de întemeiat ca să te urască, a spus Yara, cu o privire acuzatoare.

— Și eu am un motiv destul de întemeiat ca să o urăsc, i-am întors-o. A mințit și a furat de la cetățenii din Sectorul Inferior. Le-a vândut tratamente false. Din cauza ei au *murit* oameni. Și încă mai mor. Nu s-a terminat absolut nimic după ce-a fost arestată.

M-am oprit, respirând cu greutate. Chiar dacă Perri era groaznică și merita să fie închisă… nimeni nu merita să fie vânat pentru distracția altora. Iar eu făcusem să aibă parte de o astfel de soartă atunci când o predasem. N-o puteam învinovăți că mă urăște la fel de mult pe cât o uram și eu.

Yara rămăsese cu gura căscată.

— *De-asta* îi fac gardienii atâtea favoruri. Eu credeam că e din cauză că-i preferata lui Larch, dar pun pariu că ea reușește să conducă în continuare afacerea de aici din interior – probabil că are gardienii pe statul de plată.

Am simțit un gol în stomac. Dacă avea dreptate, asta o făcea pe Perri aproape imposibil de învins.

— Ar trebui să-i spunem lui Larch, a intervenit Kit înainte ca Yara să apuce să răspundă. Deținuții n-ar trebui să-și facă rău unul altuia. Chiar dacă lui nu-i pasă absolut deloc de noi, o să-i pese totuși dacă pierde credite pentru că ei o să te omoare înainte să fii selectată pentru vânătoare.

— Nu-ți face griji pentru mine! am insistat. Deja sunt vânător de recompense. N-aș vrea ca restul deținuților să creadă că mai sunt și turnătoare.

Kit părea că ar vrea să mă contrazică, dar nu a zis nimic.

— Oricum Larch n-o să facă absolut nimic, a oftat August. Perri e animalul lui de companie. Ea face orice vrea să facă. Doar ați văzut și voi cât de rar e selectată pentru vânătoare. Favorurile ei pentru el îi îngăduie să scape cu faptul că e o agresoare. Deși chestia de-acum a fost mult prea violentă chiar și pentru ea.

— Deci nu-i vom spune lui Larch, a cedat Kit. Dar tot o putem duce la infirmerie. Dr. Row n-o să pună nicio întrebare.

— Arată mai rău decât e de fapt, am mințit. În plus, știm cu toții că trebuia să mă aștept la asta. Dacă n-ar fi făcut-o Perri, în cele din urmă ar fi făcut-o altcineva.

Aici chiar nu aveau cum să mă contrazică. Doar observaseră că aproape toți ceilalți deținuți mă urau.

— Dar rănile tale…, a început August.

— Nu, am spus și am făcut câțiva pași îndărăt, către baie. Mă curăț eu. Lucrurile o să se înrăutățească și mai mult dacă ceilalți cred că Perri m-a rănit destul de tare cât să-mi garanteze o vizită la infirmerie.

— Te ajut eu, s-a oferit Kit, intrând în baie înaintea mea.

Am deschis gura ca să-i spun că n-am nevoie de ajutor, dar ea a adăugat fără să se întoarcă:

— Nu te contrazice cu mine! Deja am luat hotărârea.

Yara a bombănit ceva în barbă, luându-l pe Momo de mână și pornind în direcția opusă.

— Haide, Gus! N-avem nevoie să știe toată lumea că avem legături cu vânătorul de recompense.

August a tresărit, dar n-a mai scos niciun cuvânt în timp ce o urma.

10

— Bună dimineața, deținuți! Mă bucur să văd că toți arătați bine, a rostit directorul Larch în timp ce intra țanțoș în blocul nostru de celule a doua zi de dimineață.

Era însoțit de o femeie îmbrăcată în echipament tactic.

Femeia purta pantaloni cargo și bocanci grei de armată, și avea prinse în tocuri la șolduri o pereche de pistoale roz făcute pe comandă. Încheieturile îi erau garnisite cu brățări din dinți plini de mărgele, și coliere asortate îi împodobeau gâtul. Pe fiecare deget îi scânteiau inele pline de dinți sau diamante ori o combinație din ambele.

Ochii ei albaștri glaciali s-au oprit la mine, iar buzele i s-au întins într-un zâmbet subțire la ceea ce vedea. În afară de un ochi vânăt, o buză despicată și o tăietură deasupra unei sprâncene, restul rănilor îmi rămâneau ascunse sub uniformă – o adevărată binecuvântare, dat fiind că acolo se aflau adevăratele pagube pe care le suferisem.

— Partida de vânătoare de astăzi aduce un grup select de vânători, majoritatea oaspeți care revin aici, a rostit Larch și s-a oprit, părând să savureze foitul nostru plin de neliniște de pe un picior pe altul și frica ce se insinuase în aer. Apoi s-a încruntat: Doar nouă dintre voi veți avea onoarea să participați.

Cuvintele lui mi-au trimis un fior pe șira spinării. Astăzi, nouă dintre noi puteau să moară.

— Acum. Eu nu iau parte la fiecare selecție, însă astăzi am cu mine un invitat foarte special. Larch a făcut semn spre femeia de lângă el. Verona Shields deține recordul pentru cele mai multe ucideri la Endlock, așa c-aș zice că merită să o ai ca însoțitoare.

Verona s-a umflat toată de mândrie la cuvintele lui, dându-și o cosiță roșie ca focul peste umăr.

— Restul distinșilor noștri oaspeți vor intra în blocul de celule din clipă în clipă. Voi vă veți ține membrele în celule. Orice încercare de-a le face rău oaspeților noștri aduce cu sine consecințe severe.

A mijit ochii, cuvintele lui transformându-se într-o promisiune.

Ce fel de pedeapsă ar fi putut oferi Endlockul care să fie mai rea decât *moartea*?

S-a auzit un bâzâit slab atunci când a fost descuiată ușa din capătul coridorului.

Vale a intrat cu pași mari, urmat îndeaproape de un grup de oaspeți, discuțiile lor animate alcătuind un contrast evident cu tăcerea noastră. Gardieni înarmați formau un cerc de protecție în jurul lor, de parcă *noi* reprezentam amenințarea.

— Bun-venit, distinși oaspeți! a bubuit vocea lui Larch, un zâmbet enorm întinzându-i obrajii bucălați, deși am observat că nu-i ajungea și la ochi. Și-a desfăcut larg brațele, făcând semn spre deținuți de parcă s-ar fi lăudat cu niște vite de soi: Suntem extrem de încântați să vă avem astăzi alături de noi!

Unul dintre vânători l-a întrerupt:

— Cum funcționează chestia asta?

Privirea mi s-a îndreptat imediat spre cel care vorbise, și am simțit un gol în stomac când am văzut că nu era decât un băiat, nu mai mare decât Momo.

Stătea lângă un bărbat, care am presupus că era tatăl lui – tot numai unghiuri ascuțite și păr blond-argintiu.

— A, un nou-venit! Prima ta partidă de vânătoare e ceva ce-ți vei aminti întotdeauna!

Falsul entuziasm al lui Larch făcea să mă mănânce pielea.

— Fiecare dintre voi va avea plăcerea să-și aleagă o țintă – fie din această secțiune a blocului de celule, ori din rândurile deținuților ceva mai *provocatori* de mai încolo. Odată ajunși pe terenul de vânătoare, toate țintele devin egale, însă de multe ori descoperim că vânătorii încearcă să-și doboare țintele alese chiar de ei.

Băiatul a trecut pe lângă Larch, iar ochii au început să-i scânteieze în timp ce și-i plimba peste fiecare celulă în parte, studiindu-și opțiunile. Se legăna pe călcâie, iar degetele i se încleștau nervos pe lângă corp, de parcă deja își imagina senzația unei carabine în mâini.

Bărbatul din celula vecină cu a mea a fost selectat primul, ales de un vânător cam de vârsta mea, înfofolit într-o geacă și pantaloni negri și cu un cuțit curbat la brâu ce-i oferea un aer amenințător.

Însă nimic nu mă putea pregăti pentru momentul în care băiatul care i se adresase lui Larch s-a oprit în fața unei celule unde se afla o fată cam de vârsta lui Jed. Băiatul și-a înclinat bărbia, cercetând-o atent.

Eu m-am aplecat și m-am lipit de gratii, ițindu-mi capul în afară pe cât de mult îmi permitea metalul. Vergelele de metal îmi apăsau tâmplele în timp ce mă căzneam să văd ce se petrece.

— Cred că ea ar putea fi aleasa, i-a spus băiatul tatălui său cu un glas moale, ațintindu-și un deget subțire spre pieptul fetei.

Dacă aș fi fost pe coridor cu el, i-aș fi smuls degetul.

Spre meritul ei, fata nu s-a pierdut cu firea. Însă am observat cum își mușca buza și umerii i s-au cocoșat abia vizibil, de parcă ar fi putut să dispară.

Mi-am pocnit gâtul și mi-am rotit umerii spre înapoi.

— Așadar, tu ești unul din vânătorii ăia cărora le plac țintele ușoare? am rostit eu tărăgănat.

Trebuia să fiu selectată pentru o partidă de vânătoare ca să-mi îmbunătățesc poziția și să câștig privilegiul unei lese ceva mai lejere pentru a explora închisoarea – n-avea niciun rost să mai aștept.

O liniște apăsătoare a învăluit spațiul acela.

Băiatul și tatăl lui și-au îndreptat imediat fețele înspre mine.

— El n-a mai fost niciodată la o vânătoare, a bălmăjit tatăl băiatului, pornind cu pași mari spre mine, roșu la față. Și tu cine te crezi, să-i vorbești fiului *meu* așa?

— Dacă vrei să mă faci să nu mai vorbesc, atunci va trebui să înfigi un glonț în mine, i-am întors-o, îndepărtându-mă cu un pas de gratii, căci nu voiam să încalc vreuna dintre legile lui Larch când eram atât de aproape de o partidă de vânătoare. E de înțeles, am continuat, că îi îngădui fiului tău să-și aleagă o țintă slabă pentru prima sa vânătoare, din moment ce sunt convinsă că tu însuți n-ai doborât niciodată vreo țintă de pe o poziție superioară.

Poziția mea se ridica la trei, cea mai înaltă posibil pentru un deținut de nivel Inferior. Dacă aș fi putut să-i înfurii suficient de mult pe vânători, știam că urmau să mă aleagă.

Simțeam greutatea privirii aspre a lui Vale din capătul holului, însă l-am ignorat. Dacă nu-i plăcea cum le vorbeam „distinșilor oaspeți" ai Endlockului, atunci era binevenit să încerce să mă oprească.

— O să te anunț că sunt unul dintre vânătorii de top din Sectorul de Mijloc, a șuierat bărbatul, mușcând momeala mea.

Apoi și-a dus o mână la centură, strângând un lanț de argint împodobit cu vreo 10 sau 12 dinți lustruiți.

Am ridicat mâna ca să-mi studiez unghiile.

— Pun pariu! am continuat, afișând un zâmbet dulce ca mierea. Sunt sigură că dinții ăia au fost cumpărați de pe piața neagră.

— Ea, i-a spus bărbatul lui Larch, împroșcând aerul cu salivă și îndreptând un deget în direcția mea. Pe ea o vreau.

Larch și-a împreunat mâinile la spate și a zâmbit îngâmfat.

— Excelentă alegere! Apoi s-a întors și s-a adresat restului invitaților: Dacă mă urmați toți în sala de pregătire, gardienii noștri o să vă aranjeze imediat țintele.

S-au retras cu toții din blocul de celule, sporovăind plini de entuziasm.

— Nu trebuia să faci asta.

Mi-am ridicat privirea și am văzut-o pe fată uitându-se la mine, cu mâinile încleștate atât de strâns în jurul gratiilor propriei celule, încât încheieturile i se albiseră.

— Știu.

— Oricum o să mor, a insistat ea cu glas aspru. Acum o să se întâmple în altă zi.

— Atunci, cel mai bine e să te bucuri că respiri cât mai poți, am bombănit.

Mi-a ieșit foarte aspru, căci neliniștea începuse deja să mă cuprindă atunci când gardienii s-au apropiat de noi, descuindu-ne celulele și conducându-mă apoi către ușa-barieră împreună cu restul țintelor alese.

— O să fiu bine, am șoptit.

Pentru mine însămi. Pentru Jed – indiferent unde se afla.

Mâinile îmi tremurau, așa că mi le-am strâns în pumni pentru a-mi ascunde tremuratul.

— Nu e chiar ceea ce eu aș numi să-ți ții capul la cutie, vânătorule de recompense, a murmurat Vale, smulgându-mă din norul de teamă atunci când am trecut prin fața lui.

Avea maxilarul încordat, și o emoție neclară i-a apărut scurt în privire, mai iute decât aș fi reușit să o descifrez.

Am fluturat din gene spre el.

— Chiar nu pot să mă abțin să nu mă fac remarcată.

Gardienii ne-au închis într-o încăpere îngustă, și atunci m-am întors, studiind cele nouă ținte. Văzusem deținuții de la nivelul Inferior care fuseseră selectați, precum și pe Torin de la nivelul

de Mijloc, care avusese ghinionul să-i atragă atenția Veronei, însă mă aflasem prea departe de celulele de la nivelul Superior ca să văd ce deținuți fuseseră aleși de acolo. Acum, am băgat de seamă că printre ei se aflau August și Momo.

Cineva selectase un *copil*.

Mi-am ferit privirea, studiind detaliile din jur pentru a mă împiedica să țip.

Încăperea unde ne aflam era aproape goală, cu excepția unui grup de gardieni care stăteau într-o parte, plus două camere de supraveghere pe pereți.

În capătul îndepărtat se vedea o ușă de metal. Inima care îmi bubuia în piept îmi spunea că ușa duce la terenul de vânătoare.

Vale ne-a comandat să ne aliniem la perete, iar Hyde s-a apropiat ca să ne percheziționeze pe toți în căutare de obiecte interzise – orice am fi putut folosi ca să ne apărăm.

Am scrâșnit din dinți, căznindu-mă să ignor senzația mâinilor cărnoase ale lui Hyde pe mine, însă, cu Vale în apropiere, gardianul cel respingător n-a zăbovit.

— Armele de la Endlock sunt programate să nu tragă decât spre cineva dotat cu brățară cu lumină verde, a șoptit August, sprijinindu-se de perete lângă mine și ridicându-și propria brățară, pe care era ștanțat numărul 412. E o măsură de precauție. Au existat incidente în trecut când vânătorii au ajuns de partea greșită a țevii propriilor arme.

Am dat din cap în direcția lui Vale și spre brățara pe care o purta deasupra celei de identificare, băgând de seamă că pe ea nu se găsea niciun număr.

— Atunci, el de ce poartă una?

— Toți cei aflați pe terenul de vânătoare poartă o brățară pentru monitorizare, mi-a explicat August. Gardienii și oaspeții le poartă în caz de urgență, însă ale lor pâlpâie în roșu – armele de la Endlock nu trag când sunt îndreptate spre ei.

Ingenios! Și veşti groaznice pentru mine. Trebuia să găsesc o cale să scap de a mea dacă aveam vreo speranță să evadez fără să fiu urmărită și târâtă înapoi la Endlock.

— Ținte! Atenție la mine!

Glasul lui Vale i-a făcut imediat pe toți cei din cameră să se uite la el, și cu toții ne-am îndreptat de spate și ne-am lungit gâturile ca să-i auzim cuvintele.

Vale și-a ațintit privirea la mine.

— Majoritatea știți deja asta, însă, pentru cunoștința nou-veniților, să recapitulăm ce v-ar putea aștepta acolo!

Am încercat să mă uit urât la el, însă începusem iar să tremur și eram sigură că acum păream mai degrabă înfrântă decât sfidătoare.

Privirea i-a zăbovit asupra mea mai mult decât era necesar, plimbându-se peste chipul meu înainte să-și încleștеze pumnii pe lângă corp.

A părut să se scuture înainte să-și continue discursul:

— O să vă dăm drumul pe terenul de vânătoare. O să aveți un avans de două minute, și vă sugerez să vă folosiți cu înțelepciune acel timp dacă vreți să supraviețuiți. Unii dintre voi sunteți alergători rapizi, alții sunteți buni la cățărat, iar alții vă pricepeți de minune să vă topiți în peisaj. Țintele care vor ieși în evidență pentru vânători sunt cele care nu posedă aceste abilități. Dacă vi se pare că sunteți așa, mai bine ați inventa un plan de rezervă.

Era deci posibil ca astăzi să nu moară niciunul dintre noi. Dacă eram rapizi și inteligenți, poate că vânătorii n-aveau să îl găsească pe niciunul dintre noi. Dar șansele să se întâmple asta păreau mici.

— Pe lângă gardul care înconjoară terenul de vânătoare, un câmp de forță magnetic este sincronizat cu brățările voastre. Se recalibrează la fiecare 30 de minute, ținându-vă captivi în interiorul unui segment al terenului de vânătoare. Pentru primele 30

de minute, veți fi izolați la marginea exterioară a terenului – în perimetrul cuprins între gardul exterior și granițele câmpului magnetic. Apoi, granița se va muta în interior, forțându-vă să vă apropiați de centru, dar fără să vă permită să ajungeți la loc sigur. Veți rămâne în acel al doilea segment pentru alte 30 de minute înainte ca granița să se mute pentru ultima oară, iar atunci e momentul în care puteți încerca să ajungeți la Copacul de Sânge.

„Copacul de Sânge." Termenul pe care deținuta de la dușuri îl tot repeta iar și iar. Mi se făcea rău.

— Ce este Copacul de Sânge? a întrebat unul dintre deținuți, care tremura atât de tare, încât abia mai putea rosti cuvintele.

— Copacul de Sânge este punctul de reper la care trebuie să ajungeți ca să supraviețuiți partidei de vânătoare, a explicat Vale. Voi încercați să ajungeți acolo în viață, iar vânătorii vor încerca să vă omoare înainte să ajungeți acolo.

Am mijit ochii. Deci câmpul de forță era pentru a ne împiedica să o rupem la fugă direct la Copacul de Sânge imediat ce ni se dădea drumul pe terenul de vânătoare. Două minute reprezentau un avans consistent, iar cu armele pe care le cărau vânătorii, aceștia urmau să fie mai lenți decât noi. Fără câmpul de forță la locul lui, pariam că majoritatea țintelor puteau să ajungă tefere la Copacul de Sânge.

Dar asta n-ar fi fost deloc distractiv pentru vânători.

Ceea ce m-a făcut să strâng din dinți.

August mi-a tras un cot, întrerupându-mi șirul gândurilor, și și-a înclinat capul ca să-mi șoptească la ureche:

— Copacul de Sânge are senzori. Imediat ce-l atingi, brățara ta devine roșie, iar atunci vânătorii n-o să mai poată să tragă în tine.

Vale și-a dres glasul, uitându-se cu subînțeles în direcția noastră până când August a închis gura și și-a îndreptat iar privirea spre partea din față a camerei.

— Ordinea în care ajungeți la Copacul de Sânge vă influențează poziția. Cu cât ajungeți mai repede acolo, cu atât o să obțineți o poziție mai bună.

Sub nicio formă nu aveam cum să ajung prima acolo, nu când aveam nevoie de cât de mult timp îmi îngăduia câmpul de forță ca să explorez terenul de vânătoare și să încerc să găsesc o slăbiciune în securitatea de aici pentru evadarea noastră.

Totuși, o parte a explicațiilor lui Vale nu aveau sens.

— Câmpul magnetic, am bolborosit. Cum o să știm că se apropie? Sau că am ajuns la graniță?

Vale s-a încruntat, iar ochii lui mi-au cercetat scurt fața.

— O să simțiți. Mișcați-vă cât puteți de repede și n-o să aveți motive să vă faceți griji în privința lui!

M-am uitat prin încăpere, evaluându-i pe ceilalți deținuți, iar privirea mi s-a oprit la Torin. Acesta tremura din tot corpul și pârâiașe mărgelele de sudoare i se scurgeau din păr pe frunte.

Am înghițit în sec și mi-am smuls privirea de la el.

Vale și-a scanat ecusonul de acces și a tras zăvorul ușii de metal care stătea în fața noastră, confirmându-mi astfel bănuiala: ea reprezenta intrarea noastră pe terenul de vânătoare. Ușa s-a deschis și a scos la iveală câțiva pași de spațiu liber și un zid de metal care bloca tot ce se întindea dincolo de el, deși cerul plumburiu trist rămânea vizibil.

— Există o regulă după ce începe vânătoarea, a adăugat Vale. Nu vă angajați într-o confruntare fizică cu un vânător care nu vă atacă. Nu începeți lupte și nici nu interveniți pentru un alt deținut. Nu vă aliați cu ceilalți deținuți pentru a-i doborî pe vânători. După ce-ați pășit pe această ușă, mergeți până la capătul pasajului până ajungeți la țarcul desemnat! O să fiți închiși în propriul țarc pe parcursul numărătorii inverse. Când aceasta se încheie și se aude interfonul, o să vi se dea drumul pe terenul de vânătoare, liberi să urmați orice strategie doriți.

Un deținut din fața mea s-a prăbușit la podea, dând sălbatic din brațe și din picioare.

— Are o criză de epilepsie! a strigat August, lăsându-se jos lângă deținut.

— Super! a mârâit Hyde, dându-și ochii peste cap în timp ce păși peste el. Și-a suflecat mânecile, scoțându-și la iveală brațele osoase și tatuajele cu răbojuri în vreme ce dădea să-l apuce pe deținut. Acum o să începem mai târziu, a spus nemulțumit.

— Nu începem mai târziu! s-a răstit Vale, apropiindu-se grăbit de el. Du-l la infirmerie! Vale s-a răsucit, cercetând camera până când privirea i s-a oprit la o gardiancă. Anya! a chemat-o el. Avem nevoie de un înlocuitor. Ignoră rotația și adu-mi pe cineva din Blocul A – așa o să fie mai repede.

Anya a rupt-o la fugă, însă ceilalți deținuți au început să mă împingă din spate, forțându-mă să ies pe ușă în spațiul deschis, în interiorul pasajului mărginit de metal, înainte să apuc să mai văd ceva.

Am șovăit în dreptul unui țarc, iar Hyde m-a împins mai departe. M-am împiedicat când m-am lovit de un zid de oțel rece. O ușă s-a trântit în spatele meu, închizându-mă în cutia de metal îngustă. Am simțit o strânsoare în piept și am început să suflu scurt și rapid.

— Nu! am șoptit.

Pereții erau prea aproape. Prea strâmți.

M-am uitat în sus, simțind că cerul acoperit de nori mă împresura, mă apăsa, mă sufoca. Aerul umed mi-a rămas blocat în gât, iar pe spate a început să-mi curgă transpirația, gâdilându-mi pielea. Oare vânătorii așteptau de cealaltă parte a ușii, cu degetele tremurând nerăbdătoare, cu puștile pregătite, gata să ne doboare de îndată ce ieșeam?

Inima îmi bubuia ca o păsăruică panicată ce dădea din aripi, lovindu-se de cușca reprezentată de coastele mele. Am cercetat

țarcul cu privirea în căutarea unei căi de-a evada de-aici, însă pereții scânteietori se înălțau amenințător deasupra mea, cu suprafața perfect lustruită și lipsiți de orice formă de mâner sau sprijin pentru picioare.

Glasul lui Vale mi-a întrerupt șirul gândurilor pline de panică:

— Țintește! În câteva secunde, veți auzi cum pornește un cronometru. Veți avea zece secunde ca să vă pregătiți, iar apoi veți auzi un bâzâit, când vă vom da drumul din țarcuri. În acel moment, vă sugerez să fugiți. La două minute după eliberare, veți auzi o alarmă care anunță că vânătorilor li s-a oferit acces pe terenul de vânătoare. Mult noroc!

A început numărătoarea inversă, fiecare ticăit al cronometrului potrivindu-se cu bătăile inimii mele, pulsându-mi prin vene și implântându-se în oase.

Iar apoi bâzâitul a străpuns aerul, iar metalul din fața mea a alunecat într-o parte pentru a scoate la iveală terenul de vânătoare.

11

IMEDIAT CE-AM VĂZUT PĂMÂNTUL GOL, RESPIRAȚIA MI S-A domolit și fiecare gură de aer a început să pară și mai adâncă decât precedenta în timp ce-mi împingeam gândurile panicate într-un ungher al minții.

Un câmp enorm se întindea în fața mea, prelungindu-se până atingea marginea unei liziere dese de arbori și pădurea de conifere străveche de dincolo de ea. Ceilalți deținuți își părăsiseră și ei țarcurile și acum goneau spre partea din față a adăpostului oferit de crengile învăluite în umbră.

Am ieșit și eu din țarc și am rupt-o la fugă pe câmpul deschis. Ploaia mi-a pătruns imediat în materialul salopetei, înghețându-mă până la os. Am reușit să fac doar câțiva pași înainte să simt niște mâini pe spate împingându-mă cu putere și făcându-mă să cad cu fața în iarba udă. Am zăcut câteva secunde acolo, gâfâind în vreme ce încercam să fac aerul să-mi pătrundă iar în corpul îndurerat.

— E rândul tău să mori, vânătorule de recompense! mi-a strigat deținuta care mă împinsese, cosița plesnindu-i uniforma maro atunci când a țâșnit către pădure.

Am sărit imediat în picioare, rupând-o panicată la fugă în timp ce-l căutam cu privirea pe August. El supraviețuise ani la rând în Endlock, ceea ce-l transforma în cel mai bun pariu al meu pentru a scăpa din această partidă de vânătoare. Am cercetat câmpul spre stânga, iar ochii mi s-au oprit la…

Jed.

Inima mi-a sărit până-n gât, și mi-am dat seama că o parte a mea ajunsese să creadă că nu aveam să-l mai văd vreodată.

Dar el era. Și era în viață.

În fața mea, părul blond umed flutura în urma lui în timp ce alerga spre pădure. Mânecile uniformei îi ajungeau mai sus de încheieturi, prea scurte pentru membrele sale lungi. Am simțit o strânsoare în gât și aproape am țipat înainte ca panica să mă copleșească din nou.

Pesemne că fusese selectat din Blocul A. Ales ca să-l înlocuiască pe celălalt deținut.

Dacă intra în pădure înainte să-l ajung din urmă, poate că nu mai reușeam să-l găsesc înaintea vânătorilor. Puteam să-l pierd încă o dată – acum, pentru totdeauna.

— Jed! am țipat, vocea frângându-mi-se în timp ce goneam după el.

Picioarele îi erau atât de lungi, încât fiecare pas pe care-l făcea mărea distanța dintre noi.

— *JED!*

Țipătul mi-a ieșit cu atâta forță, că mi-am simțit imediat gâtul iritat.

Jed s-a întors, iar ochii săi i-au întâlnit pe ai mei și s-au făcut cât cepele. S-a împiedicat în propriile picioare și a căzut la pământ.

Am dat fuga lângă el, trăgând lacom guri mari de aer. L-am săltat imediat în picioare și l-am cercetat iute să văd dacă are vreo rană, observându-i imediat ochii mari albaștri și obrajii plini de pistrui, dar, în afară de cearcănele întunecate de sub ochi și de bandajul de pe antebrațul care trebuie să-i fi acoperit semnul făcut cu fierul înroșit, părea teafăr.

— Ce-ai făcut? a șoptit el, uitându-se la mine la fel de plin de panică de parcă aș fi fost doar o născocire a propriei sale imaginații.

Voiam să-l iau în brațe, să-l liniștesc și să-i spun că am eu grijă de el și că totul avea să fie bine acum, că eram împreună – însă

trebuia să o luăm din loc. L-am înșfăcat de mână și l-am strâns scurt înainte să-i dau drumul și să fac un pas în spate.

— Urmează-mă! i-am poruncit.

M-am răsucit, observând într-un final silueta lui August care dispărea deja, iar apoi am pornit după el.

Pașii siguri ai lui Jed loveau iarba alunecoasă de lângă mine.

După ani întregi de urmărit fugari și de furișări, de obicei aveam de partea mea viteza și capacitatea de-a mă face invizibilă. Însă astăzi zgârieturile, vânătăile și mușchii îndureraţi îmi încetineau înaintarea.

Am început să respir greu. Îmi simțeam plămânii arzându-mi de oboseală și fiecare pas îmi provoca un nou val de durere zvâcnitoare.

Deși știam că arborii nu ne ofereau o siguranță reală, tot am simțit un dram de ușurare atunci când am pășit dincolo de liziera. Măcar crengile copacilor de deasupra ne ajutau să ne ferim de ploaie.

August mărise și mai mult distanța dintre noi, purtându-ne tot mai adânc printre copaci în vreme ce sărea cu ușurință peste bușteni căzuți și rădăcini. Am grăbit ritmul, ignorându-mi durerea din coaste.

Mi-a atras atenția o sclipire de metal la marginea pădurii.

Gardul împrejmuitor.

Fără să vrem, îl urmaserăm pe August aproape până la marginea terenului de vânătoare, iar acum alergam paralel cu gardul.

O alarmă ce-ți spărgea timpanele s-a auzit brusc, ca un vaier, anunțându-ne că ni se terminaseră cele două minute. Vânătorii ieșiseră pe teren.

Mai rămăseseră doar 28 de minute până când câmpul de forță avea să ne împingă mai în adâncul terenului.

Însă gardul mă atrăgea, căci nu știam dacă pot totuși să am încredere în Kit să mă ajute să evadez împreună cu Jed. Avea și ea propriile motivații, și n-o împiedica nimic să plece fără noi.

M-am oprit, iar Jed s-a oprit și el, patinând.

Oare exista vreo verigă slabă în gard? În cazul în care câmpul de forță îi împingea pe deținuți către centrul terenului de vânătoare, însemna că nimeni nu era deosebit de preocupat să cerceteze gardul de protecție fizic. De ce ar fi fost nevoiți gardienii să se ocupe cu meticulozitate de întreținere dacă o barieră invizibilă ne mâna din ce în ce mai aproape de Copacul de Sânge?

— Raven? Ce faci? m-a întrebat Jed, privind înnebunit prin jur.

M-am uitat în direcția în care fugise August, însă deja dispăruse din vedere. Singura mișcare provenea de la un animal micuț care nu se vedea, făcând crengile să foșnească la baza unui tufiș încărcat de fructe roșii.

Am arătat spre un copac bătrân, plin de crăci groase acoperite din belșug de ace de pin.

— Cațără-te acolo!

— Vii și tu după mine?

— Nu, am clătinat din cap. Încă nu. Trebuie să mă uit la gard și să văd dacă are vreo verigă slabă.

— Merg și eu cu tine, a replicat Jed, pășind în direcția mea.

Am întins imediat un braț, blocându-i calea.

— Nu se poate. O să fac mai puțin zgomot singură. Tu nu ești obișnuit să te furișezi și să rămâi ascuns.

A deschis gura, probabil ca să mă contrazică, însă mi-am lăsat mâinile pe umerii lui. Iroseam vremea, și aproape că m-am răstit la el înainte să-i văd expresia. Era *îngrozit*, și abia dacă-și mai păstra cumpătul, deși nimeni altcineva în afară de mine nu i-ar fi observat starea de spirit – pentru că era la fel ca a mea. A inspirat cât îți ia să numeri până la patru, iar apoi a expirat pentru același interval de timp. Era ceva ce ne învățase mama să facem când eram mici, ca să ne liniștească atunci când eram speriați, tulburați sau ne simțeam copleșiți de ceva.

Amândoi fuseserăm nevoiți să apelăm la tehnica asta de mult mai multe ori decât aș fi vrut să-mi amintesc.

— Știu că tu nu înțelegi ce caut aici, am șoptit, îmblânzindu-mi tonul în timp ce mă uitam cu subînțeles în ochii lui. Dar, dacă mă asculți acum, îți promit că o să fim bine, iar apoi putem discuta după vânătoare.

Jed a închis ochii preț de o secundă, iar când i-a deschis, răsuflarea îi devenise mai potolită, iar expresia, mai liniștită. A încuviințat din cap, făcându-mă să expir ușurată. Nu mai conta că ultima dată când discutaserăm se lăsase cu ceartă. Că acum eram *vânați*. Jed avea încredere că, dacă mă asculta, eu aveam să-l țin în viață, așa cum se întâmplase întotdeauna.

S-a săltat imediat în ascunzișul oferit de acele de pin dese, iar eu am rupt-o la fugă prin pădure până când copacii s-au transformat în lăstari verzi care până la urmă au lăsat locul ierbii și buruienilor. M-am apropiat de gardul impunător din sârmă împletită care înconjura terenurile de vânătoare. Suprafața îi era pătată de rugină, iar în anumite zone era îndoit, ca și cum de el s-ar fi lovit vreun animal sau un deținut, însă în cea mai mare parte era intact.

M-am întrebat scurt dacă era electrificat, înainte să zăresc o veveriță care se cățăra fără nicio ezitare pe metal.

Oricât de înalt era gardul, teoretic o persoană se putea cățăra până-n vârf. Însă în partea de sus se afla un adevărat halou de sârmă ghimpată, capabil să taie și prin haine, și prin carne deopotrivă. Dacă eu și Jed izbuteam să ajungem de partea cealaltă fără să cădem și să ne rupem gâturile, atunci aveam să lăsăm în urmă o dâră de sânge care le-ar fi ușurat enorm sarcina gardienilor să ne urmeze, chiar dacă nu aveam dispozitive de urmărire prinse la încheieturi.

Am încetinit pasul, căci durerea începea să lase locul oboselii. Răsuflarea devenise deja un chin. Am încercat să respir mai superficial pe nări, știind că răsuflările adânci, gâfâitoare, după care tânjeam aveau să-mi trădeze poziția oricărui vânător aflat în apropiere.

Departe de adăpostul oferit de copaci, nu aveam nicio protecție în fața ploii. Dinții îmi clănțăneau, iar salopeta udă fleașcă mi se lipea de piele, golindu-mă de orice urmă de căldură.

Indecizia mă ținea blocată acolo în vreme ce măturam cu privirea distanța dintre coronamentul copacilor și gard.

Acesta se înălța la vreo zece pași de adăpostul oferit de copaci, deschis și expus. Dacă mă vedea cineva, n-aveam unde să mă ascund.

Și nici nu știam cât timp mai am până când câmpul de forță urma să mă împingă de la spate.

Însă îmi jurasem că aveam să-l scot pe Jed din Endlock sau să mor încercând, și nu știam când urma să mai am încă o ocazie să cercetez gardul. Cu cât îmi lua mai mult să găsesc o cale de-a evada, cu sau fără ajutorul lui Kit, cu atât creștea probabilitatea ca unul dintre vânători să mă ucidă înainte să apuc să-l salvez pe Jed.

Am rupt-o la fugă paralel cu gardul, pierzând noțiunea timpului în vreme ce ochiurile de sârmă ruginite își pierdeau contururile și picioarele îmi deveneau tot mai grele.

După câteva minute, a început să mă cuprindă îndoiala. Mă comportam prostește. Normal că nu aveam cum să sper să găsesc vreo gaură în gard, așteptându-mă în mod convenabil să dau taman eu peste ea. Nu când la mijloc era reputația Endlockului. Nu când nimeni nu mai reușise să evadeze.

Am încetinit până am început să pășesc normal, și tocmai mă pregăteam să renunț când am zărit ceva – o zonă în care pădurea crescuse deosebit de sălbatic, contopindu-se în unele porțiuni cu gardul. O tufă creștea lipită de metal și un soi de cârcei cățărători șerpuiau prin rețeaua de zale.

M-am oprit, holbându-mă la gard.

Fiecare creangă foșnitoare și veveriță curioasă mă făceau să tresar, aproape să cad moartă de frică, dar am continuat să-mi păstrez cumpătul și să studiez împrejurimile.

Timpul nu mai era de partea mea.

Însă o idee începuse să prindă contur; am pus mâna pe gard, înfășurându-mi degetele în jurul metalului.

Puteam să sap pe sub gard o gaură destul de mare pentru mine, Jed și Kit și să ne strecurăm pe dedesubt. Date fiind câmpul de forță și cât de departe se afla această secțiune de Endlock, ar fi fost nevoie de câteva partide de vânătoare pentru a săpa o gaură suficient de mare, însă frunzișul avea să-mi țină ascunsă lucrarea până când terminam.

Mi-am răsfrânt buzele, numai un pic.

O să-l scot pe Jed de aici.

Însă un zgomot nu foarte îndepărtat scos de o crenguță ce se rupea m-a smuls din această fantezie.

Trebuia să fug.

Și mai multe crenguțe care plesneau, de data asta însoțite de pași siguri pe ei și de râsete. Frica mi-a transformat stomacul într-un clocot.

Mi-am luat mâna de pe gard și acesta a țâșnit înapoi, zgomotul de metal pe metal umplând aerul ca un șoim ce eliberează un țipăt ca să-i alerteze pe ceilalți c-a găsit o pradă ușoară.

Am încremenit, simțind dintr-odată că mă întorsesem pe aleea aceea din Sectorul Inferior alături de Vale, după ce spărsesem o sticlă și-i alertasem pe membrii patrulei asupra prezenței noastre acolo.

— Ce-a fost asta? a întrebat o voce adâncă, iar pașii prin pădure s-au oprit.

— Habar n-am, a răspuns o altă voce. Dar, dacă e o țintă, atunci vreau s-o ucid eu.

Mi-am ținut respirația. Inima îmi bubuia lovindu-se de coaste, atât de puternic, încât eram sigură că avea să mă trădeze.

Bufnetul bocancilor se auzea tot mai aproape.

— E o țintă acolo! a strigat prima voce, și toată strategia mea a zburat pe geam în secunda în care am țâșnit în pădure cu toată viteza de care eram în stare.

— Repede! Ne scapă!

Am grăbit pasul, repezindu-mă printre copaci și sărind peste rădăcini și bușteni căzuți la pământ, făcând zigzaguri prin pădure în caz că aveau carabinele ațintite asupra mea.

Bocanci grei bubuiau pe sol din urma mea, însoțiți de râsete. Nu îndrăzneam să mă întorc ca să văd cât de aproape erau în vreme ce sprintam în sus pe un deal.

Nu te opri!

Am suit și dealul, iar terenul a început să se încline în jos. Am lungit pașii, căutând un loc în care să mă ascund înainte ca vânătorii să ajungă pe creasta dealului din spatele meu și să aibă un punct de observație bun din care să mă împuște.

Nu avea cum să se termine așa. Nu înainte ca Jed să ajungă în siguranță.

Brățara a început să-mi vibreze, făcându-mă să tresar. Am mijit ochii, dar am continuat să alerg, numai că vibrațiile creșteau în intensitate.

Aproape m-am oprit de tot când mi-am dat seama ce însemnau: ajunsesem aproape de granița câmpului de forță.

Nu mai aveam încotro să mă îndrept.

Am tras adânc aer în piept, tremurând toată, și m-am răsucit spre dreapta…

O mână mi-a acoperit gura și un braț puternic mi-a înconjurat mijlocul de la spate, smucindu-mă într-un piept dur.

Țipătul mi-a fost înăbușit de mână, iar mirosul de mentă și de săpun mi-a umplut nasul atunci când cel care mă capturase și-a lipit spatele de scoarța unui pin înalt, continuând să mă țină strâns.

Nu m-am gândit deloc înainte să deschid gura și să-l mușc de deget.

— *Băga-mi-aș!* mi-a șuierat o voce în ureche, deși mâna continua să-mi apese buzele. *Eu* sunt, Păsăruică. Așa-mi mulțumești tu pentru ajutor?

Am înghețat și apoi m-am înmuiat toată în strânsoarea lui.

Vale.

Pașii vânătorilor bubuiau tot mai aproape, periculos de aproape de copacul în spatele căruia ne aflam, iar apoi s-au oprit.

Inima mea a încetat să mai bată și m-am încordat toată, simțind toate locurile unde corpul îmi era lipit de al lui Vale. Nu îndrăznеam să respir, iar mâna lui îmi apăsa ferm buzele.

Încă un pas spre noi și apoi…

Printr-o mișcare fluidă, Vale mi-a eliberat talia și și-a tras brațul în spate. I-am urmărit manevra și mi-am dat seama că ținea ceva. O *piatră*.

A aruncat piatra cu forță în direcția opusă față de noi, iar aceasta a aterizat la câteva zeci de metri depărtare, bubuind printre acele de pin.

Iar apoi brațul lui Vale era din nou în jurul meu, trăgându-mă aproape de el, în umbra oferită de copac.

— Acolo! a țipat un vânător, apoi a rupt-o la fugă în direcția pietrei.

Pașii lor s-au estompat în depărtare, iar atunci am închis ochii, inspirând adânc pe nas.

— Acum o să-mi iau mâna de la gura ta înainte să sângerez de moarte, a șoptit Vale.

Buzele lui mi-au mângâiat părul când a vorbit și răsuflarea sa mi-a gâdilat urechea, făcându-mi pielea de găină.

— Dacă țipi, vânătorii ăia o să se întoarcă și-o să te omoare.

Și-a ridicat mâna rănită de pe gura mea, deși brațul i-a rămas în jurul mijlocului, cu degetele lungi răsfirate peste șoldul meu.

— O să ai nevoie de copci, am murmurat, fără să-mi ascund rânjetul, deși în același timp gândurile mi-o luaseră razna, încercând să-mi dau seama ce se întâmplase adineauri și să înțeleg cum să scap din această situație și să mă întorc la Jed. Hai să spunem că-i răsplata

pentru însemnarea cu fierul roșu, bine? am zis, răsucindu-mă până am ajuns față în față, la doar o răsuflare unul de altul.

Apoi s-a auzit un zgomot de sfâșiere puternic când mi-am rupt manșeta subțire de la uniformă și i-am întins-o.

Vale și-a arcuit o sprânceană la mine.

— Pentru sânge, i-am explicat, dându-mi ochii peste cap.

Și-a plimbat privirea peste fața mea și a mijit ochii. Apoi a clătinat din cap și a apăsat materialul peste rană.

— Ce e?

Întrebarea pe care voiam de fapt s-o pun era: „De ce?" De ce-i împiedicase pe vânători să mă ucidă.

— Majoritatea deținuților sunt mistuiți de teama de-a fi trimiși aici. Se fac mici și se ascund, apoi imploră să fie cruțați atunci când sunt găsiți. Vânătorii găsesc plăcere în asta. Însă tu… tu încă mai ai ceva forță de împotrivire în tine. Îmi dau seama că ți-e frică, însă, cumva, te folosești de această frică spre propriul avantaj.

— Ah! Mi-am răsfrânt buzele, scoțând un râset anemic. Oamenii tot încearcă să mă ucidă de niște ani buni. Eu n-o să mă fac mică și nici n-o să țip în fața acelor nemernici doar pentru că le face lor plăcere.

— Îmi închipui că oricine suficient de prost să închidă o pasăre sălbatică n-ar trebui să se aștepte ca ea să cânte pentru cei care au capturat-o, a cugetat el. Însă chiar și acum, cu toată această dovadă a ta de vitejie, nu faci decât să tragi de timp, nu-i așa? Te prefaci că n-ai nimic de pierdut aici, dar eu am citit tot ce vrei să faci. Pui ceva la cale. Văd prea bine cum îți cântărești fiecare cuvânt înainte să-l dai afară. Cum te abții să nu acționezi conform propriilor impulsuri și să ne îngădui să te vedem exact așa cum ești de fapt.

— Și cum sunt?

— Pentru început? Vale s-a apropiat până când buzele lui mi-au atins urechea și a șoptit: Letală.

M-am înfiorat toată.

— Nu înțeleg ce vrei să zici.

— Hmm! a făcut el, mototolind bucata de material ruptă din uniforma mea.

Și-a lăsat mâna să-i alunece între noi, frecându-și nodurile degetelor de coapsa mea. Atunci am încetat să mai respir, însă el n-a făcut decât să se întindă spre buzunar pentru a-mi îndesa în el materialul soios. Privirea-i de metal topit a întâlnit-o pe a mea.

— Vânătorii au plecat. Ar trebui să pleci și tu.

Avea dreptate: câmpul de forță urma să se apropie din clipă-n clipă, iar eu trebuia să-l găsesc pe Jed înainte să se întâmple asta.

Am făcut un pas îndărăt, dar m-am oprit, în cele din urmă găsindu-mi curajul de-a rosti cu glas tare întrebarea care mă ardea:

— De ce mă ajuți?

Vale mi-a susținut câteva clipe privirea, părând să cântărească ceva.

— Nu i-ai spus directorului despre Eris și despre mine. Acum suntem chit.

Ochii săi adumbriți au cercetat pădurea, iar apoi s-au îndreptat iute spre brățara pe care o purta la încheietură, făcându-se mari cât cepele.

— Du-te! Îndreaptă-te spre centrul terenului de vânătoare! Câmpul de forță se va mișca în curând.

Nu mai aveam timp și pentru alte întrebări.

Am țâșnit prin pădure.

Fără să știu încotro plecaseră vânătorii, riscam să intru direct în ei dacă n-aveam grijă. În vreme ce o parte din mine tânjea să-mi măsor puterile cu unul dintre ei – să le smulg armele din mâini și să văd cât de puternici se mai simțeau când urmau să mă înfrunte cu nimic altceva decât pumnii goi –, știam totuși că ar fi fost o prostie. La mijloc era mai mult decât mândria mea. Jed se baza pe mine.

Pulsul îmi zvâcnea în urechi, îngreunându-mi sarcina de-a face diferența între zgomotele naturale ale pădurii și o potențială amenințare.

Când am fost sigură că nu mai e nimeni acolo, am pornit înainte, menținând gardul la marginea câmpului vizual ca să-mi refac pașii înapoi la Jed.

În cele din urmă am văzut și copacul acela impunător.

— Jed!

M-am chircit la auzul propriei voci, sperând că toți ceilalți se mișcaseră deja mai aproape de Copacul de Sânge și nu mai erau prin jur ca să mă audă.

Jed și-a ițit capul dintre ramuri și o șuviță de păr i-a căzut pe frunte, moment în care o parte din încordare mi-a părăsit corpul. Era bine. Încă în viață.

— Câmpul de forță se mișcă, i-am spus, înghițindu-mi nodul greu din gât. Trebuie să plecăm. Acum!

A început să coboare din pom mai rapid decât îl credeam eu în stare, apoi a aterizat pe solul acoperit de frunze al pădurii, lângă mine.

Fără niciun cuvânt în plus, am început să alergăm ușor către ceea ce *părea* să fie centrul terenului de vânătoare. Era greu să ne dăm seama sigur – mie copacii îmi păreau la fel cu toții, nu precum clădirile și colțurile de stradă din Dividium cu care eram atât de obișnuită.

Picioarele lungi ale lui Jed tot puneau distanță între noi, până când a ajuns la câțiva pași în fața mea. Tocmai mă pregăteam să-i spun să o lase mai ușor, gândindu-mă că acum eram în siguranță între limitele noii granițe, când brățara de la mână a început să-mi vibreze iar. Doar că de data asta știam că e din cauză că limita era în spatele meu, apropiindu-se tot mai mult, împingându-mă către următorul segment al terenului de vânătoare. Am grăbit pasul, dar deja era prea târziu. De sub brățară am simțit o durere arzătoare, ca și cum cineva mi-ar fi înfipt un ac în piele.

Însă ceea ce inițial a părut doar un ac s-a preschimbat în sute de ace care au început să-mi înțepe brațul și apoi tot corpul. În urechi percepeam un bâzâit, și dintr-odată am început să simt că nu mai sunt eu cea care-mi controlez mișcările.

Am făcut un pas șovăitor în față, luptându-mă cu gustul metalic din gură și cu punctele de lumină care-mi acopereau vederea.

Am țipat, iar Jed s-a oprit și s-a uitat în urmă la mine.

Am încercat să-i spun să fugă, să continue să meargă, însă nu mai reușeam să formez cuvinte. În piept simțeam o strânsoare tot mai puternică în vreme ce mă împleticeam înspre Jed, făcând un pas agonizat după altul pe picioarele tremurătoare, până când, la fel de brusc pe cât începuse, durerea a dispărut. M-am prăbușit în genunchi.

— Câmpul de forță, a șoptit Jed.

Deși durerea nu mai era o prezență activă, pielea îmi era roșie toată, iar respirația mi se transformase în gâfâieli scurte, în vreme ce inima încerca să revină la un ritm normal.

— Deci la asta se referea Vale când a zis că o să-l simțim.

Credeam că se referise la vibrație, însă acum era clar că el se referise de fapt la durere.

— Vale?

— Gardianul. Cel care ne-a spus la ce trebuie să ne așteptăm aici.

— Și cum se simte? a întrebat Jed.

M-am cutremurat.

— Ca și cum prin tine ar trece un curent electric. Cred că forța lui m-ar fi putut omorî dacă n-aș fi scăpat destul de repede.

Jed și-a rotit umerii spre înapoi, iar apoi a întins o mână către mine.

— Atunci, trebuie să continuăm să ne mișcăm. Înainte să se închidă iar.

Am încuviințat din cap, strângându-l de mână și lăsându-l să mă tragă în sus, pregătită să ne îndreptăm spre Copacul de Sânge.

Dar apoi dintre copacii din fața noastră, invizibil pentru ochii noștri, s-a auzit un fluierat slab.

12

Ne găsiseră vânătorii. Nu fuseserăm destul de tăcuți, iar acum nu mai aveam încotro să fugim.

Jed mi-a întâlnit privirea, iar eu mi-am dus un deget la buze. Inima îmi bătea gata să-mi iasă din gât în timp ce studiam împrejurimile, în căutarea… Acolo!

Am arătat spre un copac din apropiere, cu crengi ce atârnau până jos.

Jed a încuviințat din cap și a început să se cațăre în el, sărind din creangă în creangă de parcă s-ar fi născut în pădure.

Eu mi-am pocnit încheieturile degetelor și mi-am întins brațele, începând să mă sui în copac cu mișcări sigure.

Ca vânător de recompense, mă cățărasem și eu un pic la viața mea – escaladând pereții clădirilor pentru a ajunge în balcoane și la ferestre ca să pătrund în case după ce vreo pradă de-a mea își baricadase ușa ca să mă împiedice să intru.

Cu toate astea, mușchii îmi tremurau după bătaia administrată de Perri și șocul încasat de la câmpul de forță. Nu știam de unde urma să-mi adun energia pentru a ajunge la Copacul de Sânge în cazul în care supraviețuiam amândoi acestei vânători.

Privind cu atenție printr-o perdea de frunze, am distins două siluete dedesubt. Mi-am ținut răsuflarea, străduindu-mă să aud vreun zgomot peste picuratul continuu al ploii.

Era August.

Mergea cu pași siguri pe sine prin pădure, apropiindu-se de o altă siluetă. Când cea de-a doua persoană s-a întors, chipul i-a prins contur: Vale.

Am simțit cum mi se încrețește fruntea în timp ce mă holbam la ei, studiind aparenta familiaritate cu care se purtau unul cu celălalt. Capetele le erau înclinate aproape și vorbeau pe un ton coborât, șoaptele amestecându-li-se cu foșnetul scos de crengile copacilor.

Nu le distingeam cuvintele, însă am observat că August era ciudat de relaxat, ca și cum purta o discuție cu un prieten, nu cu un dușman.

În afară de-a ne da ordine tot timpul, Vale n-ar fi trebuit să se deranjeze deloc să stea de vorbă cu un deținut.

Și totuși, mă ajutase atunci când vânătorii fuseseră la un pas să mă găsească.

Lui Jed i-a alunecat piciorul de unde se odihnea pe o cracă, făcând ca o cascadă de frunze să fluture în jos spre pământ. Am încremenit, cu mușchii încordați atât de tare, încât începeam să simt crampe.

Sub ascunzișul nostru, discuția s-a oprit.

M-am aplecat în jos, gata să mă las să cad la pământ și să-i conduc departe de Jed…

Un țipăt a sfâșiat liniștea.

August și Vale au reacționat fără să ezite, rupând-o la fugă în direcții opuse și dispărând din luminiș, fără să lase măcar vreo dovadă că se aflaseră acolo.

Mintea îmi gonea la viteză maximă, încercând să pună laolaltă piesele a ceea ce văzusem mai devreme. Poate că August făcuse o înțelegere, vânzându-i pe ceilalți deținuți și locurile în care se aflau pe terenul de vânătoare în schimbul propriei siguranțe?

Asta ar fi explicat cum de supraviețuise atât de mult la Endlock – aruncându-i pe ceilalți în gura lupului înainte ca vânătorii să

apuce măcar să se uite în direcția lui. Ceea ce i-ar fi oferit timpul necesar să ajungă la Copacul de Sânge.

Un alt țipăt a despicat aerul, de data asta mult mai aproape de ascunzătoarea noastră și însoțit de suspine. Am strâns și mai tare creanga de care mă țineam, până mi s-au albit încheieturile. Deasupra mea, Jed se uita în jos în luminiș, cu fața golită de culoare.

Apoi s-a auzit detunătura unei arme, iar dintre buze mi-a scăpat un icnet.

Știam ce se petrece pe terenul de vânătoare. Părinții mei muriseră la Endlock. Însă până acum nu păruse *real*.

Încă o împușcătură, urmată de zgomot de pași, iar inima a început să-mi bubuie în piept.

Speram ca a doua împușcătură să însemne că vânătorul ratase indiferent pe cine luase la țintă.

Momo a țâșnit în luminiș, și atunci am simțit un gol în stomac. Cu ochii mari și gâfâind, băiatul a început să se cațăre stângaci într-un copac nu departe de noi.

Nu, nu, nu! E prea tânăr!

Uniforma verde a lui Momo însemna că supraviețuise cel puțin câtorva partide de vânătoare. Chiar și așa, panica radia din el în valuri, și nu s-a cățărat foarte sus în copac – frunzișul nu-l acoperea deloc, iar dacă vânătorul s-ar fi sinchisit să se uite în sus, l-ar fi văzut imediat. Momo s-a așezat pe o cracă, răsuflând anevoie și frângându-și mâinile.

Jed s-a îndepărtat de trunchi, urmărindu-l atent pe Momo.

Din locul în care mă ascunsesem, am întins un braț, făcându-i semn disperată lui Momo să se cațăre mai sus, însă crengile mă ascundeau prea bine ca el să mă observe.

Nu. Este. Responsabilitatea. Ta.

Trebuia să supraviețuiesc ca să-l protejez pe Jed și să-l scot de la Endlock. Nu puteam să risc gândindu-mă la altcineva.

Ploaia își continua ropotul ușor, în timp ce pașii vânătorului se tot apropiau și fluieratul lui vesel despica aerul.

— Cine nu-i gata, îl iau cu lopata! a strigat individul.

Momo a înțepenit în copacul său.

— Știu că ești acolo. Te-am auzit. Și-n plus, am studiat citirea urmelor – la fel ca vânătorii de dinainte care vânau de plăcere, a spus vânătorul. Știai că înainte obișnuiau să antreneze câini de vânătoare pentru a lua urma mirosurilor prăzii? Din păcate, Endlock nu permite câini aici, altminteri ai fi fost deja mort.

Momo tremura vizibil, și fiecare tremurătură amenința să-l facă să cadă de unde se cocoțase direct în ghearele vânătorului.

— Nu-ți fie teamă! a strigat vânătorul, nu foarte tare și aproape liniștitor în timp ce umbla de colo-colo printre copaci. O s-o fac repede. Eu n-am fost niciodată genul ăla de om căruia să-i placă să prelungească durerea. Nu vreau decât să mențin pacea în Dividium. Ai încălcat legea, iar acum trebuie să plătești pentru fărădelegile tale. Mai devreme nu te-am nimerit, dar de data asta, când o să trag, n-o să mai ratez.

Urmăream cu groază cum tremurăturile ușoare ale lui Momo deveneau tot mai violente, din tot corpul, făcând să se zguduie ramurile de care se ținea pentru a-și apăra viața. Frunzele cădeau din pom precum o ploaie, adunându-se în jurul vânătorului și formând o grămăjoară la picioarele lui. O vrabie a început să ciripească dintr-un copac vecin. Un strigăt de avertizare.

Vânătorul s-a uitat în sus, și atunci i-am văzut vopseaua neagră pe care și-o aplicase peste pielea palidă de sub ochii lăptoși.

— Iată-te! a țâțâit vânătorul spre Momo. De ce nu cobori de-acolo? Aș putea să te împușc chiar sus în copac, dar asta ar putea să se transforme în ceva nasol. Și nu vrem asta, nu-i așa? Nu-ți dorești o moarte rapidă?

Spre deplina mea uluire, Momo a început, șovăind la început, să coboare. De bună seamă că era cuprins de șoc. Asta, sau îi era frică de o durere prelungită și percepea moartea ca pe o evadare mult mai plăcută decât existența noastră din prezent.

Jed m-a bătut ușor pe mână.

M-am întors, șocată, și atunci el a dat din cap spre Momo, cu ochii mari, imploratori.

Nu! Am clătinat din cap cu furie.

Jed a mijit ochii, iar gura i s-a transformat într-o linie subțire. Și-a înfipt degetul mare în piept și am auzit ce transmitea fără cuvinte: *Dacă nu-l ajuți tu, îl ajut eu.*

Și-a întins piciorul, în căutarea unui sprijin dedesubt.

Mâna mi-a țâșnit spre el și l-am prins de umăr, iar atunci și-a ridicat brusc capul. Mi-a întâlnit privirea, cu ochii mari, rotunzi, plini de speranță.

— O, ce tânăr ești, nu-i așa? N-am mai omorât vreodată pe cineva atât de tânăr. Celorlalți nici n-o să le vină să creadă, a comentat vânătorul, abia mascându-și bucuria.

Apoi a scos un fluierat ușor, de apreciere, în timp ce-l urmărea pe Momo cum coboară.

Mă simțeam cuprinsă de dezgust. Am închis ochii preț de câteva clipe prelungi și apoi m-am uitat cu atenție la Jed. Am întins mâna spre el, cu palma desfăcută.

Rămâi aici!

El a încuviințat din cap.

Înainte să apuc să mă gândesc mai bine, am început să cobor din ascunzătoare cu mișcări iuți și agile. Mă străduiam să nu fac zgomot, însă vânătorul era cu spatele la mine și părea atât de absorbit de propriul glas și de victoria iminentă ce se contura, încât nu mai acorda prea multă atenție la ce se întâmpla în jur.

Prefă-te că e o recompensă! Doar ai mai doborât o groază de bărbați. Nu-i cu nimic diferit.

Doar că el avea o pușcă.

Iar eu nu aveam nimic. Nici măcar un cuțit.

Privirea lui Momo a țâșnit spre mine, și i-am văzut sclipirea de recunoaștere când piciorul i-a alunecat pe o creangă, făcându-mi inima să-mi stea în piept.

Și-a recăpătat echilibrul, smulgându-și privirea de la mine și încercând să nu-l alerteze pe vânător asupra prezenței mele.

Isteț puști!

Și-a încetinit mișcările până a început doar să se târască, iar vânătorul a început să bombăne, tot mai nerăbdător.

M-am lăsat să cad de pe creanga aflată cel mai jos și am aterizat ușor, cu genunchii îndoiți, ca o pisică, pe acele moi de pin ce acopereau ca o pernă solul noroios al pădurii.

O cracă a pârâit deasupra mea, însă Jed nu m-a urmat.

Am scanat cu privirea tot ce mă înconjura în căutarea unei posibile arme. Am văzut mai multe pietre, însă toate erau mai mici decât pumnul meu și n-ar fi avut cine știe ce efect asupra armei vânătorului dacă mă vedea venind.

Ochii mi-au rămas lipiți de o cracă masivă, aruncată pe jos în spatele copacului în care mă suisem, groasă și cel puțin cât brațul meu de lungă.

Frunzele prinse de capătul ei au scos un fâșâit ușor, dar acesta s-a amestecat perfect cu frunzele ce fluturau în vânt mult deasupra.

După ce m-am răsucit pe călcâie, am început să pășesc încet cu creanga în mână spre spatele vânătorului.

Am strâns bine capătul lemnului, trăgându-mă înapoi și avântându-l cu toată forța, țintindu-i capul.

Dar în ultima clipă, bărbatul s-a întors – n-am să știu niciodată dacă a făcut-o pentru că a fost alertat de vreun zgomot ușor sau dacă a simțit mișcarea aerului, dar, în loc să-l lovească în ceafă, creanga mea a făcut contact cu țeava carabinei sale. Coliziunea mi-a zdruncinat dureros corpul rănit, însă forța impactului i-a smuls arma din strânsoare și-a trimis-o alunecând pe solul pădurii.

Aproape am rânjit și am mijit ochii la el, ca un prădător.

Lipsit de armă, s-a oprit doar o secundă înainte să se repeadă la mine, făcând rămurelele să plesnească și frunzele să foșnească sub bocancii ce le călcau în picioare. Pumnul lui mi-a lovit carnea

învinețită a umărului, făcându-mă să scrâșnesc din dinți și să scap creanga, dar refuzând să dau înapoi.

Mi-am repezit cotul în falca lui, făcându-l să înjure, în timp ce din gură îi curgea sânge din locul în care își mușcase buza.

— O să regreți asta! a scuipat la mine, începând să-mi dea târcoale.

Am ochit un mic bolovan peste umărul lui, aproape complet îngropat în pământ. Dacă reușeam doar…

Vânătorul a lansat încă un pumn în direcția mea, dar m-am eschivat, ratând la mustață o lovitură în față.

— Raven! a țipat Jed din copac.

Acum se dădea jos din el, apropiindu-se tot mai mult de pământ, iar vânătorul s-a răsucit când i-a auzit vocea.

Putea fi singura șansă pe care o aveam.

Am făcut o mișcare de măturare cu piciorul, retezându-i picioarele vânătorului de sub el și împingându-l cu forță în piept. A căzut pe spate dând din mâini, iar capul lui a întâlnit bolovanul cu un bufnet satisfăcător. N-a mai mișcat.

M-am lăsat în genunchi lângă el, pipăind după puls. M-am încruntat. Cel mai probabil, avea să supraviețuiască. Speram însă că măcar îl lovisem suficient de tare ca să-i provoc o amnezie și să mă uite cu totul.

Am auzit cum picioarele încălțate în bocanci ale lui Jed au lovit solul. Momo s-a repezit în brațele mele, agățându-se de mine, cu corpul micuț cuprins de tremurături. Am rămas acolo, paralizată, cu mâinile atârnate în aer un scurt moment înainte să-i răspund la îmbrățișare.

— Hei! am spus, dezlipindu-mă de el și lăsându-mă pe vine pentru a-l privi în ochi.

Mi-am folosit degetele mari ca să-i șterg lacrimile de sub ei.

— Hei, acum e-n regulă! Ești bine. Dar trebuie să ajungem la Copacul de Sânge înainte să ne mai găsească vreun vânător. Te ținem noi în siguranță. Poți să ai curaj pentru mine, încă puțin?

Momo a încuviințat tremurător din cap, trăgându-și nasul și ștergându-și noi lacrimi de pe obraji.

— Bun!

M-am ridicat și am înșfăcat de jos carabina abandonată a vânătorului. Acum știam că arma n-avea să-mi servească la nimic, întrucât nu trăgea în cineva care purta o brățară roșie. Și totuși, poate mai târziu se dovedea utilă – dacă între timp găseam un loc în care s-o ascund.

— Raven…, a rostit Jed. Ar…

— Nu acum! l-am întrerupt, ignorând emoția care i-a cuprins privirea.

Aveam să discutăm mai târziu, dacă supraviețuiam.

După ce i-am luat mâna lui Momo în a mea, am pornit printre copaci, oprindu-ne la fiecare câțiva pași ca să ascultăm dacă se apropie cineva.

La un moment dat, o împușcătură îndepărtată a reverberat prin pădure, făcându-ne pe amândoi să plonjăm la adăpostul unui tufiș din apropiere, însă ne-am ridicat imediat la loc în picioare.

Am îndesat carabina furată într-o scorbură, cu mintea rătăcindu-mi la acea împușcătură. Oare fusese ucis vreun alt deținut?

Însă căldura palmei lui Momo adăpostită într-a mea m-a menținut pe linia de plutire pe drumul către Copacul de Sânge.

În cele din urmă, monstruozitatea a apărut în depărtare, în mijlocul unei poieni enorme. Mă întrebasem dacă aveam să recunosc măcar copacul, însă acum era evident de unde-și căpătase numele. De la rădăcini până la cel puțin trei metri înălțime, trunchiul era pătat în diverse nuanțe de roșu. Roșu care știam că provine de la sângele deținuților ce se aflaseră la câțiva pași, câțiva *centimetri*, de-a atinge copacul și-a supraviețui.

Unele pete erau deja aproape de culoarea ruginii după ce se decoloraseră odată cu trecerea timpului. Altele păreau mai proaspete, deși nu m-am deranjat să acord prea mult timp acestei idei.

La baza copacului, August îngenunchea cu spinarea lipită de trunchi. Am văzut o lumină roșie pâlpâindu-i pe brățară. Era primul care ajunsese la adăpost.

I-am tras pe Jed și Momo după trunchiul unui arbore masiv înainte să apucăm să ajungem prea aproape de Copacul de Sânge.

— Nu aud pe nimeni prin jur. Asta nu înseamnă că nu există niciun vânător ascuns în umbre așteptând să dea norocul peste el, am șoptit. Dar n-avem de ales. Câmpul de forță o să ne omoare până la urmă – cred că dacă o rupem chiar acum la fugă ar fi cea mai bună șansă a noastră.

— Bine! a zis Jed, lăsându-și o mână liniștitoare pe spatele lui Momo.

Băiatul a înghițit în sec și a aprobat din cap.

Să ajungem la copac însemna să pășim în poiană fără să avem după ce să ne ascundem. M-am îndreptat de spate și m-am uitat în ambele direcții, apoi…

Pași bubuitori. Venind din pădurea aflată imediat de partea cealaltă a poienii.

Am înlemnit, cu o mână strânsă pe bicepsul lui Jed și cealaltă pe umărul lui Momo. Am aruncat o privire pe după trunchiul copacului nostru chiar în clipa în care un bărbat a dat buzna în luminiș. Răsufla cu dificultate și șchiopăta în timp ce se căznea să alerge.

Ploaia se transformase într-o burniță ușoară, aproape o ceață, rărindu-se suficient cât să văd clar.

Torin Bond.

Verona a intrat în luminiș nu cu mult după el, urmărindu-l. Părea să prelungească frica lui Torin doar ca să se distreze.

Torin s-a împiedicat, căci piciorul i s-a prins în ierburile înalte de la marginea luminișului, și s-a prăbușit în genunchi.

Bărbatul a scos un țipăt gâtuit și a început să se târască. Când a încercat să se ridice, piciorul i s-a răsucit sub el, așa că a început să-și înfigă unghiile în noroi ca să se îndepărteze de Verona. Pașii

ei lungi micșorau rapid distanța dintre ei cu fiecare centimetru câștigat de Torin.

— Trebuie să-l ajutăm, a șoptit Jed, panicat, cu ochii umezi.

Am clătinat din cap, simțind un gol uriaș în stomac.

— N-avem cum.

— Dar o să-l omoare.

Părea îngrozit, ca și cum nu m-ar fi cunoscut deloc.

Izbutisem să-l salvez pe Momo chiar dacă vânătorul avea ațintită pușca spre el, pregătit să tragă. Îmi riscasem viața – și șansele lui Jed la libertate, și nu o regretam. Momo era în viață și respira lângă mine. Dar nu puteam să ne risc viețile pentru Torin.

Asta mă transforma într-o persoană rea, dar deja știam că așa stăteau lucrurile – mă împăcasem de mult timp cu situația asta.

— Te rog! implora Torin, cu lacrimile săpându-i urme adânci prin mizeria de pe față. Te rog, nu face asta! Nu vreau să mor.

— Atunci n-ar fi trebuit să încalci legea! a ripostat Verona, lingându-se pe buze și ridicându-și carabina. Eu nu-mi fac decât datoria să aduc dreptatea în Dividium.

Știam c-ar trebui să nu mă uit, dar nu *puteam*.

Torin și-a întins brațul, încercând să ajungă la siguranța oferită de Copacul de Sânge.

O împușcătură a răsunat prin pădure, urmată de liniște.

Sau ceea ce presupuneam c-ar fi liniște – poate că apa continua să picure de pe frunze și vântul încă mai foșnea printre ramuri, însă eu, una, nu mai auzeam nimic.

Torin a căzut la pământ, zăcând nemișcat într-o baltă tot mai mare de stacojiu.

Mi-am mușcat tare încheieturile degetelor ca să-mi înăbuș suspinele subite, cu stomacul plin de noduri în timp ce încercam să respir prin norul de praf de pușcă acru. Însă aerul îmi rămânea blocat în gât și-mi simțeam pieptul cuprins de o strânsoare

puternică. *Nu puteam să respir*. Era vina mea. Eu eram responsabilă. Eu eram cea care-l trimisese la Endlock, iar acum murise.

Urechile îmi țiuiau, iar zgomotele pădurii se auzeau înfundat. Cu un chiot de triumf, Verona și-a scos stația radio din chinga de la centură, făcând ca pârâitul static să umple aerul.

— L-am doborât, s-a lăudat ea în micul difuzor. Și are și o dantură frumoasă – îi lipsește doar un dinte. Îmi datorezi o mie de credite.

Un șuvoi de înjurături a izbucnit dinspre cel care vorbea cu glas subțire de la celălalt capăt al dispozitivului.

Verona a pășit peste cadavrul lui Torin, apoi i-a legat o bucată de funie în jurul gleznelor și-a început să-l târască înapoi spre Endlock.

Jed a scos un sunet sugrumat, însă n-a zis nimic.

Eu am petrecut următoarele 60 de secunde încercând să-mi recapăt răsuflarea.

Una era să trimiți fugari la închisoarea orașului, știind că urmau să fie transportați la Endlock. Și cu totul altceva era să urmărești cum cineva era omorât cu sânge-rece doar pentru simplul amuzament al unei jigodii pline de bani care se plictisise de distracțiile din Sectorul Superior. Femeia aia făcuse un pariu pe viața cuiva – și chiar se distrase pe seama acestui lucru.

M-am gândit la toți cei pe care îi adusesem în arest. Și m-am întrebat cât de îngroziți trebuie să fi fost când muriseră.

Răsuflam tot mai greoi, iar amețeala amenința să mă transforme într-o movilă inertă la pământ. Mi-am silit degetele tremurătoare să strângă trunchiul alunecos al copacului.

— Trebuie să te liniștești, mi-a vorbit Jed cu blândețe. Încearcă să respiri mai lent!

Jed *mă liniștea*. Eu eram cea versată în violență, sora mai mare care ar fi trebuit să stăpânească această situație.

Momo m-a luat de mână și m-a strâns ușor de degete.

— Trebuie să plecăm, a zis el. Înainte să mai ajungă vreun vânător aici.

Mi-am strâns pumnii suficient de tare pentru ca unghiile să mi se înfigă în palme, iar înțepătura mi-a mai adus un pic de claritate în gândire.

— Trebuie să ajungem la Copacul de Sânge, am șoptit, aducându-mi aminte ce trebuie să facem.

Cei doi băieți se bazau pe mine.

Am eliberat o răsuflare prelungă și m-am uitat pe după trunchiul copacului – adăpostul nostru final înainte de-a risca să ne aventurăm spre Copacul de Sânge.

August rămăsese la baza lui, cu gura transformată într-o linie subțire în timp ce studia disperat pădurea, ca și cum ar fi căutat ceva.

Mi-am dat seama de momentul în care m-a văzut în spatele copacului. A ezitat, doar o secundă, iar apoi a continuat să scaneze cu privirea marginea pădurii, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar apoi, aproape imperceptibil, a încuviințat din cap.

— Acum! am spus, împingându-i pe Jed și Momo în fața mea.

Am rupt-o la fugă prin poiană, uitându-ne doar în față.

Acum August nu mai ascundea faptul că se uita la noi. Ochii îi rămâneau ațintiți doar la Momo.

— Mai repede! a zis August încet.

Apoi a făcut ochii mari când a văzut ceva peste umărul meu și s-a ridicat în picioare, cu spatele lipit în continuare de Copacul de Sânge.

— Mai repede! a repetat, însă de data asta nu mai avea pic de blândețe în glas.

Și mi-am dat seama. Mi-am dat seama că, dacă m-aș fi uitat peste umăr, aș fi văzut un vânător.

Însă acum eram la câțiva pași de arbore. La câteva secunde.

August a întins un braț, de parcă așa ar fi putut să ne tragă în siguranță.

M-am mișcat spre stânga, poziționându-mă chiar în spatele lui Jed și al lui Momo, sperând că, dacă vânătorul ne lua la țintă, să încasez eu lovitura în locul lor.

Dar apoi Jed și Momo au atins copacul. Luminițele de pe brățările lor au licărit și au devenit roșii.

Am întins mâna, aruncând o privire peste umăr când am făcut-o – și l-am văzut pe vânătorul care mă alesese, cu fiul său la câțiva pași în urmă. Ieșise dintre copaci și-și ridicase pușca, potrivindu-și ținta. Degetul i-a alunecat peste trăgaci și a început să apese…

Degetele mele au atins scoarța copacului, și atunci am auzit carabina vânătorului cum scoate un clic.

S-a încruntat când s-a uitat în jos la armă, apoi a apăsat din nou trăgaciul.

Nimic.

S-a holbat la mine, plimbându-și privirea de la față la brațul meu și la mâna apăsată pe Copacul de Sânge.

La brățara care pâlpâia în roșu la încheietura mea.

Mi-am adunat tot curajul rămas în trupul îndurerat și îngrozit și i-am rânjit ironic.

În urma lui, fiul își aruncase carabina pe jos și bătea din picioare.

— Nu-i corect! a strigat băiatul. Ai spus c-o să fie ușor!

Nu i-am mai ascultat și restul crizei. Mi-am lăsat spatele să alunece pe trunchiul copacului acoperit de cruste de sânge până am ajuns să stau în fund pe jos.

Lângă mine, August îl trăsese pe Momo lângă el, depunând un sărut blând pe creștetul băiatului. M-am întors spre Jed și privirea lui a întâlnit-o pe a mea. Lacrimi mari ne curgeau pe obraji. A întins o mână tremurătoare spre mine și atunci mi-am aruncat și eu brațele în jurul lui, strângându-l tare în vreme ce înghițea aer și se cutremura tot.

Dar eram amândoi *în viață*.

Am închis ochii.

13

DOAR O SINGURĂ ALTĂ ȚINTĂ A MAI AJUNS ÎN VIAȚĂ LA Copacul de Sânge.

După aceea, am străbătut lungul drum înapoi spre închisoare, înconjurați de gardieni.

Când în sfârșit s-a ivit și Endlockul în fața noastră, inima a început să-mi bată ca nebuna în piept. Și mai mulți gardieni stăteau lipiți de zidul exterior de ciment al pușcăriei, așteptându-ne.

N-am încercat să mă uit la Momo, de teamă ca nu cumva să trezesc suspiciunile gardienilor.

Jed a șoptit printre buzele care abia i se mișcau:

— Momo, dacă întreabă: ai rămas singur aproape tot timpul pe parcursul vânătorii. Vânătorul care te selectase te-a atacat, iar tu ai reușit să-l lași inconștient în legitimă apărare. N-a fost nimeni cu tine. Apoi ai dat peste noi pe drumul către Copacul de Sânge și ne-ai întrebat dacă te lăsăm să rămâi cu noi pentru că ți-era frică. Bine?

— Bine! a murmurat Momo printre dinții strânși, la fel de hotărât și el să nu atragă atenția.

Vedeam deja cum Endlockul îl îmbătrânise și pe el, deși nu era de mult acolo.

— Deținuți, la perete! a strigat Vale după ce ne-am apropiat. Lipiți-vă palmele desfăcute de clădire și depărtați picioarele!

Ne-am supus cu toții. Eu am ajuns lângă deținuta supraviețuitoare, cu care până acum nu mai vorbisem deloc, și m-am uitat în jur, șoptind:

— Tu știi ce se petrece?

Ea a mijit ochii la mine, smucind din cap pentru a-și da o șuviță de păr blond din ochi, dar în final a cedat și a răspuns:

— I-am auzit discutând pe gardieni. L-au găsit pe unul dintre vânători inconștient la pământ.

Am dat din cap, având grijă ca fața să-mi rămână inexpresivă.

Îmi închipuiam că Larch fierbe, scos din minți de pata care avea să-i rămână pe reputație și de efectul care urma să-l aibă asupra poziției sale. Consiliul director mai concediase mulți dintre predecesorii săi pentru că făcuseră de rușine Endlockul sau făcuseră să apară articole proaste în presă. Iar acum un vânător fusese lăsat lat pe jos pe tura lui Larch.

Deținuta blondă de lângă mine a început să vomite, și lichid de la fiere și rămășițe de la micul-dejun i s-au scurs din gură. I-am urmărit privirea și aproape că m-am îndoit și eu de mijloc lângă ea. Un gardian ținea cadavrul lui Torin în picioare și un altul îi smulgea dinții din gura moale cu un clește, apoi îi lăsa să cadă într-un săculeț de catifea. În apropiere, Verona aștepta cu brațele încrucișate la piept și gura transformată într-o linie subțire, nerăbdătoare.

— E o prietenă de-a Consiliului, a șoptit August după ce-a văzut la ce mă uitam. S-a specializat în urmărirea țintelor provenite din Sectorul Superior. De obicei, oameni pe care-i cunoștea de afară și care au căzut în dizgrația Consiliului.

M-am înfiorat toată, imaginându-mi cum Verona stătea la o masă și spera ca unul dintre prietenii ei să fie arestat pentru ca ea să-l poată doborî la vânătoare.

— Tu cum de-ai scăpat azi de vânători? l-a întrebat Larch pe Momo, speriindu-mă cu apariția sa bruscă. Vânătorul care te-a selectat ca țintă a fost găsit inconștient.

— Eu… m-am apărat singur, a răspuns Momo, deși buza de jos îi tremura sub greutatea privirii lui Larch. Era gata să mă omoare, așa că i-am pus piedică și el s-a lovit cu capul de o piatră.

Larch a scos un „hm" și și-a răsfrânt buzele într-un rânjet rece.

— Tinere, tu știi ce pățesc deținuții care mă mint?

Momo a clătinat din cap, tremurând din tot corpul său fragil. Eu am început să zgârii cu unghiile zidul aspru din fața mea, în vreme ce mâinile mi se strângeau în pumni.

— Spun a-adevărul, domnule director.

Vocea lui Momo se agăța de o fărâmă de curaj.

— I-am pus piedică și am fugit. 224 și 203 m-au găsit apoi și m-au lăsat să rămân cu ei până am ajuns la Copacul de Sânge.

— Înțeleg, a replicat Larch, apoi privirea i-a alunecat de la Momo la mine și buzele i s-au arcuit într-un zâmbet sinistru. Deși până acum n-am mai auzit ca un vânător de recompense să *ajute* un infractor.

Mi-am mușcat limba ca să-mi înăbuș replica pe care voiam să o scuip spre el când i-am întâlnit privirea.

— Duceți-i înapoi înăuntru! a lătrat el apoi la gardieni, îndepărtându-se cu pași apăsați de noi în direcția grupului de vânători, probabil încercând deja să formuleze cel mai potrivit mod de-a le da vestea clienților plătitori rămași despre vânătorul doborât.

M-am întors și am văzut ochii lui Vale, care mă fixau atent. M-am uitat și eu în ochii lui, provocându-l pe tăcute. Dar, spre uluirea mea, un colț al buzei i s-a ridicat abia vizibil, un moment trecător ce-a dispărut la fel de iute pe cât venise, înainte să ne conducă înapoi în clădire.

În seara aceea, când am intrat în sala de mese și-am înșfăcat o tavă din stivă, am simțit că ceva e în neregulă. Deja mă învățasem să mă pregătesc pentru insultele șoptite și picioarele întinse în încercarea de a-mi pune piedică atunci când treceam, dar, când m-am uitat prin încăpere, n-am întâlnit decât priviri evaluatoare.

Am ocupat un scaun de la o masă goală și am aruncat o privire nesigură împrejur, având grijă să evit să mă uit la ecranul cu transmisiunea live din partea din față a sălii.

Nu voiam să mi se reamintească de toți cei care nu izbutiseră să ajungă la Copacul de Sânge.

Înainte să apuc să iau o lingură din tocana călâie, August s-a apropiat de mine.

— Thorne, a zis el și a dat din cap, apoi și-a așezat tava lângă a mea și a început să mănânce din tocana lui, mult mai îmbietoare.

— Bună! am răspuns și am aruncat o privire în direcția lui. Îți faci griji că atentez la recordul tău de supraviețuire? Pot să-ți ofer niște ponturi dacă vrei.

A chicotit și și-a dat ochii peste cap, relaxat, însă nu mi-a răspuns.

Momo s-a apropiat și el, cu Kit și Yara în spatele lui.

Kit nu mai adusese în discuție „prietenul nostru comun" de când mă ajutase după atacul lui Perri, și știam că în curând trebuia să găsesc un moment potrivit să discut cu ea, departe de ceilalți.

Momo s-a așezat lângă mine și mi-a aruncat o privire însoțită de un zâmbet sfios.

— Bună, Raven!

— Bună, Momo! am răspuns cu prudență, ignorând uimirea care mă cuprinsese. Cum te simți?

Răspunsul lui a fost unul vesel, ca și cum experiența care îl dusese aproape de moarte devenise doar o amintire îndepărtată.

— A, sunt bine. S-a aplecat spre mine și și-a coborât vocea până la o șoaptă: Mă tot gândesc la expresia vânătorului când l-ai împins. Pun pariu că n-o să mai vină vreodată la Endlock!

Apoi a izbucnit într-un râs nestăpânit.

August și-a dres vocea, atrăgându-mi atenția la el. Se uita la propria tavă de pe masă, strângând cu putere un șervet.

— Voiam să spun că apreciem ce-ai făcut pentru Momo. Când n-a venit la punctul de întâlnire cu mine de la…

Vocea i s-a frânt, făcându-l să se oprească.

— Am crezut că l-am pierdut pentru totdeauna.

Gâtul mi s-a încleștat, însă el a continuat înainte să apuc să formez cuvinte:

— Sincer să fiu, nu ne așteptam să faci așa ceva.

O fierbințeală mi-a urcat în obraji sub greutatea privirilor lor atente.

— N-a fost mare lucru.

— Nu! Kit a vorbit din locul ei de la masă, privindu-mă în ochi. N-a fost deloc puțin. Te-ai pus pe tine însăți în pericol pentru a-l salva pe el. Majoritatea celor de aici, chiar și cei cărora le pasă de Momo, nu și-ar fi riscat pielea pentru el. Îți mulțumesc!

Am dat din cap, tupeul obișnuit părăsindu-mă cu totul. Eram obișnuită să ripostez la insulte și tachinări, dar nu și să accept gesturi de recunoștință.

Până și Yara nu mai aruncase vreo privire urâtă în direcția mea.

— Ah! August a înghițit o gură din tocana sa, apoi s-a întors să se uite iar la mine. Vale a făcut ca orele de masă și blocul de celule în care stă Jed să se schimbe și să se potrivească cu ale noastre. Ar trebui să sosească și el în curând.

Am rămas cu gura căscată.

— De ce-ar fi făcut asta?

August a ridicat din umeri, fără să-mi întâlnească privirea.

— I-am cerut o favoare.

„O favoare”?

Am mijit ochii. Vale nu părea genul care să facă schimb de favoruri – văzusem modul în care-i certase pe Mort și Hyde pentru încălcarea regulilor. Cu siguranță schimbarea programului cuiva la cererea unui deținut era împotriva acelor reguli.

Însă…

Îi văzusem pe August și Vale șușotind în timpul vânătorii.

Păreau familiari unul cu altul. Aproape ca niște prieteni.

N-avea nicio noimă.

M-am întors spre August. Bărbatul râdea de ceva spus de Momo, uitându-se la băiat de parcă acesta ar fi fost toată lumea lui.

Indiferent ce înțelegere avea cu Vale, August se folosise de acea legătură ca să mă ajute.

Simțeam înțepături pe sub pleoape, așa c-a trebuit să clipesc de câteva ori.

În spatele meu s-a auzit cum cineva își drege vocea și, când m-am întors, l-am văzut pe Jed, care stătea acolo cu o tavă în mână.

M-am prins de masă ca să nu sar imediat și să-l cuprind în brațe – abia supraviețuiserăm vânătorii, iar atragerea unui gardian cu un baston era ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Bună! am zis în schimb, simțind cum mi se umezesc iar ochii.

M-am împins într-o parte pe bancă și am bătut cu palma pe locul gol de-alături.

În camera de pregătire, după partida de vânătoare, reușisem să-l pun la curent cu o versiune prescurtată a planului conceput de Aggie și cum ajunsesem eu însămi la Endlock. Se enervase că îmi riscasem viața pentru el, dar știam că totodată era și ușurat. Că nu trebuia să treacă singur prin toate astea.

Jed s-a lăsat pe bancă lângă mine și și-a pus tava jos.

— Bună!

Degetele sale le-au strâns pe ale mele sub masă, iar eu i-am răspuns la fel.

Suntem bine. Suntem în viață.

N-am rostit niciunul cuvintele, dar le-am citit în căldura din ochii lui Jed și-n modul regulat în care îmi bătea inima.

Însă liniștea pe care o simțeam a fost doar una de moment. Doi gardieni au lovit cu picioarele în peretele din capătul sălii de mese, apoi au pornit tropăind prin încăpere către o masă aflată la câteva rânduri de a noastră, cu bastoanele în mâini.

August s-a aplecat mai aproape de Momo, acoperindu-i ochii cu o mână.

— Tu de colo! a strigat o gardiancă, cea pe care Vale o numise Anya, către un deținut înalt, ras în cap. 377! Am fost anunțați că ai luat o rație în plus.

Deținutul s-a uitat în jur, aparent confuz, înainte să răspundă:

— Nat mi-a dat ce-i mai rămăsese din tocană. N-a mai vrut-o.

— Noi nu asta am auzit, a replicat Anya.

Iar apoi, înainte să apuc să clipesc, și-a tras bastonul înapoi și l-a trântit în capul prizonierului.

Am rămas cu gura căscată și m-am prins de marginea mesei, pentru sprijin.

Deținutul s-a prăbușit la podea, inconștient, apoi celălalt gardian, un individ scund și bine clădit, cu o mustață neagră, s-a lăsat peste el și-a început să abată o ploaie de lovituri asupra spinării și coastelor lui.

Am simțit o greață în stomac, dar m-am împotrivit imboldului de-a smulge bastonul din mâna gardianului și de a-l folosi pe el. Una era să știi că deținuții urmau să fie uciși pe terenul de vânătoare și cu totul altceva să vezi cum cineva era aproape omorât în bătaie pentru *niște mâncare împărțită*.

— O să-l omorâți! a strigat Kit, dând glas propriilor mele gânduri.

Anya a ridicat o mână, iar celălalt gardian și-a oprit loviturile, din gură zburându-i scuipat în vreme ce încerca să-și recapete suflul. Când a reușit să respire mai ușor, fiecare dintre cei doi a apucat de un braț al deținutului și au început să-i târască trupul inert în direcția ieșirii din sala de mese.

Cu gura căscată, m-am uitat în jur prin încăpere, observând chipurile buimăcite ale celorlalți deținuți.

Kit a dat să se ridice, însă August s-a întins peste masă și și-a încleștat o mână în jurul încheieturii ei.

— Ce faci?

Kit a clătinat din cap.

— N-aveau nicio dovadă. Omul nu făcuse nimic.

Yara a atins-o pe Kit pe mâna liberă.

— Tu n-ai cu ce să-l ajuți.

— Nu pot să stau pur și simplu aici! a rostit Kit printre dinți.

— Ba poți! a insistat August. Adu-ți aminte care-i miza!

Am ridicat brusc capul, uitându-mă de la unul la altul, dar, în timp ce-o făceam, privirea mi-a fost atrasă de lumina verde pâlpâitoare de la brățara lui Kit.

— Brățara mea, am șoptit, îngrozită. Cum e cu dispozitivul de monitorizare din brățara mea?

August s-a încruntat, apoi s-a întors spre mine.

— Ce-i cu el?

— Chiar dacă am noroc și vânătorul nu-și aduce aminte de mine când se trezește, nu cumva Larch o să poată să vadă că am fost în apropierea lui? am întrebat. O să-și dea seama că eu sunt responsabilă de atac.

August s-a încruntat iar, părând să se gândească preț de câteva secunde la întrebarea mea.

— Momo i-a spus că el a fost cel care l-a lăsat inconștient pe vânător, și nu există niciun motiv pentru care Larch să creadă altceva. Și-n plus, se întâmplă rar să verifice dispozitivele de monitorizare.

— De ce nu?

August a ridicat din umeri.

— Închisoarea e supraaglomerată. Au trebuit să mute serverele în altă parte ca să facă loc încă unui bloc de celule, și nu prea le e de folos să urmărească datele din afară atunci când dispare cineva.

Am răsuflat, căci informația mi-a mai alungat o parte din încordarea din umeri. Însă… am lăsat capul într-o parte și m-am uitat atent la August.

— De unde știi asta?

El a clipit și s-a întors la Kit. Au schimbat o privire prelungă și între ei a apărut o întrebare nerostită, după care ea a încuviințat din cap.

— Ar trebui să-i spunem, a zis Kit.

Am mijit ochii.

— Ce să-mi spuneți?

— Ești sigură? a întrebat-o August pe Kit, ignorându-mi întrebarea.

Era imposibil să-i ratezi reținerea din voce.

Am strâns iar marginea mesei pentru a mă abține să-l înhață de uniformă și să-l scutur zdravăn.

Kit a aruncat o privire cu subînțeles în direcția lui Momo înainte să dea iar din cap spre August.

Inima îmi galopa în piept, lovindu-se de coaste.

August a oftat și s-a tras mai aproape de mine, apoi și-a coborât vocea:

— Știu despre Colectiv. Și că te afli aici ca s-o ajuți pe Kit să evadeze.

Am rămas din nou cu gura căscată, iar mâinile mi s-au strâns în pumni.

— Nu știu despre ce vorbești.

Chiar dacă August șoptise cuvintele, tot aveam senzația că parcă le strigase.

Jed a mijit ochii, aplecându-se mai aproape ca să audă, iar eu m-am împotrivit tentației de a-i acoperi urechile. Voiam să-l țin cât mai departe se putea de planurile noastre de evadare.

M-am uitat în jur la ceilalți. Momo și Yara continuau să mănânce, complet netulburați în timp ce-mi studiau fața.

— Raven, e-n regulă! a șoptit Kit. Știu și ei. Ne ajută, și o să vină și ei cu noi la Colonia de Nord.

Ultima parte a rostit-o mai ferm, fără să lase loc de contrazicere, cel puțin nu câtă vreme stăteam la o masă împreună cu subiecții contrazicerii pe care voiam să o am cu ea.

Misiunea mea era să intru în Endlock și să evit să atrag atenția asupra mea în timp ce încercam să găsesc o cale de-a ieși alături de Jed și Kit, iar acum Kit voia să mai adauge *încă trei persoane* la această înțelegere? Era imposibil. Mai mult decât atât, se trădase față de ei, și mă trădase și pe *mine* către ei. Efectiv punându-l pe Jed într-un pericol și mai mare decât era deja.

Privirea lui Jed continua să mă ardă într-o parte a capului, așa că m-am întors cu fața către el.

— Poate colaborarea cu un grup ar fi un lucru bun, a șoptit el, ca să aud numai eu. Putem să ne păzim spatele unul altuia pe parcursul călătoriei.

M-am strâns cu putere de rădăcina nasului. Inima lui Jed reprezenta o parte a motivului pentru care nu doream să-l informez și pe el asupra detaliilor planului. Eu eram obișnuită să iau decizii reci și calculate pe la spatele lui ca să-l țin în viață în Dividium, însă Jed părea deja hotărât să nu o lase să se întâmple și aici.

— Discutăm mai târziu. Nu aici.

Și speram ca el să înțeleagă că nu voiam decât să-l țin în siguranță.

— Știu despre serverele Endlockului mulțumită lui Kit, a vorbit August după câteva secunde de tăcere, răspunzându-mi astfel la întrebarea de mai devreme. De aceea se străduiește Colectivul din răsputeri să o salveze. Ea a fost ingineră în Dividium și a ajutat la dezvoltarea tehnologiei de ultimă generație de la Endlock înainte să fie arestată. Sistemul de securitate, brățările, câmpul de forță… tot ce vrei.

Am făcut ochii mari. Poziția de ingineră a lui Kit *era* cea care o făcea valoroasă pentru Colectiv. Iar în cazul în care Colectivul avea nevoie de informații despre tehnologia de la Endlock

suficient de mult ca să riște o misiune de evadare, asta nu putea să însemne decât că plănuia ceva uriaș – poate chiar o lovitură împotriva Endlockului.

— Și tu? m-am întors către August. Contactul meu din cadrul Colectivului mi-a spus că celor din Colonia de Nord nu le plac cei din afară. Pe tine de ce te-ar primi?

Acum s-a încruntat.

— Colonia de Nord n-ar avea nimic împotrivă să mă primească. Sunt doctor. Îngrijirea lor medicală este cel mult rudimentară.

Aggie *îmi povestise* câte ceva despre lipsa medicinei moderne în Colonia de Nord, în dimineața de după arestarea lui Jed.

Mi-am lăsat furculița să cadă când mi-am dat seama de încă ceva. Aggie spusese că la Endlock mai existau câțiva oameni de-ai Colectivului. Crezusem că mi-ar fi spus dacă mai era și altcineva implicat în evadarea noastră, dar poate că nu fusese cazul. Zisese că eu trebuie să știu doar informațiile de bază, și poate că era prea periculos să-mi dezvăluie identitatea altcuiva.

— Colectivul ți-a cerut să te lași arestat dinadins? am întrebat. Ca…

— Tine? a zâmbit August, însă apoi colțurile gurii i s-au arcuit în jos. Nu. Unul dintre oficialii din cadrul consiliului de conducere al Sectorului de Mijloc a suferit un atac de cord masiv. L-au adus la centrul medical la care lucram eu și… August a scrâșnit din dinți. Mi-am dat toată silința, însă n-am reușit să-l salvez.

M-am tras înapoi.

— Te-au arestat pentru că altcineva a murit într-un mod asupra căruia tu nu aveai absolut niciun control?

August a oftat.

— Thorne, cred că am stabilit deja că nu e un sistem corect. Însă ce voiam să spun de fapt este că nu mi-a cerut nimeni să o ajut pe Kit. O ajut pentru că mi-e prietenă. Și pentru că vreau să scap cu viață din acest loc, împreună cu Yara și Momo.

— Oi fi tu doctor, însă cum ai de gând să-i faci pe conducătorii coloniei să-i primească și pe Yara și Momo odată cu tine?

— Simplu, a intervenit Kit din partea cealaltă a mesei, ridicându-se chiar în timp ce suna alarma care anunța încheierea cinei. Venim la pachet. Ne primesc pe toți sau pe niciunul.

Aveam o senzație că nu se putea să fie chiar atât de ușor, însă această contrazicere trebuia să mai aștepte până rezolvam niște chestiuni mai urgente – adică să găsim o cale de evadare.

Deținuții au început să-și adune tăvile, iar eu am pășit alături de Kit, aplecându-mă aproape de urechea ei în vreme ce restul porneau spre ieșirea din sală.

— Cred că s-ar putea să am o cale de-a ieși, am șoptit. În gard există o porțiune acoperită de lăstăriș și frunze. Cred că pot să încep să sap o groapă pe sub gard, iar tufișurile ar trebui să o țină ascunsă până o termin.

I-am urmărit expresia, așteptându-mă să rânjească, dar în schimb nu a afișat decât un surâs trist.

— Ne-am gândit și eu și August la asta, acum câteva luni. Când am început să săpăm, ne-am dat seama că îngropaseră mai multe zeci de centimetri de gard în pământ ca să ne împiedice să săpăm.

Am închis ochii. *Normal că-ngropaseră!* Normal că n-avea cum să fie atât de simplu! Nu știam de ce-mi dădusem voie să cred că găsisem atât de rapid o soluție.

— Bun! am zis în cele din urmă. Ne gândim noi la altceva. Dar brățările?

— Mda. Sunt și ele o problemă. Totuși, lasă-le în seama mea – odată ce avem o cale de-a scăpa de-aici, o să încep să mă gândesc la o soluție de-a dezactiva monitorizarea prin ele.

Am rămas cu gura căscată.

— Poți să faci așa ceva?

— Raven, a râs Kit. Eu am fost în echipa care a *creat* brățările, ți-aduci aminte? Atâta timp cât am uneltele potrivite, o s-o fac să

se întâmple. Dar n-are rost să dezactivăm monitorizarea până nu găsim o soluție definitivă de-a scăpa de-aici. Ce-ar fi ca tu să găsești o cale de-a evada, iar eu mă concentrez asupra elementelor de tehnologie?

Deci încă nu găsiseră nicio posibilitate de-a ieși de-aici.

Asta, ori nu avea destulă încredere în mine ca să-mi dezvăluie amănuntele.

— S-a făcut! am spus.

Nu era ca și cum aveam de ales.

Mi-am golit tava și tocmai mă îndreptam spre celula mea când un picior mi-a țâșnit în față, aproape făcându-mă să mă împiedic. Am reușit să mă redresez și să-mi păstrez echilibrul.

Deloc surprinzător, piciorul îi aparținea lui Perri. Lângă ea stătea un bărbat, cu părul castaniu-cenușiu lins și dat pe spate și un rânjet răutăcios arcuindu-i în mod crud buzele într-o parte – Cyril, trepădușul lui Perri, pe care Kit mi-l arătase în acea dimineață la micul-dejun.

Normal!

— Am auzit ce-ai făcut, a scuipat Perri.

Era prima oară când mi se adresa de la incidentul din baie.

— Nu înțeleg ce vrei să zici, am mârâit, adunându-mi o scamă de pe salopetă în timp ce vorbeam, căci nu voiam ca adevărul despre evenimentele de azi să ajungă și la urechile lui Larch. Doar dacă nu cumva te referi la recordul meu ca vânător de recompense? Caz în care ai dreptate. Chiar am predat mai mulți fugari decât oricine altcineva din Dividium.

— Știi bine că nu la asta m-am referit, a spus Perri, îndreptându-se de spate și apropiindu-se destul de mult de mine cât să fim piept în piept, deși fără să ne atingem.

A trebuit să se aplece în jos ca să-mi întâlnească privirea.

— Dă-i bătaie, lovește-mă! am îndemnat-o, îndreptându-mă și eu cât puteam de spate și fără să dau înapoi. Sau ți-e frică nu cumva să te bat dacă nu sunt copleșită numeric?

Dar ea știa că nu trebuia să ridice mâna asupra mea cu martori de față.

Cyril a venit și el alături de Perri, umbra ei permanentă.

— Tot o scursură rămâi, vânătorule de recompense. Să salvezi viața cuiva nu compensează sutele de vieți pe care le-ai curmat.

Mi-am dus o mână la piept.

— Cunoștințele tale matematice n-au egal, Cyril.

— Asta nu schimbă nimic, a adăugat și Perri, ignorându-mi cu desăvârșire cuvintele. Ai făcut un lucru pe care l-ar fi făcut oricine altcineva, iar acum vrei să te comporți ca și cum ai fi mai bună decât noi toți? Nu prea cred, Thorne. Ai grijă!

Cu asta, s-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat cu pași țanțoși.

Ne întorseserăm în celule de doar câteva secunde când gardienii au venit ca să ne conducă la dușuri.

De data asta n-am mai ezitat să-mi dezbrac uniforma și să sar imediat sub jetul de apă fierbinte, chiar dacă acum camera era îndreptată aproape direct spre mine. M-am frecat bine și m-am îmbrăcat cu iuțeală. Am fost printre primii deținuți care-au terminat și s-au întors în Blocul H.

Doar că, atunci când am ajuns acolo, Jed mi-o luase deja înainte și aștepta în interiorul celulei mele.

— Bună! am spus, ițindu-mi capul pe coridor și observând că gardienii erau suficient de departe ca să nu ne audă. Ești în regulă?

Jed a pufnit, făcându-mă să-mi mușc buza.

— O întrebare stupidă, știu.

— Dacă scăpăm de-aici, întreabă-mă din nou! a murmurat el. Deocamdată, mă bucur că sunt în viață.

— Știi bine că n-aș îngădui să pățești ceva.

— Dar ți-ai risca viața.

La asta nu era nevoie să răspund. Știam amândoi că e adevărat.

— E vina mea că ești aici, Jed. Chiar dacă n-ar fi fost, te-ai aștepta pe bune să te las să treci singur prin toate astea?

A expirat cu greutate, întretăiat, apoi s-a rezemat de perete și și-a coborât privirea spre propriile picioare.

— Nu. Și nu ți-am mulțumit niciodată.

— Eu… Ce?

Sprâncenele mi s-au unit când am auzit întorsătura bruscă pe care o căpătase discuția.

— N-am știut cum, a continuat Jed, înconjurându-și corpul cu brațele. În clipa asta, mama și tata erau alături de noi, iar în clipa următoare nu mai erau, și tu ai încasat tăietura aia în locul meu fără nicio ezitare.

— Jed, am început, apropiindu-mă de el.

Faptul că încasasem acea tăietură nu reprezenta vreun motiv ca să-mi mulțumească. O meritasem – era vina mea că gardienii aflaseră despre fugarii pe care îi ascundeau părinții noștri. Era vina mea că părinții noștri fuseseră arestați și uciși. Dacă pe-atunci aș fi știut că nu trebuie să mă încred atât de ușor!

În cele din urmă, Jed și-a ridicat ochii și i-a întâlnit pe ai mei.

— Nu, Raven. Trebuie să o spun.

M-am oprit, citind emoția ce-i însoțea dorința din ochi, iar apoi am încuviințat din cap și am făcut un pas în spate, ca să mă așez pe marginea patului.

— Mereu ai fost dispusă să faci *orice* pentru mine. Indiferent că o voiai sau nu. Faptul că te afli la Endlock o dovedește mai mult decât orice altceva aș putea să spun eu. Și nu mă înțelege greșit, chiar sunt recunoscător pentru asta. Pentru *tine*. Jed și-a trecut o mână prin păr și a expirat prelung, apoi a continuat: Dar când mama și tata trăiau, noi doi… eram prieteni, îți amintești? Înainte știai cum să râzi și să glumești și să te distrezi. Iar apoi am rămas fără ei, și parcă a fost ca și cum te-aș fi pierdut și pe tine. Sau cel puțin versiunea ta pe care o cunoșteam dintotdeauna.

Pleoapele au început din nou să mă înțepe pe dinăuntru, așa că am clipit cu furie ca să-mi împiedic lacrimile să iasă și să mi se reverse pe obraji.

— Felul în care te-ai schimbat. Lucrurile pe care le-ai făcut pentru mine… A tușit, cuvintele părând că i se blocaseră în gât. Vina pentru asta mă devorează de viu. Și nu doar pentru că ești aici. M-a tot devorat de viu de *ani* buni încoace. Înainte să se schimbe totul, am crescut cu respect și admirație față de tine și de visurile pe care încercai să le împlinești. Voiai să te faci medic. Iar apoi am văzut cum ai renunțat la școală, am văzut cum ți-ai sacrificat dorințele și nevoile și afurisita de *umanitate* când te-ai făcut vânător de recompense. Toate alea, doar ca să ai grijă de mine și să-mi dai de mâncare.

Câteva lacrimi mi-au scăpat fără să vreau, iar gâtul îmi părea atât de strâns, că nu mai puteam să vorbesc. Să fiu vânător de recompense a fost singurul lucru asupra căruia eu și Jed ne certam cu adevărat. El mă tot implora să-mi găsesc altceva. *Orice* altceva. Dar cu tăieturile mele, chiar nu existau alte joburi disponibile în Sectorul Inferior care să ne mențină pe linia de plutire.

Și-a frecat furios ochii.

— N-ar fi trebuit să faci vreodată tot ce-ai făcut dacă n-aș fi fost eu.

— Nu. Eu am luat decizia aia, nu tu, am reușit să îngaim sugrumat; nu mai puteam să primesc și mai multe dovezi de recunoștință pentru tot sângele care-mi păta mâinile. Erai fratele meu, am zis. Nu mai aveai pe nimeni în afară de mine.

Jed a făcut un pas spre mine.

— Eram copil când mama și tata au fost luați. Îmi doresc să nu se fi întâmplat și-mi pare al dracului de rău pentru toate lucrurile la care a trebuit să renunți pentru mine! N-am cum să schimb nimic din tot ce s-a întâmplat.

— Nici n-aș vrea să schimbi.

— N-am cum să schimb nimic din tot ce s-a întâmplat, a repetat el. Dar nu mai sunt copil. Nu ești singură în asta. Nu ești responsabilă să ai grijă de mine. Suntem aici împreună, Raven. Acum putem s-avem grijă *unul de altul*.

Ochii i s-au îndreptat scurt spre camera de pe perete. Avea grijă cu propriile cuvinte, însă am înțeles destul de bine ce voia să spună.

Voia să participe la planul nostru de evadare.

Era ca și cum l-aș fi urmărit cum crește chiar în fața mea, de la un copil micuț și fragil la bărbatul plin de curaj ce-n clipa asta stătea exact aici, în celula mea.

Am încuviințat din cap, folosindu-mă de toată voința rămasă ca să-mi înăbuș un suspin.

— Pare în regulă.

Asta însemna să mă deschid. Să-i cer lui Jed ajutorul. Ceva ce încă nu puteam accepta.

Prima mea idee în timp ce mă apropiam de Endlock fusese să-l țin pe Jed cât mai departe posibil de planurile de evadare, nedorind să risc să fie prins furișându-se împreună cu mine.

Însă acum, că se deschisese în fața mea – acum, că știam ce *simte*, știam că are dreptate. Nu mai era copil, iar eu trebuia să încetez să-l mai tratez ca pe unul. Trebuia să încetez să mă mai comport de parcă eu eram singura responsabilă pentru ce urma. Eram împreună în asta.

Un gardian a răcnit la un deținut ceva mai încolo pe hol, făcându-ne pe amândoi să tresărim și aducându-ne înapoi în prezent.

— Ar trebui să pleci, am șoptit, în vreme ce tot mai mulți deținuți reveneau de la dușuri și se grăbeau să intre în celule.

— Te iubesc! a spus Jed înainte să iasă din celula mea și să dispară pe coridor, îndreptându-se spre noua lui celulă.

— Te iubesc! i-am șoptit și eu.

14

În noaptea aceea am dormit mai bine decât o făcusem de mulți ani încoace.

Era ca și cum o greutate, una care până atunci nu-mi dădusem seama că o port, mi se ridicase de pe piept, iar acum puteam să respir din nou cum trebuie.

Cu Jed nu discutasem niciodată despre noaptea în care părinții noștri fuseseră arestați sau cum se schimbaseră lucrurile dintre noi după aceea. Acum, că stătuserăm de vorbă… Deși mă aflam la Endlock, nu puteam să nu simt un pic de speranță.

A doua zi dimineață, când am deschis ochii, am descoperit-o pe Yara odihnindu-se relaxată la capătul patului meu. Purta o pijama delicată, dintr-un material moale de un purpuriu deschis. Pantalonii și bluza cu mânecă lungă se asortau perfect și păreau să fie mult mai de ajutor la alungarea frigului decât salopeta standard oferită de închisoare.

Oricine își permitea haine ca astea provenea în mod sigur din Sectorul Superior, mai ales având în vedere că Endlockul percepea o taxă exorbitantă ca să le înmâneze deținuților darurile din partea familiilor din Dividium.

Avea o carte proptită în poală, iar ochii căprui îi erau concentrați asupra cuvintelor.

— Te-ai rătăcit? am rostit, mijind ochii pentru a fi sigură că era cu adevărat acolo și săltându-mă în capul oaselor, ca să fiu pregătită să resping orice atac ar fi putut lansa asupra mea.

Foșnetul ușor al paginilor a încetat când Yara a ridicat capul și o scânteiere de surprindere i-a apărut în privire, de parcă aș fi smuls-o dintr-o altă lume. Ochii ei, conturați cu tuș negru și tiviți de gene lungi, s-au oprit asupra mea. O combinație între o grimasă și un zâmbet i s-a lățit pe fața în formă de inimă, dezarmându-mă complet – mai ales dată fiind purtarea ei față de mine și reacția detașată când mă descoperise aproape inconștientă pe podeaua băii.

— Thorne, nu te juca cu mine! a început ea. Încă nu m-am hotărât dacă te plac sau nu.

— Cel puțin e un pas înainte de la a mă urî.

— Unul mic.

— Ceea ce duce la întrebarea ce cauți în celula mea, am insistat, încrucișându-mi brațele la piept.

Privirea mi s-a îndreptat imediat spre camera din colț și apoi a revenit la locul în care stătea ea.

Ochii săi i-au urmărit pe ai mei și atunci a scos un mic hohot de râs.

— De fapt, camerele de supraveghere nu funcționează tot timpul. Coates e mult prea zgârcit pentru asta, și oricum ar consuma prea mult curent din rețea. Directorul pune să fie folosite prin rotație în închisoare, pentru a evita să creeze o pană de curent în Dividium.

— Tu de unde știi? am întrebat, neîndrăznind să cred că era posibil să avem un răgaz de la privirile lacome ale gardienilor.

— Discuțiile gardienilor. Poți să-ți dai seama care funcționează dacă pâlpâie sau nu o luminiță roșie. Unele dintre ele, cum sunt cele de la subsol, sunt foarte rar deschise – pare un lucru bun, dar totodată înseamnă și că nu vrei să te trezești singură jos acolo cu un gardian. Mai cu seamă cu Mort sau Hyde.

M-am uitat iar la cameră și am băgat de seamă că luminița roșie pe care o văzusem când fusesem condusă prima dată în celulă lipsea. Deci avea dreptate.

Mi-am dres glasul și am revenit la întrebarea inițială:

— Yara, ce cauți în celula mea?

Ea a expirat zgomotos.

— Dacă *trebuie* cu adevărat să știi, simțeam nevoia să-ți mulțumesc pentru ce-ai făcut.

— Ce-am făcut?

— Pentru Momo, evident, a răspuns ea, exasperată.

Obrajii mi s-au făcut roșii.

— Mi-a mulțumit August deja. N-a fost mare lucru.

Yara s-a îmbufnat și și-a închis cartea cu un pocnet.

— Nu-i adevărat. Majoritatea celor de aici n-ar fi făcut așa ceva nici măcar pentru cineva pe care îl iubesc, darămite pentru cineva pe care abia l-au cunoscut.

— Păi…, am bălmăjit. Nu știam cum să răspund la asta, așa că mi-am dres glasul: Poate, am spus, am făcut-o pentru că ador să aud lumea bârfindu-mă. O să fiu pe buzele tuturor toată săptămâna următoare.

A scos un râset plin de amărăciune.

— În privința asta, ai dreptate. Dar, uite, am venit să-ți aduc câteva lucruri. Eu am mult mai multe decât îmi trebuie. Mama pare să supracompenseze pentru propria vină – îmi trimite tot timpul daruri. Pe bune, de câte haine ar putea să aibă nevoie o fată într-o închisoare în care zilele ei în viață sunt numărate?

— Nu trebuie s-o faci. Am asta.

Am făcut un semn spre salopeta mea soioasă, acoperită de noroi uscat și care probabil mirosea ca-ntr-o rigolă din Sectorul Inferior.

Yara a strâmbat din nas dezgustată în vreme ce-mi studia echipamentul.

— Ia-le! Dacă ai de gând să-mi ajuți prietenii, măcar ai decența să nu ne supui și pe noi mirosului tău oribil!

Mi-am adulmecat subtil uniforma și m-am strâmbat scârbită.

O pijama era împăturită frumos și întinsă pe patul meu, identică cu a Yarei, însă într-o nuanță plăcută de verde. Sub ea se aflau o pereche de pantaloni cu multe buzunare și o bluză cu mâneci lungi asortată, care erau asemănătoare, deși de o calitate mult superioară, celor pe care le purtam acasă, pe când urmăream fugari pentru recompense. Pe lângă haine, am mai descoperit și o pătură de pluș și mai multe săpunuri diferite.

În Dividium, nici măcar predarea mai multor fugari n-ar fi fost suficientă ca să-mi permit toate cadourile Yarei.

— Asta înseamnă la tine că te porți frumos? am întrebat.

Yara a fluturat din mână indiferentă.

— N-are importanță. Eu n-am purtat niciodată hainele astea. Pur și simplu se-aduna praful pe ele la mine în comodă.

Mi-a căzut falca.

— Ai o comodă în cloaca asta?

— Deținut de nivel Superior. Yara a ridicat din umeri și și-a ațintit degetul mare spre piept. Și, cum ziceam, mama îmi trimite constant lucruri.

Își pomenise mama de două ori, dar eu știam că e prea devreme să insist asupra vinii pe care o menționase mai devreme.

— Bine! O să le iau. Însă doar pentru că n-am nimic altceva de purtat în afară de monstruozitatea asta.

Am tras de salopeta gri. Culoarea era singura parte nesupărătoare a uniformei – și bănuiam că cele trei culori alese pentru fiecare nivel de împărțire a deținuților avea de-a face cu ajutarea acestora să se piardă în peisaj pentru a prelungi vânătoarea. Dacă ne-ar fi oferit salopetele portocalii țipătoare din Lumea Veche, vânătorii ne-ar fi găsit după câteva secunde.

Yara și-a dat ochii peste cap.

— Nu e ca și cum ți-am oferit vreo alegere.

Mi-am înăbușit un râset, simțind cum o căldură neașteptată mi se împrăștia prin piept. Mi-am dat seama cu o tresărire că deja îmi plăcea de Yara.

— Îți mulțumesc!

Zâmbetul i-a devenit și mai larg, însă și-a strâns buzele și și l-a șters de pe față când și-a adus aminte cine trebuia să fie.

— Da, în fine! Poți să porți hainele astea la tine în celulă sau în timp ce te relaxezi după ce obții o poziție mai bună în cadrul închisorii. În restul timpului, Larch impune salopetele.

— Măcar nu mai trebuie să dorm în cârpele astea. Totuși, n-ai zis cum i-ai convins pe gardieni să te lase în celulă la mine.

— Cu țigări. Le aduc cu cartușul și-i mențin pe gardieni aprovizionați tot timpul. În schimb, ei ne oferă un pic mai multă libertate. Cel puțin atunci când nu sunt atenți directorul sau Vale.

Auzisem că țigările reprezentau ceva perfect obișnuit în Lumea Veche, dar în Dividium erau un lux. Câmpurile noastre abia reușeau să susțină suficientă hrană pentru oraș de-a lungul anului, ceea ce făcea ca plantarea de culturi neesențiale, cum era tutunul, să fie complet nerealistă.

— De-asta nu te-a lovit gardianul ăla, am concluzionat, dând din cap. Cel căruia i-ai dat replica în fața băii, când m-ai ajutat.

Acum a rânjit.

— Lucrai în domeniul modei? am întrebat-o, făcând semn spre toate hainele alea. Adică, înainte să fii arestată?

Unii dintre membrii Consiliului și cetățenii mai înstăriți plăteau stiliști să le aleagă îmbrăcămintea.

Yara a scos un icnet și și-a dus o mână la inimă.

— *Bun*, vânătorule de recompense, poate că te plac! Dar nu. Poate într-o altă viață. În Dividium, eram agronom – mare parte din jobul meu presupunea să studiez solul și să încerc să găsesc un mod de a-l face iar fertil. Plata era de tot rahatul și nici nu avea cine știe ce farmec ce făceam, însă… simțeam că valorează ceva.

La naiba! Nu era la ce mă așteptasem, și totuși reprezenta probabil unul dintre cele mai importante joburi din oraș. Yara fusese responsabilă pentru viitorul oamenilor.

Am arcuit o sprânceană la ceva ce zisese.

— Ai spus că plata era de tot rahatul – atunci, cum de-ți permiți toate lucrurile astea?

Brutal, însă Endlockul mă dezbărase de toate manierele pe care le mai aveam.

— Mama e superbogată, a răspuns Yara, ridicând din umeri.

— Ea ce face?

Asta a făcut-o să râdă.

— S-a căsătorit cu un bărbat care a devenit directorul financiar al Endlock Enterprises.

Am pălit.

— *Tatăl* tău este directorul financiar al Endlockului?

Asta îl transforma în unul dintre cei mai bogați și mai puternici oameni din Dividium. Nu-mi venea să cred că Yara ajunsese la Endlock – oricine cu poziția tatălui ei ar fi trebuit să fie capabil să-și țină fiica departe de închisoare, indiferent de infracțiune.

— A fost, vânătorule de recompense, a șoptit ea, ridicându-se și aruncându-mi un rânjet pervers. Până când l-am omorât.

Am rămas cu gura căscată, dar cumva revelația sa mă făcea și mai puțin circumspectă față de ea.

Îl doborâse pe directorul financiar al Endlockului. Propriul tată.

— Yara, vii? a strigat Kit din ușa celulei mele.

Mi-a făcut discret cu mâna, aparent deloc uimită de expresia mea.

Yara a încuviințat din cap, retrăgându-se spre ea.

— Da. Și nu-ți face griji, Raven… chiar a meritat-o!

A trecut pe lângă Kit și a ieșit pe coridor.

Un ticălos care devenise putred de bogat prin uciderea noastră ca amuzament? N-aveam nicio îndoială că o meritase.

Kit a mai zăbovit câteva secunde, cu un zâmbet timid pe buze.

— Cred că începi să treci de cochilia aia plină de țepi despre care ți-am zis.

Am hotărât să nu-l întreb pe August ce punea la cale cu Vale pe terenul de vânătoare.

Chiar dacă August apelase la o favoare ca să aranjeze mutarea lui Jed în blocul meu de celule și recunoscuse că lucrează cu Kit, eu tot nu reușeam să am încredere deplină în el.

Însă misterul lui Vale… până acum, cu toate că mă ura din tot sufletul, era singurul gardian care-mi arătase un dram de îndurare și de capacitate de empatie.

Iar eu trebuia să aflu *motivul*.

Dacă Vale era cineva la care se putea apela pentru favoruri, atunci trebuia să mă pun bine cu el.

Să-l fac să mă placă. Ba chiar și să aibă încredere în mine.

În dimineața aceea, la micul-dejun, s-a apropiat de mine în sala de mese ca să mă conducă unde fusesem repartizată pentru muncă.

— De cât timp ești gardian? am bolborosit în vreme ce el își trecea cardul de acces și mă lăsa să intru pe coridorul principal.

Cât se poate de firesc.

Vale s-a uitat la mine, cu sprâncenele ridicate și o urmă de suspiciune în privire.

— De un an.

Mi-am aruncat privirea în sus, cercetând camerele de supraveghere de pe perete. După ce-am observat că niciuna dintre ele nu avea o luminiță roșie pâlpâitoare, am continuat să vorbesc:

— Numai la Endlock? Sau înainte ai mai patrulat și pe străzile orașului?

Cel puțin punerea de întrebări era ceva mai bun decât apelarea la sarcasm. *Mult mai prietenoasă.*

— Am fost doar aici.

Nu-mi oferea prea mult spațiu ca să mă desfășor. Mi-am înghițit un oftat.

— Și-ntotdeauna ai știut că asta vrei să fie viața ta? am continuat să-l sâcâi.

— Întotdeauna am știut că aici aveam să sfârșesc! s-a răstit el cu amărăciune.

Am rămas tăcuți amândoi în timp ce treceam de un colț, unde am dat peste doi gardieni postați în fața unei uși încuiate. Am întors pe toate părțile cuvintele lui Vale în vreme ce acesta dădea din cap către gardieni și-și scana iar cardul de acces, lăsându-mă să intru pe ușă și pe un alt coridor.

Ușa s-a închis cu un clic în urma noastră, iar Vale s-a oprit brusc în mijlocul coridorului pustiu.

— Ce faci?

Pulsul îmi bubuia.

— Ce vrei să zici?

— De ce-mi pui atâtea întrebări? a zis el, apropiindu-se suficient de mult cât să simt în spate piatra rece a zidului, iar răcoarea ei să mi se strecoare prin uniformă.

Și-a sprijinit mâinile de ambele părți ale capului meu, prinzându-mă în capcană, așa c-a trebuit să-mi lungesc gâtul ca să mă uit în ochii lui de metal topit.

— Nu-mi pari genul preocupat de discuții de complezență. Ba din contră, îmi amintesc clar cum ai trecut imediat peste genul ăsta de discuții în seara când ne-am cunoscut.

Ochii îi scânteiau răutăcios.

Am tras adânc aer în piept, silindu-mă să nu mă înroșesc la cuvintele lui sau la amintirile acelei seri. Însă era aproape imposibil cu ochii aceia care mă străpungeau.

— Ieri m-ai salvat afară, am șoptit, cu piepturile aproape atingându-ni-se. Nu-i ceva ce-ar face un dușman. Încerc să invoc un armistițiu.

Aproape m-am rușinat de stupizenia propriilor cuvinte și-am așteptat ca el să mă facă mincinoasă în față.

Dar n-a făcut decât să continue să se uite la mine, cu ochii mijiți, de parcă ar fi reușit să vadă dincolo de fruntea mea și să-mi citească gândurile ce mi se învârtejeau în minte.

— Ești o infractoare.

Însă nu mi-a mai zis rebelă.

— Da, iar acum plătesc pentru asta fiind aici, am răspuns, încercând să-mi aleg vorbele care să-l convingă. Nu-i suficient? Sau e nevoie să continui și tu să mă urăști?

Și-a ridicat mâna până la fața mea, iar buricul degetului mare mi-a mângâiat buza de jos cărnoasă, plimbându-se lent de la mijlocul ei spre colț și zăbovind acolo. Mi-am ținut respirația, cu gura întredeschisă, iar el a rânjit cu răutate, ridicându-și degetul mare pentru a-mi arăta firimitura pe care o îndepărtase, un rest de la micul-dejun.

M-am înroșit iar.

— *Tu* ai crescut visând să devii vânător de recompense?

Glasul lui a sfâșiat aerul încărcat de tensiune, apoi mi-a întors spatele și s-a îndepărtat pe coridor.

Pierderea bruscă a apropierii sale m-a lăsat înfrigurată.

Mi-am dat ochii peste cap, apoi am alergat după el ca să compensez pașii săi lungi.

— Da. Întotdeauna mi-am dorit să dau de urma fugarilor și să-i predau autorităților, știind că urmau să fie uciși.

Brațele ni s-au atins ușor și mi-am simțit pielea ca de găină.

— Mereu faci asta, a murmurat el.

— Ce?

— Te ascunzi în spatele sarcasmului.

M-am întors, așteptându-mă să-l văd iar rânjind, dar în schimb el mă privea cu atenție.

— Chiar atât de tare ți-e teamă să afle lumea că nu ești așa de lipsită de inimă pe cât te prefaci că ești?

Am ratat un pas și aproape că am căzut în nas.

— Eu… Am tras adânc aer în piept ca să mă adun. Nimeni nu *vrea* să fie vânător de recompense, am spus. Însă eu eram singura care-l putea întreține pe Jed și aveam nevoie de un job care să-mi aducă suficiente credite ca să-l hrănesc și să…

Îl țin în siguranță.

Cuvintele mi s-au topit în liniștea grea dintre noi, singurul sunet fiind bubuitul abia audibil al încălțărilor noastre pe ciment.

— Știu, ți-am citit dosarul, a rostit Vale într-un final. Infractorii pe care i-ai predat făcuseră niște chestii atroce. Toți. Din câte-mi dau eu seama, niciodată n-ai făcut să fie arestat cineva pentru furtișaguri mărunte.

— Consiliul ar considera furtișagurile mărunte egale cu orice altă infracțiune, i-am reamintit.

Și indiferent de infracțiunile fugarilor pe care îi predasem, eu fusesem cea care le oferise acces vânătorilor care veneau la Endlock.

O amintire cu Verona târând cadavrul lui Torin pe terenul de vânătoare a ieșit dintr-odată la iveală, și am rămas fără suflu în timp ce-mi alungam imaginea din minte.

Vale și-a ferit privirea, evitând să se uite în ochii mei.

— Toate infracțiunile creează portițe pentru nereguli. Neregulile duc la haos, iar haosul duce la război.

Cuvintele au ieșit pe un ton aspru.

Am mijit ochii la el.

Vale a deschis ușa către casa scării și am început să coborâm în adâncurile Endlockului. Spre dezamăgirea mea, am trecut de infirmerie fără să ne oprim – o parte a mea încă mai nutrea un dram de speranță că aveam să studiez din nou medicina, vindecându-i pe deținuții care scăpau de vânători fără răni mortale.

Am ajuns la atelier, iar ușa s-a deschis cu un scârțâit pentru a dezvălui o cameră plină de șiruri ordonate de bancuri de lucru.

Acestea erau ticsite cu dălți și ciocane, iar aproape totul era acoperit cu un strat fin de talaș. Unelte de toate formele și dimensiunile atârnau pe peretele din fund – chei, ciocane, șurubelnițe și…

Am încremenit, holbându-mă, cu mintea gonindu-mi la gard.

Mi-am strâns buzele ca să nu zâmbesc.

Clești de tăiat sârma.

— Aici o să muncești, m-a anunțat Vale, făcând semn cu mâna prin cameră. Jed o să fie în spălătorie.

Îmi era încredințată o poziție care-mi oferea acces la clești de tăiat sârma. Dacă găseam un mod de a scoate unul afară…

M-am silit să nu-mi fac iar speranțe. Chiar dacă izbuteam să fur un clește din atelier, tot trebuia să mai descopăr și o cale de a-l lua cu mine pe terenul de vânătoare.

Mi-am notat în minte să discut despre asta la cină cu August și Kit.

Vale se uita la mine, așteptându-mi reacția.

Atelierul *chiar* părea un job confortabil pentru un deținut de la nivelul Inferior, iar pe lângă asta, știam că Momo și Kit lucrau la spălătorie. Oare Vale îl plasase dinadins pe Jed acolo?

I-am întâlnit privirea.

— Mulțumesc!

— Să știi că o să fii promovată la nivelul de Mijloc dacă mai supraviețuiești unei vânători, mi-a răspuns el, ignorându-mi mulțumirile.

Bubuitul de pași pe holul de lângă atelier m-a împiedicat să-i mai răspund.

În ușa deschisă a apărut Larch, roșu tot la față. Îl flancau doi gardieni, iar alți doi veneau în urmă.

Vale s-a încordat și-a mijit ochii.

— Domnule director?

Ignorându-l pe Vale, privirea lui Larch s-a oprit la mine.

— 224. Ieri ai atacat un vânător – nu în legitimă apărare, ci ca s-ajuți un alt deținut, deși viața ta nu era în pericol. Ceea ce e împotriva regulilor.

Am înghețat, iar inima a început să-mi bubuie în urechi. August reușise să-mi alunge temerile că puteam să fiu descoperită cu ajutorul dispozitivului de monitorizare din brățara de la mână, iar după ce aflasem că era și el implicat în planul de evadare și după discuția mea cu Jed, îmi scosesem complet din minte ce făcusem pe terenul de vânătoare.

— Credeam că 447 l-a lăsat inconștient pe vânător, a spus Vale, iar pe chip i-a fulgerat ceva ce n-am reușit să identific.

Mușchii maxilarului îi zvâcneau.

I-am aruncat o privire piezișă. Majoritatea gardienilor pe care-i întâlnisem nu l-ar fi privit pe director în ochi, darămite să-i dea și vreo replică. Vale, pe de altă parte, i se adresa lui Larch ca de la egal la egal.

— Pesemne 224 l-o fi amenințat ca să-l facă să mintă, a replicat Larch, cu gura transformată într-o linie subțire.

— De unde știi? a întrebat Vale, sceptic.

Degetele îi răpăiau cu rapiditate pe coapsă, în vreme ce eu îmi mutam privirea de la unul la altul.

Larch a rânjit cu răutate și a pășit într-o parte pentru a-l scoate la iveală pe vânătorul pe care-l lăsasem lat ieri.

— Vânătorul doar ce s-a trezit. Arma nu i-a mai fost recuperată de pe terenul de vânătoare.

Am simțit un gol uriaș în stomac la vederea vânătorului și mi-am imaginat copacul cu scorbura în care-i îndesasem carabina furată.

Bărbatul s-a uitat urât la mine, cu dinții dezgoliți și pumnii încleștați pe lângă corp. Avea o buză umflată, iar în jurul capului îi fusese înfășurat un bandaj.

— Ea e, a rostit el printre dinți.

Involuntar, am făcut un pas îndărăt, strângând materialul uniformei pentru a-mi împiedica mâinile să tremure.

— Așa cum bănuiam, a șuierat Larch. Iar acum, 224, o să-ți arăt cum ne ocupăm noi de prizonierii care sfidează regulile Endlockului.

Am înghițit în sec, aducându-mi aminte de prima mea zi la Endlock și de Landis, deținutul care fusese împușcat mortal de către un gardian atunci când încercase să fugă.

Iar ce făcusem eu era mai rău.

Atacasem un oaspete. Afectasem reputația lui Larch, ceea ce bănuiam că e cea mai gravă greșeală dintre toate.

Un zâmbet de automulțumire s-a lățit atunci pe mutra lui Larch, făcându-mă să mă lupt cu dorința de a i-l șterge cu o palmă. Se delecta cu groaza pe care acest loc mizerabil le-o inspira celor care îl populau.

Mi-am înghițit spaima, refuzând să-i ofer satisfacția de-a mi-o citi pe față. N-aveam unde să fug. Dacă acestea erau ultimele mele clipe, n-aveam să mi le petrec chircindu-mă de frică, indiferent cât de tare îmi doream să mă fac mică și să mă ascund.

Dintr-un motiv inexplicabil, mi-am simțit privirea îndreptându-se spre Vale. Mi-am lăsat-o să cutreiere în voie pe chipul lui, chiar în timp ce el clătina din cap, cu ochii mari de frică și un avertisment nerostit.

Nu-l provoca!

Dar era prea târziu.

Mi-am îndesat mâinile transpirate și tremurătoare în pliurile uniformei și mi-am rotit umerii înapoi.

— Ce-aveți de gând să-mi faceți? Să mă omorâți? am rostit tărăgănat, forțându-mi cuvintele să iasă și lăsând ca un rânjet să-mi arcuiască buzele într-o parte.

Larch a șovăit, o ușoară încruntare deformându-i fața. Însă a înlocuit-o rapid cu un rânjet diabolic.

S-a aplecat până când răsuflarea lui stătută mi-a invadat nasul.

— Deținut, crezi că nu există lucruri mai rele decât moartea?

15

MĂ ÎNTREBAM DACĂ AȘA TE SIMȚI CÂND MORI.

Plutești într-un abis negru, lipsit de orice sunet și senzație, fără să fii conștient de timp sau spațiu.

Larch mă lăsase să cad, fără niciun protocol, într-o gaură rece și umedă de la subsol care la Endlock servea drept carceră.

La început, pedeapsa mi s-a părut demnă de râs.

Cel mai rău lucru pe care mi-l putea oferi era să mă lase singură cu propriile gânduri, însă eu petrecusem o viață întreagă împreună cu apăsările, tristețile și durerea mea – nedorind să las ca aceste sentimente să-l apese și pe Jed. Îmi cunoșteam toate părțile urâte și vrednice de milă. Nu era nevoie să mă plac pentru a trăi cu ceea ce eram.

În primele câteva ore, mi-am văzut pedeapsa ca pe un răgaz de la toate.

Însă apoi a intrat Larch, însoțit de Hyde, care căra cu el ceva ce semăna cu o trusă de scule.

Am mijit ochii în lumina puternică de pe coridor, holbându-mă netulburată la cei doi.

— Deja ți-e dor de mine? am întrebat, fără să mă deranjez să mă ridic.

Larch s-a aplecat în jos și m-a pocnit cu dosul palmei suficient de tare ca să mă trimită grămadă pe spate. M-am ridicat în capul

oaselor și am scuipat un gogoloi de sânge pe podea. Capul mi se învârtea și vederea mi se înceţoșase.

— Unde-i arma, 224? m-a întrebat, rezemându-se de perete și încrucișându-și brațele la piept.

Lângă el, Hyde a așezat trusa de scule pe podea și a început să-i desfacă clapele.

— Arma? m-am mirat, trăgând de timp și așteptând să nu se mai învârtă camera cu mine.

Hyde a deschis capacul trusei și a scos la iveală tot soiul de unelte cu aspect oribil. Clești, cum era cel pe care-l folosiseră ca să-i scoată dinții lui Torin. Funie, pensete și cuțite de diferite mărimi.

Am simțit cum mi se revoltă stomacul.

— Fato, n-o face pe șmechera cu mine! a rânjit disprețuitor Larch. Arma pe care o adusese vânătorul cu el pe terenul de vânătoare n-a mai fost recuperată. Din moment ce tu ești cea care l-a lăsat inconștient, singura explicație e că știi prea bine ce s-a întâmplat cu arma lipsă.

— Eu n-am văzut nicio armă.

Am înghițit în sec, simțindu-mi gâtul uscat, incapabilă să-mi smulg privirea de la trusa de scule.

Larch a chicotit, apoi a dat cu piciorul în perete.

— Speram să zici asta. Acum îi pot oferi lui Hyde permisiunea să smulgă adevărul de la tine.

Dintr-odată, nu mai puteam să înghit destul aer, răsuflând scurt și sacadat în vreme ce zgâriam podeaua cu unghiile, încercând să pun un pic de distanță între mine și Hyde.

— Da, domnule, a zis Hyde, cu un rânjet cât toată fața. Apoi a scos un cuțit mic din trusă și s-a apropiat de mine, folosind lama pentru a-mi arăta tatuajele pe care le avea pe antebrațe. Știi ce sunt astea?

Mi-am lăsat mâinile să alunece pe jos, căutând ceva, *orice*, pe care să-l folosesc contra lui.

Când nu i-am răspuns, Hyde s-a încruntat, însă n-a părut deranjat.

— În caz că-ți vine vreo idee că s-ar putea s-o las mai moale cu tine, ar trebui să afli că liniile sunt pentru a ține evidența numărului de ținte pe care le-am omorât la Endlock.

Mi-am trântit palma peste gură. Erau *zeci* de linii.

— Să n-o omori! a intervenit Larch. La fel de bine putem ca mai întâi să încasăm câteva credite de pe urma ei.

După care a pornit spre ușă, dar s-a oprit când de cealaltă parte s-a auzit o agitație bruscă. După cum suna, păreau doi oameni care se ceartă. S-au mai scurs câteva secunde înainte ca Larch să smucească de ușă și s-o deschidă.

— Dobitocilor, ce tot strigați așa aici?

— Domnule director, a răspuns o gardiancă, deși nu vedeam cine e, am venit să vă anunț că arma a fost recuperată.

M-am încordat, disperată să nu ratez nimic din ce spunea femeia.

— Nu se poate! s-a enervat Larch. Am tot căutat-o încă de când s-a încheiat vânătoarea.

— Ultima patrulă a descoperit-o într-un tufiș lângă locul unde a avut loc confruntarea, a explicat gardianca.

Am mijit ochii. Eu nu îndesasem pușca în tufiș.

Larch a privit-o lung pe gardiancă, apoi s-a uitat înapoi la Hyde și i-a ordonat:

— Hyde, vino cu mine! Avem chestii de făcut. Tu… tu rămâi aici și păzește prizoniera! Tot mai trebuie să ispășească o perioadă în izolator.

Partea aceasta îi fusese adresată gardiencei de pe hol.

— Da, domnule, i-a răspuns femeia lui Larch, iar apoi el a plecat împreună cu Hyde și a trântit ușa în urma sa, lăsându-mă în beznă, cu doar o fâșie de lumină ce se strecura pe sub ușă.

O umbră a trecut prin dreptul acelei raze firave de lumină; m-am târât mai aproape de ușă, exact când pe sub ea era strecurată în celulă o fâșiuță de hârtie.

— Distruge-o după ce-o citești! a spus gardianca, cu glas înăbușit.

M-am simțit copleșită de neliniște, însă nu mi-am putut înfrâna curiozitatea. Am desfăcut hârtia și am înclinat-o spre lumina slabă.

Un scris familiar, *enervant*, m-a întâmpinat atunci, într-un cod secret pe care noi doi îl inventaserăm pe când eram copii. Nimeni n-ar fi știut că e codat dacă nu l-ar fi căutat dinadins: schimbam fiecare substantiv cu unul diferit, astfel încât să aibă sens fără să-și trădeze adevăratul înțeles. După ce-am descifrat scrisoarea, am citit:

Thorne,

Ai noroc că am fost dispuși să înlocuim pușca pe care ai furat-o nainte ca directorul să-ți mutileze definitiv fața aia frumoasă. Ar fi fost păcat – e singura ta calitate care te salvează.

Ai tot mai puțin timp. Colonia de Nord îți oferă două luni ca să evadezi înainte să-și anuleze înțelegerea.

Termină cu prostiile!

– G

Graylin.

Am îndesat bilețelul în gură și l-am înghițit fără să mă mai sinchisesc să-l citesc și a doua oară.

Cum de izbutise să-mi strecoare o scrisoare înainte să fi apucat măcar să fiu promovată la nivelul Superior? Era clar că gardianca aflată de cealaltă parte a ușii e unul dintre oamenii la care se referise Aggie când zisese că în interior se află oameni de-ai Colectivului. Nu mă așteptam ca puterea ei să se extindă și la *gardieni*.

Îmi doream să fi reușit măcar să zăresc chipul gardiencei. Indiferent ce spusese Aggie, să știu în cine mă puteam încrede merita riscul.

Întunericul mă tortura.

Greutatea lui mă apăsa din toate părțile, o pătură de catifea atât de groasă și de palpabilă, încât îmi aluneca pe piele. Era imposibil să-mi dau seama de cât timp eram încuiată aici.

Cunoscusem foamea înainte de închisoare și petrecusem zile întregi fără să mănânc ceva pe timpul celor mai crunte ierni. Însă această foame era adâncă și răscolitoare, devorându-mi însuși sufletul din pricina lipsei unei hrane alternative.

Ușa groasă de oțel care mă ținea izolată de restul închisorii nu s-a mai clintit deloc. În vreme ce asta însemna că nu mi se dădea de mâncare, mai venea totodată și ca o ușurare – însemna că Hyde nu se întorsese cu trusa lui plină de instrumente de tortură.

Situația nu era deloc roz dacă lipsa torturii era singurul lucru pozitiv pe care-l puteam invoca pentru a-mi împiedica mintea să se agațe de idei mai înfricoșătoare – de pildă cum Jed putea să moară într-o partidă de vânătoare înainte ca eu să fiu eliberată de aici.

Explorasem în beznă cu degetele fiecare centimetru al celulei, râcâind chiar și podeaua acoperită de mizerie. N-aveam niciun pat pe care să dorm sau o pătură care să-mi țină de cald. Un robinet scorojit stătea ca paznic într-un colț, oferindu-mi cu mare greutate picături de apă cu rugină dacă reușeam să clintesc cât de cât rozeta la fel de ruginită.

Asta avea să mă țină în viață. Și trebuia să supraviețuiesc destul cât să ies de-aici și să-l găsesc pe Jed.

Ore sau zile, am zăcut întinsă pe piatra rece ca gheața de sub mine.

Ar fi trebuit să folosesc timpul dat ca să formulez un plan de evadare imbatabil, respectând instrucțiunile lui Gray de „a

termina cu prostiile". În schimb, am căzut într-o stare în care nu mai eram cu totul la Endlock, ci suspendată în niște coșmaruri cât se poate de vii.

L-am văzut pe Torin murind de o mie de ori, știind că aș fi putut să împiedic asta. Că aș fi putut să-l salvez. *De ce nu-l salvasem?*

Am retrăit toate arestările pe care le făcusem de-a lungul anilor, cu o înțelegere mult mai deplină a ceea ce urma să se abată asupra celor pe care-i trimisesem la Endlock.

Cel mai rău dintre toate, mi-am amintit de părinții mei și de noaptea în care dispăruseră. Cum avuseseră parte de niște morți oribile și cum era vina mea că fuseseră trimiși la Endlock.

Aggie ne ceruse să le oferim adăpost unui bărbat și unei femei, fugari, până când ea reușea să găsească ceva mai bun ca să-i țină în siguranță. Erau cu noi de câteva zile când rațiile noastre începuseră să se micșoreze. Părinții mei abia dacă-și mai permiteau să ne hrănească pe Jed și pe mine, darămite și niște guri în plus.

La școală, prietena mea Aysa mă întrebase unde mi-era mâncarea. Îi răspunsesem, fără să mă gândesc, că aveam niște oameni care stăteau la noi și că trebuia să o împart cu ei.

„Prieteni de familie", mințisem, atunci când ea insistase să-i dau mai multe informații.

Nu mă gândisem prea mult înainte să-i spun. Abia mult mai târziu ajunsesem să mă gândesc la mama ei bolnavă și la medicamentele scumpe necesare pentru ea. Sau la creditele în plus pe care urma să le primească Aysa dacă le oferea gardienilor informația care avea să ducă la arestarea unui infractor.

Atunci însă era deja prea târziu.

Dormeam buștean când au început bubuiturile.

Jed s-a cuibărit lângă mine, folosindu-se de căldura mea pentru a se apăra de palele de vânt care se strecurau în camera mea prin fereastra cu o singură foaie de geam. Picături de ploaie loveau în sticlă.

Inițial, când am auzit zgomotul, am crezut că e un tunet îndepărtat ce răsună printre nori.

Dar când m-am trezit pe deplin și am distins mai bine glasurile care răcneau de cealaltă parte a ușii noastre de la intrare, mi-am dat seama că gardienii veniseră după noi.

L-am smuls pe Jed din pat și aproape l-am târât în locul în care părinții noștri se împleticeau afară din camera lor, în pijamale.

Am strâns-o pe mama de umeri, trăgând de ea până când buzele mele i-au atins urechea.

— Scara de incendiu! i-am șoptit panicată, referindu-mă la scara de metal ruginit de dincolo de fereastra bucătăriei. Dacă tu și tata plecați acum, pot să iau eu vina asupra mea. Le spun că i-am ascuns pe fugari în camera mea și că voi nu știați nimic. O să mă aleg cu o tăietură. O să fiu bine. Voi puteți să vă ascundeți la Aggie. Luați-l pe Jed!

Descoperisem că ideea unei tăieturi nu mă speria deloc. Absolut deloc. Nu prin comparație cu ideea capabilă să-mi schimbe viața că aveam să-mi pierd părinții prin expedierea lor la Endlock.

Mama a clătinat din cap, cu lacrimile scânteindu-i în ochii blânzi. M-a tras într-o îmbrățișare și mi-a șoptit:

— Nu mai e timp, curajoasa mea fetiță. Te iubesc!

Era ca și cum cineva îmi străpunsese inima cu un cuțit proaspăt ascuțit.

Ea își accepta moartea. Pentru că exact asta era. Închisoarea fără vreo dată de eliberare.

— Te rog! am implorat-o, cu lacrimile curgându-mi liber pe obrajii încinși.

Însă ea și-a smuls pandantivul mamei sale de la gât și mi l-a îndesat în mână, în vreme ce gardienii dădeau buzna pe ușă, iar țipătul meu s-a ciocnit cu al lui Jed, până când a rămas singurul lucru pe care-l auzeam.

— Raven.

M-am ridicat tresărind, cu gâtul încleștat de panică.

Nu *vedeam* nimic.

Explozia bruscă de lumină m-a orbit, iar pupilele mi s-au contractat dureros din cauza intensității ei.

Dacă era Hyde, care se întorsese cu trusa de scule?

Răsuflam scurt și întretăiat, iar mâinile mi s-au dus din instinct spre podea, în căutarea unei arme pe care știam că n-aveam cum să o găsesc.

Când n-am găsit nimic, am recurs la propriii pumni, pe care mi i-am încordat sălbatic, încercând să mă feresc de amenințare.

Mâini mari mi-au cuprins încheieturile, ținându-mi-le strâns.

— Raven, respiră! Eu sunt. E-n regulă!

Un nor de mentă și săpun m-a învăluit dintr-odată, blocând cu totul mirosul de celulă mucegăită.

Vale?

O parte din încordare mi-a părăsit corpul și m-a făcut să renunț la orice urmă de împotrivire.

Mâinile lui calde îmi apăsau pielea, mari, pline de bătături și oferindu-mi siguranță.

— Ce cauți aici? am cârâit, cu glasul doar o șoaptă răgușită, chinuit după ceea ce probabil fuseseră zile întregi în care nu vorbisem.

Pe măsură ce mi se obișnuiau ochii, mi-am dat seama că sursa de lumină nu era altceva decât o rază palidă ce venea de pe coridorul de la subsol și care se strecura pe ușa abia crăpată a celulei.

Treptat, silueta lui Vale a prins formă solidă în fața mea, iar strânsoarea lui a slăbit, deși nu s-a desprins complet.

— Te-am auzit țipând. Eu… am crezut că s-o fi strecurat vreun gardian aici la tine și…

S-a oprit, iar expresia i s-a întunecat.

Nu mai trebuia să-și încheie ideea. Posibilitatea a ceea ce vreun gardian mi-ar fi putut face în bezna unei celule izolate îmi

întorcea stomacul pe dos. Văzusem privirile pe care ni le aruncau Mort și Hyde mie și celorlalte femei.

Vale mi-a eliberat încheieturile, apoi și-a vârât mâna în buzunar și-a scos din el un săculeț de cârpă.

— Îmi pare rău, nu-i cine știe ce, a spus el, scoțând la iveală ceea ce conținea săculețul. Nu puteam să risc să aduc o tavă întreagă. Ceilalți gardieni ar fi băgat de seamă și i-ar fi spus directorului.

Însă pesmetul și cele două batoane de rație pe care mi le oferea Vale puteau la fel de bine să fie și credite cât să-mi ajungă o viață întreagă.

Mi-am ținut răsuflarea, iar ochii mi s-au îndreptat scurt către ușă, întrebându-mă dacă aceasta era vreo nouă formă de tortură, iar Hyde și Larch urmau să se năpustească din clipă în clipă aici și să-mi smulgă darul chiar înainte să-mi atingă buzele.

Însă Vale mi-a întins mâncarea, iar vârfurile degetelor sale s-au atins de ale mele, trimițându-mi furnicături în sus pe brațe.

M-am încruntat, dar am dat din cap a mulțumire.

Vale era aici și-mi oferea de mâncare. Încălcând iar regulile pentru mine. Începea să devină imposibil să ignor fisurile din povestea lui.

La o primă privire, părea un gardian plin de credință și virtute – cineva care-i ura pe rebeli și-și certa colegii atunci când nu respectau regulile. Căutase să obțină un post la Endlock, ceea ce mă făcuse să presupun că e unul dintre cei care credeau cu adevărat în ceea ce se petrecea în închisoare și-n ceea ce reprezenta Consiliul.

Însă dacă acesta era adevărul, atunci de ce încălcase de atâtea ori regulile pentru mine? Fusese în Sectorul Inferior după stingere, căutând un lider al rebelilor. Era apropiat de August. Mă salvase de la moarte în prima mea partidă de vânătoare și făcuse ca Jed să fie transferat în blocul meu de celule, iar acum… acum avea grijă să mă simt cât mai bine posibil la izolator.

Și nu-l *obligase* nimeni să facă toate lucrurile astea.

— Va trebui să-ți ții cu adevărat capul la cutie după ce ieși de-aici.

Privirea lui Vale a întâlnit-o pe a mea și mi-a susținut-o, fără să fie conștient de frământările mele.

— Nu am cum să intervin la infinit.

Am clătinat din cap.

— N-are deloc sens.

— Ce anume?

— *Tu*, Vale. Tu n-ai deloc sens. Ai spus că m-ai salvat în prima partidă de vânătoare pentru că-mi datorai ceva, dar nu m-ai convins deloc. Nu mă convinge deloc faptul că cineva care alege să lucreze aici s-ar sinchisi să-i întoarcă vreo favoare cuiva – dacă i-ai fi lăsat pe vânătorii ăia să mă ucidă, n-ar mai fi trebuit să-ți faci griji c-ar fi aflat cineva că-n seara aia îl căutai pe Eris în Sectorul Inferior. Secretul tău ar fi dispărut odată cu mine. Și, mai mult decât atât, *știu* că tu crezi că sunt rebelă.

Când citise prima oară despre legăturile mele cu Colectivul, dezgustul de pe chipul său fusese cât se poate de clar.

Vale și-a ferit privirea, frecându-și în schimb ceafa și făcând ca mușchii de pe braț să i se unduiască odată cu mișcarea. Am înghițit în sec.

— Nu știu ce să mai cred. Am săpat și mai adânc în dosarul tău după ceea ce mi-ai spus în seara aceea în baie, după ce ai fost atacată. Părinții tăi au fost rebeli, însă tu erai încă o copilă atunci când au fost arestați. Ai devenit vânător de recompense imediat după. Nu există nicio dovadă că te-ai alăturat cauzei rebelilor.

— Chiar și-așa, am murmurat, când într-un final m-a privit iarăși în ochi. Sunt o infractoare, iar tu ești gardian.

Și deja-l auzisem de mai multe ori cum repeta propaganda Consiliului.

— Nu mă așteptam să-l ajuți pe Momo așa cum ai făcut-o în timpul partidei de vânătoare, a rostit el, în loc să-mi dea vreo

replică la ce zisesem. Nu mă așteptam ca, dintre toți oamenii, un vânător de recompense să fie altfel decât egoist – să-l ajute pe altul în loc să se ajute pe sine. M-a făcut să mă întreb care erau șansele ca tu să fi comis o infracțiune la mai puțin de 12 ore după ce fratele tău ajunsese aici. Dacă ești cu adevărat o persoană egoistă sau doar cineva dispus să facă orice pentru cei pe care-i iubești. Asta pot să înțeleg.

— Vale…

Tot nu-mi spusese ce voiam să aflu.

— Ești rebel? l-am întrebat, înainte să mă conving că trebuie să păstrez cuvintele doar pentru mine.

Mă săturasem de răspunsuri evazive, iar ideea că Vale ar face parte din Colectiv era singurul lucru care în acest moment părea să aibă un oarecare sens. Chiar dacă-și exprimase cât se poate de clar disprețul față de organizație.

Vale a scos un râset aspru.

— Nu.

Rahat! Nu știam de ce îmi îngăduisem să-mi fac speranțe.

— Dar nici Endlockului nu-i sunt loial.

Am rămas cu gura căscată.

— Adică?

Pentru că exista un „nici Endlockului nu-i sunt loial" care însemna „salariul și orele sunt de tot rahatul, așa c-aș accepta un job altundeva dacă s-ar ivi ocazia" și unul care însemna „nu sunt deloc de acord cu ceea ce ei le fac oamenilor".

— E complicat.

Am scos un geamăt și mi-am acoperit ochii cu mâinile.

— Nu-ți stă bine să fii enigmatic.

— Mincinoaso!

I-am simțit zâmbetul din voce și mi-am lăsat mâinile să cadă, aruncându-i totodată o privire urâtă.

— Nu-i amuzant. Aici sunt complet în beznă.

— Nu-mi place deloc închisoarea asta, a murmurat el, redevenind serios. Însă poziția mea aici e… importantă. Fac ceea ce trebuie atunci când pot, însă nu pot s-atrag atenția asupra mea. Altfel i-aș trezi suspiciunile lui Larch.

— Nu înțeleg. Nu ești rebel, însă vrei să… ce, să-i ajuți pe deținuți?

Acum și-a arcuit o sprânceană.

— Trebuie să fac parte din Colectiv ca să vreau să fac ceea ce trebuie?

M-am încruntat. Avea dreptate, însă eu crescusem alături de Colectiv și nu mă gândisem niciodată că ar putea exista agenți liberi care să lucreze împotriva Consiliului și a Endlockului.

— Poate că nu, dar de ce să mă ajuți *pe mine*?

— Cred că meriți să fii salvată, Păsăruico.

Ochii lui aurii îi cercetau pe-ai mei.

Fața mi s-a făcut roșie la cuvintele lui, momentan distrăgându-mă de la faptul că practic nu-mi oferise un răspuns adevărat. În momentul în care am deschis gura, ochii lui se închiseseră, și mi-am dat seama că n-avea să trădeze nimic. Cel puțin deocamdată.

— Jed e bine? am întrebat în schimb.

— E bine. A fost selectat pentru o nouă partidă de vânătoare, însă l-a ajutat Gus și-a ajuns primul la Copacul de Sânge. A fost promovat la nivelul de Mijloc.

Gus. Folosirea cât se poate de firească a poreclei lui August m-a luat prin surprindere, însă eram prea copleșită de ușurare pentru supraviețuirea lui Jed ca să mai atrag atenția asupra ei.

M-a străbătut un val de emoții – panică la ideea că Jed înfruntase o partidă de vânătoare fără mine, însă mai puternică era mândria mea. Nu doar că supraviețuise, ci se dovedise cel mai puternic de acolo. Urma să capete mai multe porții și mai multă libertate pentru tot restul perioadei petrecute la Endlock.

Privirea lui Vale s-a oprit pe obrazul meu, unde îmi închipuiam o vânătaie pestriță acolo unde mă pocnise Larch. A mijit ochii.

— Ce s-a întâmplat? a mârâit, veninul din glasul său tăindu-mi răsuflarea.

— Nu-i nimic.

Mă rog, nimic ce putea el să rezolve.

Degetele lui calde mi-au cuprins bărbia și mi-au înclinat fața până când lumina de pe coridor mi s-a revărsat pe obraz.

— Mie nu-mi pare chiar nimic.

— Doar prețul replicii date lui Larch.

Și-a încleștat maxilarul, deschizând gura ca să răspundă, însă pe hol au răsunat niște pași îndepărtați, făcându-ne pe amândoi să sărim în picioare.

Mâna i s-a strâns în jurul degetelor mele, iar contactul mi-a trimis un val înăbușitor de căldură peste frigul ce mi se instalase în oase.

— Nu trebuie să mă găsească aici, a șoptit el. Îți mai aduc de mâncare imediat ce pot, îți promit!

Mi-a strâns iar degetele înainte să mi le elibereze.

Apoi a ieșit din celulă, iar ușa s-a închis în urma lui, lăsându-mă încă o dată complet singură în acest întuneric fără sfârșit.

Dar i-am simțit atingerea mult timp după ce plecase.

O săptămână.

Atâta mă lăsaseră să putrezesc în izolator.

Vale îmi mai adusese o dată mâncare, iar eu îmi găsisem curajul să-l întreb cât timp trecuse. Șapte zile păreau deopotrivă prea multe și insuficiente.

Aveam senzația că mă aflu acolo, în beznă, de ani întregi, deși, în mod rațional, știam că Larch nu m-ar fi lăsat prea mult departe de posibilitatea de-a fi aleasă pentru vânătoare. În ochii lui, eu nu eram decât un cec umblător. La ce i-ar fi servit să mă irosească la subsol?

Vestea lui Vale îmi oferise tăria de care aveam nevoie ca să mai rezist o noapte – astăzi urma să ies de-aici.

Un scrâșnet metalic a străpuns aerul atunci când cineva a împins în ușă și-a deschis-o. O lumină albă, puternică, s-a revărsat în celulă.

— În picioare!

Firește, era Mort, cu scobitoarea sa atotprezentă și rânjetul lasciv. În afară de chipul lui Vale, acesta era primul pe care-l vedeam după o săptămână, și nu era deloc o priveliște plăcută.

M-am ridicat, clătinându-mă pe picioarele tremurătoare.

Mort s-a întins după brațul meu, nerăbdarea adâncindu-i ridurile de pe față. M-am ferit, alunecându-i din strânsoare.

— Pot să merg, i-am zis printre dinții strânși.

M-aș fi târât pe jos înainte să-i accept ajutorul. În lumina slabă de la subsol, am văzut în ce hal eram – mirosul urât, de umed, care se lipise de mine era la fel de fetid ca o alee dosnică din Sectorul Inferior. Speram că duhoarea asta avea să țină departe de mine comentariile brutale și ochii hulpavi ai lui Mort.

Poate că-mi supraestimasem forțele, pentru că m-am trezit că șchiopătez în loc să merg normal. Coridorul șerpuitor de la subsol părea să se întindă la nesfârșit, fiecare pas pe care-l făceam fiind și mai ezitant decât precedentul, până când Mort a întins o mână și m-a izbit de peretele de piatră.

Mi-a scăpat un icnet strangulat, iar aerul mi-a ieșit cu totul din plămâni. Am dat să-l împing deoparte, însă eram slăbită, iar brațul lui era ca o menghină.

— Ia-ți mâinile de pe mine! am mârâit.

Buzele i s-au deschis ca să scoată la iveală un zâmbet putred, dinții lui maronii scânteind în pâlpâirea slabă a aplicei din apropiere, în vreme ce scobitoarea îi cădea, uitată, pe podea.

— N-ai vorbit serios.

L-am scuipat în față, urmărind mulțumită cum zâmbetul i se șterge și saliva mea i se scurge pe obraz. Apoi m-a pocnit cu dosul

palmei, destul de tare încât să-mi răsucească gâtul într-o parte, cu un pocnet. Am început să văd stele verzi.

— Poartă-te cum trebuie și n-o să mai trebuiască să repet figura! a șoptit el, după care și-a ridicat degetele, încercând să ajungă la fermoarul salopetei mele.

Nu!

M-am uitat în jur disperată, însă nicio cameră din apropiere nu afișa o luminiță roșie pâlpâitoare. Niciuna dintre ele nu avea să fie martoră la ce încerca să-mi facă Mort.

Am încercat să-l zgârii pe brațe, înfigându-mi unghiile în carnea lui și simțind cum pielea i se despică sub ele. A mârâit, dându-se în spate pentru a-mi mai administra o lovitură…

— Mort. Dă-i drumul!

Vale stătea acolo pe coridor, cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp, atât de încordate, încât încheieturile îi deveniseră albe. Venele de pe gât îi pulsau în timp ce ochii îi rămâneau ațintiți la brațul cu care mă înconjurase Mort.

Mi-am ținut răsuflarea.

— Vii și tu să ni te alături?

Privirea lui Mort a zburat la Vale.

Imediat ce ochii i s-au îndepărtat de mine, instinctele mi s-au și declanșat, făcându-mă să-mi ridic genunchiul și să i-l înfig în oute.

— Ahh! a țipat Mort, luându-și mâinile de pe mine și aplecându-se ca să se prindă de ele.

Nu mi-am putut înfrâna zâmbetul plin de cruzime care mi-a arcuit buzele.

Spre meritul lui, Mort și-a revenit mai repede decât anticipasem, așa că nu eram pregătită atunci când s-a ridicat, trăgându-și pumnul înapoi.

L-a avântat spre mine, făcându-mă să tresar speriată.

Însă lovitura n-a mai venit.

Am deschis ochii și am descoperit că Vale își strânsese mâna în jurul încheieturii lui Mort.

— Pleacă! i-a zis Vale cu glas aspru.

Mușchii de pe maxilar îi jucau sub piele.

Până la urmă, Mort a părut să-și dea seama în ce dispoziție se afla Vale și și-a smuls mâna din strânsoarea lui. Eu m-am îndepărtat repede de el, în loc să cedez ispitei de a-i scoate ochii de pe mutra aia dezgustătoare.

— Vino cu mine! mi-a spus Vale, fără să-și smulgă privirea de la Mort.

— Eu… ăăă… mă întorc la îndatoririle mele, a bolborosit Mort, privirea mutându-i-se de la mine la Vale înainte să se îndepărteze spre treptele care duceau la nivelul principal al închisorii.

Vale s-a întors, prinzându-mă de cot și trăgându-mă după el.

— Unde mergem? am reușit să șoptesc răgușit, trădându-mi tulburarea care mă cuprinsese dintr-odată.

Ajunseserăm la scări, dar, în loc să urcăm pe ele, am cotit la dreapta, pornind pe un alt coridor întunecos.

— Aici jos există un vestiar pentru gardieni, a murmurat Vale, glasul său blând fiind într-un contrast deplin cu încordarea care-i cuprinsese corpul. N-o să aibă loc nicio schimbare de ture timp de o oră, deci ar trebui să fie gol. Poți să faci duș singură, iar eu stau de veghe.

Încă o dovadă de bunătate, însă tot niciun răspuns legat de cine era el cu adevărat. Și *de ce* mă ajuta.

— Camerele? am întrebat, uitându-mă mai departe pe hol.

Trecuserăm deja pe lângă multe dintre ele în drumul nostru încoace.

— Oprite, a răspuns Vale fără să clipească. Niciuna dintre cele de la subsol nu e programată să funcționeze la acest moment al zilei. Pentru conservarea energiei electrice.

Am reținut această frântură de informație.

Trebuia să scap de mizeria adunată în ultima săptămână și de senzația atingerii lui Mort pe piele, și știam că aș fi fost prea tulburată ca să fac duș în baia comună, acolo unde Perri putea lansa încă un atac asupra mea cât timp eram slăbită.

Însă ideea de a face duș într-un vestiar în care un gardian putea să intre fără niciun avertisment îmi făcea încă o dată inima să se strângă – Mort n-avea cum să fie singurul dintre ei căruia să-i placă să încolțească deținute în întuneric.

Dar Vale urma să fie acolo.

Am simțit brusc un șoc când mi-am dat seama că gândul de a-l avea pe Vale alături de mine îmi dădea o senzație de *siguranță*. Când se întâmplase asta?

Mi-am strâns materialul salopetei în mâini pentru a mi le opri din tremurat în timp ce porneam mai departe pe hol, în liniște. L-am alungat pe Mort într-un ungher al minții, refuzând să mă mai gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla în semiîntunericul coridorului unde ne descoperise Vale. Mi-am spus că, și dacă Vale n-ar fi venit, tot l-aș fi omorât pe Mort înainte să-l las să mă posede.

— Ce mai e aici? am întrebat, observând că holul cotea într-o altă direcție în capăt.

— Dormitorul comun al gardienilor și câteva camere personale.

— Cine are parte de camere personale?

— Larch are una deasupra. Aici jos sunt în principal ale gardienilor sus-puși.

— Asta te include și pe tine?

A încuviințat din cap, apoi și-a ferit privirea, de parcă revelația îl jena.

Vale avea propria cameră și era considerat gardian sus-pus, deși lucra doar de un an la Endlock. Îmi scăpa ceva. Încă o piesă dintr-un puzzle de nerezolvat.

Am ajuns la o ușă care se deschidea spre interior și nu părea să fie protejată de vreun mecanism de încuiere. Vale și-a băgat capul

înăuntru, s-a asigurat că e goală, apoi mi-a pus mâna pe spate pentru a mă împinge înăuntru, și căldura pielii sale mi s-a strecurat prin uniformă.

Un perete în formă de L alcătuit din dulapuri ocupa cea mai mare parte din spațiu, câteva fiind închise și alte câteva având ușile atârnate din balamale, cu haine revărsate pe podea. Băncile din fața lor erau pline de ciorapi, o tavă cu mâncare mucegăită din sala de mese și tot soiul de alte gunoaie.

Vale m-a condus pe lângă un perete despărțitor către un șir de dușuri care, slavă Domnului, erau dotate cu perdele. Mi-a făcut semn spre dușul cel mai apropiat, iar eu am pășit în el îmbrăcată.

Am răsuflat adânc când am găsit cabina mult mai curată decât restul camerei în care mă adusese.

— Dă-mi salopeta! mi-a comandat Vale din partea cealaltă a perdelei.

Am pălit, dar mi-am revenit rapid. Cel puțin nu avea cum să-mi vadă reacția – în felul ăsta puteam să mimez mult mai ușor aroganța. Să-mi ascund teama ce mă copleșise pe coridor.

— Bine! Dar nici să nu te gândești să tragi cu ochiul! Să mă vezi goală e un privilegiu, gardianule. Și nu unul care poate fi cumpărat cu un duș fierbinte și vreo două batoane de rații.

A scos un sunet gâtuit, iar eu mi-am mușcat buza.

Mi-am desfăcut fermoarul salopetei și mi-am scos mâinile pe lângă perdea ca să-i dau uniforma răpănoasă, renunțând la haina jegoasă fără să-l mai întreb ce avea de gând să facă cu ea, iar apoi am pășit sub jetul de apă.

Mi-a scăpat un oftat prelung atunci când primele picături fierbinți mi-au mângâiat pielea.

Aveam și *săpun*.

Mi-am lipit palmele de peretele acoperit de faianță și mi-am plecat capul sub picăturile mărunte de apă, lăsându-mi părul bogat să mă acopere în timp ce trăgeam guri adânci de aer și încercam să lupt cu imaginile care-mi năpădeau mintea.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Aggie la mine în apartament, spunându-mi că Jed fusese trimis la Endlock.

Expiră, *doi, trei, patru*!

Momo pe terenul de vânătoare, cu o carabină ațintită spre cap.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Torin târându-se, implorând, apoi inspirând pentru ultima oară. Un gardian smulgându-i dinții din gura nemișcată.

Expiră, *doi, trei, patru*!

Copacul de Sânge, acoperit de pete purpurii.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Întunericul nesfârșit.

Expiră, *doi, trei, patru*!

Mort cu mâinile pe tot corpul meu.

Am numărat, din nou și din nou, până când răsuflarea mi s-a domolit și n-am mai avut senzația că inima avea să-mi sară din piept.

Am rămas cât de mult am putut sub jetul de apă, frecându-mi pielea până a devenit roșie și a început să mă furnice și curățându-mi părul până când mi-am desfăcut cele mai încăpățânate noduri. Ba chiar am lăsat să-mi curgă și câteva lacrimi. După care am dat perdeaua într-o parte, am înhățat un prosop dintr-un cuier aflat la îndemână și m-am înfășurat cu totul în el.

— Vale?

Glasul mi-a reverberat ușor în spațiul deschis al vestiarului.

— Ești încă aici?

A apărut de după un colț, oprindu-se brusc când m-a văzut în prosop. Expresia i s-a întunecat și și-a trecut o mână prin păr pentru a și-l da la o parte de pe frunte.

— Ți-am aruncat uniforma. Oricum nu mai ai nevoie de ea. Larch te-a avansat la opt cât timp erai în izolator. Acum ești la nivelul Superior.

Am rămas cu gura căscată.

— Ce? Cum așa?

— Să nu crezi că-i un lucru bun, Păsăruică! Ți-am spus că rănirea unui vânător o să te facă să pari mai periculoasă – Larch contează pe asta. Face reclamă la ce s-a întâmplat, în încercarea de a-și salva pielea. Iar promovarea ta la Verzi înseamnă că poate să obțină mai multe credite de pe urma ta.

Mi-a întins o salopetă nouă, verde-pădure. Am dat să o iau, însă un scârțâit ne-a întrerupt înainte să ni se atingă mâinile – sunetul scos de ușa vestiarului care se deschidea.

Inima mi-a ajuns în gât.

Am rămas amândoi acolo, încremeniți.

Dușurile erau ascunse de peretele despărțitor, ferite de restul vestiarului, însă n-aveai cum să-ți dai seama dacă un intrus urma să vină de după colț și să ne surprindă.

Înainte să-mi dau seama ce să fac mai departe, brațul lui Vale m-a cuprins, trăgându-mă înapoi în cabina de duș din care tocmai ieșisem. Perdeaua ne-a acoperit cu totul, învăluindu-ne în semiîntuneric. Am rămas așa, piept lângă piept.

S-au auzit pași tropăind prin vestiar de cealaltă parte a perdelei, fiecare amenințând să aducă acea persoană mai aproape și să ne descopere.

Simțeam coborârea și urcarea ritmică a pieptului lui Vale lipit de al meu și bărbia lui atingându-mi creștetul. Fiecare răsuflare a sa îmi trimitea un val de căldură prin părul ud.

Respirația mi s-a iuțit, iar inima a început să-mi bată nebunește. Doar o bucată subțire de material stătea ca barieră între Vale și pielea mea goală.

Degetele lui mi-au strâns ferm șalele, menținând precar prosopul pe corpul meu. Căldura mi-a urcat în obraji și i-am tras în piept mirosul de curat.

Ăsta ar fi trebuit să fie ultimul lucru la care să mă gândesc, însă tot ce aveam în minte era seara în care ne cunoscuserăm și buzele

lui lacome peste ale mele pe alee – ce gust avea și ce senzație îmi dăduse pielea lui sub buricele degetelor…

Am dat tot aerul afară.

Trebuia să am grijă să nu scot niciun zgomot. Kit și Yara îmi spuseseră că unii deținuți își ofereau trupurile pentru favoruri, dar eu știam că gardienii n-ar fi trebuit să se apropie de prizonieri – Consiliul considera că s-ar fi putut crea o legătură care să-i facă mai indulgenți față de noi.

Lui Vale i-ar fi fost extrem de greu să explice ce făcea aici dacă cel care se afla în vestiar ne prindea.

Și-a mutat strânsoarea, degetele sale începând să-mi deseneze modele care să aibă darul să mă liniștească, de-a lungul șirei spinării, peste prosop, iar apoi peste pielea umedă de pe omoplați, acolo unde se termina materialul.

— E-n regulă! mi-a șoptit, promisiunea plină de blândețe din vocea lui începând să-mi alunge panica tot mai puternică. Am eu grijă de tine.

Mi-am strâns și eu brațele în jurul său, dar, în loc să se opună, el s-a lăsat moale în strânsoarea mea.

„Cine ești?" voiam să-l întreb încă o dată. Nu neapărat că se schimbase – ci mai degrabă se ascunsese în spatele unei măști încă de când fusesem adusă la Endlock. Iar acum, în sfârșit, mi-l dezvăluia pe bărbatul pe care-l întâlnisem prima dată la Cârciuma lui Vern.

Mâna lui mi se plimba acum peste dosul umărului, ajungând la cicatricile lăsate de tăieturi.

Și-a oprit mângâierile pe pielea mea, iar corpul i-a devenit imposibil de încordat atunci când s-a oprit pe cicatrici. Nici măcar nu-l mai simțeam respirând lângă mine.

Pașii au început să se îndepărteze, din ce în ce mai estompați, până când am auzit încă o dată scârțâitul ușii vestiarului, după care s-au pierdut cu totul pe coridor.

Am oftat, simțind cum încordarea îmi părăsește complet corpul. Mi-am ridicat privirea și am descoperit ochii lui Vale la doar câțiva centimetri de ai mei, în vreme ce răsuflările noastre se contopeau.

Vale a părut să se smulgă din propriile gânduri. Și-a flexat degetele, îndepărtându-și mâna de pe umărul meu, și, în același moment, eu mi-am dat seama brusc unde mă aflu și am sărit îndărăt ca să pun ceva distanță între noi.

Vale era *gardian*. Indiferent ce spunea sau cât de mult mă ajuta, nu era cineva în care să mă încred sau pe care să-l ating – era cineva pe care speram să-l *folosesc*, oricât de mult puteam, ca să scap de la Endlock. Tânjisem după o prezență umană cât stătusem la izolator, însă nu aveam cum să-i îngădui tânjirii mele după o apropiere să mă distragă de la scopul pe care îl aveam.

— Mă duc să verific dacă e totul în regulă, a zis Vale cu glas înăbușit, chiar dacă nu mai avea niciun motiv să șoptească.

Iar apoi s-a strecurat afară din cabina de duș.

Am renunțat la prosop și m-am îmbrăcat cu noua salopetă pe care mi-o lăsase Vale, simțind cum materialul rece mi se lipea de pielea umedă. Tocmai trăgeam de fermoar când i-am auzit pașii întorcându-se.

— Liber! a răsunat vocea lui groasă, rece și detașată, fără nicio urmă din blândețea de mai devreme.

Mi-am dres glasul și am ieșit de după perdea, ștergându-mi palmele asudate pe coapse în timp ce el mă conducea pe coridor.

16

În săptămânile care au urmat, spre întristarea lui Larch, niciun vânător nu m-a mai selectat pentru o altă partidă de vânătoare.

Grupuri de vânători treceau la fiecare câteva zile prin blocul nostru de celule, însă majoritatea nu păreau interesați să cheltuiască atât de multe credite cât solicita Larch pentru mine.

Cifra opt strălucea pe un display digital deasupra noii mele celule de nivel Superior, iar eu încă mai încercam să mă obișnuiesc cu confortul ce venea la pachet odată cu înaintarea în rang. O saltea moale, de o singură persoană, cu pături groase și o pernă pufoasă erau lipite de un perete, iar o comodă, grație Yarei, îmi adăpostea puțina avuție. Un mic perete pentru intimitate acoperea un veceu și o chiuvetă de privirile celorlalți deținuți.

Și baia cu dușuri de nivel Superior era o schimbare binevenită față de cea de la nivelul Inferior. Perdele acopereau fiecare cabină, iar polițele dintr-un capăt al sălii conțineau prosoape, șampon și calupuri de săpun. O oglindă înaltă stătea într-un colț, oferindu-mi prima imagine cu mine însămi după aproape o lună. Scăzusem în greutate din cauza porțiilor amărâte oferite deținuților Gri, și cercuri vinețiii îmi atârnau sub ochi.

Perri încercase să mă încolțească la dușuri, dar nu avusese alături cercul obișnuit de trepăduși, iar Kit și Yara interveniseră

în apărarea mea înainte să ajungem la lovituri. Cyril o trăsese pe Perri de acolo, căci nu-i plăcuse ajutorul de care aveam parte.

Cel mai surprinzător avantaj care venise odată cu avansarea la nivelul Superior era privilegiul de-a trimite și primi scrisori de la cei dragi aflați în afara închisorii. Îl alesesem pe Graylin ca prim contact. Desigur, gardienii supravegheau toate formele de comunicare, dar, când până la urmă mi-am adunat curajul să trimit o scrisoare, am folosit codul pe care-l inventasem împreună cu Gray.

Am fost martoră când Jed s-a împrietenit foarte ușor cu cei din grupul nostru, părând să devină deosebit de apropiat de Kit și Momo. Îl prinsesem jucându-se jocuri inventate cu Momo la cină și ascultând atent când Kit vorbea despre rolul pe care îl jucase în elaborarea măsurilor de securitate ale închisorii.

Simțeam o strângere de inimă la fiecare interacțiune. Firește, era normal ca Jed să clădească relații într-un asemenea loc, căci radia căldură, lumină și bucurie.

Am încercat să îi întreb pe Kit și August despre un eventual progres legat de evadare pe care să-l fi făcut înainte de sosirea mea la Endlock, dar mi-au oferit răspunsuri evazive.

Ceea ce însemna că încă nu le câștigasem încrederea.

Într-un efort de-a îndrepta asta, le-am spus despre planul meu de-a fura un clește de tăiat sârma din atelier și, deși s-au arătat de acord c-ar merita o încercare, mi-au spus că Vale făcea un inventar al uneltelor la încheierea fiecărei ture, înainte ca deținuții să fie lăsați să plece.

Dacă voiam să iau cleștele, trebuia să-mi sincronizez perfect furtul.

Iar până atunci nu avusesem nicio șansă să iau un clește – erau prea mulți deținuți prin jur, iar Vale ne acorda prea multă atenție pentru gustul meu.

De la eliberarea mea din izolator, nu mai stătusem deloc de vorbă cu el, iar orice interacțiune dintre noi rămânea scurtă

și detașată. Parțial, era o ușurare, pentru că, dacă îl țineam la distanță, nu trebuia să-mi mai fac griji că trupul meu cel trădător avea să reacționeze la apropierea de el – dar totodată însemna și că planul meu de-a mă apropia de el urma să-mi alunece printre degete dacă nu se schimba ceva.

Într-un colțișor al minții, un ceas ticăia mai repede decât îmi plăcea mie. Numărul de zile pe care le mai aveam la dispoziție până când Colonia de Nord avea să refuze să ne mai primească.

Într-o după-amiază, în timpul turei mele la atelier, Larch și-a făcut apariția în ușă.

Am ridicat imediat capul, iar lângă mine, la bancul de lucru pe care-l împărțeam, August și Yara mi-au imitat reacția, întorcându-și și ei capetele către ușă.

Vale i-a aruncat o privirea lui Larch de la biroul său din colțul camerei, de unde ne ținea sub observație.

Inima a început să-mi bubuie în piept, așteptându-l pe Larch să strige numărul vreunui deținut și să-l trimită la izolator, sperând din răsputeri că n-aveam să fiu eu.

Nu știam dacă aș mai fi suportat să mai stau în beznă și izolare.

Însă Larch i-a acordat atenție numai lui Vale.

— Nu cumva ai uitat ceva?

Era aproape ca și cum Vale nici nu l-ar fi auzit. În loc să se uite la director, n-a făcut decât să-și frunzărească hârtiile de pe birou, iar eu am băgat de seamă cum chipul lui Larch se face tot mai roșu și mai roșu, până când și-a dres cu putere vocea.

Vale s-a întors spre el, cu o sprânceană ridicată.

— Nu știu la ce te referi.

Larch a scrâșnit din dinți și s-a răstit:

— Vino cu mine! Acum!

Apoi s-a răsucit pe călcâie și-a dispărut pe coridor.

Vale a mijit ochii și a strâns din dinți. Credeam că avea să sfideze ordinul lui Larch, dar s-a ridicat și a părăsit atelierul fără

niciun cuvânt. Ușa s-a închis cu un clic în urma lui, însă bariera aceea nu reușea să înăbușe vocile din cealaltă parte.

— A fost foarte, *foarte* generos din partea ta să-ți rupi din timpul tău personal ca să ni te alături. Cu siguranță n-o să te reții prea mult. Trebuie să fii foarte ocupat dacă nu poți să te sinchisești să participi la întâlnirea consiliului de conducere.

O femeie a rostit cuvintele cu o asemenea vehemență, încât mi-a tăiat răsuflarea. Glasul ei îmi părea vag cunoscut, dar nu-mi dădeam seama unde îl mai auzisem.

„Întâlnirea consiliului de conducere?"

Gardienii nu participau la întâlniri ale consiliilor de conducere. Nu participa nimeni în afară de directorii executivi ai Endlock Enterprises și membrii Consiliului.

— Da, nu e ca și cum am fi foarte ocupați, s-a auzit răspunsul altcuiva, cu sarcasmul picurându-i din cuvinte.

Am făcut ochii mari – era imposibil să nu recunoști vocea lui Pharil Coates, CEO al Endlock Enterprises. Îi auzisem vocea pe ecran în reclamele Endlockului încă de când eram mică.

— Nu știam că are loc o întrunire astăzi, a rostit Vale cu o voce tărăgănată, adresându-li-se partenerilor de discuție cu nonșalanță, glasul estompându-i-se în vreme ce pașii grupului se îndepărtau.

Am ciulit urechile, dorind s-aud mai multe. *Având nevoie* să aud mai multe dacă voiam să aflu adevărul despre Vale.

M-am ridicat, și aproape toți deținuții din atelier s-au uitat la mine.

— Trebuie să merg la toaletă, am spus, adresându-mă lui August și Yarei, dar de fapt având grijă să mă audă toată lumea.

August a părut neliniștit.

— Thorne…

— Nu mai pot să aștept, i-am spus, apoi am țâșnit spre ușă, răsucind clanța și pășind dincolo de prag înainte să apuc să mă răzgândesc.

Am închis ușa după mine.

— N-ai cum să pretinzi că nu știai despre întâlnire când ți-am trimis de *trei ori* comunicatul! s-a răstit femeia din capătul coridorului.

Vocea îi era mai ascuțită decât un pumnal.

— Și știu că directorul însuși ți-a spus.

M-am lipit cu totul de perete, alunecând prin umbre în vreme ce mă furișam către acele voci, rămânând atentă la camerele de supraveghere pentru a fi sigură că nu apărea vreo luminiță roșie clipitoare.

— Băiete, tu știi câți gardieni aflați în poziția ta ar face moarte de om ca să fie în consiliul de conducere? a intervenit Pharil Coates. Endlock Enterprises reprezintă *viața* acestui oraș. Dividium n-ar fi nimic fără ea.

— Băiete? Ai grijă, Coates! a murmurat Vale cu o voce periculos de joasă. N-ai vrea să mă faci să cred că nu-mi acorzi respect, nu-i așa? Nu când știu despre prietena ta Blythe.

Blythe? Blythe Levine?

Adică reporterița care fusese trimisă la Endlock pentru că-l hărțuise pe Coates în urmă cu câteva luni? Știrea rulase în toate transmisiunile live de pe tableta mea și fusese proiectată pe ecranele din tot Sectorul Inferior.

Am auzit niște bolboroseli, care sunt sigură că veneau de la Coates.

Adevărul a ce se întâmplase cu Blythe era clar diferit față de versiunea oficială. Și trebuie să fi fost destul de scandalos pentru ca simpla *cunoaștere* a lui să-i fi oferit lui Vale o avansare în carieră la Endlock – deși el trebuie să se fi învârtit deja în eșaloanele de vârf ale Sectorului Superior ca să obțină acces la o asemenea informație. Bănuiala mea era că familia sa aparținea grupului oficialilor din Sectorul Superior, singurii lideri care se apropiau de puterea oferită de Consiliu.

Faptul că Vale făcea parte din eșalonul de conducere al Dividiumului și că știa secrete murdare despre Coates *putea* să explice ciudata lui autoritate asupra celorlalți gardieni și modul în care îi vorbea directorului. Probabil că Larch primise ordin să-l țină mulțumit pe Vale cu orice preț.

— În orice caz, scuzele mele! a adăugat Vale, de parcă schimbul de replici cu Coates nici n-ar fi avut loc. Trebuie să-l fi înțeles eu greșit pe director. Aveați nevoie de ceva de la mine?

Am mai făcut câțiva pași.

Acum glasurile se apropiau, răzbătând dintr-una din camerele aflate pe coridor. După cum se auzeau, nu se obosiseră să închidă ușa – nu le-ar fi trecut prin cap că cineva ar fi îndrăznit să îi urmeze.

— Arată și tu un pic de respect! a șuierat Larch, ca și cum dojenea un copil.

Vale a mormăit ceva în barbă, iar eu m-am lipit cu spatele de perete, furișându-mă mai aproape, până am ajuns la doar câțiva centimetri de ușă. În stânga mea au apărut scările care duceau la nivelul principal al închisorii – dacă cineva ar fi coborât acele scări, aș fi fost prinsă.

Femeia a vorbit din nou:

— Durata medie pe care o petrece fiecare deținut aici începe să devină o problemă, a spus ea pe un ton solemn. Zi de zi au loc tot mai multe arestări, și totuși cetățenii noștri nu par în stare să-și ucidă țintele la fel de ușor pe cât o făceau odată. Endlockul se umple la o rată alarmantă și în curând își va depăși capacitatea.

— După cum vedeți, Elder își face griji pentru propria reputație – și abia a început, a adăugat Coates.

Falca aproape mi-a căzut pe jos. Elder. De asta îmi părea cunoscută vocea. Era consiliera Caltriona Elder. Cea mai tânără membră a Consiliului, care își moștenise poziția doar acum câteva luni, când predecesorul și tatăl ei, Gaius Elder, murise.

Deci nu doar că Vale fusese invitat la o întrunire alături de Larch și de directorul executiv al Endlock Enterprises, ci mai avea și o discuție privată cu un consilier. Indiferent ce știa despre Coates și Blythe Levine, trebuia să fie ceva compromițător.

— *Adevărata* problemă e că interesul scade, a reluat Coates. Înainte, trebuia să refuzăm vânători la fiecare partidă. La naiba, anul trecut ne gândeam să adăugăm încă două partide de seară doar ca să satisfacem cererea, iar acum nici măcar pe cele trei din timpul zilei nu le mai avem complete. Profiturile au scăzut cu aproape zece procente doar în ultimele două luni.

— Au crescut prețurile, a răspuns încet Larch. Ce-ar fi să le coborâm?

Consiliera Elder a scos un râset lipsit de orice urmă de amuzament.

— Roth, acum vorbesc adulții. Pe tine nu te plătim ca să ne ajuți cu deciziile legate de afaceri. Mai cu seamă când tu nici măcar deținuții nu reușești să ți-i menții sub control. Să nu crezi că n-am auzit despre vânătorul care a fost lăsat inconștient acum câteva săptămâni!

Larch a amuțit.

— Nu scădem prețurile pentru vânătoare! a șuierat Coates. *Doar* v-am spus că au scăzut profiturile. Aici e vorba de o dezvoltare pe termen lung. Trebuie să adăugăm ceva care să facă experiența să merite prețul achitat de vânători – suficient cât să-i facă să revină mereu și să aducă și noi oaspeți cu ei.

Consiliera Elder a scos un sunet de aprobare.

— În clipa asta, deținuții ne fac să arătăm prost. Deja unul dintre ei se află aici de mai bine de *doi ani*. E fără precedent și parcă-și râde de Consiliu și de legile noastre. Trebuie să găsim o soluție ca să facem partidele de vânătoare mai atractive pentru vânători atunci când vin la Endlock. Să le oferim șanse mai bune pentru a omorî țintele.

Mi-am strâns mâinile în pumni pe lângă corp. Știam deja că indivizii ăștia nu ne văd ca pe niște oameni, dar să-i aud cum discută strategii despre cum să facă omorârea noastră mai *interesantă* era mai mult decât puteam să suport.

Ușa din capătul scărilor s-a deschis cu un bubuit, făcându-mă să tresar și să-mi lovesc cotul de peretele de care eram lipită. Am încremenit când discuția lor a încetat brusc. Nu îndrăzneam să mă clintesc – nici măcar nu cutezam să fug, în caz că pașii mei le-ar fi atras atenția.

Chiar dacă auzeam zgomotul clar făcut de bocancii gardianului în timp ce cobora scările.

În cameră cineva și-a dres glasul, apoi replica lui Vale a răzbătut până la mine:

— Și are cineva vreo sugestie despre cum să facem să se întâmple asta?

Eu dispărusem deja înainte să aud vreun răspuns.

În momentul în care Vale s-a întors în atelier după întâlnirea cu Larch, alarma sunase deja ca să ne cheme la cină.

Părea distras când s-a așezat la loc și-a tras spre el o nouă foaie de hârtie. Ne-a dat drumul fără să se mai deranjeze să facă un inventar al uneltelor de pe peretele din spate. Eu am rămas la bancul de lucru, prefăcându-mă că-l curăț, și le-am făcut semn Yarei și lui August să o ia înainte. Mi-au aruncat câte o privire întrebătoare, dar am fluturat din mână, dându-le de înțeles că trebuie să plece.

După ce și ultimul deținut a ieșit din cameră, Vale era tot concentrat la hârtiile de pe birou.

Am înghițit în sec, uitându-mă când la el, când la peretele cu unelte, și am început să mă apropii, mergând într-o parte, de fundul încăperii.

El n-a ridicat privirea nici măcar o dată.

Am subtilizat un clește mic de tăiat sârmă de pe perete și l-am lăsat să-mi alunece într-unul din buzunarele adânci ale uniformei.

Cu greutatea uneltei în buzunar, o parte a mea își dorea să plece din cameră fără să mai atrag atenția, mai cu seamă după ce aproape că fusesem prinsă trăgând cu urechea pe coridor, însă partea asta nu era la fel de puternică precum aceea care trebuia să-l întrebe pe Vale cum se încheiase discuția pe care o avuseseră acolo.

De-a lungul timpului, Vale încălcase de mai multe ori regulile pentru mine. Deși încă nu-mi mărturisise întregul adevăr despre ce căuta la Endlock, părea hotărât să mă ajute să supraviețuiesc. Știam că nu puteam să am încredere în el – niciodată să n-ai încredere într-un gardian –, dar mai știam și că nu pot pur și simplu să plec fără să încerc să aflu mai multe despre conversația lui secretă.

Într-un final, a luat el hotărârea în locul meu.

— Ce mai faci aici? m-a întrebat, smulgându-și privirea de la documentul pe care-l examina și observând atelierul altfel complet gol.

— Ce-a fost aia? am forțat cuvintele să-mi iasă din gură înainte să-mi pierd curajul.

S-a întors ca să se uite peste umăr la camera de supraveghere despre care știam deja că nu înregistrează și apoi mi-a întâlnit privirea și a ridicat din sprâncene.

— La ce te referi?

— De ce ar fi invitat un gardian la o întrunire a consiliului de conducere? De ce ești destul de important pentru acea întrunire a consiliului astfel încât Larch, consiliera Elder și directorul executiv al Endlock Enterprises să vină să discute cu tine după ce nu ți-ai făcut apariția acolo? De ce toți gardienii te ascultă, chiar dacă se presupune că ai fi egalul lor?

Întrebările s-au revărsat una după alta. Vale practic mă evitase după perioada din izolator, iar eu mă mulțumisem să-l urmăresc în tăcere și să încerc să pun singură piesele de puzzle laolaltă.

Însă asta era prea mult.

Și, deși *credeam* că știu răspunsurile la propriile întrebări, tot trebuia să le aud de la el.

Fără vreun cuvânt în plus, Vale s-a ridicat de pe scaun și a mers să încuie ușa atelierului, efectiv izolându-ne pe amândoi de restul pușcăriei. Ochii lui i-au străpuns pe ai mei, și-n ei am zărit o adevărat furtună.

S-a apropiat de locul în care stăteam.

— Vorbește mai încet! a șuierat, și ochii de metal topit i s-au îndreptat spre ușă. Dacă ai reușit să auzi ce s-a spus pe hol, nu crezi că oricine se întâmplă să se plimbe pe aici ar putea s-audă întâmplător tot ce-mi spui tu acum? Nu crezi că i s-ar părea ciudat că ai tupeul să-mi vorbești așa?

— Și *mie* mi se pare ciudat că am tupeul să-ți vorbesc așa. Ție nu?

Și-a ferit privirea, lăsându-mă cu încă o întrebare fără răspuns. Am scos un oftat prelung.

— Te-am urmărit, am recunoscut, încrucișându-mi brațele la piept.

A ridicat brusc capul, însă nu i-am lăsat timp să vorbească:

— Dacă nu vrei să-mi spui adevărul despre cine ești, n-ai cum să te aștepți să nu încerc să găsesc singură răspunsuri.

— Ba m-aștept, Raven, a murmurat, închizând ochii și strângându-și rădăcina nasului între degetul mare și arătător. Mă aștept ca tu să stai în banca ta.

Am scos un râset aspru.

— Să stau în banca mea n-o să-mi țină fratele în viață. Iar dacă nu știu tot ce au ei de gând să arunce asupra noastră, atunci n-avem nicio șansă.

— Dar dacă ești prinsă trăgând cu urechea la o discuție privată, Larch o să te omoare.

— Atunci, e un lucru bun că n-am fost prinsă, am ripostat.

Nu reușeam să mă conving că trebuie să regret că-mi asumasem riscul. Nu când știam miza.

— L-am auzit pe Coates spunând că profiturile închisorii au scăzut și că trebuie să găsească o soluție de-a face partidele de vânătoare mai distractive pentru a atrage mai mulți oaspeți.

Vale a încuviințat încordat din cap, confirmând ce auzisem.

— Te rog! am șoptit, înghițind în sec cu greutate. N-am reușit să aud și restul, și trebuie să aflu dacă suntem într-un pericol și mai mare. *Trebuie* să pot să-l protejez pe Jed.

A urmat o pauză, o luptă în adâncul ochilor lui Vale. Și-a trecut o mână peste maxilar, și mi-am dat seama, înainte să deschidă gura, că-și acceptase înfrângerea.

— Mare parte din locuitorii Sectoarele Superior și de Mijloc au vizitat deja Endlockul cel puțin o dată de-a lungul anilor, și se pare că noutatea faptului începe să se estompeze. Endlock Enterprises stagnează. Coates și Consiliul le-au promis acționarilor un an bun și își fac griji în privința implicațiilor dacă nu-și îndeplinesc promisiunea. Coates e om de afaceri, deci pentru el contează doar profitul. Consiliul are mult mai multe de pierdut. Percepția publicului poate să facă toată diferența în privința controlului lor asupra Dividiumului.

Am încuviințat din cap, deși simțeam un mare gol în stomac. Știam că mai are multe de spus.

— Consiliul de conducere caută o cale de-a crește atracția închisorii asupra vânătorilor.

Vale părea să-și aleagă cu precauție fiecare cuvânt.

— Și cum au de gând s-o facă?

A expirat brusc, un sunet aspru, apoi a clătinat de câteva ori din cap.

— N-ar trebui să-ți spun asta. E periculos. Pentru amândoi.

Nu. Nu puteam să-l pierd tocmai acum.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le faci pentru mine.

„Dar le-ai făcut.” Cuvintele nerostite se învârtejeau în aerul dintre noi.

Ochii săi nu mă slăbeau, evaluându-mă.

— Știi brățara pe care o poartă fiecare deținut?

Am aprobat din cap și m-am uitat în jos la banda neagră de pe braț.

— Larch a propus niște îmbunătățiri – o opțiune pentru vânători de a achiziționa dotări în plus pentru brățările țintelor alese de ei.

— Dotări în plus? am repetat, înclinându-mi capul.

Vale a schițat o grimasă.

— Încă mai lucrează la detalii, dar până acum au aprobat monitorizarea semnelor vitale, camere termice, alerte de proximitate și… inducerea durerii.

În mod logic, știam ce înseamnă cuvintele lui, dar tot voiam să mi-o confirme.

— Ce înseamnă asta pentru noi?

Ochii săi au rămas ațintiți într-ai mei când mi-a răspuns:

— Monitorizarea semnelor vitale n-o să aibă cine știe ce impact asupra voastră. Termoviziunea le va permite vânătorilor să-și vadă țintele printre frunze și crengi dacă sunt destul de aproape. Teoretic, prin alertele de proximitate, brățările voastre vor emite o alarmă atunci când în apropiere se află un vânător. Iar durerea… discută cu inginerii să afle ce e tehnic posibil, însă vor ca brățările să emită un șoc sever. Ceva suficient de dureros ca să vă scoată din joc, cel puțin momentan. Au de gând să ofere aceste dotări ca bonusuri pe care vânătorii să le poată achiziționa ca să-și îmbunătățească experiența.

— Nu!

Simțeam cum mi se revoltă stomacul, greața făcându-mă să mă clatin; mi-am apăsat o palmă peste gură. Dacă ce zicea Vale era adevărat, atunci prizonierii nu mai aveau nicio șansă. Eu și

Jed nu mai aveam nicio șansă. Nu mai aveam cum să ne ascundem. Singurii supraviețuitori urmau să fie cei care îi puteau întrece pe vânători.

Vale m-a prins de umeri, degetele sale mari desenându-mi pe ei cercuri pentru a mă liniști.

— O să mai dureze ceva până când inginerii vor crea dotările astea și să le pună în funcțiune. Avem timp.

„Avem." De parcă eram o echipă.

După ce-am inspirat adânc, am încercat să-mi ascund emoțiile.

— În regulă!

M-am întors, hotărâtă să o caut pe Kit în sala de mese și să discut cu ea despre evadare. Trebuia să-l scot pe Jed de-aici. Acum.

— Așteaptă!

Vocea îi era doar un murmur, însă m-a tras înapoi. Degetele i s-au strâns în jurul încheieturii mele, și i-am întâlnit privirea, incapabilă să ignor senzația oferită de degetul său mare care se mișca înainte și înapoi pe pielea mea – o mângâiere blândă peste pulsul care-mi bubuia.

— Ce este? am întrebat, înghițind în sec și simțind cleștele greu în buzunar.

Dacă mă văzuse când îl luasem… Nu știam ce avea să facă.

— Am tot vrut să te întreb ceva. A ezitat, deschizând și închizând de două ori gura înainte ca într-un final să vorbească: Îți amintești ziua aia de acum câteva săptămâni de la dușuri?

Ca și cum aș fi putut s-o uit.

Încă-i mai simțeam degetele plimbându-se pe spatele meu în sus și-n jos.

Am încuviințat, înclinându-mi capul pentru a-mi ascunde roșeața din obraji.

— Am observat… S-a oprit și și-a trecut mâna liberă peste ceafă înainte să încerce din nou: Am observat că ai două urme de tăieturi pe umăr.

— Pe undeva pe aici există și o întrebare sau doar încerci să vii cu o scuză ca să vorbești despre cum e să stai lipit de corpul meu? am replicat, oferindu-mi astfel timp pentru a mă hotărî cât de mult din adevăr voiam să-i dezvălui.

— Nu mai trage de timp! a spus el, rezemându-se de perete.

Degetele îi erau în continuare apăsate pe pielea mea, de parcă vorbele mele nu-l derutaseră absolut deloc. Însă vedeam prea bine cum înghite în sec și ochii i se plimbă peste trupul meu.

— N-am nevoie de o scuză ca să vorbesc despre cum e să fiu lipit de tine – mă gândesc la asta ori de câte ori închid ochii.

Chiar așa?

Acum s-a oprit iar, părând să se bucure de felul în care mi se înroșiseră obrajii și de neputința mea de-a forma cuvinte.

— Vreau să știu de ce ai două tăieturi, a continuat el când nu i-am răspuns.

Inconștient, mâna liberă mi s-a mișcat ca să traseze marginile cicatricilor, retrăind seara aceea cu Jed din urmă cu șapte ani.

— De ce te interesează?

Acum a scos un râset aspru.

— Chiar aș vrea să știu răspunsul la asta.

Ce-o mai însemna și asta.

Am mijit ochii la el.

— Un adevăr pentru un adevăr, a adăugat el, zâmbind anemic. Pentru că știu c-ai tras cu urechea la ce-am spus despre Blythe Levine.

Am strâns din dinți ca să nu rămân iar cu gura căscată. Dar n-am rezistat decât vreo câteva secunde înainte să mă învingă propria curiozitate.

— S-a făcut!

Vale a rânjit strâmb, ceea ce mi-a provocat încă o dată senzații ciudate în corp.

— Tu prima.

M-am uitat la el câteva clipe lungi, apoi am inspirat adânc.

— Bine! Părinții mei au fost arestați pentru că adăpostiseră fugari la noi în casă, am început, recitând cuvintele de parcă doar aș fi înșirat niște fapte despre istoria Dividiumului și nu aș fi retrăit cea mai urâtă noapte din viața mea. Când au fost prinși, gardienii au vrut să ne facă mie și lui Jed câte-o tăietură pentru că nu ne pârâserăm părinții. Au spus că dacă am fi fost cetățeni loiali, i-am fi raportat.

M-a cuprins iar furia când mi-am amintit, iar mâna mi s-a încleștat în pumn. Ca și cum vreunul dintre ei i-ar fi trădat pe cei dragi dacă ar fi fost puși în aceeași situație.

Expresia lui Vale s-a întunecat și o umbră i-a străbătut chipul; nu mi-a scăpat cum i se zbătea mușchiul pe maxilarul încleștat. M-a tras de încheietură cu blândețe până am venit mai aproape, cu doar câțiva centimetri între piepturile noastre, în timp ce ochii lui îmi cercetau fața.

Răsuflarea mi-a rămas blocată în gât, dar am continuat:

— Le-am cerut să-mi aplice mie ambele tăieturi – ca să-l salvez pe Jed. Unuia dintre gardieni i s-a făcut milă de mine și a cedat.

— Ce curajoasă ai fost! a șoptit Vale, întinzând mâna și dându-mi o șuviță de păr după ureche. Și-a lăsat degetul să zăbovească pe obrazul meu, și a fost nevoie să-mi adun toate puterile ca să nu mă cutremur și să mă las în voia căldurii atingerii sale. Chiar și atunci ai avut grijă de el, a spus.

Mi-am dres glasul. Nu curajul fusese cel care mă făcuse să accept tăietura în locul lui Jed. Mai presus de orice, fusese vina. Le meritasem – meritasem durerea și reamintirea propriei greșeli.

— Acum tu, am spus, forțând o schimbare de subiect. Spune-mi ce știi!

S-a încruntat, dar n-a dat înapoi.

— Sunt sigur c-ai văzut ce-au prezentat știrile despre Blythe, însă a fost o minciună. Ea nu-l hărțuia pe Coates, ci aduna dovezi. Aflase ceva despre Endlock ce-ar fi făcut orașul să se revolte.

— Ce aflase?

S-a oprit și m-a strâns de încheietură.

— După ce-ți spun, trebuie să ai mare grijă. Nu trebuie să-l lași pe Larch să bănuiască măcar că știi. Una e să aflu eu – eu provin din Sectorul Superior. Sunt unul *dintre ei*.

Buzele i s-au strâmbat la ultimele două cuvinte.

— Dar pe tine te vor omorî dacă știi. N-ar mai risca nici măcar să vină un vânător ca s-o facă.

Am înghițit în sec.

— O să am grijă.

Vale a expirat prelung.

— De fapt, în Sectorul Inferior nu e lipsă de hrană. Este o minciună.

Mi-a scăpat un râset înainte să mă pot abține.

— Raven, vorbesc serios.

— Vale, eu am *trăit* în Sectorul Inferior, îți amintești? Pot să te asigur că e lipsă de hrană. În ultimii zece ani nu cred c-am avut vreodată trei mese pe zi.

— Exact! a șoptit el.

M-am uitat atent la Vale, așteptându-l să continue.

— Nu cunosc detaliile sau cum au făcut-o, însă recoltele nu dau niciodată greș singure. Endlock Enterprises și Consiliul au colaborat ca să creeze o lipsă artificială de hrană în Sectorul Inferior. Începând cu zece ani în urmă.

— Nu. Nu, ei n-ar…

Ce n-ar? Nu și-ar înfometa propriii cetățeni?

Doar lăsau oameni să le ofere bani ca să ne poată omorî pentru distracție.

Am înghițit cu greutate.

— De ce? am întrebat.

Pentru că trebuia să existe un motiv. Eram sigură că trebuie să-și fi justificat în vreun fel manevra pentru a trăi cu asta pe conștiință.

— Endlock n-a căpătat popularitatea la care speraseră ei – nu existau suficiente ținte pentru a fi vânate. Cetățenii se temeau să fie arestați, iar rata infracțiunilor scăzuse până aproape de zero în tot Dividiumul. Dar se pare că totuși Coates a înțeles că, dacă oamenii din Sectorul Inferior erau înfometați, *disperați*, atunci aveau să comită mai multe infracțiuni. Și a avut dreptate.

Rămăsesem cu gura căscată și simțeam cum mi se învârte capul.

Fuseserăm înfometați. Familia mea, vecinii noștri. De-a lungul anilor, aproape toți cei pe care-i cunoșteam se chinuiseră la un moment dat din cauza nesiguranței în privința hranei. Până să împlinesc 13 ani, aproape întotdeauna reușiserăm să ne descurcăm. Până când, dintr-odată, nu mai reușeam.

Mi-am amintit ceva ce zisese Loria, chiar înainte să fiu arestată, despre faptul că ar fi existat mai mult decât suficientă hrană să ne descurcăm în cazul în care Consiliul ar fi alocat-o în mod corect.

N-o crezusem. Nu-mi imaginasem, oricât de coruptă era societatea noastră, că ne-ar fi înfometat *intenționat* pentru profit. Ca să ne poată aresta și să ne trimită la moarte pentru amuzamentul altor cetățeni.

Stomacul mi se revolta.

— Cine știe despre asta? am șoptit.

— Nu sunt sigur, a recunoscut Vale. Cu siguranță Coates, Larch și Consiliul. Câțiva dintre cei mai de încredere gardieni ai lor. Însă consiliul de conducere nu știe, și nici acționarii.

Deci nu toată lumea din Sectorul Superior și de Mijloc știa.

— Bun! am șoptit.

Nu reușeam să procesez tot ce-mi spusese. Probabil că nu exista suficient timp pe lumea asta. Iar în acest moment trebuia să o prind pe Kit înainte de finalul cinei.

— Trebuie să plec.

Vale a amuțit, iar strânsoarea din jurul încheieturii mele a slăbit. Degetele sale mi-au mai mângâiat o dată pielea înainte ca atingerea să dispară cu totul.

Abia când am ajuns la nivelul principal mi-am dat seama că Vale nu-mi spusese *cum* aflase adevărul despre Blythe Levine.

Am cercetat cu privirea sala de mese, apoi m-am apropiat cu pași mari de locul în care stăteau Kit și August.

— Am luat cleștele de tăiat sârma, i-am anunțat după ce-am ajuns la masa lor, fără să-i mai salut.

August și-a ridicat brusc capul din tavă, iar Kit s-a uitat iute în jur, de bună seamă ca să verifice cine ar fi putut să ne audă.

— Bună treabă, vânătorule de recompense! m-a lăudat Kit și a rânjit.

— Să spunem că reușesc să-l strecor pe terenul de vânătoare și tai gardul data următoare când sunt aleasă, am șoptit. Tu ai făcut vreun progres cu brățările?

— Ce-i cu toată graba asta dintr-odată? a întrebat August, uitându-se neliniștit în jur.

Masa noastră era relativ goală, dar în curând se putea umple.

— E periculos să discutăm aici, a adăugat.

— Nu există alt loc în care să discutăm. Iar astăzi…

I-am pus rapid la curent cu ce auzisem când trăsesem cu urechea la consiliera Elder și la Coates și ce recunoscuse Vale față de mine după aceea – fără să pomenesc de partea cu lipsa de hrană indusă artificial.

Kit și August au avut un schimb lung de priviri.

— Trebuie să fim siguri că putem avea încredere în tine, a răspuns August într-un final.

— Normal că puteți avea încredere în mine! Am clătinat din cap, exasperată. Singurul motiv pentru care sunt aici este ca să-l ajut pe Jed. Niciodată n-aș face ceva care să-i pună în pericol siguranța.

— Nu pe Jed ne e nouă teamă că l-ai trăda, a șoptit Kit, părând aproape că își cere scuze. Dar ți-am văzut fața când ți-am zis că îi luăm și pe Yara și Momo cu noi. Nu vrei să-i luăm și pe ei.

— Normal că nu voiam. Complică lucrurile cu liderii Coloniei de Nord și, chiar dacă n-ar fi așa, ce facem noi e foarte riscant.

— Nu putem să-i abandonăm aici, a răspuns Kit cu glas feroce. Eu și Gus am fost de acord încă de la început că amândoi putem lua pe încă cineva cu noi. Pentru mine, Yara. Pentru el, Momo. Iar asta se întâmpla cu mult înainte să ajungi tu aici.

Mi-am ridicat palmele în semn de predare.

— Am spus că „nu voiam". Adică, atunci când mi-ați spus prima dată. Aveam nevoie de timp ca să procesez lucrurile. Dar am înțeles – amândoi ați face orice pentru ei.

Exact cum și eu aș face orice pentru Jed.

— Nu te preface că nici ție nu-ți pasă vreun pic de ei! a insistat August. Știu că ai petrecut mult timp ascunzându-ți sentimentele și purtându-te ca și cum pentru tine Jed ar fi singura persoană de pe lumea asta, însă totul e o minciună. A devenit evident în clipa în care ți-ai riscat viața pentru Momo.

— Eu…

Nu știam ce avusesem de gând să-i răspund, însă August m-a întrerupt înainte să mă pot hotărî:

— Dacă murim încercând, ei bine, cel puțin știm c-am crăpat cu toții făcând tot ce ne-a stat în puteri ca să-i ajutăm.

Am încuviințat din cap. Știam că e o idee proastă să luăm și alți oameni cu noi, dar cu cât mă gândeam mai mult să-i lăsăm pe Yara și Momo în urmă… *futu-i!*

Iar Jed avea să fie mai în siguranță dacă l-ar fi protejat un grup întreg.

— Cum o să dezactivezi monitorizarea? am întrebat, încercând să mai păstrez o fărâmă de control asupra situației.

— Să spunem că avem încredere în tine, Thorne, și că găsim o cale, a promis August.

M-am oprit, privindu-i pe amândoi în ochi, astfel încât să poată vedea adevărul în privirea mea.

— Suntem împreună în asta. Nu v-aș trăda.

Și chiar vorbeam serios. Aveau dreptate că eu nu voisem să mai vină și altcineva cu noi. Însă timpul petrecut la Endlock schimbase lucrurile.

Kit a rânjit și s-a aplecat în față, proptindu-și coatele pe masă.

— Așadar. Inițial, ne-am gândit să găsim pur și simplu o modalitate de-a ne scoate cu totul brățările, iar astfel să mă scutesc de efortul de-a dezactiva monitorizarea.

Am aprobat din cap. Asta chiar aducea cu planul care presupunea cele mai puține riscuri.

— Dar apoi m-am gândit mai pe îndelete și cred că cel mai bine ar fi să ne lăsăm brățările la mâini. În felul ăsta pot să dezactivez monitorizarea și să inversez tehnologia, astfel încât gardienii care pornesc în urmărirea noastră să nu ne poată împușca. Ar fi la fel ca brățările pe care le poartă gardienii și vânătorii.

Am scos un fluierat. Îmi dădusem seama că ea e valoroasă atunci când spusese că îi ajutase să creeze o parte din sistemele de securitate, dar să reușească să inverseze tehnologia brățărilor din interiorul închisorii era un set complet diferit de abilități. Era *periculoasă*.

— De ce ai nevoie? am întrebat, strângându-mi buzele.

— În primul rând, de o tabletă, a șoptit Kit.

— O, doar de asta?

M-am holbat la ea, fără să-mi vină a crede. La fel de bine ar fi putut să-mi ceară să o scot de-aici pe ușa din față.

Kit a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai furat un clește de tăiat sârma. Ce-i o tabletă?

Rămânea de văzut dacă scăpasem basma curată după ce furasem un clește sau dacă Endlock avea să instituie un blocaj complet odată ce Vale descoperea că lipsește. Însă i-am înțeles ideea.

— Unde se păstrează tabletele? am întrebat.

Kit a luat o gură de tocană și a înghițit-o.

— Toți gardienii au una.

— Gardienii… M-am oprit și am tras adânc aer în piept înainte să-mi trec o mână peste față. *Vrei să furi o tabletă de la un gardian?*

Acum a schițat o grimasă.

— Știu. Iar după ce reușim să punem mâna pe una, nu vom mai avea decât câteva minute înainte să-i observe cineva dispariția. Ai încredere în mine – dacă era ușor, deja aș fi obținut una. Dar cel puțin există un progres privind cea de-a doua problemă.

Am ridicat o sprânceană.

— Iar a doua problemă este?

— Am nevoie de un spațiu privat ca să lucrez după ce obținem tableta, a rostit Kit abia auzit. Undeva unde să nu mă găsească gardienii câtă vreme dezactivez monitorizarea.

A trebuit să mă chinui să nu casc gura la ea. Mi-am lăsat privirea să se mute când la unul, când la altul.

August a afișat un zâmbet strâmb.

— Am rezolvat eu asta.

Mintea mi-a fugit din nou la momentul în care îi văzusem pe August și pe Vale șușotind pe terenul de vânătoare. Oare apela la o nouă favoare pentru a-l face pe Vale să-l ajute?

— Tableta, am început. Trebuie neapărat să fie una de la gardieni?

Kit a strâns din buze.

— De fapt, nu. Mai au unele și în camera de securitate. Dar, în afară de recepția de la intrare și biroul lui Larch, acelea sunt singurele tablete din clădire.

— Dar dacă facem rost de una din afară? am întrebat.

Kit a clătinat din cap.

— N-ar merge. Am nevoie de una care e deja conectată la rețeaua închisorii, ca să pot intra rapid în sistem și să dezactivez

monitorizarea. Să faci rost de o tabletă din afară ar necesita să intru mai întâi în rețea, ceea ce ar putea dura o eternitate – fără a mai pomeni și de alarmele de securitate.

Gândul mi s-a dus iar la Vale, însă am alungat degrabă ideea. Nu știam destule despre el și categoric nu aveam suficientă încredere în el ca să risc întregul plan. Una era ca să vrea să mă ajute să rămân în viață în timpul partidelor de vânătoare, însă mai era drum lung până să joace un rol activ într-o evadare de la Endlock.

— Există o gardiancă aici care lucrează pentru Colectiv, am spus, amintindu-mi de femeia care-mi adusese un bilețel de la Gray când eram la izolator. Kit și August au schimbat o privire pe care n-am reușit s-o interpretez înainte să continui: Nu știu cine e, dar mi-a strecurat pe ascuns o scrisoare de la un prieten cât timp eram în izolator. Voi o cunoașteți?

Kit a clătinat din cap.

— Nu. Și mie îmi strecoară cineva bilețele – ponturi ca să țin capul la cutie atunci când anumiți vânători vin în blocul meu de celule pentru a face selecții. Însă n-am văzut niciodată cine le aduce. Dar, dacă ea lucrează pentru Colectiv, ar fi prea primejdios să folosesc tableta ei. Dacă Larch observă o activitate neobișnuită în rețeaua închisorii, atunci va reuși să meargă pe urma tabletei și să ajungă la ea.

Super!

Deci acum trebuia să-mi înghit mândria și să-i cer ajutorul persoanei cu care îmi doream cel mai puțin să vorbesc.

— Dați-mi câteva zile! le-am zis, gândindu-mă deja cum să folosesc codul nostru pentru a scrie prima scrisoare către Gray.

După care mi-a mai venit o idee și buzele mi-au zvâcnit, căci n-am reușit să-mi înăbuș un zâmbet.

— Kit, tu ai experiență cu armele? Încă mai am carabina aia ascunsă pe terenul de vânătoare.

Rânjetul lui Kit l-a oglindit pe al meu.

— Poate că până la urmă nu e chiar atât de rău să ai un vânător de recompense prin preajmă.

— Despre ce vorbiți acolo?

Am ridicat imediat capul. Jed își umpluse tava și stătea în spatele meu.

M-am silit să afișez un zâmbet.

— Despre o nouă potențială cale de scăpare de pe terenul de vânătoare.

Nu i-am spus nimic despre brățări sau tabletă. Îi zisesem că aveam să-l ajut, dar asta nu însemna că trebuia să fie implicat în absolut *orice*, nu-i așa? Dacă se concentra să mă ajute cu o cale de-a evada și se ținea departe de rolul jucat de Kit și August în acest plan, atunci eram și eu în stare să veghez asupra lui.

17

Dragă Gray,
E foarte greu să fiu departe de tine — dacă eram aproape, aș fi putut să-ți reamintesc că cea de-a doua calitate salvatoare a mea este abilitatea să-ți învinețesc un ochi fără să clipesc măcar. Iar pe de altă parte, dacă ai fi pe-aproape, aș deveni iar victima prelegerilor tale nesfârșite despre cum să fii pacostea perfectă.

Ce plictisitor!

Uite cum stă treaba! Trebuie să-mi faci rost de o tabletă de-a gardienilor. Dovedește-mi că nu ești doar un chip frumos și ajută-mă, iar eu îți voi însoți prețiosul bun acolo unde trebuie să fie.

Pupăci,
Raven

Dat fiind că August și Kit îmi vorbiseră în sfârșit despre planurile lor, puteam să ajungem la Colonia de Nord mai devreme decât anticipasem eu.

A doua zi dimineață, Hyde și-a făcut apariția ca să le livreze scrisori prizonierilor de la nivelul Superior și mi-a oferit și mie una de la Gray, scrisă în cod. După ce am descifrat-o, m-am înroșit toată din cauza cuvintelor lui Gray. Mi se părea ciudat să comunic cu el așa cum nu o mai făcuserăm de ani buni. Aveam senzația că suntem iar de aceeași parte a baricadei, deși crezusem că nu aveam să mai fim vreodată.

Thorne,

Nu fața e cea mai frumoasă parte a mea.

Din păcate, ce mi-ai cerut tu nu poate fi făcut. Dacă vreuna dintre legăturile noastre ți-ar oferi tableta sa personală, atunci ar fi compromisă. Iar dacă ar fi prinsă luând tableta altcuiva pentru a te ajuta pe tine? Ar fi compromisă și torturată până ar ceda și le-ar dezvălui tot ce știe despre Colectiv și despre planurile tale.

Va trebui să găsești o altă metodă.

Tic-tac,

– G

Futu-i!

Treaba asta trebuia să mai aștepte.

Sarcina mea următoare era să încerc să găsesc un mod de-a strecura cleștele de tăiat sârmă pe terenul de vânătoare și să fac o deschizătură cu el în partea camuflată a gardului – în felul ăsta, urma să fie gata atunci când Kit dezactiva monitorizarea pe toate brățările noastre.

Din această cauză, păstrarea cleștelui în celulă la mine mă ținea ca pe ace.

Îl ascunsesem în singurul loc la care reușisem să mă gândesc – bazinul toaletei. Știam că un gardian putea să-mi controleze în orice clipă celula și să îl găsească, dar n-aveam cum să-l scot imediat pe terenul de vânătoare.

Blocul nostru de celule era la două zile distanță de-a fi folosit în cadrul rotației de selectare a țintelor.

Și, deși eram nerăbdătoare să mă folosesc de timpul rămas până la următoarea vânătoare ca să scot mai multe informații de la Vale, până acum nu-l mai zărisem deloc, nici măcar în timpul turelor mele la atelier, unde-n locul lui ne supraveghea Mort.

Îmi țineam capul la cutie, ignorându-i privirile prelungi.

Și mai mulți oaspeți veneau la Endlock în fiecare zi, însă nu doar vânători – Kit recunoștea ingineri cu care lucrase înainte să fie

arestată, așa că bănuiam că Larch adusese specialiști din Dividium ca să se ocupe de adăugarea de dotări la brățările noastre.

Auzisem zvonuri că și Consiliul se afla la Endlock.

Avusese loc, de asemenea, o schimbare și în mișcarea gardienilor. Mulți dintre ei veneau și treceau prin închisoare, mânjiți de noroi și cu crenguțe în păr.

Yara îl plătise pe unul cu țigări în plus, iar acesta îi spusese că la crematoriu avusese loc o defecțiune, iar acum recurseseră la îngroparea prizonierilor morți în loc să fie incinerați.

M-am cutremurat la ideea de-a fi îngropată pentru totdeauna pe terenul de vânătoare.

Însă asta nu era tot.

Într-o seară, am găsit-o pe Perri plângând la dușuri, iar Yara alergase imediat la gardieni pentru a-i convinge să-i ofere informații – însă țigările nu fuseseră de ajuns. Numai promisiunea a o mie de credite pentru fiecare, mulțumită mamei Yarei, îi convinsese să le spună că Perri nu se mai afla în grațiile lui Larch.

Acesta aflase că femeia continua să-și conducă operațiunea la Endlock, chiar sub nasul lui, punându-i în pericol funcția, și jurase că avea să înceteze s-o mai protejeze de vânători.

Cu adevărat, una dintre cele mai bune vești pe care le auzeam de când ajunsesem aici!

În dimineața următoarei partide de vânătoare din blocul nostru de celule, la câteva zile după discuția cu August și Kit, m-am întors în celulă după micul-dejun și-am găsit pe pat o bucățică de hârtie împăturită, atât de mică, încât abia am observat-o.

Am aruncat iute o privire spre camera de supraveghere pentru a-mi confirma că nu înregistrează, apoi am luat repede hârtia și m-am dat după peretele de protecție, unde aveam toaleta, pentru a citi biletul fără teama să fiu prinsă de vreun gardian sau un alt deținut.

Nu erau decât nouă cuvinte, așternute cu un scris îngrijit:

Ascunde cleștele în uniformă! N-o să fii prinsă.

Din nou, gardianca cea misterioasă? Sau fusese scris de Kit ori August?

Pulsul mi s-a iuțit în piept, dar n-am stat pe gânduri. Pe cât de neauzit am reușit, am ridicat capacul rezervorului de apă din spatele toaletei și am scos cleștele de acolo, scuturându-l ușor pentru a scăpa de o parte din apă.

Mi-am înfășurat niște hârtie igienică în jurul mâinii ca să-l șterg bine, apoi am strecurat cleștele la spate, pe sub uniformă, camizolul strâmt și betelia strânsă a salopetei menținând unealta lipită de piele.

Am tras apa după hârtia igienică și m-am curățat pe mâini, apoi mi-am scos elasticul din părul lung și mi l-am scuturat până când mi s-a răsfirat pe spate, sperând să ascundă orice formă ciudată dacă cineva s-ar fi uitat prea atent.

Câteva clipe mai târziu, în blocul nostru de celule a intrat Hyde, cu bocancii lustruiți bocănindu-i pe pardoseala de ciment, pentru a anunța că a sosit momentul pentru o nouă partidă de vânătoare.

Un bărbat înalt, într-un costum clasic, a intrat în spatele lui, încadrat de cinci adolescente care șușoteau și râdeau, cu ochii mari în timp ce studiau celulele. Purtau toate aceleași tricouri negre pe care scria cu litere sclipitoare: *Ucigătoarea aniversare de 15 ani a Katarinei.*

— *Tati*, i s-a adresat una dintre fete bărbatului; purta o eșarfă pe care scria *Sărbătorita.* Când Melissa a venit aici luna trecută, a cerut ca dinții țintei ei să-i fie încastrați într-o brățară cu perle.

— Atunci, tu o să pleci și cu o brățară, *și* cu un colier, draga mea Katarina! i-a promis bărbatul, în vreme ce-și plimba ochii peste ținte.

— Și tricouri cu Endlock pentru toate prietenele mele? a întrebat Katarina, cu sprâncenele ridicate.

— Normal!

Atunci fata și-a aruncat brațele în jurul lui preț de o clipă înainte să meargă mai departe printre celule împreună cu prietenele ei.

Următoarea a intrat Verona Shields, afișându-și obișnuitul șir de inele, coliere și brățări, însă de data asta purta și o bandană pentru păr, neagră și plină de dinți. N-am vrut să mă uit mai îndeaproape. Nu voiam să cred ceea ce-n adâncul inimii știam deja – erau ai lui Torin.

N-am așteptat să își exprime interesul în privința altui deținut.

Înainte să treacă de celula mea, i-am aruncat momeala.

Și August părea să aibă un plan asemănător, strigându-i cu tupeu unuia dintre vânători că e un laș atunci când a trecut prin dreptul celulei sale.

Am fost selectați imediat.

Am urmărit cum Katarina o alege pe Perri, iar una dintre prietenele ei, pe Cyril.

Când August și cu mine am intrat în camera de pregătire, privirea mi s-a îndreptat spre Vale, care stătea lipit de peretele îndepărtat, bătând ceva pe ecranul tabletei sale. Și-a ridicat privirea când s-a deschis ușa, iar chipul i s-a golit vizibil de culoare când ne-a văzut acolo.

Hyde ne-a condus înăuntru, împreună cu celelalte ținte, iar Vale i-a făcut semn să se apropie.

— Du-te să inspectezi țarcurile! i-a cerut Vale gardianului, care a bombănit enervat, dar s-a supus, pornind cu pași mari către ușa care se deschidea spre terenul de vânătoare.

Vale a smucit din cap, îndemnându-ne să ne apropiem.

— N-ar trebui să fii aici, a început el, prinzându-l pe August de braț și uitându-se la brățara lui, prefăcându-se că o studiază.

— De ce? a șoptit August.

Cu un oftat, Vale și-a trecut o mână prin părul negru. N-am putut să nu observ felul în care i se încordau mușchii brațului pe sub uniformă odată cu mișcarea, dar m-am silit să mă uit în altă parte.

Raven, concentrează-te! La sarcină, nu la antebrațe și la gardieni cu ochi aurii.

— Consiliul e prea nerăbdător ca să mai aștepte ca inginerii să dezvolte noile dotări solicitate, a spus Vale și i-a eliberat într-un final brațul lui August. Între timp, au făcut câteva modificări pe terenul de vânătoare. Obstacole care ar trebui să-i ajute pe vânători să aibă succes și să petreacă timp mai *de calitate*.

— Obstacole?

Pulsul mi-a luat-o la goană, iar inima a început să-mi bubuie năvalnic în piept, și aproape am uitat cu totul de unealta ascunsă sub uniformă.

Vale a întins mâna și m-a luat de braț, cercetându-mi îndelung brățara.

— Obstacolele n-au menirea să vă omoare, a murmurat el abia audibil.

Degetul său mare îmi mângâia acum locul în care mi se simțea pulsul, făcându-l să mi-o ia la goană, complet lipsit de control.

— Sunt menite să vă scoată din joc suficient de mult pentru ca vânătorii să-și poată doborî ținta.

Am simțit amăreala fierii în gât în timp ce mă căzneam să-mi înghit întrebările ce-mi treceau prin minte. Nu puteam risca să atrag atenția asupra discuției noastre.

— Nu mai puteți să ziceți nimănui, a continuat Vale, cu colțurile buzelor lăsate în jos. Dacă Larch observă că țintele își iau măsuri de precauție în plus, o să-și dea seama că v-a spus unul dintre noi. El a zis că vrea să vadă ce se întâmplă dacă ieșiți cu toții acolo complet neștiutori.

Vale ne-a spus apoi la ce obstacole să ne așteptăm – lațuri pentru picioare sau plase și șanțuri pline de țepușe. O sută de moduri

de-a muri. M-am chinuit să-mi păstrez cumpătul, cu mâna liberă transformată în pumn pe lângă corp.

Am mijit ochii.

— Dar vânătorii? Obstacolele i-ar putea răni și pe ei.

Nu că m-ar fi deranjat, dar știam că Larch voia să evite o atenție nedorită în plus.

— Echipa noastră le-a adus un update la brățări ca să le vibreze atunci când vânătorii încep să se apropie de un obstacol, așa cum se întâmplă cu câmpul de forță. Și, pentru că e prima dată și Larch nu dorește vreun accident, va trimite un gardian care să însoțească fiecare vânător.

Apropierea lui Hyde ne-a întrerupt.

— Începe să-i percheziționezi pe deținuți! a ordonat Vale.

Hyde a mijit ochii, uitându-se de la unul la altul, însă i-a dat ascultare lui Vale.

Încă o dovadă a autorității pe care i-o garanta secretul întunecat aflat despre Coates.

M-a cuprins cu adevărat panica atunci când i-am văzut pe ceilalți deținuți pregătindu-se pentru percheziția corporală obligatorie. Palmele au început să-mi transpire și fiecare nerv s-a concentrat parcă asupra metalului rece al uneltei lipite de piele.

Însă August mi-a surprins privirea și mi-a susținut-o o secundă înainte de-a încuviința din cap, ca și cum știa exact ce-mi trece prin minte.

Deci bilețelul fusese de la el. Însă de unde putea să fie sigur că n-aveam să fiu prinsă?

M-am întors cu fața la perete și, deși știam ce urmează, tot am simțit cum mă străbate un șoc atunci când Vale și-a lipit mâinile de trupul meu. Palmele i-au alunecat peste materialul uniformei mele, și atunci mi-am dat seama că începusem și eu, aproape inconștient, să mă las în voia atingerii sale. El a inspirat brusc, încetându-și mișcările o clipă înainte de-a le relua. Am început

să respir sacadat, aerul îngroșându-se parcă și îngreunându-se în jurul meu, în vreme ce obrajii mi se înroșeau la amintirea îmbrățișării lui strânse în duș.

Dar apoi a atins unealta lipită de spate și mi-am adus aminte unde mă aflu. Am încetat să mai respir, așteptându-l să spună ceva. Să strige un gardian.

Clipa următoare mi s-a părut o eternitate.

Dar apoi Vale și-a atins ușor degetele de ale mele înainte să se îndepărteze.

Am expirat adânc. Oare August apelase la o nouă favoare? Sau acest Vale avea grijă de mine, chiar dacă el nu avea absolut nimic de câștigat și totul de pierdut?

Nu mai aveam timp să mă mai gândesc la asta, căci Hyde a început să-i împingă pe deținuți la locurile lor.

M-am alăturat celorlalți într-un singur rând și am pornit spre ușă, acolo unde gardienii ne-au închis pe toți în țarcurile desemnate. Pereții se închideau parcă în jurul meu și-mi simțeam pieptul tot mai strâns.

O ademenisem pe Verona să mă aleagă ca țintă, știind că asta aveam de făcut ca să execut pasul următor pentru evadare, arătându-i lui August eroarea de securitate din gard și încercând să tai metalul – dar eram conștentă că fiecare partidă la care participam putea să fie cea care să-mi aducă moartea.

— Dați-mi drumul de-aici! a strigat deținutul din țarcul de alături, glasul lui făcându-mi urechile să țiuie.

Unghiile lui zgâriau metalul, ca și cum încerca să-și facă loc cu ghearele prin el.

— DAȚI-MI…

Bâzâitul interfonului i-a retezat restul cuvintelor. M-am repezit afară pe câmp, surprinzându-i privirea lui August, iar apoi am început să alergăm împreună, ca o echipă. Fără să vorbim, am

încetinit ritmul, rămânând la coada grupului, de unde puteam să observăm orice schimbare a reliefului.

Câmpul era de un verde vibrant sub razele soarelui la prânz, iar insectele zumzăiau peste iarba înaltă, bucurându-se de cerul lipsit de nori.

În câteva secunde, primul țipăt a sfâșiat aerul. Privirea mi s-a îndreptat imediat spre sursa acestuia – o fată își prinsese piciorul într-o capcană brutală din metal, iar dinții ei ascuțiți i se înfipseseră adânc în carne. După unghiul nenatural al membrului, aș fi pus pariu chiria pe o lună întreagă că era rupt.

M-am cutremurat. Dispozitivul era asemănător cu cele pe care le văzusem în manualele de istorie la școală. Pasionații de vânătoare sportivă le foloseau ca să captureze animale – urși, pisici sălbatice și alte lighioane –, uneori pentru mâncare, dar alteori doar pentru piei sau ca să se distreze.

Dacă Vale n-ar fi riscat să ne spună despre obstacole, poate că eu sau August ne-am fi zvârcolit acum pe jos, incapabili să fugim de vânători.

Ceilalți deținuți s-au pus în mișcare, începând să alerge în zigzag, evitând colții capcanelor ascunse. Am trecut cu toții pe lângă deținuta căzută, știind că nu aveam ce face ca să o salvăm.

Din ce reușise să ne spună Vale, știam că Larch împănase toată pădurea cu nenumărate astfel de metode de tortură.

Un alt țipăt mi-a făcut sângele să-mi înghețe în vene. Prizonierul din fața noastră a dispărut de parcă-l înghițise pământul cu totul.

Am schimbat o privire cu August.

Când ne-am apropiat cu precauție, am găsit un șanț săpat în pământ. Interiorul aducea cu iadul însuși, plin de pari ascuțiți ca niște pumnale ce ieșeau din fundul de pământ al găurii. Deținutul fusese străpuns de mai mulți pari.

Dintre buze îi ieșea o spumă sângerie, și un iz de cupru a umplut aerul atunci când bărbatul a tras o ultimă gură de aer, icnind, și a devenit moale.

Stomacul mi s-a revoltat la o asemenea imagine, și mi-am trântit palma peste gură ca să-mi înăbuș suspinul sau icnetul ori indiferent ce alt sunet sugrumat încerca să-mi treacă dincolo de buze.

Vale zisese că aceste capcane nu erau menite să ne ucidă. N-avea niciun sens ca Larch să fabrice obstacole mortale pentru deținuți. Endlock avea să piardă credite dacă vânătorii nu ajungeau să ucidă ei înșiși oamenii. Bănuiam că el nu se gândise că fundul găurilor pline de țepușe urma să se dovedească o adevărată capcană letală.

Concentrează-te! Dacă nu ești atentă, tu o să fii următoarea doborâtă.

Am ieșit de pe câmp și-am intrat în pădure, repezindu-ne pe lângă câteva zeci de movile de pământ proaspăt adunat.

Morminte, mi-am dat seama, aducându-mi aminte de ce spusese Yara despre defecțiunea de la crematoriu. Majoritatea acestora erau săpate în șiruri ordonate, dar într-o zonă a cimitirului improvizat exista o întrerupere, aproape ca o potecă ce mergea printre morminte, deși nu era egală ca lățime și nu părea să urmeze un traseu logic. Se curba în mai multe locuri și existau câteva spații care arătau ca și cum un gardian începuse să sape și apoi se răzgândise, alegând să lase porțiunea aceea neatinsă.

Am simțit cum cineva mă trage brusc de mânecă și, grație reflexelor rapide ale lui August, m-am oprit la doar un centimetru distanță de o plasă camuflată sub frunzele căzute. Zăcea întinsă acolo, pregătită să prindă în capcană orice victimă neștiutoare.

Am expirat încet și am ocolit obstacolul.

— Cred că Vale a subestimat un pic gravitatea situației, am scrâșnit.

Pe fruntea lui August se scurgea o broboană de transpirație.

— Chiar așa!

Am mai evitat vreo cinci sau șase capcane mortale, iar în cele din urmă a apărut și secțiunea aceea mascată din gardul de sârmă.

— Acolo! i-am arătat. Ăsta e locul. Frunzișul îl acoperă de-atâta timp, încât gardienii n-o să bage de seamă dacă tăiem gardul și-l acoperim la loc, la fel cum era.

August a înghițit în sec, trădându-și agitația, înainte să aprobe din cap.

Un zumzet abia audibil pulsa în aer. Nu era neapărat un sunet cât o senzație, care-mi irita nervii și-mi ridica firișoarele de păr de pe brațe. M-am întrebat dacă nu cumva venea de la vreo capcană ascunsă ce aștepta să ne lovească înainte de-a o face un vânător.

M-am uitat la August – părea și el conștient de zgomot, însă a dat din cap și am continuat spre gard cu pași precauți.

Zumzetul creștea în intensitate, instalându-mi-se în oase, făcându-mi practic dinții să vibreze în timp ce îndepărtam frunzișul de pe gard. Am scos cleștele de tăiat sârma din uniformă.

— Deci aveați de gând ca pe noi, restul, să ne lăsați să murim aici? s-a auzit un glas coborât, familiar, din spatele nostru.

M-am răsucit instantaneu, cu mușchii încordați la maximum, gata să mă apăr. Am ascuns cleștele la spate, sperând că nu fusese zărit.

În fața mea stătea Cyril. Pielea lui, în mod obișnuit foarte palidă, avea acum pete de un roșu-aprins de la arsuri solare, cu nasul și obrajii încasând cel mai mult din fierbințeala soarelui. Și-a dat nerăbdător o șuviță de păr castaniu din ochi în timp ce se uita atent la noi, cerându-ne un răspuns.

— Cyril? a făcut August, încruntându-se nedumerit. Ce vrei să zici?

— Voi credeți că suntem proști? Din umbra copacilor a pășit și Perri, aruncându-ne priviri furioase. Știm că încercați să evadați.

— Perri, să știi că eu nu prea mă gândesc deloc la tine, dar, dacă m-aș gândi… aș fi înclinată să cred că *ești cu adevărat*

proastă, având în vedere că m-ai urmărit până aici, unde nu te poate proteja nimeni.

Am zâmbit în timp ce rosteam cuvintele, chiar dacă mintea îmi galopa la viteză maximă. M-am apropiat de ea, îndepărtându-mă de gard, în speranța că aveam să-i îndrept atenția la altceva.

— Am văzut unealta. Nu mai ai de ce s-o ascunzi.

Futu-i!

Perri urma să-i spună lui Larch ce văzuse – că fusese martoră când doi prizonieri încercau să evadeze. Ne-ar fi stricat planurile înainte să le fi formulat așa cum trebuie dacă asta ar fi însemnat să-i reintre în grații.

— Nu-mi insulta inteligența! Ești atât de egoistă, încât nici măcar n-aveai de gând să mai lași și pe altcineva să facă parte din micul tău plan, a intervenit Cyril, rânjetul batjocoritor lățindu-i-se.

— Nu încercăm să evadăm, am mințit, ridicându-mi încheietura și înclinându-mi capul spre brățară. N-avem cum. Chiar dacă am reușit să ieșim, știți bine că brățările i-ar alerta pe gardieni.

— Adevărat! a sărit și August. Căutam un loc unde să ne ascundem când am găsit pe jos cleștele ăsta de tăiat sârma. Aveam de gând să-l dăm înapoi.

— Gura, August! a pufnit Perri. Până acum n-am avut nicio problemă cu tine, însă acum faci echipă cu un *vânător de recompense*?

Înainte să apuc să reacționez, Perri s-a repezit spre mine, prinzându-mă pe picior greșit. Forța cu care m-a împins m-a aruncat îndărăt, corpul meu făcând contact cu pământul și smulgându-mi tot aerul din plămâni înainte să scap cleștele și să-l urmăresc cum se răsucește pe jos. Pământul aspru mi-a zgâriat pielea și am simțit și o înțepătură puternică în antebraț. Privirea mi s-a îndreptat imediat la ruptura proaspătă făcută de una dintre nenumăratele pietre ascuțite de pe jos. Piatra îmi sfâșiase mâneca uniformei, iar acum sângele lăsa o pată rubinie pe sol.

Furia, fierbinte și brutală, mi-a umplut venele, făcându-mă să scrâșnesc din dinți.

Însă Perri nu terminase cu mine. S-a apropiat, cu ochii înnebuniți de mânie. Cu coada ochiului, i-am văzut pe August și Cyril cum se încaieră și ei, pumnii zburând și aerul umplându-se de insultele pe care și le aruncau.

Când Perri s-a apropiat suficient ca să o ating, m-am repezit și eu, piciorul meu făcând contact cu gamba ei și trimițând-o grămadă pe jos lângă mine.

Am țâșnit în picioare înainte să apuce să-și recapete suflul.

August a scos un țipăt, iar atunci m-am uitat la el și am văzut cum din nas îi țâșnea sânge și fața îi era mânjită de roșu. Și Cyril avea fața plină de sânge; cei doi se altoiseră în mod egal. În timp ce se loveau, se apropiau tot mai mult de gard.

Și atunci mi-am dat seama ce era cu acel zumzet.

— Stați! Opriți-vă!

Glasul meu a răsunat cu o asemenea disperare, încât, în loc să se repeadă iar la mine, Perri mi-a urmat privirea.

Fața i s-a golit de culoare și a scos și ea un țipăt, ridicându-se degrabă în picioare și năpustindu-se către August și Cyril, fluturându-și brațele deasupra capului.

Însă era prea târziu.

August l-a împins pe Cyril cu toată puterea. Acesta și-a pierdut echilibrul și s-a întins să se apuce de gard ca să-și amortizeze căderea. Dar, în clipa în care carnea lui a făcut contact, a fost ca și cum metalul s-ar fi prins de el. Tot corpul i s-a cutremurat, un dans violent, în vreme ce electricitatea din gard trecea prin el. A început să fie zguduit de convulsii, cu mușchii tremurându-i incontrolabil.

— Cyril! a spintecat aerul țipătul lui Perri, aspru și pătrunzător, în vreme ce se lăsa să cadă alături de el, cu instinctul destul

de puternic pentru a nu-și așeza mâinile peste trupul lui, care continua să tremure.

Atunci m-am uitat în ochii lui August, groaza din ei reflectând scena dezgustătoare ce se desfășura în fața noastră. Lumea a părut să încetinească, fiecare secundă agonizantă lungindu-se parcă într-o eternitate. Am rămas acolo paralizați, știind că, dacă îl atingeam pe Cyril, am fi putut muri și noi odată cu el.

Strânsoarea lui Cyril în jurul gardului slăbea, deși nu-mi dădeam seama dacă era o alegere intenționată, pentru că, de îndată ce n-a mai fost nimic care să-i susțină trupul, s-a prăbușit la pământ într-un morman imobil.

Perri s-a repezit lângă el.

August l-a prins pe Cyril de încheietură, părând să-i caute pulsul.

— Cyril? am spus cu glas tremurător. Mă auzi?

Însă din hainele lui ieșea fum, iar mirosul de ars îmi umplea deja nasul; August a clătinat din cap, dând drumul brațului lui Cyril și urmărindu-l cum îi cade moale pe lângă corp.

Aveam senzația că inima nu-mi mai bate deloc.

Două ținte moarte, niciuna de mâinile vânătorilor.

Nu-l cunoscusem prea bine pe Cyril și eram sigură că m-ar fi omorât dacă ar fi avut ocazia, dar să moară atât de aproape de ceea ce crezuse a însemna libertatea… am simțit o greutate în piept la această idee.

Iar acum planul meu de a-l scoate pe Jed din Endlock se dusese pe apa Sâmbetei.

— Am auzit că înainte lăsau tot timpul curentul să circule prin el, a șoptit August, uitându-se în depărtare. Dar era prea scump și consuma prea multă energie din rețea. Pesemne că Larch a convins consiliul de conducere să-i dea mână liberă.

Lângă mine, Perri scotea suspine sugrumate, ținându-l în continuare pe Cyril de mână, de parcă mirosul de carne arsă nu

indica deja o concluzie evidentă, scuturându-l ca și cum ar mai fi fost în viață după tot ce îndurase aici.

— Perri? am șoptit, lăsându-mi ușor mâna pe brațul ei, șocată să descopăr la mine capacitatea de-a exprima compasiune tocmai către persoana care mă făcuse chiseliță în baie.

— Nu mă atinge!

Țipătul ei a răsunat printre copaci, făcându-mă să mă chircesc, întrucât avea s-atragă atenția vânătorilor asupra noastră.

— Perri, ascultă-mă! am insistat, luându-mi mâna de pe brațul ei. Trebuie să plecăm. Câmpul de forță se apropie din clipă în clipă.

— Nu merg nicăieri cu *el*! a urlat Perri, aruncând o privire ucigătoare în direcția lui August. E un criminal!

August a rămas cu gura căscată.

— Cyril *m-a atacat*. Eu n-am făcut decât să mă apăr. Habar n-aveam că gardul e electrificat.

— Sigur! La fel cum voi n-aveați deloc intenția să evadați prin gard, așa-i?

Perri și-a coborât din nou privirea în pământ, iar eu m-am prefăcut că nu văd lacrimile care-i săpau urme în mizeria de pe obraji.

— Îmi pare foarte rău! am spus, încercând încă o dată, chiar în vreme ce ochii mi se roteau în toate părțile, căutând orice semn de apropiere a vreunui pericol.

Chiar trebuia să plecăm.

— Știu că Cyril era prietenul tău. Însă el n-ar fi vrut să mori și tu aici.

Perri și-a șters lacrimile de pe obraji, apoi m-a privit țintă în ochi, cu glasul transformat într-o șoaptă mortală:

— O să-ți spun foarte încet asta, ca să-ți intre bine în capul ăla mare și prost: Nu vreau ajutorul tău. Nu merg nicăieri cu tine. Lasă-mă dracului în pace!

— S-a notat.

M-am ridicat și m-am uitat la August. El a smucit din cap înspre pădure și apoi s-a pus în mișcare. Am abandonat cleștele lângă trupul fumegând al lui Cyril și am rupt-o ușurel la fugă după August.

După ce ne-am îndepărtat puțin de Perri, l-am întrebat:

— Doar n-o s-o lăsăm cu adevărat aici, nu-i așa?

August a înghițit în sec, însă nu s-a uitat la mine.

— Am încercat s-o ajutăm. N-a vrut să asculte. N-am de gând să mor pentru ea… Momo are nevoie de mine.

Avea dreptate, firește. Trebuia să avem grijă de noi înșine. De Jed. De *prietenii* noștri, căci pentru mine asta reprezentau ei acum.

Nu puteam să ne simțim vinovați pentru că făceam ce trebuia făcut pentru a supraviețui.

La urma urmei, asta era prima regulă a vânătorii de recompense, și se părea că e un sfat foarte bun și pe terenul de vânătoare.

Să nu faci niciodată contact vizual!

Câteva secunde, mi-am îngăduit să ignor această regulă și am aruncat o ultimă privire peste umăr în direcția siluetei tremurătoare a lui Perri. I-am întâlnit privirea fixă înainte să intrăm în pădure și să o lăsăm acolo – deși tot nu eram în stare să scap de senzația neplăcută pe care o aveam din cauză că se uita după noi, când de fapt mă așteptasem să se ocupe de Cyril.

Altercația de lângă gard ne luase prea mult timp, iar acum eram obligați să renunțăm să ne mai ascundem în favoarea vitezei pentru a ajunge în al doilea segment. Acolo, ne-am cățărat într-un pin monstruos și am așteptat până când câmpul de forță s-a mișcat pentru ultima oară. Am reușit să ajungem la Copacul de Sânge pe poziția a doua și a treia, alăturându-ne unei deținute în uniformă maro care trăgea guri mari de aer, icnind și zguduindu-se din tot corpul, lipită de scoarța purpurie.

A refuzat să-l bage în seamă pe August când a încercat să vorbească cu ea, lăsându-mi impresia că nici măcar nu știa că suntem și noi acolo.

Alte două deținute în uniforme gri au dat buzna afară din pădure, cu doi vânători imediat în urma lor – două dintre adolescentele care luau parte la petrecerea aniversară.

— Mai repede! a spus deținuta din față printre gâfâieli sacadate. O să reușim.

Femeia din spatele ei n-a răspuns, ci doar a continuat să se uite la Copacul de Sânge și să fluture din brațe.

— Suriah, o să fim bine! a insistat deținuta din față, și exact atunci a răsunat o împușcătură.

Când Suriah nu i-a răspuns, femeia s-a oprit și s-a întors, găsind-o însă cu fața în jos pe pământ.

— Suriah?

Trupul lui Suriah rămânea nemișcat, însă de sub silueta ei imobilă curgea sânge.

Mi-am mușcat buza, clipind cu putere pentru a-mi reține lacrimile în spatele pleoapelor.

Prima deținută s-a întors dinspre Copacul de Sânge și s-a repezit către trupul lui Suriah, însă una dintre fete a tras trei gloanțe spre ea înainte s-apuce să facă măcar câțiva pași. S-a prăbușit la pământ și nu s-a mai ridicat.

Am închis ochii în vreme ce doi gardieni începeau să le tragă de acolo, cu cele două adolescente chicotind în urma lor.

— Ce crezi c-o să facă după ce-o să descopere cadavrul lui Cyril? m-am forțat să-l întreb pe August pe drumul înapoi către Endlock, după vânătoare, disperată să-mi șterg din minte imaginea cu cele două femei moarte.

— Am lăsat acolo cleștele de tăiat sârmă, deci vor presupune că Cyril încerca să evadeze. Dacă Perri e deșteaptă, n-o să spună că a fost și ea acolo. Dacă zice însă, o să riște ca Larch să creadă că

și ea încerca să evadeze. Oricât de mult ne urăște acum, nu cred c-o să se implice singură.

Am încuviințat din cap, simțind un soi de ușurare în oasele îndurerate.

Perri fusese a cincea și ultima deținută care răzbise până la Copacul de Sânge.

Cele două femei care aproape izbutiseră și ele, Cyril, băiatul care căzuse în groapa cu țepușe și fata care-și prinsese piciorul în capcană. I-am numărat pe fiecare pe degete.

Probabil că vreun vânător o terminase pe prizoniera cu piciorul rupt, ceea ce însemna că numai trei decese puteau fi trecute în contul vânătorilor. Nu știam dacă Larch avea să fie frustrat sau dacă vânătorii găsiseră obstacolele suficient de interesante pentru ca directorul să considere partida de vânătoare un succes.

Când am ajuns la Endlock, am observat că Perri îi arunca priviri ucigătoare lui August. Pentru prima dată, nu mai eram eu obiectul urii ei.

Eram disperată să vorbesc cu Vale ca să aflu dacă vreunul dintre gardieni descoperise deja cadavrul lui Cyril sau dacă pomenise de gard. Însă din închisoare a ieșit Larch, cu o peliculă de transpirație pe frunte și o încruntătură amarnică pe chip în vreme ce bombănea câteva cuvinte neinteligibile într-o stație radio compactă pe care o ținea în mână. Apoi s-a întors să ni se adreseze.

— Deținuți! a întrerupt el murmurul discuțiilor noastre. Aliniați-vă la perete! Acum!

N-a stat nimeni pe gânduri.

— Doi dintre rezidenții de la Endlock au fost electrocutați mortal, a început Larch, trecându-și o mână tremurătoare printre șuvițele tot mai rare de păr.

Am ridicat imediat capul. *Muriseră două persoane din cauza gardului?*

Poate că fata care fusese prinsă în capcană scăpase și se târâse tocmai până la gard.

— Credem că un deținut încerca să evadeze, a continuat Larch. Iar unul dintre gardienii noștri a încercat să îl împiedice, neștiind că gardul înconjurător purta în el un curent mortal.

— A murit un gardian? a strigat Hyde de la postul său, cu ochii mari.

Un gardian.

Nu. *Nu!*

Dacă a fost…

Mi-a stat inima, și am renunțat la fațada de calm, răsucindu-mă plină de panică în căutarea lui Vale.

Larch a încuviințat solemn din cap.

— E vorba de Mort. A decedat împiedicându-l pe unul dintre acești infractori să scape de la Endlock – o moarte eroică.

Am închis ochii. Vale era bine.

Mort crăpase.

M-a cuprins un val de ușurare. Nicio parte a mea nu deplângea moartea unui gardian.

Însă Larch se înșela. Mort nu încercase să-l oprească pe Cyril – nici măcar nu fusese prezent în momentul altercației noastre. Poate că intrase ca prostul în gard, dar atunci Larch nu i-ar fi avertizat pe gardieni în privința obstacolelor?

În sfârșit l-am descoperit pe Vale lângă intrarea în clădire. Greutatea privirii sale părea tangibilă, precum mângâierea caldă a mâinii sale pe pielea mea. Deși mâinile îi erau încleștate în pumni pe lângă corp, am sesizat un tremur ușor.

— Îmi poate povesti cineva mai multe despre asta? a întrebat Larch, întrerupându-mi șirul gândurilor. A fost cineva martor la aceste decese?

I-am întâlnit privirea lui Larch, apoi am clătinat din cap și m-am uitat în jur de parcă aș fi așteptat ca alt deținut să iasă în față și să mărturisească.

Liniște.

Îmi doream ca August să nu se uite la mine. Să nu facă nimic care să ne dea de gol.

Când privirea mi s-a oprit la Perri, aceasta a rămas cu buzele lipite și expresia de necitit. În afară de ochii tiviți cu roșu, arăta cam la fel ca de obicei.

— Pare un incident izolat, a concluzionat Larch. Însă, dacă aflăm că vreunul dintre voi minte, o să vă petreceți restul vieților voastre mizerabile în izolator.

Ochii i s-au oprit la Vale, care se sprijinea nonșalant de zid. Cu o ușoară înclinare din cap, Larch i-a făcut semn să ne conducă înapoi înăuntru.

Vale s-a desprins de zid și a scos un „Urmați-mă!" aspru, apoi a deschis ușa care ne ducea înapoi în Endlock.

18

În visele mele, Jed gonea în fața mea pe terenul de vânătoare. Era cu mult mai mic, cam de vreo 11 ani – aceeași vârstă ca atunci când fuseseră arestați părinții noștri.

„Jed!" am țipat, însă el nu m-a auzit.

A mai făcut un pas și s-a prăbușit la pământ, dispărând din vedere.

Groapa.

I-am strigat iar numele, dar n-am primit niciun răspuns. Și se părea că, indiferent cât de repede sau de tare alergam, tot nu reușeam să mă apropii. Nu reușeam să ajung la el. *Să-l salvez*.

Un zornăit familiar m-a smuls din coșmar, trezindu-mă complet.

Am clipit și am ascultat.

Era zgomotul scos de celulele care erau descuiate, deși bâzâitul puternic ce însoțea de obicei încuietorile era, în mod ciudat, absent, iar luminile nu s-au aprins – coridorul a rămas învăluit în întuneric.

Am rămas întinsă pe pat, complet nemișcată, cu urechile ciulite în căutarea vreunui semn de viață, dar nu auzeam nimic în afară de diversele sforăituri ale deținuților adormiți din blocul de celule.

Poate a fost un accident. Poate că cel din tura de noapte a adormit peste panoul de control.

În liniște, m-am ridicat, simțind răceala podelei de ciment sub tălpile goale.

Trebuia să fie vreo scăpare. Larch nu ne-ar fi îngăduit niciodată să umblăm brambura, liberi, în toiul nopții.

Dacă el credea că un vânător rănit era ceva groaznic pentru propria-i reputație, chiar nu-mi puteam închipui ce-ar fi crezut Consiliul dacă ar fi aflat despre neglijența lui în administrarea unui întreg bloc de celule pline cu deținuți.

Am atins ușor cu vârfurile degetelor gratiile de metal ale celulei, așteptându-mă să întâmpin rezistență și să găsesc ușa încuiată, cum era normal. Dar aceasta a alunecat într-o parte la atingerea mea, fără niciun impediment.

A scos un zgomot de frecare extrem de discret, și atunci inima mi-a stat în piept.

Când am aruncat o privire pe coridor, așteptându-mă să dau peste luminițele roșii sclipitoare ale camerelor de supraveghere care se înșirau deasupra celulelor, n-am văzut decât beznă. Niciuna nu înregistra. Niciuna n-avea să fie martora unui atac.

Am închis la loc ușa celulei și am proptit în gratii unul dintre romanele împrumutate de la Yara, astfel încât oricine ar fi încercat să intre să o arunce cu zgomot pe pardoseală. Apoi mi-am aranjat hainele deasupra saltelei, pe sub pătura mea cea nouă și groasă, alcătuind cât m-am priceput eu de bine o siluetă aproximativă a unei persoane care părea să doarmă în întuneric.

În final, m-am înfășurat într-o altă pătură și m-am lăsat la podea, între piciorul patului și cel mai îndepărtat colț al celulei.

După ceea ce mi s-a părut o veșnicie, am auzit un geamăt metalic din direcția unei uși de celulă ruginite care se deschidea. Pulsul mi s-a iuțit.

Pași ușori se auzeau pe coridor. Un prădător ce-și urmărea prada. Mi-am strâns mâinile în pumni, cu tot corpul încordat. Ce-aveam să fac dacă îmi deschideau ușa celulei?

Dacă aș fi putut să trec pe lângă acea persoană și să ies pe hol, aș fi putut să o închid în celulă până când soseau ajutoare.

Cealaltă opțiune era să ripostez. Atacul din baie nu fusese o luptă dreaptă, dar știam că eu aș fi fost în avantaj în cazul în care un deținut ar fi venit să se bată unu la unu cu mine.

Pași ușori s-au auzit iar pe coridor, tot mai aproape și mai aproape.

Mi-am strâns pumnii pe lângă corp.

Însă pașii s-au oprit înainte să ajungă la celula mea, și atunci am auzit încă o ușă deschizându-se. Deocamdată nu reușeam să apreciez distanța până la zgomot. M-am ridicat…

O agitație bruscă din celula de alături mi-a făcut inima s-o ia la galop.

Celula lui August.

Am auzit un bubuit, un pârâit, apoi un țipăt atât de deznădăjduit, încât a părut că mi se strecoară pe sub piele, îngropându-mi-se adânc în măduva oaselor. M-am împotrivit imboldului de a-mi acoperi urechile, apoi am țâșnit spre ușă și am dat buzna afară din celulă exact când luminile de pe coridor au pâlpâit și s-au aprins, iluminând tot blocul de celule.

Am privit în jur înnebunită, observând cum ușa celulei lui Perri vibra. Mâinile ei erau strânse în jurul gratiilor celulei și se holba pe coridor de parcă și ea ar fi fost la fel de șocată de agitația care ne cuprinsese pe toți.

Peste tot în jurul meu, uși de celule se trăgeau într-o parte, iar de după ele ieșeau deținuți, atrași de țipetele înfricoșate ce veneau din celula lui August.

Tălpile mele au bubuit pe podeaua rece de ciment și am ajuns la celula lui August chiar în același timp cu Yara. Purta o mască de dormit din mătase roz pe care și-o ridicase pe creștet, iar părul, de obicei perfect aranjat, îi era ciufulit și încurcat. Am schimbat o privire înainte de-a ne întoarce spre scena din fața noastră.

Yara a inspirat brusc și-a șoptit:

— *Nu!*

Am simțit cum chipul mi se golește de culoare, iar picioarele îmi cedează în vreme ce mă cuprindea amețeala. Am întins mâna și am prins-o pe Yara de umăr ca să nu mă prăbușesc în genunchi, clipind de parcă ceea ce vedeam avea să dispară dacă doar aș fi reușit să-mi limpezesc vederea.

În celula lui, August zăcea grămadă pe jos, cu glezna răsucită într-un unghi imposibil. Lângă el se afla un soi de vergea de fier. Păturile lui și salteaua zăceau într-un morman pe podea, de parcă ar fi fost smuls din pat și și-ar fi târât și toate așternuturile pe jos odată cu el.

— Cred că mi-a rupt glezna! a icnit August, căznindu-se să răsufle. Mă *doare*. Nu pot să mi-o mișc deloc. N-o să mai pot să merg.

Cuvintele lui August continuau să se reverse afară în vreme ce se legăna înainte și înapoi.

Mi-am înghițit amăreala din gât și am pășit în față ca să-i examinez rana. Mi-am înăbușit un suspin. August avea dreptate – ba poate chiar fusese ușor optimist cu diagnosticul. După cum îi era îndoită glezna, îmi imaginam că-i fuseseră zdrobite și niște oase.

M-am uitat în spate și am văzut cum Yara tremura, cu gura căscată. Avea o mână sprijinită de perete, ceea ce o împiedica să se prăbușească. Faptul că i-am văzut șocul identic cu al meu m-a făcut să-mi înghit valul tot mai puternic de panică și furie care mă cuprinsese, lăsând în schimb logica să preia controlul.

Kit a intrat și ea în celulă, cu ochii mari de groază, și s-a lăsat în genunchi, strângându-i mâna lui August în a ei.

— Momo! a strigat ea, glasul său acoperindu-le pe cele ale micii mulțimi de privitori ce se adunase acolo.

A apărut și băiatul, cu Jed alături, cu un braț pe după umerii lui Momo. Când l-a văzut pe August, Momo a scos un urlet ascuțit și s-a repezit spre noi.

— Gus! a țipat, întinzând mâinile spre el.

— E-n regulă, Momo! a rostit August printre dinți, evident înghițindu-și durerea și frica pentru a-l liniști pe Momo. O să fie bine.

Apoi August s-a uitat la Kit, transmițându-i un mesaj din priviri.

— Momo, du-te și vezi dacă e Vale de serviciu! Spune-i că avem nevoie de dr. Row! Acum! i-a poruncit Kit.

Pe obrajii lui Momo alunecau lacrimi în vreme ce se năpustea să îndeplinească ce i se ceruse, trecând prin mulțimea de deținuți care se înghesuiau să se uite mai de-aproape la August.

Am ridicat privirea și m-am uitat pe coridor, acolo unde Perri continua să strângă în mâini gratiile celulei și rânjea. Am simțit cum clocotește furia în mine.

Știam că ea fusese.

Kit vorbea cu August cu un glas coborât, liniștitor, așa că eu mi-am îndreptat atenția asupra celulei în sine, cercetând spațiul în căutarea vreunei urme care să dovedească fără nicio umbră de îndoială că în spatele atacului se afla Perri.

— Afară! am șuierat către ceilalți prizonieri, uitându-mă urât la ei.

Și poate că, pentru prima oară, reputația mi-a fost de ajutor, pentru că majoritatea au dat câțiva pași înapoi.

Am verificat zăvorul de la ușă, confirmând faptul că nu fusese forțat. Fusese descuiat la fel ca al meu.

În cameră nu se mai vedea nicio armă. Doar vergeaua.

M-am aplecat și am ridicat-o. Era din cupru și cam de doi centimetri și jumătate în diametru. La Endlock nu mai văzusem ceva de genul ăsta, ba nici chiar în Dividium, și nu știam cum făcuse Perri rost de ea.

— E o țeavă de apă industrială.

M-am întors și am văzut că Jed se uita la țeavă peste umărul meu.

Am clipit.

— De unde știi?

— Le foloseam la stația de epurare a apei din Dividium, a răspuns el, luând țeava din mâna mea și rotind-o prin fața ochilor. Exact la fel erau.

M-am răsucit din nou.

— Yara. Care-i sarcina de care se ocupă Perri?

Yara se trăsese aproape de Kit, aplecându-se și lipindu-se de ea ca s-o sprijine și să-l țină pe August de mâna liberă, însă ochii i-au țâșnit imediat în sus la mine.

— Era la spălătorie. Dar, după ce-a căzut în dizgrația lui Larch, el a mutat-o la instalația de apă. Acum de ea se ocupă Hyde.

M-am cutremurat la ideea de-a trebui să lucrezi cu Hyde. Însă instalația de apă…

M-am întors la Jed.

— Crezi că ea ar avea acces la așa ceva?

Jed și-a mușcat buza de câteva ori înainte de-a încuviința din cap.

— Da. La stația de epurare aveam coșuri întregi pline cu ele. Dacă dispărea una, ar fi fost greu să-ți dai seama.

Am scrâșnit din dinți, iar mâinile mi s-au strâns în pumni în timp ce porneam spre ușă. Ca s-o confrunt pe Perri. Ca s-o fac să *plătească*.

O mână mi s-a înfășurat în jurul încheieturii, trăgându-mă înapoi.

— Nu! a zis Jed cu înverșunare. Dacă o ataci, nu faci decât să înrăutățești situația.

— Ea i-a făcut asta! am șuierat. Una e să mă atace pe mine pentru că am predat-o autorităților. Dar asta? Lui *August*?

Știam că Perri reprezintă o adevărată forță la Endlock, însă asta era o escaladare colosală de la ce crezusem eu că e-n stare să facă. *La fel de bine ar fi putut să-l omoare.*

Ultima parte n-aveam cum să o rostesc cu voce tare. Nu în timp ce August se zvârcolea pe podea lângă mine.

— Și ce se întâmplă dacă-ți descarci furia pe ea? a șoptit Jed. August e rănit. N-o să ne mai poată ajuta o bună bucată de vreme cu *planurile* noastre. Și tu crezi că dacă dai câțiva pumni merită să te trimită la izolator, când avem cea mai mare nevoie de tine?

Jed a încheiat, cu răsuflarea tăiată, și o parte din nevoia de-a bate pe cineva m-a părăsit brusc. Avea dreptate. Nu trebuia să cedez în fața instinctului sau să caut răzbunare. Nu era vorba de *mine* sau despre ce-mi doream eu.

M-am lăsat iar în genunchi, aproape de August, și am căutat să văd dacă se produsese vreo schimbare la gleznă.

Vale a dat buzna în celulă, gâfâind, cercetând încăperea cu o privire panicată. Ochii i s-au oprit la mine și tot corpul i s-a relaxat vizibil în timp ce expira.

— Ești rănită?

Cuvintele i s-au rostogolit de pe buze, grăbite și fără să se ferească vreun pic.

Ochii i-au alunecat apoi peste trupul meu, arzând cu intensitate, de parcă își întipărea în minte fiecare centimetru din mine. A întins mâna, lăsând-o să atârne în spațiul dintre noi. Apoi, abrupt, și-a tras-o înapoi și a clătinat din cap de parcă ar fi uitat cu totul rolul pe care îl juca aici.

Privirea lui Kit se muta când la mine, când la el.

— Eu sunt bine. E August.

Vale și-a smuls ochii de la mine cu un efort vizibil. Chipul i-a pălit la vederea gleznei distruse a lui August și a scos un sunet sugrumat.

S-a lăsat și el în genunchi lângă mine, suficient de aproape pentru ca brațul să i se atingă de al meu când și-a lăsat cu blândețe o mână pe umărul lui August.

— Gus, dr. Row e pe drum, a rostit el cu glas moale. Apoi s-a întors iar spre mine. Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Celulele, am început cu glas tăios, chiar dacă mintea îmi rămăsese blocată la felul în care îl strigase pe August pe nume, nu după număr.

Din nou.

— Au fost descuiate toate. Cred c-a fost intenționat.

Știam cum sună soneria când se deschideau celulele în timpul zilei. Absența acelui sunet trebuie să fi fost deliberată.

Vale a mijit ochii.

— În seara asta n-am fost eu la conducerea echipei de securitate. Ci Hyde. Cred că a fost o greșeală. S-a aplecat și mai mult ca să se uite la glezna lui August, iar vocea i-a tremurat când a vorbit din nou: Cine-a făcut asta?

Deci Hyde răspunsese de securitatea celulelor. După ce Perri fusese repartizată în grija lui la instalația de apă. După ce ea îl acuzase pe August că-l omorâse pe Cyril.

— Perri, am răspuns ferm, nelăsând loc de contrazicere.

Hai să vedem cum o să mai râdă ea când o să fie aruncată în izolator!

— Am auzit cum se deschide ușa unei celule, iar apoi țipătul lui August. M-am repezit afară din celulă exact când se aprindeau luminile și am văzut cum ușa ei vibra. Doar ce-o trântise înapoi, închizând-o. Ca o lașă ce e.

Expresia lui Vale s-a întunecat, iar buzele i s-au transformat într-o linie dură.

I-am arătat țeava de cupru pe care Jed o lăsase lângă ușă.

— Asta a folosit. Ceva ce-a putut să obțină la noul ei job la instalația de apă, unde e supravegheată de Hyde.

Sunetul ușii-barieră care se deschidea cu o smucitură ne-a întrerupt discuția. Pe ea a intrat Larch cu pași mari. Avea pe el obișnuita cămașă apretată și pantalonii închiși la culoare, cu

lanțurile de dinți la gât și dintele în formă de perlă scânteindu-i într-o ureche. M-am întrebat dacă dormea echipat așa ca să fie pregătit în orice clipă. Mi-am imaginat un șir de cămăși atârnate la el în șifonier, călcate și așteptându-l.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el, ochii mișcându-i-se înnebuniți în toate părțile, ca și cum Pharil Coates ar fi putut s-apară din umbre și să-l concedieze acolo, pe loc.

Vale s-a îndreptat de spate și s-a ridicat, întâlnindu-i privirea lui Larch.

— Hyde a descuiat ușile celulelor. Nu e clar dacă a fost un accident, însă niciunul dintre deținuți nu mai era încuiat în celula sa. Alt deținut a pus mâna pe țeava asta și i-a zdrobit cu ea glezna lui 412.

Larch a rămas tăcut, iar eu am simțit un zâmbet îngâmfat apărându-mi pe față. În sfârșit trebuia să o pedepsească pe Perri. Una era ca el să o favorizeze și cu totul altceva ca ea să sfideze pe față regulile închisorii și să scape basma curată.

Deși, dacă informația Yarei era corectă, Perri deja nu se mai afla în grațiile lui. Poate că el chiar urma să se bucure de ocazia de-a o pedepsi.

Tăcerea se prelungea, întinzându-se ca o coardă de arc, până când, într-un final, Larch a bombănit:

— Înțeleg. Și-a fost în stare cineva să identifice cine a făcut asta? Presupun că era întuneric, deci aproape imposibil să se vadă clar.

Am scrâșnit din dinți.

— Când a țipat August, m-am repezit afară din celulă, iar atunci s-au aprins luminile. Am văzut cum ușa lui Perri vibra. Și asta a fost arma, am adăugat, arătând spre țeavă. Ceva la care numai un deținut de la instalația de apă ar fi avut acces.

— Deci n-ai fost martoră când ea a comis fapta? Și nici n-ai văzut-o afară din celula ei? a întrebat Larch, cu un zâmbet firav jucându-i în colțurile buzelor.

M-am gândit să-i spun adevărul, chiar dacă numai o secundă. Însă pentru mine zâmbetul lui Larch și expresia încrezută a lui Perri erau prea mult. Am deschis gura…

— Am văzut-o eu.

Am răsucit brusc capul, încercând să identific vocea care vorbise.

Un bărbat mai în vârstă, cu păr grizonant, a dat din cap când i-am surprins privirea.

Zâmbetul lui Larch s-a șters, iar când m-am uitat peste umărul său la Perri, am observat că arunca priviri ucigătoare în direcția mea.

Larch s-a răsucit spre bărbat.

— Era întuneric. Cum de ești sigur?

Am deschis gura, gata să mă reped la Larch.

— Și eu am văzut-o.

De data asta, când mi-am lungit gâtul ca să văd mai bine printre celule, am remarcat că vorbise o fată tânără. Rostise cuvintele chiar dacă mâinile îi tremurau pe lângă corp.

Iar apoi a urmat un cor de deținuți, cu glasurile amestecându-se, și inima mi-a crescut în piept auzindu-i. Cu toții erau dispuși să riște mânia lui Larch pentru a lua apărarea unuia de-ai lor.

Larch a deschis gura și apoi a închis-o la loc.

— Înțeleg.

Sosirea doctoriței Row l-a împiedicat să mai adauge ceva. Femeia a intrat în celula lui August, cu brațele încărcate de echipament medical și cu părul argintiu fluturându-i în toate părțile în graba ei.

A scos un șuierat în vreme ce degetele sale evaluau gravitatea rănii și chipul i s-a întristat.

— Dacă am fi în Dividium, ai fi operat, dar cel mai bun lucru pe care pot să ți-l ofer eu este să îndrept osul și să încerc să-l stabilizez. Să-ți pun ghips și să-ți dau niște cârje. Îmi pare rău!

A rostit cuvintele suficient de încet pentru ca Larch să n-o audă sau să o certe pentru compasiunea arătată.

August a scrâșnit din dinți. Să umble prin Endlock în cârje avea să fie o provocare destul de mare, iar rana nu urma să-l împiedice să devină o țintă pentru vânători.

Dr. Row i-a dat instrucțiuni lui Vale să ia targa spinală sprijinită lângă ușa celulei, iar apoi i-a vorbit cu blândețe lui August:

— Cred că glezna e singura parte care a avut de suferit, dar, din moment ce ai căzut din pat, trebuie să avem mare grijă. Te duc la infirmerie pentru un consult complet, bine?

Vale l-a săltat pe August pe targă, iar apoi dr. Row și-a adunat echipamentul și s-a ridicat, adresându-i-se lui Larch:

— Poți să chemi încă un gardian ca să-l ajute pe Vale să-l care pe deținut până la infirmerie? Forța mea nu mai e ce era odată.

— Nu-i nevoie, a răspuns Larch cu un zâmbet răutăcios, întorcându-și apoi privirea nimicitoare spre mine. Întrucât 224 a insistat să fie de mare ajutor în această noapte, sunt sigur că n-ar deranja-o să te-asiste.

Nu i-am îngăduit să mă vadă șovăind când m-am ridicat și am prins capătul tărgii opus celui apucat de Vale. Pierdusem din musculatură în timpul petrecut la Endlock și, chiar și când eram în plină putere, să-l car pe August ar fi fost dificil. Însă Vale m-a privit în ochi și a dat din cap, așa c-am adoptat o mină rece neutră și am ridicat targa fără să scot măcar un geamăt, dorindu-mi în sinea mea să nu mă trădeze brațele.

Am urmat-o pe doctorița Row afară din blocul de celule și apoi pe coridor, după care am luat-o în jos pe scările către infirmerie, cu mușchii tremurându-mi pe tot parcursul acestui drum.

După ce August a ajuns în siguranță pe masa de consult, dr. Row ne-a gonit pe hol.

— Am nevoie de spațiu. Și faceți liniște! ne-a spus ea, fără alte comentarii, înainte să ne trântească ușa în față.

Privirea lui Vale s-a îndreptat deasupra ușii, verificând camera de supraveghere, și apoi m-a tras în brațele sale înainte să apuc să scot vreun cuvânt, strângându-mă atât de tare la piept, încât abia mai puteam să răsuflu.

— Credeam c-ai fost tu, a murmurat el cu buzele lipite de creștetul meu. Momo plângea atât de tare, că abia mai putea să vorbească. A spus doar că avusese loc un atac și că Perri era implicată. Am crezut că te omorâse.

— Sunt bine, am șoptit lipită de el, lăsându-mă să mă sprijin de corpul său și să profit de acea căldură. Doar știi că sunt în stare să am grijă de mine.

În depărtare s-a auzit un zdrăngănit și apoi o ușă trântită, ca și cum cineva cobora la subsol, așa că ne-am despărțit imediat, iar Vale s-a mișcat ca să mă acopere cu totul.

— Ai cumva idee cât de îndeaproape sunt supravegheat acum? a rostit o voce, însoțită de două perechi de pași.

Glasul lui Larch.

— Îmi pare rău! a răspuns altă voce.

A lui Perri, care suspina.

— Eu nu încercam decât să ajut.

— Ei bine, n-ai ajutat, a șuierat Larch. Există un motiv pentru care ieri ți-am spus c-am terminat-o cu tine. M-ai făcut s-arăt prost. M-ai făcut să par că nu sunt în stare să mă ocup de-o pușcărie plină de deținuți adormiți. Am *terminat* să mai trec cu vederea orice dorești tu. Să vedem dacă izolatorul o să-ți dea o lecție!

Suspinele lui Perri deveneau tot mai puternice pe măsură ce coborau din ce în ce mai mult pe scări, iar Vale m-a luat de mână și m-a tras mai departe pe hol, în întunericul atelierului. Am clipit, așteptând ca ochii să mi se obișnuiască cu spațiul acela, suficient cât să văd că nici camera din colț de aici nu înregistra.

A închis ușa după mine și și-a lăsat mâinile pe umerii mei, ținându-mă la o lungime de braț de el. Ochii săi aurii mă sfredeleau.

— Perri n-o să lase să-i scape nicio ocazie de a-ți face rău. Mai ales după asta. Știe că n-a văzut-o nimeni atacându-l pe August – că au mințit și că din cauza asta a fost trimisă la izolator. Nu contează că ceilalți deținuți au ieșit în față; ea n-o să arunce vina pe nimeni altcineva decât pe tine.

— N-ai de ce să-ți faci griji…

A scos un râset plin de amărăciune și și-a trecut furios mâna prin păr ca să-și dea șuvițele de pe frunte.

— Tu chiar crezi că eu pot să-mi controlez grijile astea? Crezi că pot pur și simplu să încetez *să mă mai gândesc naibii la tine* în fiecare secundă din zi? Toate astea ar fi mult mai ușoare dacă mi te-aș putea scoate din minte, Păsăruico. Să nu crezi că n-am încercat!

Cuvintele sale m-au învăluit cu totul, și tot ce avea logică mi-a părăsit mintea. M-am aplecat spre el, iar mâinile i-au coborât de pe umeri pe șoldurile mele în vreme ce privirea mea îi fixa cu atenție buzele.

— Nu! a gemut. Nu te uita așa la mine!

Însă nu și-a ferit privirea. De parcă era incapabil să o facă.

— Cum? am șoptit încurajată, perfect conștientă de fiecare loc în care trupul său îl atingea pe-al meu.

Degetele lui lungi îmi săpau în șolduri. Sânii mi se apăsau de pieptul lui.

— Ca și cum mă dorești, a șoptit. Ca și cum nu m-ai ucide dacă te-aș săruta.

Mi-am trecut limba peste buza de jos, simțind un val amețitor de putere în vreme ce el îmi urmărea mișcarea cu ochi tot mai întunecați.

— S-ar putea să te ucid dacă n-o faci, am murmurat.

Și doar de asta a fost nevoie pentru ca stăpânirea de sine să-i dispară cu totul.

În clipa asta ne priveam în ochi, fiecare provocându-l pe celălalt să cedeze primul, iar în secunda următoare Vale mă lipise cu spatele de ușă și-și apăsase în sfârșit buzele de ale mele și-mi înfipsese mâinile în păr.

Aveam nevoie de el *mai aproape*.

Dinții ni s-au lovit unii de alții în graba noastră, iar eu l-am mușcat de buză, înghițindu-i geamătul.

Și-a trecut nodurile degetelor peste coastele mele până jos pe șolduri, lăsând în urmă dâre de foc oriunde mă atingea. Mi-am împreunat brațele pe după gâtul lui și m-am ridicat pe vârfuri pentru a-l trage mai aproape.

Mi-am trecut limba peste a lui, bucurându-mă de faptul că avea același gust ca și mirosul – curat și proaspăt –, ceea ce m-a făcut să-mi doresc să-l *devorez*.

Degetele i s-au răsfirat încă o dată în părul meu, apoi mi-a întors capul pentru a avea un unghi mai bun și și-a adâncit sărutul. Mi-am plimbat limba peste buzele lui, apoi i-am mușcat din nou buza de jos și i-am supt-o.

— Ai grijă, Păsăruico! a șoptit cu glas răgușit.

Senzația de putere m-a lovit încă o dată când i-am simțit duritatea plină de dorință prin pantaloni apăsându-mă pe abdomen. I-am gemut în gură și mi-am coborât mâna între noi pentru a-l mângâia prin partea din față a pantalonilor.

A scos un mârâit și și-a smuls gura de pe a mea, începând imediat să-mi depună săruturi arzătoare pe gât, mușcându-mă ușor și sugând în timp ce mâinile îi coborau pe trupul meu.

— Să nu crezi că tu deții toată puterea aici! a șoptit cu gura lipită de gâtul meu, iar eu am scos un scâncet, lăsându-mi unghiile să-i zgârie ușor spinarea prin cămașă.

Am tras de material, disperată să îndepărtez bariera care-mi ținea departe mâinile de pielea lui delicios de caldă, apoi i-am tras cămașa din pantaloni și mi-am strecurat degetele sub betelie.

Când mi-am ridicat apoi degetele în sus pe abdomenul lui, i-am zgâriat mușchii tari de acolo.

După care gura lui era din nou peste a mea, încercând să-mi desfacă buzele. Am inspirat brusc și adânc, înfigându-mi unghiile în el în vreme ce mă gusta.

Eram năucită de cât de tare îl doream. Ultima persoană pe care ar fi trebuit să o doresc, însă, cumva, singura în stare să mă facă să uit tot ce îndurasem în ultimele săptămâni. Atingerea lui mă purta departe, chiar dacă mă aflam în cel mai periculos loc din această lume.

Și poate că ăsta era cel mai periculos lucru dintre toate.

Pentru că el reușise să mă facă să uit de August și de cât de radical se schimbaseră planurile noastre de evadare după ceea ce făcuse Perri.

Am avut un scurt moment de ezitare la acest gând capabil să mă trezească și am întrerupt sărutul.

Vale și-a apăsat fruntea peste a mea, răsuflând greoi în timp ce mă privea în ochi, zăbovind încă o clipă așa. I-am inhalat încă o dată mirosul, însă sistemul de ventilare s-a declanșat o clipă mai târziu, iar zgomotul m-a smuls din reverie.

Am tras adânc aer în piept.

— Ar trebui să mă întorc, am spus.

M-a condus înapoi la Blocul H și a rămas de gardă pentru tot restul nopții.

În tot acest timp, eu am rămas trează în celulă, întrebându-mă ce urma să facem acum, când August suferise o rană atât de gravă. Cum mai putea face călătoria prin Pustiu?

Și mai luasem și catastrofala decizie de-a săruta un gardian când aveam lucruri mult mai importante la care să mă concentrez, însă singurul meu regret era că îi pusesem capăt mult prea curând.

Eram cu adevărat terminată.

19

AUGUST A FOST ELIBERAT DE LA INFIRMERIE DOUĂ ZILE MAI târziu, iar Perri a fost și ea scoasă de la izolator în aceeași dimineață. N-ar fi trebuit să mă aștept ca Larch s-o lase să petrezească o săptămână acolo, cum făcuse cu mine, însă avusesem totuși o speranță.

— *Haide*, August! a spus Jed, exasperat, încercând pentru a treia oară să-i ia tava lui August pentru a i-o duce el la masă.

— Nu trebuie să trădez slăbiciune, a murmurat August, refuzând ajutorul lui Jed. S-a balansat nesigur pe un picior. Când arăți slăbiciune, *devii* slab, a adăugat el. Iar în acel moment ești ca și mort.

Niciunul dintre noi nu i-a reamintit că avea glezna ruptă și că faptul că avea nevoie să-l ajute cineva cu tava, din moment ce nu poseda trei mâini – una pentru fiecare cârjă și una pentru tavă –, era ceva perfect rezonabil. În schimb, ne-am plasat de o parte și de alta a lui, în caz că își pierdea echilibrul și trebuia să se sprijine pe noi.

August și-a schimbat poziția, îndesându-și ambele cârje sub un braț și ținându-și tava cu celălalt, apoi a început să țopăie nesigur către masa noastră.

Cu coada ochiului, am văzut piciorul lui Perri ițindu-se în calea noastră.

Mi-am acordat un moment ca să evaluez cât de tare îmi era foame. Stomacul îmi chiorăia, dar era ceva normal. Petrecusem mai mult timp cu mult mai puțină mâncare. Nevoia mea de răzbunare era mai puternică decât dorința de-a mă bucura de tocana picantă din castron.

M-am împiedicat dinadins de piciorul întins al lui Perri, trimițându-mi tava și tot ce conținea direct în fața ei.

Terciul gros și fierbinte îi picura acum din păr și de pe bărbie, și a scos un țipăt ascuțit printre dinții strânși. Ceilalți deținuți de la masa ei se holbau, cu gurile căscate și fără să scoată un sunet.

— Scuze, Perri! am gângurit, cuvintele mele fiind pline de o dulceață siropoasă. Na, stai să te ajut cu aia!

Am luat un șervet și-am mai mânjit-o cu un pic de terci, apăsându-i-l cu putere în cosițele groase.

— Ajunge! a mârâit ea feroce, împingându-mă cât colo. Ai făcut-o special.

— Nu ți-am văzut piciorul acolo, am replicat. Data viitoare o să-ncerc să fiu mai atentă.

A scos un cârâit și s-a ridicat, împingându-mă cu umărul când a trecut pe lângă mine în direcția ieșirii.

Am rânjit tot drumul până la masa noastră, iar chicotitul reținut al lui August mi-a ajuns la urechi în timp ce ne așezam pe bancă.

Kit mi-a zâmbit din locul ei de cealaltă parte a mesei, după care și-a împărțit porția de terci cu mine fără să scoată un cuvânt.

— Nu-i rău, Thorne!

— Nu-i rău? a râs Yara, turnând câteva linguri din propriul castron în al meu. A fost senzațional. În plus, mi-ai dat o idee grozavă. Ovăzul îți face *foarte* bine la păr. Iau asta înapoi cu mine în celulă ca să-mi fac o mască de păr. Ești un geniu.

Kit a râs, privind-o cu afecțiune pe Yara, iar eu am observat cum li se atingeau genunchii pe sub masă. Ideea că ele găseau ceva minunat în acest spațiu definit de cruzime mă umplea de căldură.

Când am ieșit din sala de mese, nu mi-a scăpat zâmbetul pe care Vale încerca să și-l ascundă fixându-și propriii bocanci. M-am înroșit, iar mintea a început să-mi cutreiere încă o dată către momentul nostru din atelier – gura lui peste a mea, mâinile lui alunecându-mi peste șolduri și duritatea aceea lipită de mine.

Am scos un oftat prelung, iar Vale a ridicat imediat capul, ochii săi întâlnindu-i pe ai mei și întunecându-se înainte să ies pe ușă și să dispar de-acolo.

Gardienii ne-au condus înapoi în celule; am simțit imediat cum mă cuprinde neliniștea când Larch a intrat în blocul nostru. Nu trebuia să fie rândul nostru în cadrul rotației și el spusese că de obicei nu conducea selecțiile făcute de vânători.

M-am întrebat dacă discuția despre noile obstacole atrăsese mai mulți vânători și dacă nu cumva trebuiau să organizeze mai multe partide de vânătoare, ceea ce-i obliga să facă rotația mai rapid decât de obicei.

Nici măcar nu avusesem timp să discut cu Kit și August despre un plan alternativ de evadare, acum, că gardul ieșea din discuție.

— O parte a membrilor Consiliului ne-au onorat cu prezența lor la prima partidă de astăzi, a anunțat Larch cu glas tremurător.

O broboană de sudoare i se scurgea pe tâmplă.

„Ai cumva idee cât de îndeaproape sunt supravegheat acum?”

Cuvintele lui Larch, șoptite către Perri în noaptea în care-l atacase pe August, mi-au revenit în minte.

Îmi era greu să cred că pasiunea Consiliului pentru vânătoare era suficientă ca să-i smulgă de la programul lor foarte aglomerat atât de curând după ce Larch făcuse o greșeală. Trebuia să fie un soi de test – Endlock avea probleme, iar după tot ce văzusem de când sosisem aici, probabil că Larch era în pericol să fie înlocuit.

Directorul și-a dres glasul.

— Consilierul Baskan și consiliera Elder sunt astăzi aici, împreună cu fiul consilierului Baskan.

Roald Baskan.

— Nu! am spus înainte să-mi dau seama ce fac.

Gura mi s-a uscat și am prins strâns gratiile celulei, apoi m-am uitat pe coridor și am întâlnit privirea lui Jed.

El a înghițit în sec, încercând să-și domolească respirația.

„E-n regulă!" a mimat din buze.

Însă nu era.

— *Liniște!* s-a răstit Larch, uitându-se urât la mine înainte de-a continua: Consilierii m-au însărcinat pe mine cu selectarea țintelor pentru această partidă de vânătoare. Își doresc o provocare – prizonieri care au ocolit moartea de multe ori până acum sau au în ei un spirit de luptă. Sau aroganță.

Ochii i s-au ațintit încă o dată asupra mea.

— Vrem să fim siguri că selecția noastră îndeplinește cerințele oaspeților noștri. Distracția lor este de cea mai mare importanță, a adăugat Larch, patrulând înainte și înapoi printre celule. Și-a șters apoi palmele de partea din față a pantalonilor, lăsând urme de umezeală pe ei. Primul e 412, a rostit. Parcursul tău vorbește de la sine. Niciun alt deținut nu reprezintă o provocare mai mare decât tine.

Murmure au umplut aerul, împrăștiindu-se prin blocul de celule precum un foc scăpat de sub control. Dar eu știusem ce alegeri avea să facă Larch imediat ce anunțase că el era cel care selecta țintele. Oricât de furios fusese pentru faptul că Perri îl rănise pe August, Larch spera în mod evident să folosească întâmplarea spre propriul avantaj. Vânătorul care avea să-l ucidă pe August urma să se bucure de o reputație considerabil mai mare.

Iar dacă cel care-l dobora ar fi fost un consilier, atunci probabil acesta avea să fie destul de mulțumit cât să-l convingă pe Coates să treacă cu vederea greșelile recente ale lui Larch.

— 224, a nechezat Larch, smulgându-mă din gânduri. Cred că atitudinea ta este exact genul pe care consilierii s-ar bucura să o frângă.

Nu chiar subtil, însă asta nu fusese niciodată trăsătura lui dominantă.

Larch a selectat încă patru ținte, apoi s-a întors la mine, aruncându-mi un rânjet ce-mi transmitea că acum se pregătea să lanseze o lovitură mortală.

— Iar pentru ultima țintă, deținutul cu numărul 203. Cererea personală a lui Roald Baskan.

Știusem ce urmează din clipa în care Larch pomenise numele lui Roald, și abia am izbutit să-mi mențin expresia neutră, chiar dacă stomacul mi se înnoda de groază.

Pentru că alegerea lui Jed era cel mai rău lucru pe care putea să mi-l facă Larch. Eram îngrozită să-l știu acolo, afară, împreună cu Roald Baskan. Nimic nu se putea compara cu o vendetă care să ajute la îndeplinirea țelurilor cuiva, și știam că egoul superumflat al lui Roald n-avea să reziste până nu-l omora pe Jed.

— Fie ca membrii Consiliului să vegheze asupra voastră! a cârâit Larch, făcându-le semn gardienilor să ne scoată din celule în timp ce el aștepta ca noi să-i oferim răspunsul dorit.

Dar cuvintele lui au fost primite cu tăcere.

N-ar fi trebuit să fiu surprinsă, nu după modul în care deținuții din blocul nostru de celule interveniseră pentru a o trage la răspundere pe Perri după ce-l rănise pe August.

Dar era un alt fel de putere în sfidarea fățișă a lui Larch prin tăcerea lor.

Larch s-a încruntat, apoi și-a dus mâna la pistolul prins în toc la șold, ceea ce m-a făcut să scrâșnesc din dinți. Însă ceilalți deținuți au rămas tăcuți, poate mizând, la fel ca mine, pe faptul că Larch n-ar fi cutezat să ne omoare pe toți. Nu câtă vreme Consiliul se afla la Endlock, așteptând să vadă dacă el mai făcea vreo greșeală.

Câțiva gardieni au schimbat priviri stânjenite și au părut să ia o decizie.

— Fie ca ei să ne ghideze către pacea eternă! au recitat aceștia la unison, întrerupându-i lui Larch accesul de furie.

Acesta a pornit tropăind în fața noastră, și toți din grupul nostru au răsuflat simultan, aruncând priviri de la unul la altul și schimbând zâmbete firave și șovăitoare.

De data asta, Larch a trimis câțiva gardieni, inclusiv pe Vale, înaintea țintelor pentru a supraveghea pădurea. Fără îndoială, voia să evite orice fel de surpriză cât timp consilierii se aflau pe terenul de vânătoare. Un zâmbet anemic mi-a strâmbat buzele când mi-am imaginat șocul de pe fața lui dacă reușeam să-l lovesc pe unul dintre consilieri în cap cu o creangă zdravănă.

Când s-a auzit bâzâitul alarmei care ne elibera din țarcuri, mi-am adunat curajul ca să-l văd pe Jed tremurând de frică. După tot ce văzuse pe parcursul primei noastre partide de vânătoare, mă temeam că avea să fie copleșit de panică.

Însă mâinile lui Jed erau sigure când și-a petrecut un braț pe după umerii lui August – în pofida protestelor acestuia. Eu l-am luat de brațul liber și i-am preluat cealaltă jumătate din greutate, iar cu noi doi drept cârje, August a început să se miște cu o viteză surprinzătoare, șchiopătând pe câmp la doar un minut în urma celorlalți.

Jed mi-a surprins privirea, iar atunci am descoperit că, în loc de teamă, în ochii lui era o scânteie de sfidare, albastrul lor potrivindu-se perfect cu cerul lipsit de nori.

Imediat ce perdeaua groasă a copacilor ne-a învăluit cu totul, ascunzându-ne de privirile gardienilor puși să ne supravegheze, Vale și-a făcut apariția din umbră.

Am tresărit când l-am văzut, iar Jed a făcut ochii mari, circumspect.

— Ce cauți aici? l-am întrebat, uitându-mă în jur să văd dacă-l mai zăriseră și alte ținte.

Însă eram singuri.

Vale n-a răspuns, iar privirea i s-a mutat la August.

— Ești sigur? Chiar facem asta? Îi implicăm și pe ei?

M-am tras îndărăt și m-am uitat scurt când la unul, când la altul, apoi privirea mi s-a oprit la August.

— Ce se petrece aici?

August s-a strâmbat, deschizând și închizând gura fără să-mi răspundă. Atunci m-am uitat la Vale.

— Începe să vorbești!

Gata, asta a fost! Confirmarea mea că relația dintre ei era mai mult decât Vale oferindu-i favoruri lui August. Deși bănuisem că așa stăteau lucrurile atunci când îi văzusem prima oară șușotind pe terenul de vânătoare, era cu totul altceva să am dovada vie în față.

— Gus? a șoptit Vale, îndemnându-l pe el în loc să-mi răspundă.

August a ezitat, apoi a încuviințat ferm din cap.

— Are de gând vreunul din voi să ne spună ce se-ntâmplă? a întrebat Jed, săltându-i și mai sus brațul lui August peste umărul său.

Jed nu avusese la fel de multe interacțiuni cu Vale cum avusesem eu și, deși îi spusesem că Vale mă salvase la prima mea partidă de vânătoare, el era mult mai reținut față de gardian decât ajunsesem eu să fiu. Chiar nu-mi puteam închipui ce-i trecea în acest moment prin cap.

Într-un final, Vale mi-a întâlnit privirea.

— O să vă spunem tot. Dar nu aici. Mai întâi trebuie să ajungem în siguranță. Doar ai încredere în mine, Păsăruico!

Jed a mijit ochii atunci când a auzit porecla, iar eu m-am înroșit toată.

În sufletul meu se dădea o adevărată bătălie în vreme ce priveam cu atenție în ochii lui Vale, căutând în ei vreun semn de trădare. Vreun indiciu că ar trebui să-mi fie teamă. Însă el avusese o grămadă de ocazii să mă arunce în gura lupului. Iar dacă August avea încredere în el…

— E-n regulă! i-am zis lui Jed și am oftat. O să ne ajute. Poți să ai încredere în el.

Deocamdată.

— Atunci, spre tuneluri! a murmurat Vale.

„Tuneluri”?

Însă nu mai era timp pentru întrebări.

Cu fiecare pas, greutatea lui August părea să mă apese și mai tare. Începuse să apară oboseala, iar sudoarea îmi curgea șiroaie pe șira spinării.

Am simțit o mână moale pe braț, apoi Vale m-a împins ușor și mi-a luat locul sub brațul lui August. N-am mai stat să protestez – spinarea aproape că mi-a țipat de ușurare.

Șuierul alarmei ne-a făcut să grăbim ritmul, gândindu-ne cu toții la cei care voiau să-i curme viața lui August.

De la ultima noastră ieșire pe terenul de vânătoare, gardienii săpaseră și mai multe morminte pentru deținuți, pe care am încercat să le evităm pe cât de bine am putut. Privirea mi-a fost atrasă iar de poteca aceea ciudată, șerpuitoare, și m-am întrebat unde ar putea duce.

În cele din urmă, am ajuns la un pâlc de tufișuri pline de fructe roșii. Vale ne-a făcut semn din cap să trecem printre ele, așa că ne-am aventurat printre lujerii înțepători. Spinii mă împungeau prin materialul uniformei, și am pășit cu atenție ca să evit să deranjez frunzișul sau să las vreo urmă.

În mijlocul ghimpilor, Vale s-a oprit. S-a convins că August putea să stea în picioare, apoi s-a lăsat în genunchi și a început să pipăie cu degetele un petic de verdeață. Am schimbat o privire cu Jed, însă, o clipă mai târziu, Vale a ridicat un pătrat de mușchi, scoțând la iveală sub el un capac improvizat dintr-o împletitură de crenguțe. După ce l-a îndepărtat, am făcut un pas îndărăt și am înghițit în sec.

— Ce-i acolo jos?

Sub capac se afla o gaură în pământ, atât de întunecoasă, încât era imposibil să disting ce se afla acolo.

— O ascunzătoare cu adevărat bună, a șoptit August, presiunea situației făcându-l să rostească prea repede cuvintele. O folosim pentru urgențe.

— O folosiți?

Glasul meu era abia o șoaptă.

Vale s-a uitat în jur, calculând probabil cât mai aveam până când vreun vânător apărea dintre copaci și ne prindea în capcană.

— Ascultă, mi-a spus, putem să discutăm acolo jos despre asta? Te rog!

M-am uitat la Jed.

S-a uitat și el la mine, cu ochii mijiți, dar în final a încuviințat din cap fără tragere de inimă.

— Bine! Dar să ne explice și nouă după ce-ajungem la adăpost.

Când m-am apropiat, am observat scara improvizată care stătea sprijinită de marginea acelui puț. Părea destul de sigură. Jed l-a ajutat cu grijă pe August să coboare pe trepte, iar apoi i-am urmat și eu, bătăile inimii iuțindu-mi-se când am pătruns în bezna umedă, unde era cu câteva grade mai răcoare decât deasupra. Vale a intrat ultimul, așezând capacul la loc deasupra noastră și cufundând puțul într-un întuneric deplin.

Clicul unui întrerupător a străpuns liniștea, apoi un fascicul de lumină de la lanterna lui Vale a alungat bezna.

După ce ochii mi s-au obișnuit cu acel loc, am tras brusc aer în piept. Spațiul era cam de mărimea dormitorului meu înghesuit din apartamentul din Dividium.

Spre deosebire de camera mea, puțul era ticsit cu artefacte pline de praf din alte vremuri. Brățări – relicve, prin comparație cu dispozitivele avansate tehnologic pe care le foloseam acum – înșirate pe o masă într-un colț și rafturi de depozitare care conțineau grămezi de pături, truse de prim ajutor și recipiente cu apă.

— Voiau să fie pregătiți pentru orice situație, ne-a explicat August, rostind cuvintele înainte să apuc să întreb eu.

— Cine „voiau”? Ce mama naibii se întâmplă? i-am chestionat, trăgându-mă mai aproape de Jed, care-și încrucișase brațele la piept.

Vale a schimbat o privire cu August.

Jed a schițat o grimasă.

— Spuneți-ne ce se petrece!

Eu am scos un oftat de exasperare.

— Uitați, am spus, deja de-o vreme bănuiam că între tine și August există o legătură mai presus de cea în care un deținut mituiește un gardian pentru a-l proteja. Iar pe mine m-ai ajutat de nici nu mai știu câte ori. Știu că încerci să faci ceea ce trebuie atunci când poți. Dar asta? Vreun soi de ascunzătoare secretă despre care ar trebui să presupun că Larch habar n-are?

Una era să se înfiripe… indiferent ce se înfiripase între mine și Vale, astfel încât el să dorească să-mi facă viața mai ușoară în închisoare și să mă ajute să *supraviețuiesc*, și cu totul altceva ca el să aibă un fel de buncăr subteran unde ascundea deținuți chiar sub nasul lui Larch. Era o mișcare pe care ar fi făcut-o un rebel, însă el își exprimase cât se poate de clar disprețul față de Colectiv.

— Cum adică deja bănuiai de-o vreme? a întrebat Jed, și-n ochii lui a apărut o expresie îndurerată.

— Mai târziu, Jed.

M-am răsucit încet într-un cerc, observând și mai multe detalii. Lanternele și felinarele cu petrol stivuite pe un raft înalt. O cutie cu lumânări. Mirosul de pământ umed.

— Cred că am stabilit deja că nu-mi place să văd oameni murind, a replicat Vale, evitând iar să-mi ofere un răspuns adevărat. Nu-i pot ajuta pe toți, însă mă străduiesc să fac ce pot.

— Și cum rămâne cu Mort? Pe el ți-a plăcut să-l vezi murind? am rostit înainte să mă pot abține.

Acuzația nu se baza pe absolut nimic altceva decât pe intuiția mea și pe expresia lui Vale când Larch anunțase sfârșitul lui Mort, dar trebuia să știu.

August și Jed se uitau când la mine, când la Vale, însă n-a intervenit niciunul.

Colțurile buzelor lui Vale s-au lăsat în jos și el a venit mai aproape, până ce-a ajuns doar la un pas distanță de mine.

— Poate că mi-a plăcut. Poate că să omor un nenorocit de violator a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut de când am devenit gardian. Toată lumea se poartă de parcă deținuții de aici sunt monștri, însă Mort? El era adevăratul monstru. Și nimeni nu-i făcea nimic. Zi după zi, și chiar n-avea de gând să se oprească vreodată.

L-am privit lung, uimită. Omorâse un gardian și tocmai luase în derâdere toate principiile existenței acestei închisori. Revelația îmi făcea trupul să vibreze.

— N-am plănuit-o dinadins. Vale și-a trecut o mână prin păr, cu glasul tot mai aspru: Dar apoi am dat peste el și l-am văzut cum smulgea dinții lui Cyril din trupul lui. Și *râdea*. La fel cum râdea și când te încolțise pe tine pe hol. N-am putut să mă abțin să nu mă gândesc cum, dacă n-aș fi intervenit… A înghițit în sec și s-a cutremurat din tot corpul. Îl văzusem punându-și mâinile alea pe mulți alții, a continuat Vale. Au existat probabil vreo cinci sau șase dăți când *n-am reușit să-l opresc*. Și am cedat. N-o să vă mint și să vă spun că nu știam ce fac – știam că nenorocitul ăla avea să se preschimbe în friptură înainte să-și dea măcar seama ce-l lovise.

Ne-am uitat toți trei la Vale cu gurile căscate preț de câteva secunde înainte ca eu să mă adun suficient cât să vorbesc:

— Cum te-ai simțit după?

— Nu mi-a părut rău.

Ochii îi erau îndreptați doar spre mine.

Și nu mă simțeam defel dezgustată.

Simțeam un amestec de recunoștință și… ceva ce nu reușeam să identific. Însă nu mai trebuia să-mi fac griji că Mort avea să mă găsească… sau să le găsească pe Kit ori pe Yara pe vreun coridor izolat și să obțină tot ce voia de la noi.

— Bine! Deci vrei să ne ajuți, dar cum? a întrebat Jed, stând drept și cu capul sus, în ciuda tremurului ușor pe care i-l detectam în voce.

Am întins mâna și i-am așezat-o pe braț înainte ca el să continue:

— Sigur, putem să ne ascundem în gaura asta din pământ. Dar până la urmă tot trebuie să ajungem la Copacul de Sânge. Mă îndoiesc că să fim sub pământ ne va ține departe de câmpul de forță.

— N-o să ne țină, a confirmat August.

Am lăsat capul în jos. Oricum, ce urmărea Vale? Putea să ne ajute să supraviețuim partidelor de vânătoare în care eram aleși ca ținte, dar cum s-ar fi încheiat totul? Nu avea cum să ne ajute la nesfârșit. Nu în interiorul Endlockului.

Ceva legat de bezna acestui spațiu făcea să-mi fie mai ușor să fiu sinceră cu mine însămi. Încercasem să-mi ignor îndoielile pe cât de bine fusesem în stare, însă adevărul era că nu eram nici măcar pe-aproape să găsesc o soluție pentru a scăpa de aici. Iar să ne-ascundem într-o groapă din pământ n-avea cum să ne aducă mai aproape de libertate.

Vale și August au mai schimbat o privire ce m-a scos din sărite.

— Larch știe despre locul ăsta, a recunoscut Vale.

— Știe c-ai săpat un puț în pământ ca să-i ajuți pe deținuți să se ascundă de vânători? a întrebat Jed, iar eu am mijit ochii.

Vale a scos un râset ca un lătrat.

— Nu. Normal că nu! Știe că, în urmă cu zece ani, aici a existat un sistem de tuneluri de urgență ce data de pe vremea închisorii originale. Trecea pe sub tot terenul de-aici, astfel încât gardienii să aibă o rută de scăpare în caz că izbucnea o revoltă sau o răzmeriță. O parte din intrări și din secțiuni s-au prăbușit și-au fost astupate, așa încât Larch crede că tunelurile au fost distruse. Scoase complet din funcțiune.

— Tunelurile trec pe sub tot terenul închisorii? am întrebat, și cred că-n glas mi se simțea neîncrederea.

Posibilitatea să existe așa ceva îmi întrecea chiar și cele mai nebunești visuri. Dacă era adevărat, atunci însemna că gardul nu mai reprezenta un factor în evadarea noastră.

M-am uitat la August. Știuse despre asta și nu se deranjase să mă ajute în timp ce eu îmi frământam creierii să găsesc o metodă de-a evada?

— Aproape, a răspuns Vale. O parte din tuneluri *chiar* s-au prăbușit. Intrarea asta e cea mai aproape de Endlock, deci o folosim rareori. Prea mulți vânători trec pe lângă ea, așa că trebuie să nu scoatem niciun sunet, altfel riscăm să ne prindă.

— Intrarea asta comunică cu un tunel care ne duce tocmai până la marginea poienii unde se află Copacul de Sânge, a adăugat August, făcând un semn spre partea cealaltă a ceea ce inițial crezusem că-i doar un puț.

Când m-am uitat în direcția în care arătase, parțial mascată de un teanc de cutii, am văzut o deschidere în peretele de pământ.

Deci așa supraviețuise el atâta timp. Folosise tunelul ca să ajungă la Copacul de Sânge.

— De fapt, trebuie să ne punem în mișcare, a anunțat Vale. Câmpul de forță se va apropia în curând, și trebuie să pătrundem în următorul segment.

S-a apropiat de unul dintre șirurile de rafturi, a luat mai multe lanterne și ne-a aruncat fiecăruia câte una.

Le-am aprins, apoi am pornit pe urmele lui prin tunelul plin de pânze de păianjen.

— Dar *de ce* ne ajuți? l-am întrebat pe Vale, neîndrăznind să-i dau crezare concluziei la care voia mintea mea să ajungă.

M-am întors, întâlnindu-i privirea lui August, și am încercat să-l întreb fără cuvinte dacă ceea ce inima mea își dorea să creadă putea fi totuși adevărat.

„E ceea ce cred eu?"

Am încercat să transmit aceste cuvinte prin intermediul ochilor, și poate c-a funcționat, căci buzele lui August s-au lățit într-un rânjet exact când Vale îmi răspundea:

— Pentru că nu vreau să muriți aici. O să vă ajut să evadați.

20

— *CE-O SĂ FACI?*

Glasul mi se transformase într-o șoaptă sugrumată, apoi m-am împiedicat înainte să mă sprijin de peretele tunelului.

Era imposibil să-l fi auzit cum trebuie – nu voiam să-mi fac speranțe înainte ca el să confirme că nu aveam halucinații.

— O să vă ajut cu planurile voastre de-a scăpa de-aici, a repetat Vale, începând să meargă iar pe lângă mine. Și o să vin cu voi la Colonia de Nord.

— Sper că-ți amintești partea că tu ești de fapt gardian, da? am întrebat, transmițându-mi toată neîncrederea în aceste cuvinte. În caz că ai uitat. *Vrei* să evadezi de aici împreună cu un grup de pușcăriași? Nu i-am lăsat timp să răspundă, în schimb mi-am îndreptat privirea acuzatoare peste umăr către August: Iar tu… Trebuia să acționăm împreună. Însă tu ai uitat să pomenești, foarte convenabil, că plănuiai să iei și un gardian cu noi. Nu crezi că era un detaliu foarte important? Ceilalți știu despre asta?

— Știu cu toții despre Vale, a răspuns August, lăsându-se cu toată puterea pe Jed și șchiopătând în urma noastră. Trebuie să înțelegi că n-aș face nimic care să-i pună în pericol pe Yara, Kit sau Momo. Când ai ajuns tu aici, n-aveam încredere în tine. Raven, tu ești *vânător de recompense*. Și, mai mult decât atât, disperarea ta de

a-l salva pe Jed te-a transformat într-o vulnerabilitate. Cum puteam să știu că nu ne-ai fi trădat ca să câștigi astfel salvarea lui Jed?

Am rămas cu gura căscată, însă n-am scos niciun cuvânt. August avea dreptate. Ar fi fost o prostie din partea lui să-mi spună absolut tot. Înainte să ajung să-i cunosc, probabil că i-aș fi trădat dacă asta ar fi însemnat să câștig orice fel de avantaj pe care să-l folosesc pentru a evada.

În tăcere, m-am întors spre Vale, căutând o explicație de la el.

— Eu i-am cerut lui August să nu-ți spună, a recunoscut Vale. Nu știam dacă m-ar fi lăsat inima să te ajut când credeam că ești rebelă. Iar în momentul în care m-am convins că nu ești… nu credeam că ești în stare să te încrezi într-un gardian. Abia când am ajuns să te cunosc am devenit dispus să risc să-ți spun adevărul.

Instinctele lui nu se înșelau. L-aș fi scuipat în ochi dacă ar fi încercat să mă convingă că vrea să mă ajute atunci când am dat prima oară peste el la Endlock.

Am clătinat din cap.

— Deci, *care-i* adevărul? Mi-ai spus că n-ai treabă cu Colectivul și că vrei doar să ajuți oamenii. Asta se aplică și la ajutarea deținuților să evadeze? M-am oprit, apoi am reluat: Sau are vreo legătură cu faptul că-i ești dator lui Eris? În seara când ne-am cunoscut, ai spus că-i datorezi ceva. Așa îți plătești tu datoria?

— L-ai întâlnit înainte de Endlock? a șuierat Jed în spatele meu, iar eu m-am înfiorat.

— La Cârciuma lui Vern. Îți explic mai târziu.

— N-am spus că-i sunt dator, a răspuns Vale. Am spus că trebuie să i-o plătesc.

M-am uitat la el cu ochii mijiți.

— Vale, n-avem timp să ne contrazicem asupra semanticii.

— El mi-a omorât tatăl.

Inima mi s-a strâns în piept la suferința sinceră din ochii lui.

— Îmi pare rău! am șoptit, și nu m-am putut abține să nu întind mâna spre el.

Însă Vale a pășit din nou în fața mea, iar eu am strâns din dinți ca să nu mi se citească durerea pe față.

Totuși, știam și eu cum e să pierzi un părinte. Știam cât de greu e să-ți împărtășești suferința cu cineva. Chiar și-așa, cuvintele lui mi se învârtejeau prin minte, în timp ce piesele puzzle-ului începeau să se așeze. Dacă Eris *mi-ar fi* omorât părinții, nici eu n-aș fi iubit cine știe ce Colectivul.

— Erai la Cârciuma lui Vern ca să-l ucizi pe Eris?

M-am răsucit instantaneu, surprinsă că Jed pusese întrebarea pe care mie îmi fusese prea teamă să o pun.

Vale s-a oprit o clipă, apoi a încuviințat din cap.

— Da, dar nu s-a mai arătat acolo. A doua zi a trebuit să mă întorc la Endlock.

— Încă mai ai de gând să-i faci felul? am șoptit.

Vale n-a ezitat deloc:

— N-o să ratez nicio ocazie să-l ucid. Viață pentru viață.

Niciunul dintre noi n-avea vreun răspuns la asta, și o tăcere prelungă s-a așternut înainte ca Vale să vorbească din nou:

— Cât despre ajutarea voastră… Niciodată nu mi-am dorit să devin gardian. Am fost crescut cu ideea că tot ce face Consiliul e pentru binele suprem – cel puțin asta am tot auzit de la mama. Însă noi doi am avut o relație cu scântei și aproape nimic în comun, iar ca adolescent, tot ce mi-am dorit a fost să mă revolt împotriva ei. A scos un râset plin de amărăciune, apoi a urmat: Mama s-a săturat și i-a cerut tatălui meu să-mi bage mințile în cap. Doar că, în schimb, el mi-a spus că face parte din Colectiv. O ascunsese ani buni față de mama, iar acum îmi cerea să țin și eu secretul față de ea.

Am scos un icnet și m-am întors spre Jed. Vale era copilul unui rebel, exact ca noi.

— Tata… Vale s-a oprit câteva secunde și și-a dres glasul, făcând ca raza lanternei să danseze pe pereții tunelului. Noi doi eram apropiați. De fapt, voiam să fiu exact la fel ca el. Însă el nu voia ca eu să mă apropii de Colectiv. Spunea că e prea periculos să mă alătur celulei din Sectorul Superior și voia în schimb să-mi țin capul la cutie. Să caut metode mai puțin vizibile să îi ajut pe cetățenii din Dividium fără să fac parte din Colectiv. Cam în urmă cu un an, mi s-a oferit șansa să devin gardian, a continuat Vale, cu privirea în depărtare, retrăind trecutul. N-am vrut să accept, dar știam că asta trebuia să fac – era genul de oportunitate pe care tata îmi spusese să o caut. Știam că astfel pot să-mi folosesc statutul de persoană din Sectorul Superior ca să avansez în grad și să am acces la discuții la care alți gardieni n-ar fi avut.

Am clătinat din cap. Cu greu reușisem să mă stăpânesc să-l insult pe Larch în cele câteva minute cât trebuise să-i suport prezența, darămite să-mi imaginez cum e să intru sub acoperire și să trebuiască să mă prefac că *sunt de acord* cu ce se petrecea la Endlock.

— Cum ai ajuns de la dorința de a avea acces la discuții de cel mai înalt nivel la ajutarea unui grup de prizonieri să evadeze? l-am întrebat.

— Noi doi ne știam deja, a răspuns August, gâfâind în spatele meu. Dinainte de Endlock.

Am inspirat brusc și m-am oprit pe neașteptate în mijlocul tunelului. Jed s-a izbit de spatele meu, aproape doborându-mă la pământ, însă Vale m-a prins de încheietura mâinii, trăgându-mă lângă el și sprijinindu-mă.

Mi-a cercetat fața cu ochii ăia aurii, însă eu n-am reușit decât să clatin iar din cap, cu gura întredeschisă.

Se știau deja.

Eu avusesem atâta grijă în discuțiile cu Vale, încercând să nu trădez prea multe, iar ei se *știau* de mult.

În urma mea, Jed a scos un râset încărcat de amărăciune, așa că m-am întors și l-am văzut dându-și părul la o parte de pe față, cu fruntea încrețită așa cum era când avea multe de zis, dar nu știa cum să se exprime în cuvinte.

Cunoșteam senzația.

Dar mai știam și că acesta era încă un lucru pe care Vale și August îl ținuseră pentru ei până deveniseră siguri că se pot încrede în mine.

— Ți-am spus că am fost doctor în centrul de sănătate din Sectorul de Mijloc, a spus August, apoi și-a dres glasul. O vreme, Vale a făcut voluntariat acolo înainte să fiu arestat. Ne-am împrietenit.

Mi-am frecat ochii, frustrată că nu reușisem să pun cap la cap toate lucrurile astea. Normal că se cunoșteau de dinainte de Endlock! Vale folosise porecla lui August. Își șopteau unul altuia ca niște vechi prieteni. Pentru că asta și *erau*. Și-mi aminteam cum fața lui Vale se golise aproape complet de culoare când văzuse rana suferită de August.

— Am încetat să mai fac voluntariat când a fost arestat August, a intervenit Vale, apoi și-a strâns și mai tare lanterna, făcând să i se albească nodurile degetelor. Nici nu mai puteam să intru în centrul medical, darămite să suport o carieră în medicină, când știam că el putea să moară oricând la Endlock.

Aici m-am mai înmuiat. Dacă nu l-aș fi urmat imediat pe Jed la Endlock, sub nicio formă n-aș mai fi fost în stare să duc o viață normală acasă. Mi-am lăsat o mână pe umărul lui Vale, iar de data asta nu s-a mai ferit de atingerea mea.

Mai erau o grămadă de întrebări pe care voiam să le pun, dar știam că nu mai avem timp, iar eu trebuia să mă concentrez la evadare.

— Cum ai găsit tunelurile? am întrebat, fluturându-mi lanterna spre pereții de pământ din jurul nostru.

— Știam că există, a răspuns Vale, o anumită amintire făcându-i un colț al buzelor să se ridice ușor, iar pe mine să simt un gol în stomac. Însă n-am reușit să găsesc vreo hartă care să-mi spună cum să le descopăr. Eu și August am început să cercetăm cu schimbul terenul închisorii în timpul partidelor de vânătoare când el era țintă sau când eram eu de serviciu. În acel moment, mi se părea o sarcină stupidă, având în vedere cât de întinsă era suprafața. Kilometri întregi de acoperit. Dar, într-o zi, am căzut printr-o deschizătură chiar în puțul pe care tocmai am intrat.

Am zâmbit ușor când mi-am închipuit scena.

— Am mers pe toată lungimea acestei secțiuni a tunelului și m-a condus la o altă intrare, în apropiere de Copacul de Sânge.

— Vale mi-a arătat-o, a completat August. Apoi am început să folosim tunelurile în timpul partidelor de vânătoare, când puteam. Nu le folosim tot timpul – avem mare grijă ca nu cumva să atragem atenția asupra lor. Dar le-am folosit ca să-i ajutăm pe Momo, Kit și Yara să supraviețuiască în timpul vânării lor. Când le folosim, ne despărțim la începutul vânătorii și apoi ne regrupăm la un punct de întâlnire și înaintăm prin tuneluri împreună. În ziua aceea, când l-ai salvat pe Momo… pesemne că un vânător îl prinsese înainte să apuce să ajungă la punctul de întâlnire.

August a clătinat din cap, cu o expresie chinuită.

— Noi credem că mai există un segment de tuneluri care duce mult dincolo de terenul închisorii, a șoptit Vale.

— Atunci, nu înțeleg, am spus. De ce să iei măcar în calcul ideea mea de-a evada prin gard dacă știai de existența acestui loc? M-am oprit, apoi un alt gând mi-a trecut prin minte și m-am uitat la Vale. Ai riscat să mă lași să ies cu cleștele de tăiat sârmă pe terenul de vânătoare ca să încerc să tai gardul.

Vale a schițat o grimasă.

— Asta se întâmpla înainte să aflu că Larch obținuse aprobarea să electrifice gardul.

— Voiam să vedem dacă gardul reprezintă o opțiune viabilă, pentru că încă nu am reușit să intrăm și în celelalte tuneluri, a adăugat și August. Sau să le găsim măcar. Dacă mai exista o altă cale de-a evada, atunci am fi ales-o.

Deci asta aveam noi de făcut. Să găsim un mod de-a pătrunde în tuneluri. Părea destul de simplu, însă Vale și August petrecuseră deja luni întregi încercând.

Am expirat prelung.

— Deci știi tot? l-am întrebat pe Vale.

Acesta a schimbat o privire cu August, apoi a încuviințat din cap.

Mi-am strâns șaua nasului între degetul mare și arătător. Atâta timp irosit, totul din cauză că eforturile mele de-a le câștiga încrederea nu fuseseră suficiente.

Însă acum era inutil să mai zăbovim asupra unor lucruri pe care nu le mai puteam schimba, mai cu seamă când aveam un drum în față.

— Bun! am zis încet. Să presupunem că toate astea funcționează și găsim o metodă să pătrundem în altă secțiune a tunelurilor. Cum reușim șapte dintre noi să ne furișăm afară din Endlock fără să bage nimeni de seamă?

Jed ne privea într-o tăcere sumbră, și mi-am dat seama din expresia lui că mai trebuia să-i dau și lui niște răspunsuri.

August s-a strâmbat.

— După ce Kit dezactivează monitorizarea de la brățări și reușim să intrăm și în celelalte tuneluri, singurul lucru care-mi mai trece prin minte este să avem grijă să fim selectați pentru o partidă de vânătoare când e Vale de serviciu. Pare ridicol, știu asta, dar pur și simplu nu-mi imaginez ce altă opțiune mai avem. Suntem deschiși la propuneri.

— Asta dacă reușim măcar să-i facem rost lui Kit de ce-i trebuie ca să dezactiveze monitorizarea. Credeam că o să reușesc

să-i aduc o tabletă, dar pista mea s-a evaporat, am bombănit. Apoi mi-am îndreptat privirea spre Vale: Stai așa… ea poate să folosească tableta ta.

— Ba nu poate, a replicat el, făcându-mă să mă încrunt. I-aș fi dat-o de mult pe-a mea dacă asta nu ne-ar fi pus pe toți în pericol. Dacă cineva se uită în jurnalul meu de activități înainte să avem ocazia să evadăm și vede că tableta mea a fost folosită ca să fie dezactivată monitorizarea, suntem morți. Nicio minciună de pe lumea asta n-ar putea explica de ce aș fi dezactivat monitorizarea pe șase brățări active.

Am scos un geamăt.

— Dar poate să folosească tableta lui Mort, a adăugat el.

Mi-am ridicat privirea spre fața lui Vale, doar ca să descopăr că *rânjea*.

— Eu… Ce?

Credeam că nu auzisem bine.

— I-am luat-o. Înainte să-i găsească cineva cadavrul.

Jed a început să râdă.

— Cred că *putem* totuși să avem încredere în tine, a spus.

Am păşit într-o nouă cavernă, care părea asemănătoare cu primul puț în care intraserăm. Și asta conținea o scară veche ce ducea la o ieșire din tavanul de pământ. Vale și-a scos tableta, înclinându-i ecranul în direcția mea ca să-i văd punctulețele roșii care se mișcau pe o hartă a terenului. Vânătorii.

— Niciun vânător în apropiere.

Vale a arătat poziția noastră, după care s-a cățărat primul pe scară, ițindu-și capul din pământ și verificând în toate direcțiile ca să fie sigur înainte de-a ne face semn să-l urmăm. Jed s-a avântat și el în sus pe scară, iar eu l-am împins pe August în sus înaintea mea, unde Vale aștepta să-l ajute să iasă din gaură.

După atâta timp în beznă ajutați doar de lanterna lui Vale, lumina soarelui m-a obligat să mijesc ochii.

M-am chinuit să sui scara rudimentară, apropiindu-mă de buza găurii. Însă când degetele mi s-au strâns în jurul ultimei trepte de lemn, aceasta a cedat, frângându-se în bucăți, iar eu am căzut pe spate pe pământul întărit de dedesubt.

— Raven! a țipat Jed.

Am gemut și am rămas întinsă în țărână, așteptând să-mi revină aerul în plămâni.

— Sunt bine! am cârâit din reflex, căci nu voiam să-l îngrijorez pe Jed.

Am auzit un bufnet, apoi am văzut că Vale, acum iluminat vag de lumina de deasupra, sărise înapoi în ascunzătoare fără să se mai folosească de scară.

— Ești bine?

S-a lăsat în genunchi în fața mea și a început să-mi cerceteze corpul.

Am evaluat și eu pagubele, simțind un val de căldură lipicioasă scurgându-mi-se din podul cărnos al palmei. Am ridicat mâna în lumina ce se strecura de deasupra și am tresărit când am văzut gaura lăsată de treapta transformată în aschii.

Au!

Vale a tras brusc aer în piept, apoi mi-a luat cu blândețe mâna rănită în a lui. Mâna sa era caldă pe pielea mea, bătăturile aspre pe care le căpătase de-a lungul anilor rivalizând cu ale mele.

— O să ai nevoie de copci pentru asta, a zis el, clătinând din cap. Aș putea s-o fac chiar acum, dar atunci și-ar da seama că te-am ajutat azi.

Am încuviințat din cap.

— Pot să aștept până ne întoarcem. Sunt sigură că nu-i nimic.

Însă din rană curgea constant sânge, și deja simțeam cum mă cuprinde o ușoară amețeală.

— Scoate-ți cămașa! a zis Vale brusc.

Mi s-a tăiat răsuflarea, iar privirea mi-a zburat la fața lui.

— Ce?

Zâmbetul său era devastator, iar ochii plini de căldură îi scânteiau amuzați.

— Ca să oprim sângerarea, Păsăruică. Mi-ar plăcea să mă uit cum îți scoți cămașa și în împrejurări complet diferite, dar asta cred că o știi deja.

M-a străbătut un ușor fior în vreme ce mă chinuiam să-mi trag fermoarul uniformei și-mi scoteam cămașa de dedesubt cu mâna sănătoasă, observând că Vale se străduia să nu se uite la pielea mea goală.

Mi-am înfășurat strâns cămașa în jurul mâinii însângerate, apoi mi-am tras la loc fermoarul salopetei.

— Bun, cred că deocamdată va fi suficient, am șoptit, ridicându-mi privirea.

Vale mă fixa atent. Sau, mai precis, se uita atent la gura mea. Era suficient de aproape ca propria răsuflare să i se amestece cu a mea. Și, uite-așa, toată logica m-a părăsit, la fel cum se întâmplase și la subsol în urmă cu două nopți. M-am gândit la cât de ușor ar fi fost să mă aplec spre el.

Însă el se apleca deja.

M-am lins pe buze, anticipând deja ce gust va avea pielea lui.

Gura îi era la doar un fir de păr de-a mea…

Cineva a tușit deasupra, făcându-mă să mă îndepărtez de Vale de parcă aș fi fost lovită de-un curent electric.

— Veniți și voi sus? a întrebat August. Tunelul ne-a dat un avans față de vânători, dar acum, după ce câmpul de forță s-a mutat mai aproape de mijlocul terenului, n-au cum să fie departe de Copacul de Sânge.

Vale a închis ochii, apoi a expirat prelung.

— Mda! Și-a dres vocea. Da. Sigur!

Ce fac oare?

Ne aflam în toiul unei partide de vânătoare. Jed și August erau la doar vreo zece pași de noi.

Vale m-a atins pe umăr, zorindu-mă cu blândețe să mă apropii de scara ruptă.

August s-a întins după mine, iar Vale m-a împins de la spate. Degetele i-au rămas înfipte în șoldurile mele până am ieșit în soarele de început de după-amiază, în mijlocul unui alt pâlc de tufișuri pline de fructe sălbatice.

Vale și-a scos capul din gura tunelului și și-a verificat tableta înainte să dea încă o dată din cap.

— Duceți-vă la Copacul de Sânge! Eu vă aștept la Endlock, iar pe tine te duc la infirmerie imediat ce te întorci.

Mi-a aruncat o privire insistentă înainte să-și tragă capul înapoi în tunel și să așeze la loc capacul puțului. M-am aplecat și am acoperit capacul cu crenguțe și frunze moarte, având grijă să se piardă complet în peisaj.

În vreme ce ieșeam toți trei, împleticindu-ne, din adăpostul oferit de pădure și începeam să străbatem luminișul către Copacul de Sânge, mi-am dat seama că, dacă vreun vânător s-ar fi aflat la o distanță suficientă ca să ne nimerească, n-am fi avut nicio șansă – August șchiopăta și se sprijinea cu toată puterea de Jed și de mine, iar eu îmi strângeam mâna la piept și cămașa acum distrusă se îmbibase deja de sânge.

De data asta, doar o singură țintă ni s-a mai alăturat la Copacul de Sânge. Trei dintre cei șapte care fuseserăm selectați căzuseră doborâți de vânători sau de obstacolele lui Larch.

Când ne-am întors la închisoare, i-am zărit scurt pe consilieri în costumele lor impecabile, croite special pentru vânătoare, în timp ce se întorceau furioși la Endlock.

Consiliera Elder era înaltă și sfrijită, și se apropia cu pași mari de pușcărie cu mișcări grațioase, în vreme ce briza ușoară îi flutura buclele negre de pe față. Și-a dezgolit dinții la Larch, albul lor contrastând cu rujul roșu ca rubinul și pielea cafenie. Era tânără pentru un consilier. Moartea tatălui său venise pe neașteptate, iar Caltriona îi luase locul în Consiliu la vârsta de 53 de ani.

Consilierul Baskan, pe de altă parte, se apropia de 70. Părul argintiu îi era prins într-un nod în creștet, gura i se răsucise într-o parte într-un rânjet disprețuitor, iar buzele lui aduceau cu o tăietură subțire de sânge pe fața albă ca laptele.

Am răsuflat ușurată când nu l-am văzut și pe Roald printre ei.

După un schimb tensionat de replici, consilierii s-au retras în clădire, lăsând ușa să se trântească singură în urma lor, la doar câțiva centimetri de nasul lui Larch.

Pesemne se simțeau jenați că nu fuseseră în stare să-l ucidă pe August, chiar și cu un picior beteag.

Mă simțeam grozav de satisfăcută pentru faptul că trei cetățeni din Sectorul Inferior izbutiseră să păcălească trei dintre cei mai puternici oameni din Dividium.

În loc să ne ia la rost, Larch a intrat în închisoare fără să sufle o vorbă, de bună seamă urmându-i pe consilieri și implorându-i să-l ierte pentru această experiență.

Ne-am aliniat lipiți de un perete al clădirii, așteptând să fim conduși înăuntru. Simțeam prin salopetă piatra încălzită de soare, și pârâiașe de sânge îmi curgeau în jos pe antebraț, urmărind traseul venelor de sub piele.

— Ce-ai pățit, 224? m-a întrebat Vale, cu un glas lipsit de emoție.

— M-am cățărat într-un copac și creanga de care m-am agățat s-a rupt în două. Mi-a tăiat mâna, am răspuns.

— Ce stângace! A expirat brusc și și-a dat ochii peste cap. Hai cu mine!

Le-am aruncat o privire lui Jed și lui August înainte să pornesc pe urmele lui Vale. Nu-mi plăcea să-i las singuri. Acum, când primisem confirmarea că Perri încearcă cu adevărat să-l ucidă pe August, nu mai părea înțelept să-l lăsăm să umble singur, fără câțiva dintre noi alături. Însă, dat fiind că ajunsesem de

la o ușoară amețeală la senzația că sunt gata să leșin, prioritatea mea era să-mi fie cusută mâna.

Vale m-a condus în camera de pregătire și apoi pe două uși încuiate înainte să ajungem la scările ce duceau la subsol.

Holurile de la nivelul inferior erau luminate de aplice cu o strălucire caldă, însă nicio urmă de lumină naturală nu pătrundea aici în adâncuri. Semiîntunericul îmi provoca o senzație ciudată în stomac ori de câte ori mă aventuram la subsol, reamintindu-mi ce s-ar fi putut întâmpla cu Mort dacă n-ar fi apărut Vale. Sau, mai rău, îmi aducea aminte de întunericul din apartamentul nostru din Dividium în noaptea când îmi fuseseră arestați părinții. Eu și Jed rămăseserăm ore întregi în living după ce fuseseră luați, tăcuți, singurul zgomot venind de la sângele care-mi picura pe spinare de la cele două tăieturi proaspete pe care le căpătasem pe umăr.

Ne-am oprit la ușa infirmeriei, iar Vale a bubuit în ea.

— Amelia? Am aici o deținută care trebuie examinată. Rană la mână. E nevoie de copci.

Când Vale a ridicat mâna să bată iar, ușa s-a deschis brusc. Dr. Row a dat buzna afară cu un braț plin de echipamente medicale.

— Oh! a tresărit ea, aproape scăpându-și lucrurile. Vale, dragă, m-ai speriat de moarte! Ce s-a întâmplat?

Vale a făcut un semn spre mine și rana cu bandajul improvizat.

— 224 a fost rănită în timpul partidei de vânătoare care doar ce s-a încheiat. Are nevoie de copci.

— O, Doamne, cu tot sângele ăla, cu siguranță așa pare! a rostit dr. Row, distrasă. Apoi și-a înclinat capul, folosindu-se de umăr pentru a-și împinge ochelarii mai sus pe nas. M-a chemat un gardian în sala de mese. A avut loc o încăierare, iar un deținut e într-o stare foarte proastă. Poți s-o coși tu pe Raven? Știi unde-mi țin lucrurile.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, a trecut în grabă pe lângă noi în direcția scărilor care duceau la nivelul principal. Nu știam

de ce faptul că-mi folosise numele real, în locul numărului de deținut, mă făcea aproape să plâng.

Vale mi-a făcut un semn spre infirmerie, iar eu am păşit înăuntru.

Am ridicat o sprânceană spre el după ce-a închis uşa în urma noastră, lăsându-ne pe amândoi singuri în camera micuță.

— Ai învățat să coși răni pe când făceai voluntariat la centrul medical?

A încuviințat din cap.

— Mă înscrisesem la academia medicală din Sectorul Superior. Eram în al doilea an, moment în care li se cere studenților să facă voluntariat. După tot ce s-a întâmplat, nu mi-am mai primit diploma.

Mi-a făcut semn să mă aşez. I-am dat ascultare, alegând unul dintre scaunele pe rotile de acolo, iar el s-a aşezat în fața mea.

— Hai să ne uităm la mâna aia! a rostit cu glas coborât, trecându-şi mâna pe după gamba mea şi trăgând uşurel pentru a-mi apropia scaunul de al lui.

Am rămas fără aer la atingerea aceea neaşteptată. Căldura degetelor sale mi s-a strecurat prin materialul salopetei, pătrunzându-mi în piele, iar amintirea buzelor lui peste ale mele mi-a umplut cu totul mintea.

M-am înroşit, iar ochii mi s-au ridicat spre ai lui şi apoi mai sus, peste capul său şi spre colțul încăperii, unde o cameră de supraveghere era ațintită direct spre noi. O luminiță roşie clipea la intervale egale.

Urmărindu-ne.

Am încetat să mai respir, încercând să-mi amintesc tot ce spuseserăm de când intraserăm aici. Oare ne compromiseserăm singuri? Trădaserăm o intimitate pe care n-ar fi trebuit s-o afişăm?

Vale a ridicat o sprânceană când mi-a văzut expresia, iar apoi s-a uitat şi el peste umăr şi-a zărit camera. S-a încordat şi mi-a eliberat piciorul de parcă l-ar fi ars.

M-a prins de încheietură și-a început să desfacă pânza îmbibată a cămășii din jurul mâinii rănite.

Am inspirat brusc când materialul mi s-a desprins de pe carnea sensibilă.

Vale s-a oprit, iar ochii i s-au îndreptat scurt spre fața mea înainte să meargă mai departe cu mișcări mult mai ușoare.

S-a îndepărtat pentru a se duce la chiuvetă, apoi s-a întors cu un teanc de bucăți de tifon. A folosit câteva și niște soluție salină pentru a curăța rana. După ce a terminat, a luat acul și suturile.

— Așteaptă! N-ai de gând să amorțești zona?

— Nu ținem substanțe pentru anestezia deținuților, 224, a răspuns Vale, însă privirea lui transmitea „Îmi pare rău!". Ar fi o irosire a resurselor închisorii.

Normal c-ar fi!

Am înghițit în sec și mi-am adunat tot curajul, iar el a început durerosul proces al coaserii rănii. Când acul mi-a străpuns pielea, mi-am mușcat buza ca să nu țip.

Respiră, atât!

Respiră!

Continuă să respiri!

Privirea lui se tot muta când la fața mea, când la mână, și-și tot prindea buza de jos între dinți în timp ce-și vedea de treabă. Îi simțeam încordarea mușchilor, deși mâinile îi rămâneau la fel de sigure pe ele ori de câte ori acul îmi pătrundea în piele.

La fiecare câteva secunde, se uita în ochii mei, îmboldindu-mă să-i observ scuza tăcută pe care încerca s-o transmită. Își ținea maxilarul atât de încordat, încât mai că mă așteptam să-și crape vreun dinte.

A legat sutura cu mâini sigure în vreme ce-mi atingea în mod deliberat degetele pentru a mă liniști.

I-am urmărit fața, nu mișcările, lăsându-mi ochii să se plimbe peste maxilarul puternic și părul închis la culoare. Îmi aminteam

cum îi desfăcusem părul și-mi înfipsesem degetele prin el. Îmi aminteam lucruri pe care n-ar fi trebuit să mi le amintesc, dar tot îmi îngăduiam să mă gândesc la ele. Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția de la zvâcnetul din mână.

M-a surprins privindu-l și s-a oprit, rămânând așa aproape un minut întreg, de parcă mi-ar fi simțit gândurile. Și-a trecut limba peste buze, a tras o gură de aer adâncă, șuierătoare, apoi și-a coborât iar privirea spre mâna mea, străduindu-se să se concentreze.

I-am urmărit buzele cum formau un zâmbet, iar stomacul mi-a fost inundat de căldură.

Fără să zic nimic, mi-am dat seama că și el își amintea de sărutul nostru.

Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă ne-ar mai fi fost îngăduit încă un minut fără să fim întrerupți de nimeni.

Umerii lui Vale îmi blocau corpul aproape cu totul față de cameră, așa că mi-am lăsat mâna liberă moale și mi-am strecurat-o de la locul unde mi-o ținusem pe coapsă. A atârnat între noi câteva clipe înainte să-mi trec degetele, ușor ca un fulg, peste genunchiul lui.

Poate că fusese ceva întâmplător, doar că nu eram sigură dacă mai făcusem vreodată ceva la fel de intenționat.

Vale s-a lăsat în voia atingerii mele și a mascat acest lucru prefăcându-se că-mi examinează rana. Răsuflarea i s-a amestecat cu a mea în timp ce-o făcea.

Mi-am strâns buzele, înghițindu-mi un surâs.

A mai legat o ultimă sutură, după care și-a îndepărtat mâna de pielea mea, expirând tremurător în vreme ce se întorcea cu spatele la mine pentru a curăța echipamentul medical folosit.

21

Am închis ochii, bucurându-mă de căldura apei fierbinți ce curgea din duș, înlocuind mizeria din tuneluri ce mi se agățase de trup cu un nor de săpun cu miros de iasomie care se învârtejea în aerul plin de abur, făcându-mă aproape să uit unde mă aflu.

Simțeam practic gustul libertății. Cu Vale de partea noastră, știam că n-avea să mai treacă mult până să scăpăm de la Endlock.

Cineva m-a tras tare de păr, readucându-mă la realitate și smulgându-mă din intimitatea cabinei de duș în care intrasem. Aerul rece al băii a înlocuit jetul de apă fierbinte, trimițându-mi fiori prin tot corpul. Scalpul mi-a țipat a protest.

Acolo stătea Perri, ținându-mă la o lungime de braț și cu mai multe șuvițe din părul meu ud strânse în pumnul ei masiv.

— Crezi că tu și August aveți cum să scăpați cu ce i-ați făcut lui Cyril? L-ați omorât!

Glasul i s-a prefăcut într-un urlet plin de durere și furie. Eu îmi făcusem griji să nu-l las pe August singur, temându-mă ca nu cumva Perri sau Larch să-l încolțească iar, însă nu mă gândisem și la propria-mi siguranță.

Nu s-a sinchisit să-și coboare vocea, dând astfel de înțeles că avusese grijă de gardienii care supravegheau de obicei baia – pesemne îi mituise sau îi distrăsese doar ea știa cum.

Și-a tras pumnul în spate ca să mă lovească în față, dar eu m-am smucit în mâna care mi se încurcase în păr și m-am mișcat în așa fel încât pumnul ei doar mi-a zgâriat pielea în loc să mă lovească în plin. Totuși, o senzație de arsură mi-a săgetat obrazul, urmată de un firicel de sânge care a început să-mi curgă în jos pe bărbie. Avea un ciob de sticlă în mână, iar când m-am uitat prin baie, am văzut că un colț al oglinzii înalte fusese spart.

Mâinile îi tremurau și expresia îi era sălbatică.

— Tu ai distrus *tot*. Tu ești motivul pentru care sunt aici. Din cauza ta Cyril e mort. Din cauza ta Larch m-a lăsat baltă.

Mi-a urlat cuvintele în față, umplându-mă de saliva care-i zbura din gură; obrajii îi erau roșii ca focul.

Ar fi trebuit să-mi fie frică, însă de data asta Perri făcuse o greșeală. Înainte, avusese alți deținuți cu ea care să-i țină spatele. Acum, eram doar noi două.

Pe chip mi-a apărut un rânjet.

Lovitura lui Perri făcuse ca strânsoarea din părul meu să-i slăbească, iar când s-a încordat să-mi mai ardă una, mi-am răsucit capul într-o parte și i-am scăpat din strânsoare, lăsându-i pumnul să treacă pe lângă mine. Mâinile mi-au țâșnit în sus, încleștându-se în jurul încheieturii ei, apoi am tras, modificându-i elanul și aruncând-o cu putere în peretele ud al cabinei de duș.

A reușit să rămână în picioare și s-a repezit în față, avântând cu sălbăticie ciobul de oglindă spre mine. M-am ferit și m-am retras, în timp ce ea încerca să-mi urmeze pașii.

Era puternică, însă eu eram mai rapidă.

M-am prefăcut că mă împiedic, iar ea a mușcat momeala, repezindu-și ciobul în față ca să-mi taie gâtul – dar am prins-o iar de încheietură, răsucindu-i-o până a scăpat bucata de oglindă, care s-a spart în bucățele pe podeaua umedă.

Fără să ezit, mi-am înfipt genunchiul în vintrele ei.

Cu putere.

Era o manevră murdară, dar, dacă o merita cineva, aceea era Perri.

S-a îndoit de mijloc, icnind de durere. Scalpul îmi pulsa de la forța strânsorii ei, iar dinții mi se încleștaseră de furia care-mi străbătea tot corpul.

Înainte să apuce să-și revină, mi-am ridicat iar genunchiul, de data asta izbind-o cu el în nas. Nu mi-am putut înfrâna micul fior de satisfacție care m-a străbătut atunci când am auzit pârâtul oaselor rupte.

S-a prăvălit pe gresia udă, schelălăind de durere.

Mi-am înșfăcat hainele de pe jos, sărind în pantalonii largi și apoi trăgându-mi peste cap camizolul de la Yara. N-am mai stat să mă șterg și pe păr cu prosopul, iar pe spinare și pe piept mi se scurgeau picături de apă în timp ce mă îndreptam spre ieșire.

Doi gardieni stăteau de veghe la intrarea în baie, împiedicându-i pe deținuți să intre. Au rămas cu gura căscată când m-au văzut relativ nevătămată, însă n-au scos niciun cuvânt și nici nu m-au împiedicat să plec.

Le-am aruncat un zâmbet încordat și o înclinare din cap.

— Cred că cineva de acolo are nevoie de ajutorul vostru, le-am șoptit conspirativ.

— Ce-ai făcut? a întrebat o gardiancă, strângându-și bastonul în mână – o femeie cu părul negru, lucios, pe care o văzusem prin preajma lui Hyde; groaznice gusturi, după părerea mea.

— Gardianul care așteaptă de obicei în interior și supraveghează dușurile lipsește, am răspuns, arcuindu-mi o sprânceană. M-a atacat o deținută, iar eu m-am apărat. E o groază de sânge acolo. Nu cred c-o să fie de ajuns doar un prosop.

Gardienii au pășit în baie, iar eu am plecat iute de-acolo înainte să se răzgândească și să se hotărască să mă chestioneze mai departe. Când am luat colțul, aproape m-am lovit de Vale, care se grăbea înspre dușuri.

— Care-i graba? am întrebat, folosindu-mă de brațul lui ca să nu cad.

— Kit a spus c-a încercat să meargă la baie, însă au împiedicat-o gardienii. Am avut senzația că Perri coace ceva și… S-a oprit la mijlocul frazei și s-a uitat la obrazul meu. Ce mama dracului s-a întâmplat? Cine ți-a făcut asta? a adăugat printre dinții strânși, ducându-și mâna la fața mea și urmărind pielea de sub tăietură cu buricul degetului.

M-am uitat primprejur, observând că toate camerele de pe coridor erau ațintite în jos – opera lui Perri, aproape sigur. Se părea că, deși Larch o lăsase baltă, ea încă mai avea un oarecare control asupra gardienilor. Ba chiar se putea să fi fost suficient de disperată ca să apeleze la niște favoruri ca să-și desfășoare în continuare activitatea chiar sub nasul lui Larch.

M-am lăsat în voia atingerii lui Vale, deși totodată îmi spuneam că ar fi trebuit să nu-l las s-o facă.

— Nu-i nimic. O zgârietură, am murmurat.

Expresia i s-a întunecat și mai mult, însă un zgomot de bocanci grei de după colț l-a făcut să-și încleștеze mâna în jurul brațului meu și să mă tragă în cea mai apropiată debara.

În interior era aproape beznă, iar spațiul era abia suficient pentru o persoană, darămite pentru amândoi.

Ușa mă apăsa în spate și-ntre pieptul meu și-al lui Vale nu mai era decât vreun centimetru. Eram perfect conștientă de respirația mea grea. Ca și de a lui.

Ochii mi s-au obișnuit încet-încet cu fâșia de lumină ce se strecura pe sub ușă, și l-am văzut pe Vale privindu-mă cu atenție.

Mi-am dres glasul după ce-am auzit pașii îndepărtându-se de ascunzătoarea noastră și răsunând tot mai departe pe coridor.

— Chiar sunt bine, am șoptit. Sângele face să pară mult mai grav decât e.

Vale avea în continuare maxilarul încordat, iar ochii săi îmi cercetau fiecare milimetru al feței, apăsându-mă ușor cu degetele

pe piele, de parcă își făcea griji că i-aș fi ascuns cine știe ce răni. Într-un final, a dat aprobator din cap și-a expirat prelung.

— Gardienii ăia tot o să-și piardă slujbele – și-ar trebui să se simtă norocoși dacă n-o să-și piardă și viețile.

Am încremenit preț de câteva secunde, simțind un fior neașteptat la ideea că Vale urma să-și dezlănțuie mânia pentru mine. Am clătinat din cap pentru a scăpa de acea senzație.

— Vale, pot să am și singură grijă de mine, am murmurat.

El doar a chicotit.

— Am știut-o din prima zi în care te-am cunoscut, a replicat el. Asta nu înseamnă că nu meriți protecție.

Ochii săi nu-i slăbeau pe ai mei.

— Din ce-mi dau eu seama, tu ai fost mereu cea care-i apăra pe cei din jurul tău – dar de tine n-a avut niciodată grijă cineva.

— Aveau grijă părinții mei, odinioară, am șoptit, deși fără să cred cu adevărat în aceste cuvinte.

— Îmi pare rău, Raven!

Cuvintele erau atât de tandre, încât le-am simțit practic cum îmi mângâie pielea.

— Toți cei din Sectorul Inferior au o poveste tristă.

— Asta nu înseamnă că a ta nu are nicio importanță, a zis el, dându-mi o șuviță de păr după ureche.

— Și povestea ta? am silit cuvintele să-mi iasă din gât înainte ca amintirea propriilor părinți să mă înece de tot. Tatăl tău cum era?

Vale a clătinat din cap și s-a oprit câteva secunde bune, părând să cântărească dacă voia sau nu să-mi răspundă. Apoi a tras adânc aer în piept, cu maxilarul încleștat. În cele din urmă, a oftat.

— Mi-am iubit tatăl foarte mult, a început el cu un glas fragil. Când eram mic, pentru mine era ca soarele. Strălucitor și fericit și degajând tot timpul lumină. În siguranța casei noastre, el îmi povestea despre bunătatea oamenilor – cum singurul lucru care ne despărțea de cei din Sectorul Inferior era numărul de credite din

contul nostru. Că foarte ușor am fi putut să fim noi în situația lor în loc de a noastră și că trebuia să ne ajutăm reciproc.

Chipul i s-a îmblânzit cu totul de la acea vulnerabilitate pe care o exprima acum, fruntea pierzându-și încruntarea și buzele pline transmițând doar bunătate.

— Dar, pe măsură ce creșteam, am început să observ că el spunea toate acele lucruri numai când nu era și mama prin preajmă. Ei doi aveau credințe complet diferite. Pentru mine, totul a căpătat sens atunci când el mi-a mărturisit că e rebel, dar tot am avut nevoie de mult timp să mă împac cu faptul că mama sprijinea acest sistem.

— Crezi că mama ta ți-ar fi denunțat tatăl către gardieni dacă ar fi știut?

Chiar nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să trebuiască să ascund o parte atât de însemnată a mea față de un partener de viață.

— Cred că l-ar fi denunțat, a șoptit Vale. N-a mai avut ocazia să o facă, dar, cumva, tot nu pot s-o iert. Și totuși, și eu fac același lucru ca tata – sunt prea laș să o confrunt în privința propriilor ei credințe.

— Nu întotdeauna e ușor să faci ceea ce știi că e corect, am șoptit și eu. Eu am știut mereu că nu-i în regulă să fiu vânător de recompense… dar nici să-l las pe Jed să moară de foame n-ar fi fost.

— Tu n-ai avut de ales, a replicat el, plimbându-și mâna în sus și-n jos pe brațul meu.

— Chiar și-așa… Există unele lucruri pe care le-aș fi făcut altfel. Temeri pe care le-aș fi înfruntat.

— Chiar le-ai fi înfruntat, m-a aprobat el, dând din cap. Endlockul te-a schimbat.

Avea dreptate.

Petrecusem ani buni înainte de arestare împingându-i pe toți departe doar pentru a-mi înfrunta cea mai mare teamă și-a face ca astfel să mă apropii de mai multe persoane decât m-aș fi imaginat în stare.

Ei mă făcuseră să vreau să *trăiesc*, în loc doar să supraviețuiesc. Iar împreună, urma să fim primii care evadau de la Endlock.

— Sub nicio formă n-o să-i ofer lui Larch satisfacția de-a lăsa locul ăsta să mă omoare! am zis și am rânjit cu răutate. Abia aștept să scăpăm de-aici! Singurul meu regret e că n-o să-i văd mutra când o să-și dea seama că l-am păcălit într-un mare stil.

Vale a chicotit, însă sunetul i-a fost retezat abrupt, iar atunci am observat cum ochii i-au fugit scurt către partea de sus a camizolului meu, după care și i-a ferit atât de rapid, încât mai c-am ratat mișcarea. A tras brusc aer în piept, iar când m-am uitat în jos, am băgat de seamă că apa din părul meu ud se îmbibase în materialul deja subțire, lăsând prea puțin în voia imaginației.

Privirea i s-a întunecat, și mi-am dat seama că acum ne gândeam amândoi la ce se întâmplase în atelier acum câteva nopți.

Mintea mi-a revenit instantaneu la gura lui peste a mea, ceea ce mi-a adus din nou căldura în obraji.

— Vale…

Mi-am mușcat buza, iar pupilele i s-au dilatat.

— Spune că vrei să te sărut iar! a șoptit el, tăindu-mi răsuflarea.

M-am lins pe buze și am văzut cum ochii lui îmi urmăreau mișcarea.

— Nu contează ce vreau. Ceea ce contează este să ieșim de la Endlock. În clipa asta, să mă gândesc la altceva e prea primejdios.

Și *chiar era* primejdios. Nu reușeam să mi-l scot din cap, iar asta mă consuma cu totul. Îmi ocupa fiecare gând când eram trează și mă lipsea de capacitatea de-a mă concentra asupra evadării.

Vale mi-a dat la o parte o șuviță de păr din ochi și apoi și-a plimbat încet degetul mare pe obraz în jos, evitând cu mare grijă tăietura proaspătă. Părul de pe ceafă mi s-a ridicat instantaneu și mi-am simțit pielea de găină pe brațe. Am încercat să nu mă uit prea atent la buzele lui. Dar n-am reușit.

— Prea primejdios? a întrebat el, privindu-mă în ochi.

Aveam senzația că fusesem fermecată de o vrajă, una care mă împiedica să-mi smulg privirea din a lui.

S-a aplecat și mai mult spre mine, fără să-și ia vreo secundă ochii dintr-ai mei, oferindu-mi destul timp să mă retrag dacă voiam.

Dar eu nu voiam să mă retrag.

Și-a atins iar gura de a mea, lent și senzual, desfăcându-mi buzele cu o mângâiere languroasă a limbii sale, până le-am deschis de tot pentru el.

S-a îndepărtat ușurel de mine, uitându-se în ochii mei în timp ce mâna îi cobora pe brațul meu pentru a-și împleti degetele cu ale mele.

M-a sărutat iar, mai dur de această dată, și mi-a prins buza de jos între dinți, mușcându-mă ușor. Un frison mi-a urcat imediat pe șira spinării.

Mâinile sale și-au găsit loc în părul meu, iar apoi eram trasă spre el, în timp ce mâinile îi coborau pe trupul meu, până spre dosul coapselor. M-a săltat și m-a ajutat să-mi încolăcesc picioarele în jurul său, apăsându-mă cu putere de ușă.

Mi-am trecut ușor limba peste buza lui de jos, iar el m-a lipit și mai bine de corpul său, întețindu-și strânsoarea în jurul șoldurilor mele. Acum degetele mele îi coborau pe spate, jucându-se cu tivul cămășii lui înainte de a-mi aduna curajul să-mi strecor mâinile pe sub material și să le lipesc de pielea lui goală.

Deja duritatea i se apăsa cu putere de miezul meu prin haine, făcând să mă străbată o durere zvâcnitoare. I-am mușcat buza de jos, smulgându-i un mârâit. Iar apoi mâinile lui erau sub cămașa mea, reci pe pielea ce-mi luase foc.

L-am prins de mână și i-am tras-o mai sus, iar el m-a mușcat de gât.

— Futu-i, Raven! a murmurat lipit de buzele mele, cu glasul aspru de dorință, respirând rapid și superficial și suflându-mi guri de aer cald pe piele.

Cuvintele lui au trimis prin mine un fulger de căldură, și m-am zvârcolit lipită de corpul său, gemând în timp ce îmi frecam miezul de el.

L-am înghiontit ușor, încercând să-l fac să-și lipească iar buzele de ale mele, dar el și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a ținut acolo, ușor depărtată de el. Am ridicat dintr-o sprânceană și privirile ni s-au întâlnit.

În ochiurile acelea de aur lichid fără fund plutea o întrebare.

— Nu vreau să mă opresc, mi-a spus cu toată sinceritatea. Crede-mă că ăsta-i ultimul lucru pe care vreau să-l fac! Însă chiar și acum, când știi că sunt de partea ta, eu rămân tot un gardian. Iar tu ești o deținută. Și nu vreau să crezi că trebuie să faci ceva ce nu-ți dorești. Vreau în continuare să te ajut, indiferent ce-ar fi.

Poate cele mai delicate cuvinte pe care-l auzisem rostindu-le în scurtul răstimp de când îl cunoșteam.

Și trecuse mult prea mult timp de când nu mai avusesem controlul asupra a ceea ce se petrecea în jurul meu. Nu reușeam să-l protejez pe Jed. Nu aveam cum să garantez un viitor pentru prietenii noștri. Nu puteam să fac nici măcar un duș fără ca o altă deținută să lanseze un atac asupra mea.

Dar asta…

Asta puteam să controlez.

Și îl doream.

— Vreau să mă atingi, am șoptit.

Odată ce cuvintele mi-au părăsit buzele, totul s-a preschimbat în haos.

Ochii lui Vale au devenit imposibil de întunecați, iar dinții i s-au înfipt în buza mea de jos în timp ce mă trăgea spre el. A început să mă sărute pe gât în jos. Când a ajuns la piept, și-a trecut limba prin materialul camizolului peste vârful unuia dintre sfârcurile întărite, făcându-mă să scot un țipăt înăbușit, să-mi arcuiesc spatele și să mă împing spre gura lui.

A chicotit, gros și răgușit, lipit de mine.

Răsuflarea mi s-a tăiat cu totul când m-a apăsat cu putere de ușă, a cărei suprafață rece pe piele nu reușea nicidecum să stingă focul ce ardea în mine. Tensiunea dintre noi, care tot crescuse în aceste săptămâni, dăduse în sfârșit în clocot, amenințând să mă ardă cu totul.

S-a mișcat pentru a-mi desface șnurul pantalonilor, capturându-mi încă o dată buzele. Știam că gura avea să mi se învinețească de la duritatea sărutului său.

Mi-am încleștat degetele în părul lui, trăgându-l până a scos un geamăt abia auzit.

— Știu că visai de-o veșnicie să-mi faci rău, a rostit el, trecându-și dinții peste lobul urechii mele. Dar chiar e-acum momentul pentru așa ceva?

Un fior mi-a zguduit corpul, amuțindu-mă.

Degetele i s-au strecurat sub betelia mea, iar respirația mi s-a iuțit în timp ce-l strângeam tot mai tare, ținându-l aproape și frecându-mă de el, căutându-i atingerea. Aveam impresia c-aș putea să mor fără ea.

A scos un sunet gros din gât și și-a lăsat fața în jos, trasându-mi cu limba o linie pe gât în sus.

— Te rog! am șoptit, fără să-mi mai pese cât de disperată poate că-i păream.

Pași.

Chiar în fața ușii.

Vale mi-a acoperit gura cu mâna, iar brațul liber mi-a cuprins talia, ținându-mă strâns lipită de el.

Erau glasurile înfundate ale unor gardieni, probabil, care se opriseră să discute chiar în fața ușii noastre, continuând o conversație din care nu reușeam să disting nimic.

Inima a început să-mi bată năvalnic în piept în vreme ce-l priveam pe Vale în ochi, neîndrăznind să fac nici măcar o mișcare.

Dar în loc de emoție, ceva periculos se reflecta acum în ochii lui. Mi-a zâmbit pervers și apoi, ținându-mi o mână peste gură, și-a lăsat-o pe cealaltă în jos, apropiind-o tot mai mult de miezul meu zvâcnitor.

Răsuflarea mi s-a oprit în gât. *Ce făcea*?

Un gardian a râs dintr-odată de cealaltă parte a ușii, exact când Vale începea să-mi mângâie cea mai sensibilă parte a corpului prin materialul lenjeriei intime.

Am făcut ochii mari de șoc, deși totodată am scos un oftat disperat sub mâna lui. În loc să-mi potolească dorința, teama de-a fi prinși nu făcea decât să mi-o facă și mai puternică.

Vale și-a apăsat mâna făcută căuș peste gura mea și-a șoptit:

— Trebuie să nu scoți niciun sunet. N-ai vrea să ne prindă cineva, nu-i așa?

Am clătinat de câteva ori din cap, frecându-mă de atingerea lui chinuitoare, având nevoie de mai mult. Mult mai mult.

Fruntea i s-a lipit de-a mea în timp ce mă tortura încet cu o atingere abia simțită a degetelor lipite de carnea mea sensibilă, privindu-mi totodată atent chipul în timp ce eu mă frământam și gemeam sub palma lui.

— Vrei să continui?

Am închis ochii strâns.

N-ar trebui să-mi doresc să continue așa.

Însă corpul meu cel trădător se arcuia lipit de el și n-am făcut decât să încuviințez din cap sub mâna lui.

Ochii aurii i s-au întunecat încă o dată, strălucind a triumf și totodată răsplătindu-mă, frecându-se și mai tare de mine și smulgându-mi încă un geamăt înfundat. M-am împins în el, ușurarea amestecându-se cu dorința tot mai disperată în vreme ce în sfârșit pașii gardienilor se îndepărtau pe hol.

Dar apoi stația radio a lui Vale a prins viață cu un pârâit.

— A avut loc un incident la dușurile de la nivelul Superior, s-a auzit o voce subțire din dispozitiv. Vale, ești disponibil?

Futu-i! Pesemne că Perri se afla într-o stare mult mai proastă decât crezusem.

Vale a mârâit, oprindu-și mișcările și îndepărtându-și mâna de pe gura mea.

— Vale? s-a auzit iar vocea. Dacă nu ești disponibil, trebuie să-l chemăm pe director.

Asta m-a readus la realitate.

— Du-te! l-am îndemnat, deși a trebuit să-mi înghit un scâncet când și-a luat mâna de pe corpul meu.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Larch să știe că fusesem implicată într-un nou incident.

Vale și-a scos stația radio și a apăsat pe butonul dintr-o parte, fără să-și desprindă de la mine ochii ăia cu pleoape grele. Când într-un final a vorbit, glasul i-a răsunat aspru, ca pietrișul ce mi-ar fi râcâit pielea:

— Nu-l chema pe director! Vin imediat!

22

Vale a verificat să fie sigur că drumul e liber înainte de-a mă zori să ies pe coridor. Sub luminile fluorescente, și-a amintit de tăietura de pe fața mea.

Furia i-a făcut iar ochii aurii să se întunece.

— Încă-ți mai curge sânge.

L-am privit în ochi.

— Nu la fel de mult pe cât îi curge lui Perri pe podeaua băii.

El a scos un geamăt și și-a dat capul pe spate.

— Faptul că tu rupi oamenii în bătaie n-ar trebui să mă excite atât de tare.

Am rânjit.

— Categoric nu! Ar trebui să mai lucrezi la asta.

— Ar fi în zadar. Și-a apropiat degetul mare de buza mea de jos și-a început să o mângâie. Cred că putem să încetăm să ne mai prefacem că mă pot controla când vine vorba de tine, a replicat el înainte să-mi elibereze fața și să treacă pe lângă mine, probabil ca să le zică ceva de dulce gardienilor.

Eu am rămas încremenită acolo, ca și cum prinsesem rădăcini, năucă și cu tot corpul furnicându-mă de la atingerea lui. Picioarelor mele le-a trebuit un minut întreg să-și amintească să se pună în mișcare, și chiar și atunci, pe tot drumul înapoi spre celula mea un rânjet mi-a stăruit pe față.

Când am ajuns acolo, Jed tocmai se muta în celula de nivel Superior de vizavi de-a mea. Displayul digital de deasupra afișa faptul că poziția sa ajunsese acum la opt.

— Promovat, a anunțat el când s-a întors și mi-a văzut rânjetul, deși nu mi-a răspuns prin același gest.

L-am urmat pe coridor până la celula de la nivelul de Mijloc de dinainte și l-am urmărit cum își adună în brațe câteva cărți – alte daruri de la Yara.

— Jed…

— Am discutat despre asta după prima noastră partidă de vânătoare împreună! s-a rățoit el. Trebuia să încetezi să mă mai tratezi ca pe un copil.

— Și chiar așa am și făcut, am insistat eu. Ți-am spus despre toate posibilitățile de evadare pe care le-am găsit până acum.

— Ba nu! A scos un râset aspru și a trântit cărțile pe jos. Ai încercat să împaci și capra, și varza. Poate mi-ai povestit anumite amănunte de care te ocupai *tu*, dar ai lăsat pe dinafară faptul că ai ajuns să te apropii de un gardian. Despre cum Kit se ocupă de brățări. Încă mai alegi tu ce anume e sigur să-mi dezvălui și mie.

— Dacă-ți ofer aceste amănunte înseamnă că te supun unor riscuri, am șoptit, atingându-l pe braț.

El s-a ferit de atingerea mea.

— Eu sunt cel care trebuie să aleg dacă vreau sau nu să fiu implicat în acele riscuri. Nu tu.

— Știi bine că nu încerc decât să te protejez.

— Versiunea ta de-a mă proteja e cea care-a făcut să fiu arestat! a șuierat el atunci.

Deși glasul îi era coborât, cuvintele m-au lovit ca un pumn în abdomen.

Am deschis gura, apoi am închis-o la loc. N-aveam cum să mă apăr.

— N-am vrut să spun asta, a șoptit el după aceea, cu privirea în pământ. Chiar n-am vrut. Dar, Raven, trebuie să mă lași să-mi

văd singur de propria viață. Să încerci să faci totul de una singură e mult mai riscant decât să lași oamenii să te ajute. Pot să contribui și eu.

Mi-am înghițit cu greu nodul din gât.

— Ai dreptate. Și-mi pare rău!

A rămas fixându-mă cu atenție câteva secunde.

— Pot să te iert dacă de data asta îmi promiți. Promite-mi că nu mă mai tratezi ca pe un copil și mă lași să iau singur decizii! Împărtășește-mi planurile tale!

Am închis ochii și am tras adânc aer în piept.

Jed avea dreptate. Până acum, versiunea mea de protecție – să-l țin departe de deciziile și situațiile dificile – nu ne făcuse niciunuia vreun favor. Iar până acum el se descurcase foarte bine la Endlock, poate chiar mai bine decât mine. Nu dăduse deloc înapoi când eu mă așteptasem să o facă și mă ajutase să trec peste niște momente de teamă de-a dreptul paralizantă.

Era momentul să încep să-l privesc ca pe avantajul care era de fapt.

Mândria mi-a încălzit pieptul, iar lacrimile au început să-mi înțepe pleoapele. Am clipit energic ca să le țin sub control înainte de-a încuviința din cap.

— Îți promit!

În noaptea aceea, am visat că eram purtată pe terenul de vânătoare de către Hyde și o gardiancă pe care nu o recunoșteam. Eram aruncată peste umărul lui ca o păpușă de cârpă, cu ochii deschiși și observând împrejurimile, dar nu reușeam să mă mișc.

Degetele mele refuzau să se strângă în pumni, iar gura nu voia să formeze niciunul dintre cuvintele pe care încercam să le urlu.

„Crematoriul încă n-a fost repus în funcțiune”, a bombănit Hyde către gardiancă. „M-am săturat să-mi rup spatele îngropând cadavrele astea!”

Gardianca și-a mârâit acordul în timp ce-și târa cazmaua pe jos și călca direct pe mormintele proaspăt săpate.

„Hai să terminăm și cu asta! Încearcă să găsești un loc fără prea multe rădăcini și pietre!”

Trupul îmi tot sălta pe spinarea lui Hyde în vreme ce scanam cu privirea nenumăratele morminte de acolo. Urmau același tipar neobișnuit pe care-l observasem în timpul partidelor de vânătoare – în principal, cadavrele erau îngropate în șiruri neîntrerupte, în afară de o porțiune unde se opreau, lată de vreo cinci pași, care șerpuia printre ele și dispărea în pădure.

Dacă era o potecă, atunci de ce gardienii nu se sinchiseau să meargă pe ea?

„Trebuie să găsim altă poiană”, a zis Hyde.

Gardianca s-a oprit în spatele lui, nu departe, cât să pot s-o văd, și a arătat spre porțiunea șerpuitoare dintre morminte.

„Dar aici?”

„Nu se poate.”

Hyde s-a întors și a călcat apăsat în mijlocul spațiului gol. Pământul a huruit și s-a cutremurat de parcă ar fi urmat să se prăbușească sub noi.

„Vezi?”

Gardianca a încuviințat din cap, apoi a pornit mai departe, mai adânc în pădure.

O alarmă a vuit prin blocul de celule, smulgându-mă din acel vis. Am deschis ochii imediat, mai mult icnind decât răsuflând în timp ce mă săltam rapid în capul oaselor în patul îngust, căci zgomotul făcut de ușile celulelor care se deschideau îmi umplea urechile. Am rămas acolo, cu inima bubuind, simțind ultimele rămășițe de teamă de pe urma coșmarului.

Dar apoi mi-am amintit un fragment din vis, o piesă din puzzle.

— Desigur! am șoptit, întrebându-mă de ce nu-mi dădusem seama mai devreme.

M-am grăbit să o iau înaintea celorlalți deținuți în drumul spre atelier, sperând să am un moment de liniște cu Vale ca să-i împărtășesc revelația mea. Coridorul de la subsol părea și mai întunecos decât de obicei, luminile fiind estompate până se transformaseră într-o pâlpâire discretă, aproape inexistentă.

O discuție șoptită din atelier m-a făcut să mă opresc înainte să apuc să mă apropii.

După ce mi-am încetinit pașii, m-am apropiat de perete, lăsând întunericul să mă învăluie ca o mantie în vreme ce ciuleam urechile ca să aud mai bine.

— Când o să mă lași să fiu întru totul sincer?

Vocea lui Vale era abia mai mult de-o șoaptă, însă avea și o anumită asprime care m-a surprins.

„Sincer"? M-am încruntat.

— Când o să vină vremea, a răspuns August, și-n glasul lui se simțea o urmă de enervare. Când o să fie sigur. Încă puțin timp n-o să schimbe nimic.

— Poate pentru tine, a ripostat Vale, restul cuvintelor sale pierzându-se însă.

Zgomotul de pași de pe scările de la subsol m-a făcut să înaintez, dar am ascuns această discuție într-un colțișor al minții, pentru a o diseca mai târziu. Știam că n-aveam decât câteva secunde departe de urechile curioase ale celorlalți pentru a-i explica planul meu lui Vale. Am renunțat la trasul cu urechea, pășind zgomotos pe ultimii metri până la atelier ca să-mi anunț prezența.

Am împins cu putere ușa atelierului. August se sprijinea de perete, cu piciorul rănit ridicat, în timp ce Vale se uita foarte preocupat într-un carnețel, la biroul său. Practic puteam să le miros nevinovăția aceea mimată, însă nu mai aveam timp să-i iau la întrebări.

Ochii mi s-au îndreptat rapid spre camera de supraveghere din colț. Oprită.

— Ați mai îngropat vreun cadavru de când s-a defectat crematoriul?

Îi adresasem întrebarea lui Vale, lăsând deoparte orice formalitate și orice gând legat de ceea ce făcuserăm împreună cu o seară înainte în debaraua aceea.

— Bună! Vale și-a ridicat privirea și s-a uitat scurt la fața mea, afișând un zâmbet șmecheresc ce-i arcuia în sus un colț al buzelor. Nu, n-am mai îngropat.

— Bună și ție! am răspuns, oferindu-i și eu un surâs anemic.

— Eu sunt chiar aici, a rostit August pe un ton neutru, făcându-mi vag cu mâna.

Am clătinat din cap, ignorând distragerea.

— Bun! Când eram pe terenul de vânătoare, părea să existe un soi de model în formă de rețea acolo unde fuseseră săpate mormintele. Doar că-n acel model se află o întrerupere.

Vale și-a mușcat obrazul pe interior.

— Poteca?

Am clătinat din cap.

— Dar eu nu cred că e o potecă. Lor nu le pasă deloc dacă noi călcăm pe toate mormintele alea.

August și-a înclinat capul într-o parte.

— Dacă nu-i o potecă, atunci ce e?

— Mi-aduc aminte c-am văzut niște urme pe jos. Ca și cum cineva încercase să sape un mormânt în acea întrerupere și apoi se răzgândise. Și dacă au încercat să sape, însă pământul s-a prăbușit sub lopețile lor? Sau Larch le-a cerut să evite o anumită zonă?

August a fluierat.

— Atotputernicule Consiliu!

— Evită tunelul, a șoptit Vale, înțelegerea luminându-i ochii.

Un hohot scurt de râs mi-a scăpat de pe buze, fără să mă pot abține.

— O să scăpăm de-aici.

Vale a rânjit la mine, cu o scânteie în priviri.

— Trebuie doar să găsim un loc potrivit ca să intrăm în sistemul de tuneluri, am concluzionat, plină iar de speranță. Și să fim siguri că nu are loc nicio surpare între locul prin care pătrundem și cel în care se termină tunelul, de partea cealaltă a gardului.

Vale a rămas tăcut câteva secunde, trecându-și mâna peste față și apoi sprijinindu-și bărbia în ea. Fruntea i s-a încruntat.

— S-ar putea să meargă, a spus.

August s-a desprins de perete și-a venit șchiopătând spre noi.

— Are sens, s-a arătat și el de acord. Numai dacă reușim să găsim o cale de-a ieși iar pe teren și-a săpa în tunel fără să trezim suspiciunea lui Larch.

Am cugetat câteva clipe la spusele lui.

— Vale, ai zis că Larch n-avea intenția ca obstacolele de pe terenul de vânătoare să ne ucidă, nu-i așa?

Vale a clătinat din cap.

— Nu. Aveau menirea să-i prindă pe deținuți în capcană. Să-i transforme în ținte mai ușoare.

De parcă să n-avem nicio armă la noi nu ne făcea suficient de neajutorați.

— Și cum a reacționat el atunci când doi deținuți au fost omorâți de obstacole? am întrebat.

— Inițial, și-a făcut griji, a răspuns Vale. Însă multor vânători le-a plăcut spectacolul. Au urmărit cu toții cum murea fata aia – cea care și-a prins piciorul în capcana de pe câmp. Unii vizitatori n-au ucis niciodată și nici n-au fost martori la moartea cuiva, deci chiar a fost un spectacol. Consiliul vrea ca Larch să mențină obstacolele la locurile lor până sunt gata noile funcții ale brățărilor.

Am simțit un gol în stomac când m-am gândit că acea deținută a trebuit să moară înconjurată de vânători care-i *aclamau* moartea. Cu siguranță fusese îngrozită.

Mi-am dres glasul.

— Cât mai durează până sunt gata brățările?

Vale s-a încruntat.

— Din clipă-n clipă. Au de gând să selecteze imediat deținuți pentru probe ca să încerce noile funcții.

Eu și August ne-am privit în ochi.

— Trebuie să ai grijă să fim selectați pentru probe, i-am spus.

Vale a rămas cu gura căscată în timp ce se ridica și se apropia cu pași mari de noi, uitându-se când la mine, când la August.

— Nu, a zis apoi, atent doar la mine. Nu, n-o să vă fac una ca asta.

— E singura cale, a insistat August. Ce altă scuză o s-avem ca să ieșim pe teren în afară de o partidă de vânătoare? E singura noastră ocazie să intrăm în tuneluri.

Vale m-a strâns de încheietură, trăgându-mă spre el și clătinând din cap.

— Voi nu înțelegeți. Noile funcții sunt inumane. Extrem de dureroase. Nu vă las să treceți prin așa ceva.

Ni se adresase amândurora, însă ochii îi rămăseseră la mine, iar în ei apăruseră flăcări, tăciuni aprinși amestecați cu aur topit.

— Un pic de durere nu-i deloc ceva rău în schimbul libertății, am argumentat.

— Dacă vedem cum sunt funcțiile într-o probă, o să fim mai bine pregătiți pentru a le înfrunta într-o partidă de vânătoare, a adăugat și August. Altminteri, șocul ne-ar putea ucide.

— Nu vreau să fii rănită, a șoptit Vale, cuprinzându-mi fața în căușul palmei și mângâindu-mi linia maxilarului cu degetul mare.

— Dacă n-o facem, o să murim, am replicat eu și mi-am încrucișat brațele la piept. Iar dacă nu ne ajuți să fim selectați… Am șovăit o clipă, apoi am urmat: Dacă nu ne-ajuți tu, atunci o să-l scot suficient de mult din sărite pe Larch ca să mă aleagă el însuși.

23

N-A DURAT MULT CA VALE SĂ-L CONVINGĂ PE DIRECTOR. Înainte să se dea stingerea, Vale ne-a condus pe mine și pe August pe terenul de vânătoare, în vreme ce restul deținuților erau mânați înapoi în blocurile de celule.

Soarele coborâse de mult dincolo de linia orizontului, lăsând terenul acoperit de-o pătură de întuneric și de lumina stelelor. Mă uitam peste umăr la fiecare zgomot, chiar dacă știam că nu ne urmase nimeni – trecuseră săptămâni bune de când mă aflasem afară fără amenințarea de-a fi omorâtă imediat.

Pentru prima dată, mi-am dat seama că pădurea era superbă.

Betonul, sticla și metalul fuseseră priveliștea mea zilnică de când mă născusem în Dividium. Acum, m-am trezit inhalând guri mari de aer proaspăt și minunându-mă de modul în care lumina lunii juca peste acele pinilor maiestuoși.

Am ajuns rapid la zona liberă dintre morminte și am urmat poteca improvizată mai adânc între copaci.

— Vrem să ajungem cât mai departe posibil de Endlock înainte să începem să săpăm, a șoptit Vale. În felul ăsta există mai puține riscuri să dea cineva peste noi.

Crematoriul nu mai funcționa de o săptămână, și-n acel moment deja aproape o sută de prizonieri erau îngropați în pământ.

Stomacul mi s-a revoltat când m-am gândit la număr. Atâta viață, *dispărută*.

Cu cât pătrundeam mai mult în pădure, cu atât mai împrăștiate păreau mormintele și cu atât mai dificil era să urmărim locul unde credeam că se află tunelul.

Într-un final, ne-am oprit la rădăcina unui stejar bătrân, căci August icnea după aer, extenuat după drumul lung și rana suferită.

— Gus, e-n regulă! Tu rămâi de veghe! a zis Vale, cu mâna ridicată pentru a-i curma orice împotrivire.

Luna arunca o lucire slabă peste locul unde stăteam, iar o boare ușoară făcea să foșnească frunzele. Toamna se apropia tot mai mult.

August a ridicat dintr-o sprânceană.

— Crezi că-s inutil.

— Nu, nu-i asta, a replicat Vale. Dar dacă nu lăsăm glezna aia să se odihnească, n-o să fii în stare să rezişti foarte mult după ce scăpăm de-aici. Știi bine că acum eu și Raven putem să săpăm mai repede. Avem nevoie de cineva care să ne păzească spatele.

August i-a mai aruncat o privire încruntată înainte să dea din cap a încuviințare. Apoi a șchiopătat până la un pin din apropiere și s-a rezemat de el, răsfirând crengile când s-a lăsat să alunece de-a lungul trunchiului pentru a se așeza pe pământ.

— Dar noile funcții? Inginerii n-o să-și dea seama dacă nu le testăm? am întrebat eu.

— După, a răspuns Vale. Dacă întâi le testăm, n-o să mai ai energia să ajuți la săpat.

Am înghițit în sec când i-am auzit cuvintele, încremenită acolo.

— Atunci, haide! m-a strigat Vale. Avem un tunel de explorat.

O umbră de zâmbet mi-a arcuit buzele la cuvintele lui.

Urma să evadăm, iar durerea provocată de brățară avea să fie doar temporară.

Am luat cazmaua în vreme ce Vale aprindea lanterna, iar privirea mi s-a oprit pe un punct roșu.

— Stai așa! am șuierat, dând drumul cazmalei.

Vale a venit imediat lângă mine, cu mâna pe brațul meu, iar August și-a îndreptat privirea spre fața mea.

— Ce-i? a întrebat Vale.

Am clătinat din cap, uitându-mă la fructele roșii ca sângele care-mi atrăseseră atenția. Atârnau în ciorchini într-un tufiș plin de spini – un soi pe care nu-l mai văzusem decât în alte două locuri de pe terenul de vânătoare.

August mi-a urmărit privirea.

— Sunt ca tufișurile de la intrările în tunelul ce duce la Copacul de Sânge, a șoptit el. Crezi că…

— Nu, am șoptit. N-are cum să fie atât de ușor.

Dar nu cumva era posibil? Gardienii de la închisoarea de dinainte poate c-ar fi vrut să aibă un soi de reper în apropierea intrărilor în tuneluri, ceva ușor de identificat în caz de urgență.

Vale a pășit aproape de tufiș și s-a lăsat pe vine, plimbându-și mâna pe sol și dând la o parte frunze moarte și fructe vechi și uscate. A pipăit câteva secunde, însă fără niciun rezultat; mă simțeam tare dezamăgită.

Am încercat să zâmbesc.

— E-n regulă! A meritat să…

Lanterna a alunecat din mâna lui Vale și a lovit pământul, dar, în loc de bufnetul la care mă așteptam de la un obiect care cade pe pământul tare, s-a auzit sunetul unui obiect de metal lovind alt metal.

M-am repezit și eu la tufiș și m-am aplecat lângă Vale.

August s-a apropiat șchiopătând.

— E ce cred eu că e? a dat el glas întrebării pe care eu nu îndrăzneam să o pun.

Vale n-a răspuns. În schimb, a pipăit cu mâna în jurul lanternei înainte să apuce marginile unui obiect plat și pătrat pe care până atunci nu-l văzuserăm – a tras de el, forțându-se, până când,

în final, s-a auzit ceva ca un plesnet, iar pătratul s-a desprins, trimițându-l pe Vale pe spate.

Un nor de praf s-a ridicat din pământ, jucând în lumina slabă a lanternei, iar după ce s-a împrăștiat, mi-am pus palma peste gură.

August și Vale s-au uitat unul la altul și-au început să râdă.

Intrarea în tuneluri.

— Cred că n-a mai fost deschis de zeci de ani, am rostit eu încet, holbându-mă în gaura neagră ca bezna cea mai adâncă.

Vale a pășit în față cu lanterna și-a luminat spațiul cu ea.

— E o scară veche, ne-a confirmat, întinzându-mi lanterna. Apoi a înhățat scara, și-a sprijinit greutatea pe ea și-a scuturat-o. Cred c-o să țină, a spus.

Am rânjit.

— Atunci, ce mai așteptți?

August și-a dres vocea și-a dat din cap spre propria gleznă.

— Cred că eu o să aștept aici. A fost un drum lung.

— Fără rahaturi eroice, bine? i-a zis Vale. Dacă auzi că vine cineva, pune capacul la loc și ascunde-te!

— Fără rahaturi eroice, a repetat August, ridicându-și palmele.

Ne-am întors la intrare și-am coborât în ea. Vale a pornit primul, cu lanterna în mână. În timp ce-l urmam, m-am împiedicat, gata să cad. Mâna lui mi-a găsit șoldul ca să mă ajute să-mi regăsesc echilibrul, degetele lui apăsându-mi pielea și tăindu-mi răsuflarea.

— Ești bine? m-a întrebat, aplecându-se spre mine, grijuliu.

Lumina lunii ce intra prin gaură îi lumina suficient ochii pentru a-mi vedea expresia zdruncinată în reflexia lor.

Am înghițit în sec, simțind că nu pot să vorbesc. Trebuia să mă adun.

— Bine, am reușit să răspund, înghițind degrabă aer.

Piciorul meu a lovit pământul și apoi m-am întors, studiind spațiul în lumina slabă proiectată de lanterna lui Vale.

Caverna era o imitație aproape exactă a spațiului de sub intrarea în primul tunel pe care îl văzusem, dotată și ea cu provizii în caz de urgență, dar aici am observat un strat mai gros de praf și de pânze de păianjen.

Aerul era încărcat de mirosul de sol umed.

Vale s-a răsucit spre nord, direcția unde se afla gardul. Și Colonia. În partea aceea a cavernei, peretele lăsa locul unui întuneric și mai adânc.

Tunelul.

— Ești pregătită? m-a întrebat, lăsându-și mâna să-mi alunece în josul brațului și împletindu-și degetele cu ale mele, apoi strângându-mă de mână.

Am încuviințat din cap, fără să am încredere că pot să-i răspund.

Am intrat în tunel, Vale trăgându-mă după el în timp ce lanterna abia străpungea bezna la mai mult de câțiva pași în fața noastră.

Tunelul era practic identic cu cel în care intrasem mai înainte – pereți de pământ și pământ tare pe care să calci. Când și când, treceam pe lângă vreo carabină abandonată sau un ambalaj mototolit de la un baton proteic, relicve din vremuri de mult apuse.

De deasupra a căzut un bulgăre de pământ și am tresărit, închipuindu-mi că tunelul se prăbușește peste noi.

— Pot să te întreb ceva? am început, nerăbdătoare să-mi abat atenția de la gânduri mult mai întunecate.

— Orice.

I-am urmărit obrazul dinspre mine în timp ce continuam să mergem.

— Am auzit că totuși Colonia de Nord nu e un mare fan al celor din afară. Ei se așteaptă doar la Jed, Kit și cu mine. De unde știi că-i vor lăsa și pe ceilalți din grup să intre?

Vale a schițat un zâmbet trist.

— În primul rând, trebuie să știi că toată viața ni s-au turnat minciuni despre Colonia de Nord. Consiliul a urcat Dividiumul pe un piedestal. Ei vor să credem că au învățat din greșelile trecutului și c-au găsit cel mai bun mod de-a trăi. Dar nu vor să știm că oamenii din colonii trăiesc în pace. Nu vor să știm că o societate de succes poate să existe fără ceva de genul Endlockului.

— De unde știi că ăsta e-adevărul? am întrebat, mijind ochii.

Cu siguranță Aggie mi-ar fi spus dacă într-adevăr Colonia de Nord e un soi de societate utopică.

— Câteva dintre… sursele mele au ținut legătura cu Colonia de Nord, a răspuns el.

Am rămas cu gura căscată.

— De ce? Ce ți-au povestit?

— Consiliul dorește să aibă permisiunea Coloniei de Nord ca să meargă în vizită acolo. Nu cunosc exact motivul, dar îmi închipui că pe ei îi interesează ceva doar dacă de pe urma lui pot obține noi credite, a răspuns Vale.

Chiar îl credeam. În cazul în care Colonia de Nord accepta o vizită a Consiliului, aveam senzația că urma să o regrete.

— Iar eu nu pot garanta că Colonia de Nord o să ne lase să intrăm, a continuat Vale. Însă nu există alte opțiuni. Dacă se arată circumspecți să ne primească, o să ne oferim ajutorul oricând e posibil. Putem să-i ajutăm la muncile manuale sau la servicii de specialitate. August e doctor. Kit e ingineră. Yara e agronom. Tu ești deja parte din înțelegere, însă, și dacă n-ai fi, abilitățile tale de luptă reprezintă un avantaj. Avem o mulțime de oferit dacă nu vor să ne primească doar din bunătatea inimii lor.

Avea dreptate. Nu era ca și cum ne puteam întoarce în oraș. Iar să încercăm să trăim de unii singuri, în Pustiu, ar fi fost o condamnare la moarte. Colonia de Nord era singura soluție.

Din ce-mi spusese Aggie înainte să plec din Dividium, Coloniei de Nord *chiar* îi lipseau anumite resurse, iar acceptarea

unor oameni cu experiența lui August sau Kit ar fi fost de ajuns ca ei să ne primească și pe noi, restul.

Vale s-a oprit brusc, mi-a dat mie lanterna și mi-a lăsat mâna pentru a și-o vârî pe-a lui în buzunar ca să scoată tableta. A atins ecranul, care s-a aprins, și s-a uitat pe el.

— Trebuie să rămâi aici, a șoptit, în sfârșit uitându-se iar la mine.

— De ce?

M-am înfiorat toată când m-am gândit să rămân singură în întunericul apăsător.

El a întins mâna și mi-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Suntem la doar câțiva pași să ajungem exact sub gard. Dacă brățara ta trece dincolo de graniță, în interiorul închisorii o să sune o alarmă. O să fii prinsă. Brățara mea n-are această dotare, iar eu trebuie să fiu sigur că tunelul o să ne ducă într-adevăr de partea cealaltă a gardului. Să fiu sigur că la celălalt capăt se află o ieșire.

Avea dreptate. Nu exista altă opțiune.

Am înghițit în sec și mi-am rotit umerii spre spate, silindu-mă să afișez un zâmbet.

— Desigur!

El a întins mâna, iar eu m-am uitat lung la ea înainte să-mi dau seama că voia lanterna pe care încă o strângeam între degete. Singura sursă de lumină din tunel în afară de pâlpâirea slabă a tabletei lui.

Mi-am reținut un geamăt. *Futu-i!*

I-am pus lanterna în mână.

— Mă întorc imediat! mi-a promis, retrăgându-se de-a-ndăratelea câțiva pași, cu ochii la mine, înainte de a se întoarce.

Preț de câteva secunde, am rămas acolo, cu spatele la perete, în timp ce el se îndepărta tot mai mult prin tunel, iar spațiul din jurul meu se întuneca din ce în ce mai tare.

Până când el a trecut de un colț, iar eu am rămas fără absolut nicio lumină.

M-am lăsat să alunec pe lângă perete până am ajuns să stau în fund și am mijit ochii, încercând să disting ceva, orice.

Nu-mi fusese niciodată frică de întuneric, însă niciodată întunericul nu fusese atât de deplin.

Și tăcerea…

Așa o fi oare să fii îngropat de viu? Am inspirat adânc când m-am gândit la asta, făcându-mă ghem și cuprinzându-mi cu brațele genunchii îndoiți. Simțeam o strânsoare în piept și aveam impresia că în gât mi se blocase ceva, împiedicându-mă să înghit aer așa cum trebuie.

Am auzit glasul mamei în minte: „Raven, respiră!"

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Expiră, *doi, trei, patru*!

Nu credeam că mai înghițisem cum trebuie aer de când îmi fuseseră luați părinții. În seara aceea, în pieptul meu rămăsese blocat ceva, iar de atunci plămânii îmi fuseseră forțați să se-adapteze.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Expiră, *doi, trei, patru*!

Se înrăutățise după arestarea lui Jed.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Expiră, *doi, trei, patru*!

Și mai mult, după ce fusesem silită să ies prima oară pe terenul de vânătoare.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Expiră, *doi, trei, patru*!

Mi-am imaginat prietenii nou căpătați în jurul mesei noastre din sala de mese, râzând în pofida locului în care se aflau, și ceva mi-a fluturat în piept.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Mi l-am imaginat pe Vale trăgându-ne pe mine și pe Jed în tunel.

Expiră, *doi, trei, patru*!

Și mi-am dat seama că, la un moment dat, acești oameni îmi ușuraseră enorm sarcina de-a respira așa cum trebuie.

Mă făcuseră să mă simt iar întreagă.

Mi-am imaginat cum am fi cu toții, împreună, înaintând prin Pustiu.

Am inspirat adânc, ritmul devenind unul perfect normal.

Până când am revenit la intrarea în tunel și ne-am întors sus, printre cei vii, se scursese o jumătate de oră.

— Tunelul e liber, l-a informat Vale pe August. Ieșirea din cealaltă parte a gardului e înțepenită, dar cred că asta se întâmplă din cauză că n-a mai fost folosită de foarte mult timp. Însă nu putem să riscăm s-o forțăm să se deschidă până nu plecăm – un alt gardian ar putea băga de seamă o gaură mare în pământ de partea cealaltă a gardului.

Un rânjet larg a apărut pe fața lui August.

— În sfârșit o facem!

Am pornit înapoi spre închisoare, dar eu am încremenit când mi-am amintit ceva. M-am întors spre Vale.

— Cât timp suntem aici, afară, ar trebui să-ți arăt unde am ascuns carabina pe care am furat-o de la vânător. Așa, ai putea să i-o dai lui Kit. Ea a spus că poate s-o modifice ca s-o folosim și noi.

Vale a rânjit.

— Ia-o înainte, Păsăruico!

M-am încruntat.

— Chestia este că nu prea știu exact încotro e.

Pentru mine, toți copacii arătau la fel și, deși începeam să mă obișnuiesc cu terenul de vânătoare, de la prima partidă nu mă mai întorsesem exact în acel loc.

— Îți amintești ceva despre loc? a întrebat August.

— Era un fel de luminiș, am răspuns, amintindu-mi de el. De fapt, v-am văzut pe voi stând de vorbă în locul în care s-a

întâmplat. Discutați ceva în șoaptă, iar atunci am auzit un țipăt și-am luat-o din loc.

Vale a chicotit.

— Chiar și atunci, tu înregistrai tot.

— Cred că știu unde e, a intervenit August.

L-am urmat preț de câteva minute, până am ajuns la un luminiș. N-am fost sigură că este *acel* luminiș până n-am zărit piatra pătată de sânge.

August a văzut că mă uit la ea și-a ridicat dintr-o sprânceană.

— La naiba! Momo a zis că i-ai aranjat destul de bine capul vânătorului ăluia. Bănuiesc c-ar fi trebuit să-l cred.

August și Vale m-au urmat în vreme ce-mi refăceam pașii din ziua aceea, apropiindu-mă într-un final de copacul cu scorbura în care ascunsesem pușca. Mi-am vârât mâna înăuntru, temându-mă să nu fiu mușcată de vreo creatură ce-și făcuse adăpost în copac, însă degetele mele au întâlnit metalul rece.

— E încă aici, am șoptit.

— Ne întoarcem mai târziu după ea, a promis Vale, trecându-i coordonatele pe tabletă.

N-am putut să-mi șterg zâmbetul de pe față în vreme ce Vale ne-a condus pe tot drumul înapoi spre Endlock, oprindu-se însă la marginea câmpului. Luminile clipeau spre noi din turnurile de supraveghere plasate în jurul închisorii, dar în rest Endlockul era cufundat în beznă, căci toți deținuții erau deja în pat.

— De ce vrei să încerci noile dotări atât de aproape de închisoare? a întrebat August, rezemându-se de un copac din apropiere.

Pe tâmplă îi curgea un firicel de sudoare și-și sprijinea toată greutatea pe piciorul sănătos.

— Pentru că nu știu în ce stare o să vă aflați după ce se încheie experimentul, a mărturisit Vale, făcându-și de lucru cu un dispozitiv dreptunghiular, dotat cu un ecran ce pâlpâia. S-ar putea să

reușesc să vă târăsc pe câmp dacă sunteți inconștienți, dar nu știu dacă aș fi în stare să vă car pe tot terenul de vânătoare.

Am înghițit în sec, simțindu-mi gâtul uscat.

— Cum funcționează? am întrebat, deși de fapt nu voiam să aflu răspunsul.

Vale și-a dres glasul, iar într-un final m-a privit în ochi.

— Îți scanez brățara și adaug noile dotări. Vânătorii care plătesc aceste dotări o s-adauge probabil una sau două odată, însă Larch a insistat să le testăm astăzi pe toate.

— E eficient, ce-i al lui e-al lui, a bombănit August.

Am reușit să scot un pufnet de râs, strângându-mi mâinile în pumni pe lângă corp ca să nu-mi mai tremure.

— Câte unul dintre noi sau…?

M-am oprit.

— Împreună, a răspuns August înainte s-apuce să o facă Vale, pășind lângă mine cu o tresărire.

Am întins mâna, oferindu-i sprijin ca să-i preiau o parte din greutatea de pe picior, dar el m-a refuzat.

— Mai bine să-i dăm bătaie.

Vale a încuviințat din cap, cu maxilarul încleștat. I-a scanat brățara lui August și apoi a apăsat de câteva ori pe ecranul dispozitivului său înainte să-mi ia mie mâna. Degetele i s-au închis în jurul încheieturii mele, iar ochii aurii au privit într-ai mei, stârnindu-mi o senzație de fierbințeală în măruntaie.

Mi-a scanat brățara și apoi, mai degrabă fără tragere de inimă, mi-a eliberat brațul.

— Îmi pare rău! a spus, apăsând iar pe ecranul dispozitivului.

Cuvintele au răsunat atât de încet, încât aș fi putut să mă conving singură că doar mi le imaginasem.

Vale a scos din buzunarul pantalonilor o pereche de ochelari cu lentile închise la culoare și, după ce-a văzut cum mă încrunt, m-a lămurit:

— Sunt pentru imaginile de termoviziune. Când noua dotare e activată pe brățările voastre, acești ochelari îmi vor permite să văd unde vă aflați – nu contează că-i întuneric sau sunteți ascunși de frunzele copacilor.

O condamnare la moarte pentru orice deținut pe care erau folosiți.

Dar nu și pentru noi. Nu și pentru Jed. Acum, că descoperiserăm o cale de-a evada.

— Sunteți gata? a întrebat Vale, așezându-și ochelarii pe față.

Am încuviințat din cap și, cu coada ochiului, l-am văzut și pe August făcând la fel.

— O să se termine în curând, a promis Vale. Eu o să merg cam o sută de metri în direcția aia – a arătat într-o parte față de noi – ca să fiu sigur că noua dotare funcționează de la distanță. Mă întorc încet spre voi, urmărindu-vă semnele vitale și acuratețea termoviziunii. După ce ajung suficient de aproape, o să reușim să vedem dacă funcționează alertele de proximitate. Și păstrăm pentru la urmă inducerea durerii.

Vale s-a strâmbat de parcă ultimele cuvinte aveau un gust acru. Dar n-a mai adăugat nimic înainte să se întoarcă cu spatele și să se îndepărteze de noi.

Mă bucuram pentru asta.

Nu izbuteam să-mi ascund teama ce-mi curgea prin vene în timp ce urmăream cum se tot îndepărtează.

Și eu, și August am rămas tăcuți, în așteptare.

— Semnele vitale și termoviziunea sunt în regulă! a anunțat Vale, fluturându-și dispozitivul prin aer. Alertele de proximitate ar trebui să…

Însă o alarmă ascuțită a început să răsune simultan dinspre brățările lui August și a mea, întrerupându-l. Mi-am astupat urechile cu mâinile, căci zgomotul alarmei îmi zguduia țeasta, străpungându-mi-o atât de intens, că începea deja să mă doară.

L-am văzut pe August cum se sprijină de un pom și-și acoperă urechile.

Alarma s-a oprit brusc, iar Vale a străbătut în fugă restul distanței până la noi.

— Prea puternică! a gemut August printre dinți. O să-i afecteze și pe vânători.

— Lasă-i să fie afectați și ei! am rostit, scuturând din cap ca să scap de țiuitul din urechi.

— August are dreptate, a spus Vale, atingându-mă pe obraz. O să trebuiască să lucrăm la nivelul decibelilor. Larch o să-și dea seama că-l sabotez dacă dezlănțuim astea și asupra vânătorilor.

August a tușit.

— Hai să terminăm și cu ultima parte înainte ca voi s-o faceți la zece pași de mine!

Mi-am reținut un râset.

Vale și-a lăsat mâna să cadă și s-a adunat.

— Pentru inducerea durerii, o să apăs un mic buton de pe tabletă și o să fac ca brățările voastre să vă trimită un șoc. Nu știu cât de dureros o să fie, dar ar trebui să fie destul de puternic ca să vă scoată din joc.

— Deci o să fie al dracului de nașpa! a concluzionat August. S-a notat.

Eu am strâns din dinți. Suferisem o groază de răni, iar asta n-avea să fie decât ceva de moment. Și merita pe deplin, acum, că găsiserăm o ieșire.

— Fă-o și gata! l-am îndemnat pe Vale, întâlnindu-i privirea. Suntem pregătiți.

El și-a mușcat buza și m-a privit atent o secundă înainte de-a încuviința din cap. A ridicat mâna și-a tastat ceva pe ecran, o singură apăsare.

Am simțit ceva ca o înțepătură de ac în încheietură.

— Bun! am șoptit, uitându-mă într-acolo, așteptând. M-am încruntat. Doare, normal, dar nu-i…

Am țipat.

Și am mai țipat o dată.

Brațul îmi era smuls. Înțepătura se transformase în ceva acut, care-mi ardea carnea și tendoanele și-mi reteza osul.

— Fă-o să se oprească! am răcnit, refuzând să mă uit la propriul braț.

Din ochi mi-au țâșnit lacrimi, curgându-mi până-n gură. Înecându-mă.

Durerea mă ardea până la umăr. Mă devora. Nu aveam cum să-i supraviețuiesc.

Am simțit mâini pe spate, pe cap, mângâindu-mă, dar și ele îmi provocau suferință. Am încercat să mă îndepărtez, să scap de-acele mâini și de durere, însă nu mă puteam mișca – încercarea mă făcuse să mă prăbușesc cu fața în jos, dorindu-mi să *mor*.

— Omoară-mă! am șoptit. Te rog!

Am tot repetat cuvintele până când lumea din jurul meu s-a întunecat, iar eu am evadat într-o binecuvântată uitare.

24

— ÎMI PARE ATÂT DE RĂU!

Simțeam cuvintele la fel de bine pe cât le auzeam, întrucât buzele care le rosteau îmi erau lipite de ureche, apoi s-au mutat la tâmplă, după care au ajuns pe frunte.

— Păsăruică. Mă auzi?

Mă simțeam bine unde eram, făcută ghem și lipită de ceva solid și delicios de cald.

— Mmm! am îngânat, cuibărindu-mă în acea căldură.

— Atotputernicule Consiliu! a murmurat un glas.

Brațele s-au strâns și mai tare în jurul meu, trăgându-mă în siguranța unui piept solid.

— Te doare?

Să mă doară?

Ce întrebare ciudată! De ce să mă doară aici? Totul era cald și…

Durere.

Amintirea a năvălit dintr-odată înapoi, și am deschis brusc ochii, dorind să văd dacă brațele îmi fuseseră afectate pentru totdeauna.

Dar erau în regulă.

Brațul îmi era așezat peste abdomen, ușor înroșit, dar altminteri complet normal.

Iar dacă ăsta mă duruse atât de rău, atunci…

— August? am strigat, foindu-mă în brațele lui Vale și cercetând copacii învăluiți în umbră.

— Aici, Thorne! a răspuns August, iar atunci mi-am sucit capul în direcția cealaltă și am răsuflat ușurată când l-am văzut.

Linia părului îi lucea de transpirație și înghițea guri mari de aer de parcă ar fi alergat kilometri întregi, dar altfel părea nevătămat.

— Tu n-ai leșinat? l-am întrebat.

— Ba da. M-am trezit acum două minute. Cred că toleranța la durere e un lucru la care te bat, vânătorule de recompense.

Și-a încheiat cuvintele făcându-mi cu ochiul, dar avea dreptate. Trebuia să găsim o cale de-a evada prin tuneluri în timpul unei partide de vânătoare, însă gândul de-a încerca să scăpăm în timp ce eram năuciți de o asemenea durere… M-am cutremurat.

M-am întors spre Vale, care mi-a mai depus un sărut apăsat pe frunte, uitându-se încă o dată scurt la fața mea.

— Sunt bine, l-am liniștit.

— Nu-mi vine să cred că ți-am făcut așa ceva! a șoptit el, încruntat și cu colțurile buzelor lăsate în jos.

Nu s-a uitat în ochii mei, iar ai săi păreau încărcați de regret.

Am întins mâna și l-am mângâiat pe obraz.

— N-ai avut de ales.

— Mi-ai cerut să te *omor*.

Nu știam cum să răspund la asta. Chiar așa făcusem. În viața mea nu mai îndurasem o astfel de durere.

Mi-am mușcat buza.

— Deci ai grijă să nu mai trec vreodată printr-o asemenea durere! Ai grijă să fim deja afară când se activează dotarea asta nouă!

L-am urmărit cu atenție în timp ce vorbeam, iar în final s-a uitat și el în ochii mei, fixându-mă atent un moment prelung înainte de-a încuviința ferm din cap. M-a ridicat cu blândețe în

picioare, cu o mână lipită ferm de spatele meu până când m-am dovedit din nou în stare să merg.

Am pornit înapoi spre Endlock, mergând câteva minute în tăcere înainte ca August să vorbească din nou:

— Cum o să reușim să fim selectați toți șase odată pentru o partidă de vânătoare atunci când o să fim pregătiți să evadăm? Kit trebuie să știe ziua exactă, aproape la oră, în care evadăm, pentru ca, atunci când intră în sistemul de securitate, să poată stabili un interval de timp pentru anularea monitorizării pe brățările noastre.

La chestia asta mă gândisem și eu – cât de neplăcut era că un aspect extrem de important al planului nostru de evadare era lăsat în voia sorții. Puteam să-i provocăm noi cât voiam pe vânători, dar asta tot nu ne garanta că urma să fim selectați ca ținte.

— Cred că va trebui să plecăm noaptea, a răspuns Vale, făcându-ne pe mine și August să ne oprim brusc.

— Noaptea? am șuierat, iar în același timp, August a întrebat:

— Cum o să ieșim pe terenul de vânătoare fără să observe nimeni?

Vale și-a ridicat mâinile ca pentru a se apăra.

— Știu că e greu de imaginat, dar să plecăm noaptea e singura cale de-a fi siguri că nu rămâne nimeni în urmă. Va trebui să ne asigurăm că toată lumea doarme dusă.

— *Cum?* am întrebat, schimbând cu August o privire exasperată.

Normal că era de preferat să plecăm noaptea! Dacă dispăream în timpul unei partide de vânătoare, mai devreme sau mai târziu Larch avea să bage de seamă, iar noi n-am mai fi avut cine știe ce avans față de echipele de căutare pe care le-ar fi trimis după noi.

— Nu știu, a recunoscut Vale, scărpinându-se la ceafă. Mă gândeam să strecor niște droguri, ceva, în mâncarea din sala de mese, dar chiar nu-mi dau seama cum aș putea fi sigur că o mănâncă toată lumea. Sunt mai multe ture în care mănâncă deținuții și

există o grămadă de ocazii în care gardienii și Larch nici măcar nu mănâncă ce se servește acolo. Și apoi, ar trebui să-mi dau seama ce drog aș putea folosi.

— Rădăcină-de-fier concentrată.

Cuvintele mi-au scăpat înainte să-mi dau seama că urma să le rostesc. În timp ce el vorbea, mi-o imaginasem pe Aggie – fuma rădăcină-de-fier de ani buni, astfel încât dezvoltase un soi de imunitate, ceea ce însemna că la ea dura mai mult să adoarmă din cauza plantei, însă pentru majoritatea efectul era aproape instantaneu.

August a aprobat din cap.

— Ar trebui să meargă.

— Dar tot mai rămâne întrebarea cum să-i facem pe toți s-o înghită, am chibzuit eu cu voce tare.

Vale avea dreptate – era prea riscant să încerce să o introducă în mâncare.

Am tot răsucit ideea pe toate părțile tot drumul înapoi spre închisoare, până la urmă ajungând la concluzia că trebuie să ne adunăm și prietenii și să vedem dacă nu le vine și lor vreo idee.

În momentul când am ajuns cu toții dincolo de zidurile închisorii, tânjeam după un duș. După ce-am trecut și de Larch, care părea extrem de încântat de starea noastră jalnică, mi s-a permis în sfârșit un binecuvântat duș privat în baie. Gardienii îi închiseseră deja pe ceilalți prizonieri în celule, așa că mi-am îngăduit să zăbovesc sub jetul de apă fierbinte.

Indiferent cu câtă vigoare mă frecam și de cât de vie era în continuare amintirea durerii îndurate, tot nu-mi puteam șterge zâmbetul de pe față.

Pentru că în curând urma să simțim gustul libertății.

— Coloanele de aerisire.

Lingura plină cu terci mi-a rămas suspendată în aer, la jumătatea drumului până la gură, în timp ce mă holbam la Jed.

— Poftim?

— Presupunând că reușim să găsim o cale de-a transforma în vapori rădăcina-de-fier, a completat Jed, ronțăindu-și unghia de la degetul mare, am putea fi în stare să o trimitem prin sistemul de aerisire în toate zonele închisorii.

August, Yara și cu mine am făcut un schimb de priviri, toți afișând simultan expresii de uluire asemănătoare. Mi-a scăpat un mic hohot de râs.

August a scos un fluierat ușor.

— Atotputernicule Consiliu!

— Ar putea să meargă, a răspuns Kit, adunând ultima gură de terci din castron. Am avea nevoie de o tinctură ultraconcentrată de rădăcină-de-fier. Și apoi să instalăm un dispersor în sistemul de aerisire – iar acesta ar trebui să facă restul și să împingă vaporii din cameră în cameră prin toată închisoarea.

— Jed, am șoptit, clătinând din cap de uimire.

Cu doar câteva zile în urmă, credeam că cel mai bine pentru noi ar fi fost să-l las pe dinafara acestor discuții importante, iar acum… nu știam dacă fără el am fi avut o soluție.

Fratele meu s-a înroșit și a lăsat capul în jos.

— Ăăă, două probleme, a intervenit Yara, îndreptându-și lingura spre Kit. De unde facem rost de tinctură de rădăcină-de-fier concentrată? Și cum o să reușim să nu o inspirăm și noi odată cu toți ceilalți?

— Păi, a început Kit, aruncându-mi o privire spăsită. S-ar putea să fie nevoie ca aici să intervină vânătorul nostru de recompense. Colectivul are acces la măști de gaze.

Am clipit. Nu era ca și cum Colectivul arunca bombe sau mergea prin zone iradiate ca să aibă nevoie să poarte ceva de genul ăsta.

— De ce ar avea…, am început eu, însă Kit m-a întrerupt imediat.

— Avem nevoie de șapte, a continuat ea. Și cred că legătura ta ar trebui să reușească să ne facă rost și de tinctura de rădăcină-de-fier, nu?

M-am strâmbat. Probabil că Gray putea să ne facă rost de ce ne trebuia, dar rămânea totuși un risc.

— Vale nu ne poate ajuta? am întrebat.

August a clătinat din cap.

— El oricum riscă deja enorm. Dacă e prins, am pus-o.

M-am încruntat. Dacă Vale era prins, ar fi fost închis într-o celulă exact ca noi.

— O să-i scriu legăturii mele, am șoptit. Trebuie să scăpăm de-aici. Curând.

— Thorne, tu fă-mi rost de ce-mi trebuie, iar apoi putem stabili o zi! a promis Kit.

Superbule Gray,

N-ai reușit să-mi îndeplinești precedenta cerință, așa că ți-o ofer o ultimă ocazie să te revanșezi.

Am nevoie de șapte măști de gaze.

Și de tinctură de rădăcină-de-fier. Din cea mai concentrată, una care ar reuși să trimită la somn neîntrerupt o întreagă închisoare.

Gray, poți să faci asta pentru mine?

Dacă da, pot să-ți trimit o dată de plecare ce se încadrează perfect în termenul-limită dat de Colonie.

Xoxo,

Raven

Thorne,

M-ai rănit!

Pot să-ți fac rost de toate măștile și de toată tinctura de rădăcină-de-fier din lume, deși, dacă aș fi mama, eu te-aș întreba de ce-ți trebuie șapte măști în loc de trei.

Lasă-mă câteva zile! Să nu cumva să mori!

– G

*

— 224, hai cu mine!

Mi-am ridicat privirea de la bancul de lucru și de la proiectul la care lucram împreună cu Yara, și am văzut-o pe gardianca blondă, Anya, care stătea în ușă și-mi făcea semn să vin la ea.

— Deținuta 224 e de serviciu, a intervenit Vale, cu sprâncenele ridicate, înainte să apuc să răspund.

— Astăzi a fost trimisă la bucătărie, a replicat Anya țeapăn. Una dintre deținutele trimise acolo a fost ucisă în timpul partidei de vânătoare de dimineață și ea trebuie să o înlocuiască temporar. Ordinul directorului.

„Ordinul directorului."

Cuvintele mi-au trimis un fior pe șira spinării. De ce m-ar fi cerut Larch în mod special pe mine ca să fiu trimisă la bucătărie? Păruse complet dărâmat după ultima mea partidă de vânătoare, când consilierii plecaseră nemulțumiți de aici, așa că alegerea mea pentru o treabă de rahat putea reprezenta propriul său mod de-a se descărca pe mine.

Totuși, în niciun univers nu aveam cum să-mi doresc ca Larch să mă ia la puricat. Cel mai bun lucru era să-i urmez ordinul fără să mă plâng.

M-am uitat în ochii lui Vale și am văzut cum își încleștează dinții. Mi-am dat seama că se pregătește să protesteze, așa că am clătinat din cap la el, abia sesizabil. Astăzi, camera de supraveghere din colț era în funcțiune, dar, pe lângă asta, trebuia să aibă mai mare grijă când era cu mine dacă speram să nu trezim vreo suspiciune.

Pesemne că Vale mi-a văzut mișcarea pentru că a închis ochii și a răsuflat ușor.

— 224, ai auzit-o, a spus el cu glas aspru. Mișcă!

Am pornit pe urmele Anyei, pe coridor și apoi în sus pe trepte și către sala de mese. În tot acest timp, ea n-a scos nici măcar un cuvânt.

Când am ajuns la ușile bucătăriei, m-a împins înăuntru înaintea ei.

Într-un colț, așezat pe un taburet și fără să-mi acorde nici cea mai mică atenție, stătea un gardian cu câteva petice de barbă albă, complet absorbit de un roman. Am trecut pe lângă el și apoi pe lângă câțiva deținuți ce curățau farfurii, către partea din spate a bucătăriei.

M-am uitat la fiecare, încercând să observ cât mai multe detalii, în caz că asta avea să m-ajute pentru indiferent ce urma.

Anya a mai deschis o ușă ce ducea într-o cameră de răcire, asemănătoare întrucâtva cu pivnița pentru rădăcinoase de lângă spațiul unde se întrunea Colectivul, la cârciuma lui Vern. Am văzut acolo saci cu cereale și coșuri cu rădăcinoase. În afară de provizii uscate, mai erau și câteva lăzi frigorifice ce conțineau mâncăruri speciale și perisabile, care, îmi închipuiam, erau pentru Larch sau pentru orice alți gardieni de rang mai înalt.

Lipsea totuși ceva: camerele de supraveghere.

M-am încordat toată.

Sigur nu exista vreun motiv plăcut pentru care Larch m-ar fi adus într-o cameră unde erau zero șanse să fiu înregistrată.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Anya, așteptând-o să-mi dea o instrucțiune, ceva.

— Așteaptă aici! a spus ea, fără să-mi răspundă la întrebare.

S-a întors și a plecat, închizând ușa după ea.

O oră mai târziu, când eram deja sigură că restul deținuților de la bucătărie își terminaseră treaba, ușa din spatele meu s-a deschis din nou, iar eu am exclamat enervată:

— Era și timpul!

— Așa încântată ești să mă vezi? Din partea ta chiar nu mă așteptam la asta, Thorne.

Mi-am lăsat mâinile pe tejghea, pentru sprijin. Nu, era imposibil! M-am întors și l-am văzut…

Pe Gray.

Am dat fuga la el și l-am cuprins în brațe, strângându-l cu putere. Eram șocată de cât de emoționată eram să văd un chip cunoscut.

Gray a rămas nemișcat, complet imobil, câteva secunde, iar într-un final mi-a răspuns la îmbrățișare.

— Nu credeam că față de mine ești în stare să arăți altceva decât enervare, a șoptit el.

Dar i-am sesizat amuzamentul din voce.

Nici eu nu crezusem asta. Și, deși între noi mai rămâneau o mulțime de lucruri nerostite… eram pregătită să vorbesc despre ele odată ce scăpam de la Endlock. Niciodată n-aveam să ne mai întoarcem la ce fuseserăm odată, dar poate că reușeam să nu ne mai urâm.

Am auzit un glas prin ușa ce ducea la bucătărie și am încremenit, apoi am făcut un pas îndărăt.

— Gray, trebuie să pleci, am șoptit. O gardiancă m-a adus aici ca să îndeplinească o sarcină de-a directorului. O să se întoarcă din clipă-n clipă.

El doar și-a înclinat capul într-o parte.

— Anya te-a adus aici ca să te întâlnești cu mine.

— Ce-a *făcut*?

— E în Colectiv.

— Ba nu, am zis, râzând. Anya *nu* e în Colectiv. Acum câteva săptămâni, am văzut-o cum îi zdrobea capul unui deținut cu bastonul.

Gray n-a încercat să-și ascundă grimasa.

— De-asta e nevoie ca să fii sub acoperire aici. Crezi că se poate preface că e de partea lor fără să exprime și ea un pic de violență?

M-am încruntat.

— Și cine crezi c-a adus biletul ăla când tu erai la izolator? a întrebat Gray.

Am clătinat din cap.

— Credeam că e prea periculos să dai de gol oamenii Colectivului. De ce îmi spui acum?

— Cineva trebuia să te-aducă aici ca să vorbești cu mine, a răspuns Gray, zâmbind. Și-n plus, mama o aduce pe Anya înapoi în oraș. Și-a încheiat perioada petrecută la Endlock. O să plece în câteva zile.

Am aprobat din cap. Dacă el zicea că-i adevărat, atunci îl credeam. Avuseserăm destule ciocniri de-a lungul anilor, dar încrederea nu fusese niciodată o problemă pentru noi.

S-a tras puțin în spate, ținându-mă la distanță, și expresia i s-a întunecat când mi-a văzut fața și vânătăile estompate de pe ea. Și-a ridicat mâna ca pentru a le atinge, apoi și-a lăsat-o să-i cadă înapoi pe lângă corp.

— Ce-ai pățit? m-a întrebat, cu maxilarul încleștat, de parcă s-ar fi așteptat să îndeplinesc misiunea asta fără să fiu vreun pic atinsă.

— Când anume? am glumit, după care am adăugat repede când l-am văzut că mijește ochii: Gray, e Endlock. Sunt cât se poate de bună, dat fiind că sunt vânător de recompense, însă gardienii și prizonierii ăștia n-au deloc milă. Am reușit să rezist.

Și-a ferit privirea o secundă, strângând iar din dinți.

— Îmi pare rău c-a trebuit să treci prin așa ceva! În primul rând pentru că te afli în situația asta, și-n pericol să mori în fiecare zi.

— Gray, nu e vina ta. Eu am ales asta când Jed a fost arestat… faptul că sunt vânător de recompense ne-a adus aici, iar tu m-ai avertizat cu mulți ani în urmă.

— Acum nu mai contează nimic din tot ce-a fost, a șoptit el, întorcându-se spre mine și lăsându-și mâinile pe umerii mei.

Privirea i s-a umplut de o emoție pe care nu reușeam s-o identific.

— Trebuie să ai grijă. Ai ajuns extrem de aproape.

— O să am, i-am promis, în timp ce gândurile mi se învârteau nebunește. Dar tu cum ai intrat aici? Trebuie să pleci înainte să te vadă gardienii.

— Relaxează-te! a zis el și a clătinat din cap. Am venit să-ți aduc astea.

Mi-a dat drumul, apoi și-a vârât o mână în buzunar și a scos la iveală câteva sticluțe fumurii.

— Tinctură de rădăcină-de-fier, mi-a explicat când a văzut că ridic din sprâncene. Suficient de concentrată ca să doboare o întreagă închisoare. Cum ai cerut.

Mi-am trântit palma peste gură ca să-mi ascund zâmbetul târnp ce se forma deja.

— Și măștile. Din celălalt buzunar a scos un săculeț cu șnur. Thorne, ai de gând să-mi explici și mie de ce ai nevoie de șapte?

Mi-am coborât privirea în podea.

— Gray, sunt prietenii mei. Nu pot să-i las în urmă.

„Dacă avem cu toții grijă unul de altul, am puteam avea o șansă să supraviețuim luptând."

Cuvintele lui Gray, din urmă cu atâția ani, m-au lovit ca un pumn în abdomen. Avusese dreptate încă de la început.

A rămas tăcut atâta timp, încât am început să cred că n-o să mai zică nimic, însă, când m-am uitat în sus și i-am întâlnit privirea, mi-a aruncat un zâmbet blând.

— Locul ăsta te-a schimbat.

— Poate că așa e, am șoptit și, în mod inexplicabil, am simțit cum lacrimile îmi înțeapă ochii. Mi-am dres glasul și am reluat: Îmi explici și mie de ce ești aici în închisoare? Pare un risc.

— Trebuia să mă asigur că lucrurile astea ajung la tine.

Zâmbetul mi s-a transformat într-o încruntătură.

— Nu înțeleg. Dacă puteai să intri aici atât de ușor, cum de n-ai reușit să scoți pe nimeni de-aici?

— Eu n-aș zice că mi-a fost ușor să intru aici. Colectivul a trebuit să aibă grijă ca tipul care vine de obicei să nu ajungă la muncă. Apoi a urmat partea în care a trebuit să falsificăm în mod convingător ecusonul unui angajat. După care a trebuit să livrez medicamente pentru infirmeria închisorii, iar gardienii au cercetat cu atenție tot ce adusesem. Din fericire, ai de-a face cu un profesionist, și am înlocuit etichetele de pe tinctura de rădăcină-de-fier ca să le fac să pară antibiotice.

— Cum de-ai strecurat și măștile?

— De fapt, doctorița de la Endlock a solicitat să fie adusă din Dividium o cutie de măști. A pomenit ceva despre un grup de deținuți care urmează să sosească și care sunt foarte contagioși și ea trebuie să-și ferească oamenii de boală.

Mi-am mușcat buza.

— O să scăpăm de-aici.

— O să scăpați de-aici, a răspuns și el, zâmbind. Iar eu urmează să vă întâmpin de partea cealaltă a gardului – și să vă conduc la adăpost.

— Ce se petrece aici?

Am tresărit amândoi, iar eu m-am repezit imediat spre tejgheaua din apropiere, în căutarea unei arme, în timp ce ne uitam amândoi spre ușă. Umerii mi s-au lăsat în jos de ușurare când l-am văzut pe Vale.

— Vale, am șoptit. El e un prieten de-ai mei din Sectorul Inferior. Lucrează pentru Colectiv. Ne-a adus lucrurile necesare ca să plecăm.

Gray s-a apropiat de mine, de parcă Vale reprezenta o amenințare.

— E-n regulă! i-am spus lui Gray, apropiindu-mă totodată de Vale. E un aliat… prieten cu Kit. Ne ajută să evadăm.

Vale mi-a cuprins talia cu un braț, trăgându-mă mai aproape de el, apoi privirea sa a întâlnit-o pe-a lui Gray. Au rămas așa,

uitându-se unul la altul, ca într-un soi de impas, suficient de mult ca să mă simt nevoită să intervin, dar până la urmă Gray a întins o mână și Vale i-a strâns-o într-a lui și i-a scuturat-o.

— Mulțumesc! a spus Vale și a dat din cap spre el, strângându-i mâna cu forță, mult mai tare decât ar fi fost necesar.

Ceea ce m-a făcut să-mi dau ochii peste cap.

— N-ai pentru ce! a răspuns Gray, dar i-am văzut tendoanele din braț încordându-se în timp ce-i strângea la rândul său mâna lui Vale. A rânjit: Ar trebui să plec.

M-a prins de umăr și m-a strâns preț de o clipă, apoi dus a fost.

Vale a proptit un scaun sub clanță, izolându-ne pe amândoi în cămara aceea.

— A trebuit să vin să văd ce faci, a rostit apoi cu blândețe, plimbându-și mâna pe obrazul meu și dându-mi părul după ureche. Când Anya a zis că Larch a cerut să fii aici, mi s-a părut că ceva e aiurea. Am venit imediat ce s-a terminat tura la atelier.

— M-ai prins o dată în debara, și acum crezi că-i datoria ta să mă protejezi? am rânjit cu răutate, sarcasmul luptându-se cu fluturii din stomac.

Însă el n-a râs.

În schimb, s-a apropiat de mine, făcându-mă să dau cu spatele până m-am lovit de blat, unde nu mai aveam cum să mă retrag. Și-a trecut limba peste vârful dinților, iar când a vorbit, glasul îi era gros și răgușit:

— Datoria presupune onoare, dar în intențiile mele nu-i nimic onorabil.

Am înghițit în sec.

— Și care-s alea?

— Să văd cum te destrami.

Am inspirat brusc, simțind cum pulsul mi-o ia la goană.

— Asta pare destul de onorabil, prin comparație cu data trecută, am spus.

A întins mâna, începând să se joace cu fermoarul salopetei mele.

— Atunci, dă-mi voie să fac câteva corecții!

A schițat un zâmbet pervers ce m-a făcut să-mi strâng degetele de la picioare.

Mi-am înclinat ușor capul într-o parte.

— Pentru?

— Pentru că te-am lăsat nesatisfăcută, a șoptit el, trăgându-mi fermoarul în jos, atent tot timpul la mine ca să vadă dacă mă împotriveam. Pot să mă revanșez?

Începea să devină jenant de ușor să-mi ignor instinctele de supraviețuire atunci când venea vorba de Vale.

Riscam să fiu aruncată iar în izolator, sau mai rău, dacă eram prinși?

Mm-hmm!

Aveam de gând să-l opresc?

Categoric nu!

— Nu știu… *poți*? am răspuns, mușcându-mi buza și lăsându-mi ochii să rătăcească peste el, până când răspunsul meu și-a atins ținta.

A scos un mârâit, terminând cu fermoarul și trăgându-mi uniforma în jos până la mijloc, iar apoi buzele lui îmi atingeau urechea, frecându-se de piele în timp ce șoptea răgușit:

— Ești pe cale să afli cât de pregătit sunt.

După ce gura lui a întâlnit-o pe a mea, am uitat cu totul de mine, cedând în fața senzației oferite de buzele sale, de dinții și de limba lui peste a mea. Nu exista nimic lent sau blând în modul în care mă atingea, și asta era exact ce-mi trebuia ca să evadez în el.

S-a tras înapoi, făcându-mă să icnesc din cauza căldurii topite, brute, din privirea lui.

M-a sărutat în jos pe gât, coborându-mi bretelele camizolului și trăgând de material în jos până când sânii mi-au rămas complet

expuși aerului și degetelor sale hulpave. Sfârcurile mi s-au întărit în vârfuri sensibile sub atingerea lui, și m-am arcuit spre el.

Mi-am coborât mâna pe pieptul lui, către duritatea care-i întindea partea din față a pantalonilor și îmi apăsa abdomenul. Mărimea sa a devenit mai clară când am început să i-o frec pe toată lungimea prin pantaloni; am înghițit în sec.

El s-a oprit înainte să mă apropii și mai mult, scoțând un sunet gros din gât.

— Nu acum! În clipa asta, doar tu contezi.

Nu mi-a mai așteptat răspunsul. În schimb, mâinile i-au alunecat în jos, apoi m-a săltat pe blat, așezându-mă în fund, după care era între picioarele mele.

Am icnit când și-a strecurat degetele sub betelia chiloților mei.

— Tot mai crezi că nu pot să mă revanșez? mi-a șoptit lipit de gura mea.

— Asta rămâne de văzut, am replicat cu încăpățânare, printre gâfâieli.

Vale a scos un sunet jos din gât, fără să mă avertizeze în niciun fel înainte să-și treacă degetele peste miezul meu.

Am gemut, iar coapsele mi s-au depărtat singure, arcuindu-se sub atingerea lui.

De data asta nu m-a mai făcut să i-o cer eu, așa c-a trebuit să mă prind de marginea blatului pentru sprijin când și-a înfipt un deget în umezeala mea. Am scos un țipăt, frecându-mă de degetul lui și forțându-l să pătrundă mai adânc, deși tânjeam să mă lărgească cu acea vergea ce continua să împungă prin materialul pantalonilor.

— Asta voiai? a tors el, înfigându-și și scoțându-și degetul din mine, în vreme ce eu mă chinuiam să-mi țin gemetele sub control, simțind totodată cum plăcerea mi se aduna în măruntaie.

— Mai mult! am reușit să rostesc printre dinți, continuând să mă frec de el.

Atunci a mârâit și și-a smuls degetul din mine, făcându-mă să țip din cauza pierderii. Sunetul s-a oprit brusc atunci când m-a tras jos de pe blat și m-a răsucit ca să ajung cu spatele la el.

— Ce faci…

— Apleacă-te! mi-a poruncit, întrerupându-mă înainte să formez o întrebare cât se poate de simplă.

Am mijit ochii, dar m-am lipit imediat de blat, trupul meu fiind disperat să recapete plăcerea pierdută. Mi-am rezemat brațele de piatra rece și m-am aplecat până când obrazul mi-a ajuns lipit de ea.

Tocmai deschideam gura ca să-l întreb ce face când l-am simțit trăgându-mi în jos uniforma și lenjeria intimă, până când le-am simțit pe amândouă în jurul gleznelor.

— Tot mai vrei să te ating?

Glasul îi părea încordat, ca și cum de-abia se mai controla.

— Da, am șoptit, deși mă simțeam mai vulnerabilă ca oricând, cu fundul gol expus la curentul rece de aer care circula prin cameră, pe când el rămânea complet îmbrăcat.

Sfârcurile îmi erau dureros de tari, așteptând în agonie acolo unde erau apăsate de suprafața rece a blatului.

De data asta n-a mai șovăit când și-a cufundat degetul înapoi în mine, mișcându-l înăuntru și afară în vreme ce eu mă încordam în jurul lui. Mâna cealaltă m-a înconjurat pentru a ajunge să-mi mângâie sânii, mai întâi acordându-i atenție unuia și apoi mutându-se la celălalt.

Mi-am arcuit spatele, împingându-mă înapoi în el cât de mult îmi îngăduia corpul, în vreme ce mâna îmi aluneca în față până mi-a ajuns între picioare, ca să-mi mângâi mănunchiul de nervi de acolo.

— Așa!

Vale a mai adăugat un deget, lărgindu-mă, iar eu mi-am apăsat fața în braț ca să-mi înăbuș țipetele.

Îmi mișcam fundul înainte și înapoi, făcându-l să se înfigă mai adânc și mai repede, în tot acest timp frecându-mi clitorisul cu degetele și aducându-mi plăcerea pe culmi tot mai înalte.

— Chiar așa! a murmurat, răsucindu-mi sfârcurile între arătător și degetul mare, pe când eu mă căzneam să-i fac degetele să se înfigă și mai adânc. Fute-mi degetele!

Am gemut și mi-am mușcat brațul, iar degetele sale s-au arcuit ușor, atingând punctul acela dureros din interior. A trebuit să-mi îndepărtez mâna de pe carnea sensibilă ca să mă prind de marginea blatului și să-mi mențin echilibrul, altfel aș fi căzut pe jos. Plăcerea tot creștea în mine, tot mai puternică și mai arzătoare, până când a început să semene a durere.

El continua să mă lucreze înăuntru, totodată aplecându-se ca să-mi șoptească în ureche:

— Dar acum, Păsăruico? Ți-am trecut testul?

Mâna liberă i-a ajuns între picioarele mele ca să-mi frece ușor clitorisul, iar apoi și-a lăsat degetele acolo, mișcându-le într-un cerc leneș.

— Sau vrei să mă opresc?

Spatele mi s-a arcuit și mai mult, și am clătinat violent din cap.

S-a aplecat peste mine, depunându-mi săruturi fierbinți, apăsate, cu gura deschisă de-a lungul gâtului pe măsură ce creștea presiunea asupra clitorisului, iar în tot acest timp degetele continuau să i se adâncească și să iasă din mine într-un ritm chinuitor.

Durerea dintre picioare se intensifica, zvâcnitoare, iar Vale și-a arcuit degetele…

Când am ajuns la final, am țipat. Mi-am strâns pumnii și mi i-am înfipt între dinți ca să nu m-audă nimeni, împingându-mă înapoi în degetele și atingerea lui Vale, deși tot corpul îmi era zguduit de valurile propriei eliberări. Când plăcerea a început în sfârșit să se împrăștie, m-am prăbușit moale, toate greutatea

fiindu-mi susținută acum doar de blat și de brațul lui Vale încolăcit în jurul mijlocului meu.

M-am uitat peste umăr și am văzut cum își scotea degetele din mine și și le vâra în gură, curățându-le cu limba, iar apoi trecându-și-o peste buze în timp ce scotea un mârâit gros.

— Chiar mai plăcut decât visam!

Fără să vreau, am simțit cum mi se încing obrajii. Deși aveam o experiență îndelungată cu bărbații, mare parte se rezumase la partide rapide și scurte. Și niciodată nu stătusem la palavre cu ei – nimic de genul vorbelor murdare pe care mi le adresase Vale.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Deci ai tot visat la mine?

— Din prima seară în care te-am văzut, mi-a mărturisit, fără să-și smulgă vreo secundă ochii din ai mei.

25

Alarma de dimineață încă mai răsuna când Yara s-a lăsat să cadă pe patul meu, aproape zdrobindu-mă sub așternuturi.

— Bună dimineața! a fredonat ea, smulgându-mi perna de pe ochi și expunându-mă astfel luminilor fluorescente orbitoare și unui nor de parfum floral scump.

— Dimineața ești insuportabil de veselă, am gemut, acoperindu-mi ochii cu un braț pentru a bloca lumina.

— Nu doar dimineața. Eu sunt *întotdeauna* insuportabil de veselă.

M-am ridicat în capul oaselor, mijind ochii din cauza luminii puternice, dintr-odată plină de suspiciune.

— Ba nu. Nu ești întotdeauna binedispusă. Dar acum e cu totul altceva. Practic vibrezi.

— Păi, tu știi că ador câte-o bârfă suculentă, și… S-a aplecat până când fața i-a ajuns la câțiva centimetri de a mea. Se zvonește că te-ai culcat cu un *gardian*.

Am rămas cu gura căscată, dar m-am forțat s-o închid la loc, făcându-mi dinții să clănțănească.

— Ce tot zici acolo?

Ea s-a lăsat pe spate și s-a rezemat în coate, fixându-și ochii în tavan.

— Să vedem: ieri, o gardiancă te-a luat pe sus din mijlocul turei la atelier, a zis Yara, apoi a început să bifeze pe degete: Vale a părut tulburat tot restul turei și apoi a rupt-o la fugă imediat ce-a sunat alarma, probabil ca să vadă ce faci acolo. Iar de atunci, voi doi străluciți cu atâta putere, încât mi-e dor de ochelarii mei de soare de firmă.

Obrajii îmi ardeau, iar zâmbetul Yarei era imposibil de larg. M-am ridicat și m-am sprijinit de perete, cu brațele încrucișate la piept.

— Nu mă așteptam să se întâmple.

Yara a rânjit când mi-a auzit mărturisirea.

— Poate, dar noi, restul, ne așteptam.

— „Voi, restul"?

— Am tot pus pariuri când avea să se întâmple, a recunoscut ea, râzând. Bine, mai puțin Jed. El își acoperă urechile ori de câte ori aducem vorba de asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu! am gemut, acoperindu-mi fața tot mai roșie.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Jed să se implice într-o bârfă despre viața mea sexuală. M-am uitat din nou la Yara.

— De ce te porți de parcă ar fi cât se poate de normal? Ca eu să fac… indiferent ce fac cu Vale?

Acum a ridicat din umeri.

— Nimic de aici nu e normal. Eu trebuie să-i plătesc pe gardieni doar ca să am destulă intimitate atunci când fac sex cu iubita mea. Tatăl meu a fost un om oribil, dar cel puțin a fost bogat. Altfel eu și Kit n-am fi avut niciodată o clipă singure.

Am râs și eu:

— Pe aici *chiar e* greu să ai un moment de intimitate.

— Mie-mi spui? a gemut ea, apoi a redevenit serioasă și m-a privit atent. Deci chiar îți place de el? De Vale?

— Nu știu, i-am răspuns sincer – sau pe cât de sinceră eram dispusă să fiu cu mine însămi. Îmi place să fiu cu el. Dar nu-mi

place să mă apropii de oameni, mai cu seamă de cei în care nu știu dacă pot să am încredere.

Yara a încuviințat din cap.

— Chiar ai un soi de energie ce transmite: „Dispari dracului, că n-am venit aici ca să-mi fac prieteni!"

Mi-am dat ochii peste cap.

— Iar cu Vale, am continuat, cuvintele fiindu-mi acoperite de ușile celulelor care se trânteau și de bocancii care tropăiau pe ciment în vreme ce restul deținuților porneau să ia micul-dejun. Știu că ascunde lucruri față de mine.

Ceva a fulgerat scurt în ochii Yarei, dar a dispărut înainte să apuc să mă gândesc mai pe îndelete la ce-o fi fost. Și-a coborât privirea la propriile mâini, smulgându-și o pieliță și evitând să se uite la mine.

— E un tip cumsecade. Dacă-ți ascunde ceva, o să-ți spună când o să se simtă pregătit.

— Mda! Sunt sigură că ai dreptate.

— Dacă nu-ți spune, pot oricând să-l otrăvesc, a șoptit Yara, încercând să mențină o mină serioasă.

— O să țin minte! Am strâmbat ușor din buze, după care am redevenit serioasă în timp ce cugetam la cuvintele ei. Așa ți-ai omorât tatăl, nu? Cu otravă.

Când Yara nu mi-a răspuns imediat, am încercat să-mi retrag cuvintele.

— Îți cer scuze c-am întrebat! Nu-i deloc treaba mea, iar tu n-ai de ce să…

— Mda! Cu otravă, a rostit, fără să se uite la mine.

Am expirat adânc. Yara îmi spusese că tatăl ei meritase să moară, iar eu o crezusem. Dar să-l omoare ea însăși? Sigur plătea cu vârf și îndesat.

— De ce? am întrebat, având nevoie de confirmare. Pentru că lucra la Endlock?

Dar ea a clătinat din cap.

— Toată viața mea ne-a bătut, pe mama și pe mine. Dar într-o bună zi, a lovit-o pe surioara mea mai mică. După aceea… în fine! Trei zile mai târziu, l-am omorât.

Încercam să-i procesez cuvintele.

— Îmi pare rău c-a trebuit să faci asta! am izbutit să zic în cele din urmă.

Chiar nu reușeam să-mi imaginez cum o fi fost. Să trebuiască să trăiești cu frică față de cei care te creșteau. De cei care ar fi trebuit să te iubească necondiționat și să aibă grijă să fii în siguranță. Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care Endlockul nu părea s-o șocheze pe Yara la fel de mult ca pe unii dintre ceilalți deținuți – ea crescuse cu groaza de a sta în propria casă temându-se tot timpul că va suferi. Măcar vânătorii nu-și ascundeau deloc intențiile.

— N-ai de ce! A ridicat din umeri. Aș vrea să retrăiesc ce-am făcut. Nemernicul merita și mai rău, și trebuia să o fac cu mult înainte. Ce făcea la Endlock ar fi trebuit să fie suficient ca să mă împingă să-l omor.

— Era tatăl tău, am șoptit. Sunt sigură că sperai că avea să se schimbe.

— N-avea să se schimbe niciodată… Omul ăla era un *monstru* nenorocit! a șuierat Yara. Când Pharil Coates l-a promovat director financiar, Endlockul nu funcționa decât de cinci ani, iar cetățenii erau *îngroziți* să nu fie arestați. Dividiumul avea cea mai scăzută rată a criminalității din toată istoria sa.

Am aprobat din cap, amintindu-mi de discuția cu Vale.

— Mi-aduc aminte cum era pe atunci, am spus. Părinții mei credeau că Endlockul urma să fie închis pentru că părea să nu meargă cum trebuie.

Nu existau suficienți deținuți care să fie vânați, ceea ce însemna că închisoarea nu genera destule venituri. Fuseseră niște vremuri de speranță în Sectorul Inferior.

Yara a înghițit în sec, coborându-și iar privirea spre propriile mâini, pe care și le tot răsucea în poală.

— Și așa s-ar fi întâmplat, dacă n-ar fi fost tatăl meu. El a venit cu strategia de-a crea o lipsă artificială a hranei în Sectorul Inferior și le-a prezentat planul lui Coates și Consiliului. După ce-au văzut sumele prevăzute pentru viitor și cât de mult urmau să crească arestările și veniturile Endlockului ca urmare a strategiei lui, au început să transmită chiar în săptămâna următoare știri în Sectorul Inferior, răspândind minciuni despre distrugerea recoltelor.

Am încremenit. *Tatăl Yarei* fusese cel care inventase acea strategie.

— Eu n-am știut până ce nu l-am ucis. Mama mi-a spus tot după ce-a murit el, tot ce se temuse să spună înainte. Nu știu de ce-ți povestesc toate astea acum, dar m-au tot ros pe dinăuntru. Cred că pur și simplu voiam să știi și tu.

Și-a tras iar de o pieliță, și oricât de indiferentă încerca ea să pară acum, îi vedeam prea bine încordarea în linia dreaptă a umerilor și în cuta dintre sprâncene. Când nu i-am răspuns imediat, a ridicat privirea la mine, și trebuie să-mi fi citit gândurile pe care expresia mea era clar că le trădează, căci a rămas cu gura căscată.

— Știai deja.

Am clătinat din cap.

— Am aflat abia de curând, dar nu știam că tatăl tău a fost cel care-a venit cu ideea.

— Vale ți-a spus?

— Da. Cred că o reporteriță a scos la iveală povestea anul trecut, iar Coates a pus să fie arestată ca să mușamalizeze totul. Dar… M-am încruntat. Vale nu părea să știe că tatăl tău se afla în spatele lipsei de hrană.

— Nu-i ceva despre care să vorbesc, a șoptit Yara. Dar tu ești din Sectorul Inferior. Ai fost afectată direct de alegerile lui, ceea ce-mi provoacă greață. Raven, Sectorul Inferior *trebuie* să afle.

Cum avea să răspundă sectorul meu? Oare adevărul era suficient ca să înceapă toți să colaboreze și să răspundă pe măsură?

Pentru prima dată, m-am gândit cum ar fi fost să pun și eu umărul la doborârea Consiliului.

M-am simțit străbătută de un fior ciudat.

Am întins mâna și mi-am lăsat-o peste a ei.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus! Când ajungem la Colonia de Nord, vom vorbi cu Colectivul. Vom găsi o cale de-a ne asigura că află *toți* adevărul despre ce-a făcut Endlockul.

Un zâmbet firav, însă plin de speranță, a apărut pe buzele Yarei.

Chiar dacă mintea îmi era plină de tot ce-mi spusese până acum, simțeam cum mi se adună o căldură în măruntaie la gândul că nu trebuia să procesez singură informația.

Yara avusese suficientă încredere în mine ca să-mi spună ce știa.

Până la Endlock, nu știusem cum e să ai prieteni, iar în ciuda a ce-mi zisese Aggie, eu nu-i consideram o slăbiciune. În primul rând, ei erau motivul pentru care continuam să am o ocazie de-a evada de aici.

Yara m-a luat de mână, ridicându-mă în picioare și făcându-mi semn să o urmez afară din celulă.

— Începe să te gândești la ce-o să iei cu tine când plecăm! a șoptit, schimbând complet subiectul și aplecându-și capul spre mine ca să nu ne-audă vreunul dintre ceilalți deținuți aflați în drum spre sala de mese. Vale încearcă să facă în așa fel încât Kit să-mi ia locul în atelier, pentru ca apoi să vă trimită pe amândouă să plasați dispersoarele în sistemul de aerisire.

Isteț! N-ar fi trebuit să trezească suspiciuni dacă ne trimitea pretinzând că ce facem noi e o treabă legată de întreținere.

— Și cum rămâne cu spargerea sistemului de securitate? am întrebat. August spunea că încearcă să-i găsească un loc special lui Kit pentru a putea lucra în voie.

Yara a părut stânjenită.

— Avem deja un loc special; doar că n-am putut să-ți spunem despre el până n-ai aflat că Vale ne ajută. Ea se folosește de camera personală a lui Vale.

M-am oprit brusc, făcând ca un deținut să mă lovească în spate. I-am cerut scuze, spăsită, iar el m-a înjurat în timp ce mă ocolea.

Uitasem că Vale pomenise la un moment dat că are o cameră personală.

Am dat fuga să o ajung din urmă.

— E perfect.

Yara a rânjit malițios.

— Ochii la premiu, vânătorule de recompense! Doar că nu la cel la care te gândești tu acum.

M-am înroșit iar, apoi i-am lovit ușor umărul cu al meu.

— Nu la aia mă gândeam.

M-a fixat cu privirea câteva secunde, până am rânjit.

— Bine, mă gândeam. Dar acum nu mă mai gândesc. Acum sunt 100% concentrată la plan, ca adultul matur care sunt.

— Te cred, a rostit Yara cu glas cântat. Dar, cum ziceam, lucrurile se mișcă rapid acum, că ați descoperit cealaltă secțiune a tunelurilor. Vale urmează să înceapă să adune provizii și mâncare. Eu am mai lăsat niște lucruri de la mama la tine în comodă, deci selectează niște haine mai rezistente care să încapă într-un rucsac mic, iar el va cără totul pe ascuns în tuneluri înainte să plecăm. Alege totuși cu mare grijă! Pustiul poate să fie un adevărat cuptor pe timpul zilei, iar pe timpul nopții să înghețI de frig.

Am încuviințat din cap și m-am înfiorat în vreme ce intram în sala de mese. Indiferent de situația în care mă aflam, chiar și la Endlock, întotdeauna avusesem un acoperiș deasupra capului. Iar acum ne pregăteam să petrecem săptămâni întregi dormind sub cerul liber.

După micul-dejun, gardienii ne-au condus înapoi în blocul de celule, și nu m-am putut abține să nu-mi reamintesc că-n urmă cu doar câteva săptămâni fusesem gata să plec fără acești oameni alături de mine. Consiliul le făcuse și lor la fel de mult rău pe cât îi făcuse familiei mele. Toți aveau cunoscuți pe care-i iubeau și pentru care erau dispuși să riște orice, și nu doar rude de sânge. Erau pregătiți să riște totul *unul pentru altul*, familia pe care și-o aleseseră singuri, iar eu voiam la rândul meu să fac parte din ea. Îmi doream ca Jed să aibă parte de asta.

Am lăsat baltă aceste gânduri atunci când Larch a dat buzna pe ușa-barieră, mârâind la noi să ne mișcăm mai repede, să intrăm înapoi în celule și să ne pregătim pentru selecție în vederea unei noi partide de vânătoare. Părea și mai iritat decât de obicei, împingându-i nerăbdător pe unii deținuți și răstindu-se la alții.

După ultima noastră partidă de vânătoare, urcasem tocmai până pe poziția nouă. Numărul pâlpâia mândru pe displayul digital de deasupra celulei mele. Nu la fel de intimidant ca perfectul număr zece al lui August, dar mai mare decât al multor alți deținuți din blocul de celule – ceea ce speram să însemne că vânătorii urmau să mă aleagă pe mine în locul lui Jed.

Kit și Yara valorau un opt, respectiv un nouă.

Momo rămăsese la opt de când eram eu la Endlock. Doar cei mai cruzi vânători alegeau copii ca ținte.

Gardienii au adus apoi un grup de vânători în blocul de celule, iar inima mi-a stat în piept când am recunoscut un chip familiar – consiliera Elder. Purta un costum cu pantaloni stacojiu, cu mânecile suflecate pentru a dezvălui tatuajul de pe antebraț – trei cercuri negre întrepătrunse, reprezentând cele trei sectoare. Toți consilierii și familiile lor aveau semnul respectiv. Mergea pe niște tocuri atât de ascuțite și de subțiri, încât practic erau arme. Pantofii îi făceau și mai impunătoare înălțimea deja generoasă, astfel încât îl domina pe Larch cu ea. Ținuta era completată de o

fundă purpurie ce-i împodobea gâtul ca și cum sângele ar fi curs dintr-o beregată retezată, plus un lanț de aur tras în jos de un singur molar șlefuit.

Aroganța emana din ea în valuri, și-și tot legăna capul înainte și înapoi pe când se uita printre zăbrelele celulelor noastre, mustăcind întruna a dezamăgire.

Acum înțelegeam dispoziția lui Larch. Nu voia să dea rău în fața consilierei. Nu putea s-o dezamăgească.

Încă o dată.

— Caltriona, asta e cea despre care ți-am povestit, a zis Larch, șocându-mă cu modul familiar în care i se adresa consilierei pe numele mic și făcând-o să-și îndrepte atenția spre celula mea. Vânătorul de recompense.

Femeia a pornit cu pași mari spre celula mea.

— Drăguț colier! am rostit pe un ton sec.

— Gura! a mârâit Larch, ducându-și mâna la baston.

— E-n regulă, Roth! a replicat consiliera Elder, lăsându-și o mână pe pieptul lui. Aveam și noi o discuție, atâta tot. Apoi s-a întors spre mine: A fost al soțului meu.

A mângâiat tandru dintele, făcându-mă să pălesc. În mod normal, cetățenii nu luau dinți decât de la cei pe care-i ucideau într-o partidă de vânătoare – să poarte așa dintele soțului ei, care murise de curând înghițit de foc… era o alegere interesantă.

— Raven Thorne, nu-i așa?

— Singura și unica.

Consiliera a aprobat din cap.

— Doar un oponent formidabil ar fi putut să ne scape așa cum ne-ai scăpat tu la ultima vânătoare. Deloc surprinzător pentru fiica lui Melody și-a lui Keaton Thorne, aș zice.

Nu vorbi despre ei!

Mi-am înghițit cuvintele, strângând din dinți de la efortul de-a mi le reține.

— M-au crescut așa cum trebuie, am răspuns în schimb.

Consiliera Elder a încuviințat iar din cap, scrutându-mă cu atenție.

— Curajos din partea ta să încasezi o tăietură în locul fratelui tău în noaptea în care Melody și Keaton au fost arestați! Nu mulți cetățeni de vârsta ta ar fi acceptat asta.

Am făcut ochii mari, însă nu am lăsat surprinderea să mi se arate pe față. Știa numele părinților mei și ceva ce făcusem pentru Jed *acum șapte ani*. Cunoșteam faptul că unii vânători se deranjau să caute în prealabil informații despre viitoarele ținte, aflând cât de multe puteau ca să aibă parte de o vânătoare mulțumitoare, dar chiar nu mă așteptam la așa ceva din partea unei consiliere.

— Tu ai luat-o într-o direcție aproape complet opusă, a continuat Elder, clătinând din cap. Să devii vânător de recompense – ba chiar unul dintre cei mai buni vânători de recompense din oraș. E un job admirabil, mai ales pentru cineva cu tăieturi deja încasate. Dar nu-i deloc surprinzător că până la urmă ai ajuns aici. De-asta menținem un număr atât de mare de gardieni în Sectorul Inferior. Infractorii cresc tot infractori.

Sau e din cauză că-i înfometați dinadins?

Mi-am încleștat pumnii pe lângă corp și am inspirat adânc. Cu ce știam acum despre lipsa artificială de hrană, cei mai mari infractori erau cei care se învârteau în cercurile intime ale Endlockului. Însă nu puteam să dezvălui ce știam – dacă ea își dădea seama că *știu*, ar fi pus să fiu ucisă acolo, pe loc.

Informația îmi oferea mai multă putere decât orice altceva.

Iar pentru a doua oară într-o singură zi, puteam să mă gândesc și la altceva în afară de a avea grijă ca Jed să supraviețuiască.

Voiam să joc un rol în distrugerea acestei închisori.

Și-n acel moment, era ca și cum părinții mei îmi stăteau alături, ținându-mă fiecare de câte-o mână și îmboldindu-mă:

N-o lăsa să-ți vadă furia!

Nici n-aveam de gând. Deocamdată.

— Părinții mei ar fi mândri, am rostit în schimb, simțind în adânc adevărul acestor spuse.

Elder m-a studiat câteva secunde, ochii luminându-i-se a surprindere și buzele arcuindu-i-se într-o parte. Apoi a aprobat din cap.

— Cred că ai dreptate. La fel cum și eu, în calitate de consilieră, sunt mândră că am un fiu care și-a dedicat viața misiunii duse la îndeplinire de Endlock. Copiii au tendința să calce pe urmele părinților lor.

Am tras adânc aer în piept.

— Ai un fiu care lucrează aici?

Întrebarea a ieșit înainte să apuc s-o opresc. Toți consilierii aveau copii, însă eu îmi închipuiam că toți erau de teapa lui Roald – răsfățați și puși la adăpost și mulțumiți că nu trebuie să plece niciodată din Sectorul Superior decât la o partidă de vânătoare.

Elder a zâmbit, părând încântată c-o întrebasem.

— Da, am. E foarte dedicat. Chiar și când a murit tatăl lui, el nu s-a întors acasă decât pentru câteva zile. N-a suportat să fie departe de muncă.

A continuat să vorbească, însă glasul i-a devenit îndepărtat și înăbușit, căci eu rămăsesem la acele șapte cuvinte.

„Chiar și când a murit tatăl lui."

Capul mi se învârtea, și dintr-odată mă întorsesem în închisoarea din Sectorul Inferior, când i-l predasem pe Torin căpitanului Flint și auzisem din întâmplare știrea pe tableta lui:

„…*Consiliul a anunțat că Eris Cybin, cunoscut terorist și conducător al organizației rebele numite Colectivul, este făptașul din spatele focului care a distrus o mare parte din viitoarea recoltă a orașului și a avut drept rezultat moartea mai multor muncitori pe câmp, precum și decesul lui Silas V. Elder, soțul consilierei Caltriona Elder.*"

Inima îmi bătea ca o tobă în piept, și am început să răscolesc prin amintiri, din ce în ce mai repede, până m-am oprit pe terenul de vânătoare. Când văzusem prima oară tunelurile. Îl auzisem pe Vale mărturisind că avea să ne ajute. Îl auzisem explicându-mi ce căutase în Sectorul Inferior în seara când ne cunoscuserăm.

„El mi-a ucis tatăl. Eris Cybin."

Nu, n-avea cum! Am încercat să ignor piesele de puzzle care se potriveau laolaltă.

Silas V. Elder.

Silas *Valorian* Elder.

Vale era fiul consilierei Elder.

Valorian Elder.

Iar eu nu mai puteam să respir, pentru că normal că era. Asta explica tot. Cum reușise el să dezgroape mizeria despre Coates. Autoritatea sa asupra celorlalți gardieni. Modul în care i se adresa lui Larch. Invitațiile la ședințele consiliului de conducere al Endlockului.

Iar eu eram o proastă.

Consiliera Elder vorbea mai departe:

— În fine, eu sunt aici ca să-mi îndeplinesc datoria de cetățean și de consilier al mărețului oraș Dividium. Nu putem să îngăduim ca infracțiunile s-o ia razna, altminteri repetăm greșelile strămoșilor noștri. Infractorii trebuie exterminați.

S-a uitat câteva secunde la mine, cu subînțeles, înainte să reușesc să mă adun ca să-i răspund.

— Deci mă alegi ca țintă? am întrebat cu glas slab.

— Da, te aleg.

— Atunci, ne vedem acolo!

Eram atât de amorțită, încât ideea de-a fi vânată nici măcar nu-mi mai provoca teamă.

Consiliera Elder s-a încruntat, apoi s-a îndepărtat fără să mai scoată un cuvânt.

Am urmărit, ca de la mare depărtare, cum era ales și August, împreună cu alți câțiva deținuți pe care-i recunoșteam vag, încercând să-mi alung din minte nedoritul adevăr despre Vale pentru a mă putea concentra pe supraviețuire.

Și, dintr-odată, mi-am dat seama ce voia să spună Aggie când îmi zisese că să am prieteni o să mă facă să devin mai slabă.

26

M-AM MIȘCAT CA UN ROBOT PRIN CAMERA DE PREGĂTIRE, supunându-mă unei percheziții corporale pentru contrabandă în timp ce încercam să nu inhalez mirosul de nespălat al lui Hyde, apoi ascultând litania de reguli pentru ceea ce mi se părea a mia oară.

August era mai într-o parte, unde dr. Row îi verifica ghipsul.

M-am înfiorat. *Nu te gândi la el! Nu acum.*

— Bună!

Și iată-l!

— Salut! am zis cu glas scăzut, îndreptându-mi iute ochii spre camera de supraveghere din colț, care înregistra.

Nu era acum locul să discutăm sau măcar să-i dezvălui ce aflasem. Mai întâi trebuia să trec peste vânătoare. După aceea, puteam să procesez. Iar mai apoi puteam să înțeleg cum mă simt.

Cearcăne negre afectau pielea de sub ochii injectați ai lui Vale, iar uniforma îi era boțită de parcă ar fi dormit în ea. Hainele îi erau pătate de pământ. Mi-am dat seama, pentru prima oară, cât de mult *semăna* cu Caltriona, iar gândul ăsta a fost ca un pumnal înfipt în inimă. Piele caldă, auriu-cafenie. Ochi precum mierea. Păr lucios, negru, și zâmbetul acela larg, cu dinți albi ca perla.

— Larch a însărcinat o echipă de gardieni să iasă azi-noapte pe terenul de vânătoare, mi-a explicat el, interpretându-mi greșit

expresia în vreme ce se întorcea ușor într-o parte față de mine, uitându-se la tabletă și prefăcându-se că-și verifică lista.

— Pentru ce? am întrebat cu răceală, îngenunchind și prefăcându-mă că-mi leg șireturile deja înnodate de la bocanci.

Ca să-mi împiedic mâinile să-l plesnească sau să-l înșface de guler și să-l forțeze să se uite în ochii mei în timp ce îmi mărturisea că-n tot acest timp mă minți.

— A descoperit că astăzi vine consiliera Elder la vânătoare și ne-a cerut să mai săpăm câteva șanțuri. A tot dat greș în ultima vreme și vrea ca acum să-i ofere o șansă mai bună de-a ucide pe cineva. Trebuie să ai grijă. O parte din șanțurile mai apropiate de Copacul de Sânge au deschiderile camuflate – eu aproape am căzut într-unul noaptea trecută. O astfel de cădere ar putea frânge oase. Iar cu consiliera Elder acolo, pe-afară…

— Sunt sigură că-i place să creadă că e periculoasă, l-am întrerupt, neputând să mă abțin, dar urmărindu-l cu atenție ca să-i observ reacția. Însă ia-i pușca și-o să-și dea seama că e și ea exact la fel ca noi.

Mă așteptasem ca el să se strâmbe sau să-și ferească privirea, însă n-a făcut decât să schițeze un zâmbet anemic.

— Nu-i chiar așa, Păsăruică. Ei nu sunt deloc ca tine. Tu ești cu adevărat periculoasă.

Mi-am ferit privirea, simțind o strânsoare în gât.

— Ba nu sunt.

— Spune-i asta inimii mele!

A plecat înainte să apuc să-i răspund, înainte să apuc măcar să încep să-i procesez cuvintele și tot ce altceva îmi mai roia prin minte și prin suflet.

— Alinierea! a ordonat Vale.

Am ieșit din cameră împreună cu ceilalți deținuți și am pătruns în standul meu desemnat. Pereții de metal claustrofobi

nu mă mai umpleau de panică. Erau un adevărat sanctuar prin comparație cu vânătorii care ne așteptau afară.

De data asta, când a răsunat alarma, iar pereții au alunecat ca să ne dea drumul în lumina ametitoare a soarelui de la sfârșitul dimineții, August mi-a îngăduit să-l ajut pe câmp, dar apoi s-a smuls din strânsoarea mea imediat ce-am trecut de lizieră.

— Trebuie să fiu în stare să mă descurc și singur, mi-a explicat el când m-am încruntat, nedumerită. Când o să ieșim de aici, trebuie să fiu destul de puternic cât să fac față călătoriei până la colonie.

Un gând nou m-a lovit atunci ca un pumn în abdomen. August știa? Îmi ascunsese informații încă de când ajunsesem aici, livrându-mi bucată cu bucată amănunte pe măsură ce căpăta tot mai multă încredere în mine. Dar nu avea de unde să știe că noi colaboram cu fiul unei consiliere, nu-i așa?

Însă, pe de altă parte, îl cunoștea pe Vale dinainte de Endlock.

Lucrase cu Vale, atunci când acesta venise voluntar la centrul medical unde muncea el.

Am clătinat din cap. Nu era acum momentul.

Raven, concentrează-te!

— August, e ridicol, am insistat. Tu încă te mai recuperezi. Iar noi o să fim cu tine pe tot parcursul drumului până la colonie. Putem să te ajutăm.

Am încercat să nu-l las să vadă cum ajutarea lui pe micuța distanță peste câmp mă sleise de puteri. Pierdusem multă masă musculară de când intrasem la Endlock – porțiile mai mici și o grămadă de muncă epuizantă, fără a mai vorbi și de stresul de-a fi vânată, își puneau amprenta asupra forțelor mele.

August s-a aplecat și a ridicat un băț, cercetându-l cu atenție. Apoi l-a aruncat la loc, considerându-l nepotrivit pentru scopul lui.

— Nu vreau să mă bazez pe nimeni, a răspuns el, luând alt băț de jos.

Acesta era aproape cât el de lung, așa că și-a înfășurat degetele în jurul lui și-a încuviințat din cap.

— Nu știm ce-o să înfruntăm pe-acolo.

— August…, am dat să protestez, dar el m-a întrerupt, folosind bățul ca pe o cârjă improvizată pentru a-și sprijini greutatea.

— Thorne, lasă-mă să fac asta, bine? m-a rugat apoi.

Vântul s-a iscat dintr-odată, făcându-i pletele să se înfoaie și umplând aerul cu mirosul proaspăt de ace de pin.

— Te anunț dacă am nevoie de ajutor.

Când i-am auzit disperarea din glas, n-am mai insistat. Bățul cu care mergea acum poate că-i oferea mai mult ajutor decât umărul meu, pentru că a început să țină mai ușor pasul cu mine. Și nici nu-i găseam vină. Și eu mi-aș fi dorit independență dacă m-aș fi aflat în locul lui, deși nu eram sigură dacă aș fi reușit să fac să pară la fel de ușor cum o făcea el.

A sunat și alarma următoare, anunțând trimiterea vânătorilor pe teren.

— N-ar trebui să ne îndreptăm spre tuneluri? am întrebat, scanând cu privirea împrejurimile după vreun semn de apropiere a vânătorilor.

— Nu. August a clătinat din cap, cu fruntea umedă de transpirație. Nu vrem să le atragem atenția asupra lor. E prea riscant când suntem atât de aproape de plecare.

— Bine! am cedat, încuviințând din cap.

Avea dreptate, dar pe de altă parte nici nu voiam să se forțeze până în punctul în care își putea agrava rana.

A scrâșnit din dinți.

— Cred că pentru mine cel mai bine ar fi să pun cât mai multă distanță posibil față de Endlock și să rămân atent la ce-i în jur. Să ajung la Copacul de Sânge cât de iute pot. Tu însă nu-i nevoie să rămâi cu mine – ești mai rapidă.

— De parcă te-aș lăsa în urmă, am replicat, dându-mi ochii peste cap.

Luna trecută, poate c-aș fi făcut-o. Dar chiar și cu ce aflasem… tot mă simțeam trădată de Vale. De August. Și totuși, tot mai credeam, cumva, că suntem de aceeași parte a baricadei.

Am grăbit pasul, cu August în față. Eu am încetinit, rămânând cu ochii în patru și urechile ciulite după orice semn de primejdie.

Doar treci peste ziua de azi!

Am repetat cuvintele pentru mine însămi. Dacă puteam să supraviețuim acestei partide de vânătoare, în câteva zile urma să fim pe drumul către Colonia de Nord.

Dar nu puteam să nu mă gândesc la ce aflasem. La faptul că persoana de care începeam să mă îndrăgostesc era fiul *dușmanei* mele. Asta nu-l transforma și pe el în dușmanul meu? Nu mi-ar fi spus el oare adevărul dacă nu era?

În fața noastră, peisajul se transforma într-o pajiște înconjurată de copaci. Razele soarelui se strecurau printre frunze, proiectând o lumină aurie peste multitudinea de flori sălbatice și de ierburi înalte. Luminișul era punctat de un mic pat de mușchi în mijloc.

Ciudat de nelalocul său în iarbă.

— Stai așa! am țipat, cu inima în gât.

Prea târziu.

Piciorul lui August a plonjat prin mușchi, iar el s-a prăbușit în groapa de dedesubt. Pocnetul oribil de oase frânte și țipătul lui de durere înfundat a ajuns la mine, în locul unde rămăsesem încremenită.

Lui nu-i spusesem.

Avertismentul lui Vale legat de șanțuri îmi dispăruse complet din minte – în capul meu se învolburau cu totul alte gânduri – și-mi luase o fracțiune de secundă prea mult să recunosc stratul acela de mușchi. Un geamăt m-a desprins din gândurile mele nebunești și m-am repezit la marginea gropii, cu inima bubuind.

— August? am șoptit, cuprinsă de-o teroare pură, așa cum nu mai simțisem de când aflasem de arestarea lui Jed.

Răspunsul primit a fost un alt geamăt. M-am străduit să îndepărtez ce mai rămăsese din stratul de mușchi și am aruncat o privire în groapă, prinzându-mă de marginea ei și așteptând să mi se obișnuiască ochii.

Era rău. Cu *adevărat* rău.

Piciorul rănit al lui August era răsucit în mod grotesc, o așchie de os străpungându-i pielea mai jos de genunchi.

— E-n regulă! am zis, înghițindu-mi greața și amețeala. O să fie bine. Te scot eu de-acolo.

— Raven, nu pot să mă ridic, a rostit el pe un ton sec, o simplă afirmație.

O peliculă de sudoare îi acoperea fruntea.

— E-n regulă, e bine! am rostit iar, ca și cum repetarea cuvintelor le-ar fi făcut să devină adevărate.

Mintea îmi funcționa la viteză maximă, încercând să găsească o soluție înainte să dea vânătorii peste noi. Pământul din locul unde strângeam marginea șanțului a cedat și-a căzut în gaură, făcându-mă să mă trag înapoi ca să nu cad și eu.

— Ascultă-mă! a spus August cu glas răgușit, respirând anevoie și înghițind cu greutate. Trebuie să mă lași aici.

— Ce tot zici acolo? am protestat, uluită de cuvintele lui. Nu te las aici. O să te scot afară.

— Raven, nu fi proastă! Ascultă-mă! Trebuie să-l scoți pe Momo de aici. *Promite-mi!*

— Încetează! am șoptit. O să fie totul în regulă.

De data asta nici eu nu mi-am crezut propriile cuvinte.

Păreau goale de conținut și ușor de contrazis, ca adevăratele minciuni care erau de fapt.

Însă vorbeam despre August aici, ce mama naibii?

— Chiar dacă reușești să mă scoți, câmpul de forță o să se apropie în curând și e imposibil ca un vânător să nu mă prindă în starea asta. Iar dacă supraviețuiesc azi vânătorii, tot nu pot să ajung până la colonie așa, a murmurat August, înfrânt, dar nelăsând loc de contrazicere.

— Meriți să ieși viu de-aici, am șoptit.

El era cel care ne ținea pe toți laolaltă. El era motivul pentru care ajunseserăm până aici.

— Nu pot să te las să mori.

— Aici nu-i vorba de tine, a șuierat el. Nu tu poți să decizi ce se întâmplă aici. Eu nu mai părăsesc *niciodată* Endlockul, dar asta nu înseamnă că trebuie să rămân pur și simplu aici și să aștept să mă ucidă un vânător. Însă vreau să mă *asculți*.

Am închis imediat gura. Normal că avea dreptate! Normal că n-avea cum să facă față călătoriei prin Pustiu, iar să refuz să accept toate astea nu ajuta deloc.

— Ascult, am șoptit, clipind cu furie pentru a-mi alunga lacrimile.

— Mai întâi, jură-mi că-l scoți pe Momo de aici! a insistat August, privindu-mă cu atenție în ochi. Trebuie să iasă. Trebuie să *trăiască*. Protejează-l așa cum l-ai proteja pe Jed!

— Jur! N-o să îngădui să pățească absolut nimic.

August a închis ochii și-a dat din cap, schițând totodată un zâmbet abia vizibil.

— Bun! Atunci, am nevoie de ajutorul tău.

— Orice.

— Consiliera Elder se află pe terenul ăsta de vânătoare. Chiar în clipa asta. Eu n-o să mai scap viu de-aici și n-o să mai apuc să-l văd pe Momo cum crește. Dar pot să fac ceva pentru el. Pot s-o *ucid* pe Elder.

Am rămas cu gura căscată.

— August…

— Gus, a șoptit el.

Am simțit cum mă încrunt.

— Ce?

— Cred că a sosit momentul să-mi spui Gus. Toți prietenii mei îmi spun așa.

Am simțit că trebuie să înghit în sec și să mă uit o clipă în altă parte.

— Bine! Gus, am șoptit, aproape înecându-mă cu cuvintele.

— Bun! Acum, pleacă! Trebuie să te ascunzi, a insistat Gus. E foarte bună la asta, așa că o să fie în apropiere. Urmărindu-ne. Eu o s-o chem încoace. Dacă mă aude, o să vină.

— O să te împuște de aici de sus, am șoptit și-am clătinat din cap.

— Nu și dacă o împingi în groapă, Thorne.

Am tăcut, imaginându-mi scena. Gus strigând-o, iar Elder repezindu-se la marginea gropii, în timp ce eu mă furișam în spatele ei.

Putea s-o facă. Era destul de puternic ca s-o omoare cu mâinile goale, ceea ce-ar fi transmis și un mesaj. Ar fi zguduit Endlockul și Dividiumul și valul ar fi ajuns până-n Sectorul Inferior, iar cei de acolo și-ar fi *dat seama* că totuși Consiliul nu e invincibil, cum le plăcea lor să creadă.

— Fac asta cu sau fără tine, mi-a spus Gus. Deși aș prefera să fie cu tine.

— Bine! am cedat și-am aprobat din cap, în timp ce și mai multe lacrimi îmi înțepau ochii. Mi-am înghițit cu greu nodul din gât și am spus: Normal că te ajut!

El și-a întors capul, întâlnindu-mi privirea. În ochi i-a apărut o scânteie, apoi a scos un oftat.

— Ești o prietenă bună.

Am simțit cum mi se strânge inima.

— Nu la fel de bună ca tine, am șoptit, apoi m-am ridicat în picioare. După ce ea moare, o să găsesc o cale să te scot de-aici.

Cuvintele mi s-au părut încă o dată goale, chiar dacă mă străduiam să le cred.

— Bine, Thorne! a șoptit și Gus, schițând un zâmbet trist.

Mi-am mușcat buza, întorcându-mă înainte să-mi vadă lacrimile care mi se adunau în ochi. Am rupt-o la fugă până la copacii din apropiere, trântindu-mă la rădăcina unui pin bătrân. Am închis ochii și am lăsat strânsoarea din piept să mă cuprindă cu totul, chinuindu-mă totodată să răsuflu normal.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Expiră, *doi, trei, patru*!

— Elder, vino și pune mâna pe mine! a spintecat aerul strigătul lui Gus.

Mi-am înăbușit un suspin.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Expiră, *doi, trei, patru*!

— Sunt chiar aici! s-a auzit iar glasul lui.

Mai tare.

A tot continuat să țipe, provocând-o, un cântec de sirenă pentru oricine putea fi prin apropiere. M-am rugat să fie consiliera Elder.

Inspiră, *doi, trei, patru*!

Expiră, *doi, trei, patru*!

O mișcare, în stânga mea.

M-am răsucit, urmărind cu privirea vânătorul care pășea printre copaci.

Nu orice vânător – însăși consiliera Elder, cu cârlionții negri săltându-i în timp ce înainta cu pași mari prin poiană, cu carabina ridicată și soarele răsfrângându-se în dinții ei ca perla. Se schimbase din costumul roșu elegant și pantofii cu tocuri înalte și alesese o uniformă neagră, cu bocanci asortați.

Am ieșit din ascunzătoare și am rupt-o la fugă prin poiană.

Aveam s-ajung la timp la el. Trebuia. Gâfâiam în timp ce alergam – guri mari, șuierătoare, de aer. Crenguțele îmi plesneau sub

tălpi, însă consiliera era atât de concentrată asupra misiunii ei, încât nu părea să-mi înregistreze prezența.

Eram la câțiva pași distanță. Câțiva pași și urma să o dobor, așa cum procedasem cu ultimul vânător care încercase să-mi rănească unul dintre prieteni.

Degetul i s-a încordat în jurul trăgaciului. Am țâșnit prin aer.

O detunătură de armă a spintecat tăcerea atunci când corpul meu s-a lovit de al ei. Carabina i-a alunecat din mâini, iar ea a zburat în față, cu capul înainte, direct în groapă, aterizând cu un bufnet satisfăcător.

Am încercat să nu cad în față, fluturând panicată din brațe ca să-mi mențin echilibrul, dar în zadar. M-am prăbușit și eu în groapă, aterizând suficient de tare cât să rămân fără pic de aer în plămâni. M-am trezit întinsă pe spate, zăcând pe ceva solid, dar flexibil, uitându-mă în sus la fâșia de cer albastră încadrată de frunzele suspendate de deasupra.

Am gemut, mișcându-mi șovăitor brațele și apoi mâinile. Mi-am îndreptat apoi atenția asupra corpului, așteptându-mă să simt durerea ascuțită provocată de vreun os rupt. În afară de o durere surdă în coaste, n-aveam nimic.

Am întors capul într-o parte și am descoperit o masă amorfă de cârlionți răsfirați pe pământul de sub brațul meu. Cârlionți care duceau la un cap aparținându-i consilierei Elder.

Corpul ei îmi amortizase căderea. Iar ea era fie moartă, fie pe-aproape.

Am izbucnit într-un râs isteric.

— A fost cât pe-aci.

Tăcere.

— Gus?

Tot niciun răspuns.

M-a cuprins groaza, apoi m-am rostogolit pe burtă, durerea din coaste transformându-se într-o suferință ce-mi zvâcnea prin

tot abdomenul. Mi-am cuprins trupul cu un braț, ținându-mi-l așa, și am dat să mă ridic în picioare.

Am închis ochii din instinct. Poate ca să mi-i apăr de ce urma. Am tras tremurător aer în piept.

— Gus?

Glasul îmi era abia o șoaptă atunci când m-am holbat mai adânc în groapă.

Gus se uita la mine cu ochi ce nu mai vedeau nimic, o baltă de sânge izvorându-i din gaura din piept.

Atâta sânge!

Am smucit capul într-o parte, ca și cum, dacă refuzam să mă uit, scena ar fi dispărut. Însă ochii mi s-au oprit la consiliera Elder. Zăcea nemișcată, cu brațul răsucit într-un unghi imposibil. Eu tremuram prea tare ca să-mi dau seama dacă pieptul îi urca și cobora, respirând, sau dacă i se alăturase lui Gus pe tărâmul celor morți.

August.

Mort.

M-am îndoit de mijloc, golindu-mi conținutul stomacului pe jos, icnind din nou și din nou, până când n-am mai avut nimic de dat afară.

Nu-i real. O să deschid ochii și-o să fiu în patul meu din celulă. E un coșmar. Nu e real.

Lumea mi se învârtea în spatele pleoapelor în timp ce număram înapoi de la trei, după care mi-am silit ochii să se deschidă.

Ochii acuzatori, lipsiți de viață, ai lui Gus i-au întâlnit pe-ai mei, în timp ce sângele continua să se prelingă în pământul de sub el.

Am simțit că mi se despică pieptul, aruncându-mi inima pe jos, la picioare. Undeva, departe, cineva țipa. O notă prelungă. Un vaiet nesfârșit.

Apoi s-a auzit un bufnet.

Mâini care mă apucau de umeri, scuturându-mă, însă mie nu-mi păsa. Dacă era un vânător, atunci putea să mă ucidă. N-aveam de ce să mă împotrivesc. N-aveam să mă lupt nici cu directorul și nici cu Consiliul. Ei aveau întotdeauna să câștige. Până la urmă, aveau să ne ucidă pe toți.

Brațe strânse în jurul meu, apucându-mă ca să mă tragă în sus de sub apă, iar când am răzbătut la suprafață, mi-am dat seama că țipetele acelea le scoteam chiar eu. Am închis gura, iar lumea a redevenit tăcută.

Prea tăcută.

Vale mă ținea aproape.

— Raven, șșt! Ești bine. Am eu grijă de tine.

Glasul îi era o șoaptă disperată și degetele i se înfigeau în spinarea mea, iar când am întors capul, i-am întâlnit ochii mari și panicați.

O senzație bizară m-a cuprins brusc când l-am văzut acolo, însă nu mai eram în stare să *gândesc*.

— Vale, Gus, el… e…

Vocea mi s-a frânt, genunchii tremurători amenințând să mă trântească iar pe jos. Stomacul mi s-a învolburat, deși n-avea ce să mai dea afară.

— E mort, am șoptit.

— Știu.

Și vocea lui Vale părea frântă, iar o deznădejde pură îi întuneca expresia.

— E vina mea, am murmurat.

Nu reușeam să-mi stăpânesc tremurăturile. Picioarele mi-au cedat într-un final, doborându-mă la pământ. Vale s-a lăsat și el jos alături de mine, trăgându-mă în poala sa și legănându-mă înainte și înapoi.

— Nu-i vina ta, a insistat el.

S-a uitat în jurul gropii și ochii i s-au umplut de ură. Nu l-aș fi învinovățit dacă mă ura. *Eu însămi* mă uram. Dar, în schimb, m-a

tras și mai aproape, cuibărindu-mă la pieptul său. Îmi respira în păr și îmi trasa cercuri liniștitoare pe spate.

— Ești bine. Totul e bine.

— Ba nu, nu e! am rostit cu gura lipită de gâtul lui. Vale, nu vreau decât să mă lași aici. Nu putem să facem asta fără el. Și chiar dacă am putea, tot n-aș vrea eu s-o fac. Nu după ce-am făcut.

Atunci s-a lăsat pe spate, cuprinzându-mi fața în palmele făcute căuș și forțându-mă să mă uit în ochii lui.

— Asta nu s-a întâmplat din pricina a ceva ce-ai făcut tu.

Am deschis gura ca să-l contrazic, însă în depărtare s-a auzit o crenguță plesnind și Vale m-a lăsat să alunec jos din poala lui.

— Trebuie să te lași în jos. Probabil că cineva a auzit împușcătura.

Am rămas încremenită, uitându-mă la el în timp ce se lăsa pe vine, ridicându-mi bărbia cu degetele sale și aplecându-se spre mine până când fața i-a ajuns la doar câțiva centimetri de a mea.

— Nu pot să te pierd și pe tine, a șoptit. Și nici Jed nu poate. Trebuie să supraviețuiești pentru el. *Pentru mine*. Te implor! Lasă-te la pământ și fă-o pe moarta, iar eu îți promit că o să fie bine!

N-avea cum să fie bine, însă pomenirea numelui lui Jed a trezit ceva în mine. Îi făcusem o promisiune lui Gus. Să-l protejez pe Momo la fel cum l-aș proteja și pe Jed. Nu aveam cum să-l dezamăgesc încă o dată. Durerea și groaza erau încă acolo, dar le-am împins departe, într-un colțișor al minții. Trebuia să-i supraviețuiesc acestei vânători înainte să mă prăbușesc. Strigătele vânătorilor erau tot mai aproape, nu departe de noi.

M-am lăsat jos lângă Gus, un amestec de sânge cald și de țărână grunjoasă întâmpinându-mi pielea atunci când mi-am apăsat obrazul de pământ, uitându-mă în ochii goi ai lui Gus. O singură lacrimă mi-a alunecat pe față, apoi a dispărut în noroiul acela.

Am auzit un pârâit static, iar apoi Vale vorbea în stația radio.

— Consiliera Elder are nevoie de ajutor. Trimiteți o echipă de gardieni și aduceți și o targă spinală!

— Ce s-a întâmplat? s-a auzit o voce de sus, de la marginea gropii.

Am închis ochii strâns.

Vale a ignorat răspunsul afirmativ din stație, răspunzându-i în schimb vocii de deasupra:

— Se pare că 224 a căzut în groapă, iar 412 a venit să o ajute. Pesemne consiliera a intrat în vreo altercație cu el – l-a împușcat, însă el a tras-o în groapă în timp ce se prăbușea în ea. Deținuții sunt morți. Consiliera e în viață, dar grav rănită.

Mi-am mușcat buza ca să-mi înăbuș suspinele. *E în viață*. De ce n-o omorâsem înainte să apară Vale?

— Căcat! a răspuns vocea. Hai s-o scoatem de acolo!

Au sosit și mai mulți gardieni care au sărit în groapă, după care am auzit gemete și icnete când corpul consilierei Elder a fost așezat cu grijă pe targa specială, după care au ridicat-o afară din groapă.

Vale a săltat apoi cadavrul lui Gus și i l-a întins gardianului care aștepta.

— Pe-aia dă-mi-o mie! a rostit unul dintre gardienii de deasupra. Crematoriul a fost repus în funcțiune. O duc acolo, iar tu o poți ajuta pe consilieră.

— Nu, a răspuns Vale, prea repede. Nu, am luat-o eu. Tu ajută-i pe ceilalți cu consiliera Elder! Du-o la infirmerie! Am sunat eu deja la Endlock, iar dr. Row e pregătită s-o primească.

A urmat o pauză.

— Dar nu vrei să…

— Am zis *du-te*! s-a răstit Vale, apoi i-am auzit pe gardieni luând-o pe consiliera Elder, mai mulți dintre ei înghesuindu-se să apuce mânerele tărgii, de parcă ea i-ar fi recompensat cu generozitate dacă-i duceau corpul în siguranță.

S-au auzit câteva icnete răzlețe, care m-au făcut să-mi închipui că acum se ocupau de cadavrul lui Gus.

Vale m-a ridicat în brațe după ce restul gardienilor s-au retras. Mi-am ținut ochii închiși. Abia mai respiram când m-a dus la marginea gropii și apoi a ieșit din ea, după care m-a luat din nou în brațe.

M-am întrebat ce gardieni îl cărau pe Gus și ce avea să se aleagă de el. Oare aveau să-l transforme în cenușă și să-i împrăștie rămășițele în vânt? Sau pur și simplu urmau să-l îngroape pe terenul de vânătoare, unde sufletul său nu avea cum să-și găsească odihna?

Vale mă căra cu blândețe, fără să mă zdruncine în brațele sale.

— Nu e vina ta, a rostit cu blândețe, mângâindu-mi cu buzele pavilionul urechii.

A tot repetat aceste cuvinte, suferința îngroșându-i și lui vocea și făcând-o tot mai aspră, încât până la urmă parcă putea să zgârie cu ea. Eu nu eram sigură dacă vorbele sale de alinare erau menite pentru mine sau pentru el însuși.

27

CÂND AM AJUNS LA INFIRMERIE, ÎMI AMINTISEM DEJA CINE E Vale.

Mama lui îl omorâse pe Gus.

— Ești fiul consilierei, am șoptit după ce Vale m-a întins pe un pat dinăuntru.

A făcut ochii mari și și-a ferit pentru câteva secunde. Mă întrebam dacă avea să nege, sperând că-n mod inexplicabil urma să-mi aducă vreo dovadă că nu-i așa. Dar, firește, nu asta s-a întâmplat.

— Sunt, a șoptit, trecându-și o mână prin păr. Dar asta nu schimbă nimic, Păsăruică!

— Ba schimbă *tot*! am țipat, cu mâinile strânse în pumni pe așternutul de pe pat. M-ai mințit.

Simțeam că mă înec, că aerul e prea gros ca să-l mai respir. Mi-a umplut plămânii, sufocându-mă cu suferință și trădare.

Sau poate că visam.

Orice, numai să nu trăiesc în realitate.

Mama lui Vale reprezenta tot ce era greșit la Dividium – tot ce părinții mei se străduiseră să îndrepte.

Iar consiliera Elder îl omorâse pe Gus.

Am înghițit în sec.

— Cine mai știe despre asta?

Tăcerea lui era singura confirmare de care aveam nevoie.

Deci toți. Yara. Kit. Până și Momo.

Aveam senzația că-mi este smulsă inima din piept de această trădare.

— Mama ta l-a omorât pe Gus, am scrâșnit, cuvintele sfâșiindu-mi gâtul. Cum aș putea să am încredere în tine? E *ceva* adevărat din tot ce mi-ai spus? Care-i motivul real pentru care ești aici?

Mi-am ținut răsuflarea, impunându-mi să stau și să-i ascult explicația, sperând că vorbele lui ar putea să-mi ofere un soi de mântuire. Poate că nu era totul cum părea.

— Tot ce ți-am spus e adevărat, a insistat el, întinzând mâna spre mine.

M-am ferit, tresărind când mișcarea bruscă mi-a trimis un junghi de durere prin cap.

— Am ocupat acest post ca o modalitate de a-i ajuta pe oameni fără să mă alătur Colectivului, exact cum ar fi vrut tatăl meu. Însă… n-a stricat nici faptul că mama mă voia aici.

M-am întors iar spre el, fără să spun nimic.

— A început să devină paranoică. Are impresia că Pharil Coates ar putea să încerce să îi lase pe ea și Consiliul fără profiturile generate de Endlock. Eu trebuie să-mi întind antenele și să-i dau ei raportul.

Mesajele consilierei Elder. Cele pe care Colectivul voia să le interceptez înainte de arestarea lui Jed. Acum știam că erau scrisori pe care ea i le scria lui Vale.

— Deci ne-ai trădat și pe mine, și crezurile tatălui tău?

Asta l-a făcut parcă să se chircească.

— Nu, Raven, nu. Normal că nu! Ei nu-i ofeream decât cele mai neimportante informații, ca să o împiedic să devină suspicioasă în privința *mea*. Doar suficient cât să creadă în continuare că sprijin Consiliul.

Refuzam să mă uit la el. Nu voiam să-l cred. Și uram că-l credeam.

— Eu nu sunt ca ea, a șoptit el, și vocea i s-a frânt. Mama e consilieră, însă tata era rebel. De ce ai vrea să crezi că sunt mai degrabă ca ea decât ca tata?

— Atunci, de ce-ai mințit? am șuierat, luptându-mă să-mi rețin lacrimile.

— Aș vrea să n-o fi făcut. Dar îmi era frică, Raven. Credeam că ai să mă urăști. Că n-aveai cum să ai vreodată încredere în mine și nici să colaborezi cu mine ca să-mi ajuți prietenii să scape de aici. Părea prea riscant să-ți spun înainte de evadare. Jur că aveam de gând!

Iar acum nu mai știam dacă eram în stare să mai am vreodată încredere în el.

— Am nevoie de timp, i-am spus, apoi am închis ochii.

Nu i-am mai deschis până când nu l-am auzit târșâindu-și bocancii grei prin cameră și apoi afară pe ușă.

Câteva minute mai târziu, dr. Row a intrat în infirmerie și a fost surprinsă să constate că nu sunt moartă, ci că, în mod miraculos, supraviețuisem căderii mele, ca o trădătoare, în groapă.

Ce noroc pe mine!

Dr. Row mi-a spus că suferisem o comoție, bazându-se pe inconștiența mea mimată la sosirea aici și pe lipsa de reacție la consultul ei.

Adevărul e că eram prea amorțită ca să-i răspund la întrebări sau să-i urmez degetele pe care mi le plimba prin fața ochilor. Hyde a bătut la ușă, întrerupându-ne când a introdus în cabinet un deținut care tremura, tușea și se tot scărpina pe brațe.

Dr. Row m-a trimis înapoi în celula mea, pomenind ceva despre o infecție cu o bacterie care circula prin închisoare și pe care nu voia să o capăt și eu.

Gardienii m-au lăsat în celulă după ce i-am implorat să-mi dea voie să sar peste cină. Gândul de-a mânca și de-a da ochii cu ceilalți, de-a vedea un X roșu mare lângă numărul 412 de pe ecranul live făcea să mă ia iar cu amețeală.

M-am întins pe pat, uitându-mă la mâinile ce mi se odihneau pe coapse, cu unghiile pline de mizerie de la cum strânsesem marginea gropii, unele dintre ele crăpate de la forța cu care o făcusem.

Pesemne că alarma i-o fi anunțat pe restul să se întoarcă în blocul de celule, pentru că am ridicat privirea și i-am văzut pe Yara, Kit, Momo și Jed așteptând în ușa celulei mele.

Yara a intrat prima și s-a așezat pe pat. Jed a venit și el să se așeze de cealaltă parte a mea, iar Kit și Momo au rămas lângă ușă, uitându-se îngrijorați la mine.

A trecut mult timp înainte să-mi adun puterea necesară să vorbesc.

Mi-am coborât privirea la propriile mâini și am inspirat adânc. Mirosul de fier și de rugină mi-a umplut nările, făcându-mă să-mi înăbuș un suspin. Oare pata de pe obrazul meu era sângele lui Gus? Dintr-odată, simțeam nevoia să-mi jupoi pielea de pe oase.

— E-adevărat?

Kit a fost cea care a întrerupt tăcerea.

Am încuviințat din cap și-am închis ochii strâns ca să-mi înăbuș lacrimile care amenințau să-mi curgă.

— Cum? a șoptit Yara.

Mâinile mi s-au strâns în pumni, iar unghiile mi s-au înfipt cu forță în palme, până când usturimea m-a făcut să vorbesc:

— Larch a avut parte de o săpunеală după ce eu și Au… *Gus* i-am făcut de rușine pe consiliera Elder și pe consilierul Baskan atunci când au venit în vizită, am început cu un glas atât de coborât, încât Kit și Momo s-au tras mai aproape ca să mă audă. Azi-noapte, i-a pus pe gardieni să sape și mai multe gropi și să le camufleze, sperând că urmau să facă vânarea mai ușoară.

Yara a încuviințat din cap, încurajându-mă să continui.

— Vale m-a avertizat de dimineață, înainte de vânătoare, să am grijă la gropi, însă Gus nu se afla aproape ca să îl audă, pentru că i se bandaja glezna.

Ceilalți nu scoteau nicio vorbă, fixându-mă cu toții atent.

— Am uitat să-i spun și lui, am adăugat, iar acum vocea m-a trădat.

Jed și-a lăsat o mână pe umărul meu, și atunci mi-am dres glasul, luptându-mă cu lacrimile care-mi înțepau pleoapele.

— Doar ce aflasem că V…

M-am oprit, m-am întors și m-am uitat la Jed. El mă fixa la rândul său cu privirea, fără să schițeze vreun alt gest, așteptând *să-mi preia* durerea, numai de l-aș fi lăsat.

Trebuia să-l las.

— Doar ce aflasem că Vale este fiul consilierei Elder. Nu mai gândeam cum trebuie și am uitat complet de avertismentul lui Vale. Vânătorii tocmai fuseseră trimiși pe terenul de vânătoare. Gus mergea în fața mea și a căzut într-o groapă.

Jed a făcut ochii mari la acea revelație, însă n-a zis nimic.

Yara s-a aplecat spre mine și mi-a cuprins mâna în a ei.

Am continuat cu glas șoptit:

— Când a căzut, și-a rupt piciorul, din nou. Rău. I-am spus că vreau să-l ajut, însă el n-a…

Vocea mi s-a frânt, făcându-mă să mă opresc și să-mi dreg iar glasul. Ochii lui Momo se umpluseră de lacrimi, ceea ce m-a făcut să evit să mă uit la el.

— Știa că o să moară. Voia să încerce să o ucidă pe consiliera Elder. Mi-a cerut să îl ajut și apoi m-a făcut să-i promit că o să-l scot pe Momo viu de-aici.

Momo a țâșnit afară din celulă, iar Kit a rămas încremenită câteva secunde, înainte să-l strige și să se repeadă după el.

Însă acum cuvintele veneau cu repeziciune; nu mai reușeam să le opresc:

— Gus a făcut un plan să o strige pe consiliera Elder. Eu trebuia să mă ascund până când ea ajungea acolo și apoi să mă furișez și s-o împing în groapă, ca el s-o poată omorî. Însă am ajuns prea

târziu. Am împins-o din spate exact când trăgea cu pușca. Dar ea… ea…

Cuvintele nu mai voiau să iasă. Nu reușeam să le rostesc.

Dacă o făceam, deveneau *reale*.

— Spune-o! a șoptit Yara, cu glasul aspru ca șmirghelul. Te rog!

Am închis ochii.

— L-a împușcat. Iar el… a murit.

Vorbele ar fi trebuit să aibă un gust mai amar. Ar fi trebuit să-mi zgârie limba, să-mi iasă cu greu din gură și să mă preschimbe într-un dezastru sângerând, iar zgomotul scos de ele să provoace la fel de mult haos în urechile mele precum adevărul care-mi distrugea sufletul.

În schimb, au alunecat afară liber, la fel ca orice alte cuvinte, rămânând suspendate în aer, transformându-se într-o declarație finală.

Încetează! Nu meriți să plângi. Tu ai făcut-o. Ai uitat să-i spui și lui.

— Nu pot să cred că a murit. Yara s-a ridicat și a început să umble prin celulă. A supraviețuit atâția ani aici! Nimeni nu era la fel de bun ca el.

— Știu.

Vederea mi s-a încețoșat de lacrimi, iar ochii mi-au coborât din nou la propriile mâini, pe care acum mi le tot răsuceam în poală.

— Trebuie… Yara a scos un suspin sugrumat și s-a răsucit, repezindu-se spre ușă. Trebuie să plec.

Jed a mai rămas până s-au stins luminile, ținându-mă de mână în tăcere până când gardienii l-au forțat să se întoarcă în celula sa. Curând după, am văzut cum conduceau un deținut proaspăt promovat în celula lui Gus.

De parcă el nici n-ar fi fost vreodată acolo.

Am rămas întinsă, trează, mult timp după ce-au fost încuiate celulele și luminile din bloc au fost stinse, ascultând suspinele înfundate ale lui Momo, aflat la câteva celule mai încolo.

Ascultând tăcerea din celula de alături, acolo unde ar fi trebuit să sforăie Gus.

E vina ta.

E vina ta.

E vina ta.

Cuvintele mi se învârtejeau din nou și din nou în minte. Nu reușeam să scap de ele, în vreme ce se amestecau cu imaginea ochilor lipsiți de vedere ai lui Gus, întipărindu-mi, ca un fier roșu, fiecare detaliu în memorie.

În dimineața următoare, în sala de mese, nu am avut deloc poftă de mâncare. M-am ținut cât mai departe de Yara, Kit și Momo la masa unde eram repartizați împreună, răsucită cumva cu spatele la ei. Toți afișau semnele suferinței interioare – ochi injectați, înconjurați de cearcăne adânci. Mâini tremurătoare ce abia strângeau un tacâm suficient de mult cât să ducă la gură o porție de terci.

Nu puteam să-i privesc, știind ce făcusem. Știind că asta era senzația de care aveai parte când te apropiai de cineva și apoi îl pierdeai. Că aș putea să-i pierd *pe toți*.

Jed s-a așezat lângă mine și m-a luat de mână pe sub masă, strângându-mă ușor. N-a zis nimic. Mă cunoștea destul de bine ca să știe că nu voiam să vorbesc și că simpla lui prezență era suficientă.

Am aruncat o privire prin sală și l-am văzut pe Vale rezemat de un perete, cu ochii tiviți de umbre vinețiii, la fel ca noi toți.

Ceilalți gardieni credeau probabil că rămăsese până târziu să joace cărți și să bea, dar eu știam adevărul.

28

Vale a tot încercat să-mi prindă privirea, însă l-am evitat pe parcursul turei la atelier și am reușit să nu-l privesc în ochi atunci când am trecut pe lângă el pe coridor.

Nu puteam înfrunta nici măcar vârtejul amețitor de suferință care-mi pusese stăpânire pe întregul corp, darămite să încerc să-mi dau seama ce simțeam în privința minciunii lui.

Orice discuție despre planurile de evadare încetase cu totul.

În acest moment, era suficient de greu să cobor din pat și să repet aceleași mișcări zi de zi.

După ce consiliera Elder trecuse la mustață pe lângă moarte, Pharil Coates a cerut o întrunire de urgență a consiliului de conducere ca să găsească o cale de-a masca accidentul în așa fel încât să nu atragă după sine oprobriul publicului.

Consiliera Elder nu-și mai amintea căderea sau momentele anterioare ei, însă nu dorea ca acel incident să cauzeze o pierdere de credite pentru Endlock. Acest lucru cel puțin a devenit evident după ce Coates a dat publicității o poveste în care explica faptul că Gus se luase la bătaie cu consiliera și o trăsese după el în groapă exact când ea apăsa pe trăgaciul carabinei.

Niciun cuvințel despre mine.

Larch părea în pragul unei căderi nervoase, umblând turbat prin închisoare și răcnind la oricine îndrăznea măcar să se uite în

direcția lui. Avea uniforma boțită, părul și-așa rărit îi stătea lipit de craniu de nespălat și gras ce era, iar la subraț, cămașa îi era pătată de sudoare.

Am auzit-o întâmplător pe Yara spunând că membrii consiliului de conducere urmau să-l îndepărteze pe Larch de la conducerea Endlockului și că-l mai păstrau numai până când găseau pe cineva potrivit să-l înlocuiască – lucru care până deunăzi m-ar fi făcut să zâmbesc, dar pe care acum abia dacă-l mai băgam în seamă.

Însă întâlnirea cu moartea de care avusese parte consiliera Elder sporise și mai mult dorința oamenilor de-a veni la Endlock pentru o partidă de vânătoare. Ecranul live din sala de mese arăta că partidele erau zilnic complete, iar după ce Elder a acceptat un interviu, transmițând povestea pe fiecare tabletă și ecran din Dividium, l-am auzit întâmplător pe Larch spunând că-n fiecare zi trebuia să refuze zeci de oaspeți.

Vânătorii se repezeau ca vulturii să viziteze Endlockul, dornici să ciugulească din carnea și oasele dezastrului.

În final, evenimentul a făcut-o pe consiliera Elder să dea *bine*. Ea era cea care în sfârșit îi venise de hac lui Gus. Povestea rezona perfect cu cei mai vajnici suporteri ai Endlockului. Previziunile pentru veniturile companiei arătau din nou bine, ceea ce însemna că acum crescuseră și veniturile lui Elder provenite din acțiunile deținute la Endlock. Femeia asta profita de pe urma morții lui Gus.

La două zile după moartea lui, rotația făcea să vină din nou rândul blocului nostru de celule, dar eu mi-am ridicat capul suficient doar cât să mă conving că vânătorii nu-i aleseseră ca ținte nici pe Jed, nici pe Momo, nici pe vreunul dintre prietenii mei.

Vreo două zile mai târziu, când vânătorii au venit iar în blocul nostru de celule, abia dacă am mai băgat de seamă.

M-am așezat pe pat, prăbușită în față cu coatele pe genunchi, cu capul îngropat în mâini.

— Aleg numărul 203.

M-am ridicat și m-am repezit ca să mă uit pe coridor, strângând cu putere gratiile celulei, cu inima în gât.

Hyde îl scotea pe Jed din celulă și-l conducea pe coridor împreună cu restul țintelor.

— Hei! Am lovit gratiile cu palma, simțind vibrația prin tot brațul. Poziția mea e mai bună decât a lui. N-ai vrea o provocare mai pe măsură?

Hyde a chicotit și m-a privit de sus, dominându-mă cu statura lui.

— Gura, înainte să te fac eu să taci! Selecția s-a încheiat.

Jed s-a uitat înapoi peste umăr și mi-a surprins privirea. „E-n regulă", a spus pe mutește.

Dar nu era în regulă. Fusesem atât de copleșită de suferință și de vină, încât nu mai auzisem ce se întâmplă în cadrul selecției decât atunci când era deja prea târziu.

Am rămas uitându-mă în gol pe coridor mult timp după ce Jed fusese deja condus afară din blocul de celule, sperând că avea să se întoarcă la mine dacă doar aș fi continuat să mă uit după el.

Însă viața la Endlock nu se oprea doar din pricina grijilor mele.

În timpul turei la atelier, imagini cu Jed afară pe terenul de vânătoare îmi tot treceau prin minte – Jed alergând și ascunzându-se. Jed țipând, apoi murind.

Am ridicat ciocanul, cu intenția de-a bate un cui, dar în schimb mi-am trântit unealta direct peste degetul mare.

Am țipat.

Așa urmau să fie viețile noastre dacă nu evadam. Un ciclu nesfârșit de-a fi ales pentru vânătoare, până când, în final, cineva dintre noi nu se mai întorcea. Până când *niciunul* nu se mai întorcea.

Îmi făcusem ca proasta prieteni și îmi îngăduisem să mă deschid. Îmi îngăduisem să-mi pese de ceilalți. Iar acum nu puteam să aștept și să mă uit cum mor cu toții.

Nu voiam s-o fac. Îi jurasem lui Gus că urma să-l scot pe Momo de la Endlock și aveam de gând să mă țin de acea promisiune.

Yara a aruncat o privire îngrijorată în direcția mea înainte de-a se întoarce la treaba ei.

Nu mai vorbiserăm din ziua în care murise Gus.

Nici cu Vale n-o mai văzusem vorbind. În schimb, ajunsese să formeze un triunghi închis cu Momo și Kit, în timp ce Jed rămânea lipit de mine.

Stația radio de la centura lui Vale s-a trezit la viață cu un pârâit, aproape făcându-mă să tresar. La început, am crezut că sunt doar zgomote statice, dar apoi glasul slab al lui Hyde a răsunat din ea:

— Ar trebui să fii gelos că nu ești aici cu mine, pe terenul de vânătoare. Cred c-am fost martorul celei mai antrenante uciderii ale anului.

A urmat o pauză prelungă, până când în sfârșit Vale a luat stația și-a apăsat pe butonul lateral.

— Hyde, ce dorești?

Afișa o încruntătură care-i răsfrângea până și colțurile buzelor în jos.

Alte pârâituri statice.

— Ce-i cu tine? a replicat Hyde. Nu-mi răspunde la asta! În fine, nu contează, asta o să te facă să râzi. Am văzut cum un puști a căzut dintr-un copac și și-a frânt coloana. Se uita cum se apropie vânătorul de el, dar nu mai avea cum să scape. Nici măcar un deget nu putea să miște. Tot ce putea să mai facă era să plângă.

Am țâșnit în picioare, taburetul scârțâind pe podea atunci când m-am îndepărtat de bancul de lucru.

Vale și-a strâns rădăcina nasului între degete și a rămas mult timp cu ochii închiși.

Alte pârâituri statice.

— Vale? Ești acolo?

Vale a expirat prelung.

— E oribil.

— O, chiar a fost!

Hyde a oftat visător, în vreme ce eu simțeam gust de fiere în gât. Părea că pur și simplu salivează în timp ce rememora imaginile.

— Cine-a fost? am strigat prin cameră, cu o voce nesigură. Ce deținut?

Ceilalți prizonieri mă fixau neîncrezători, cu uneltele rămase în diferite poziții, prea uluiți că îndrăzneam să mă adresez unui gardian fără să mi se fi adresat el mai întâi.

Vale și-a ridicat imediat capul. O fracțiune de secundă, am văzut un soi de ușurare în ochii lui. Dar apoi, ca și cum și-ar fi amintit cine e și observând câți martori se aflau în jur, a mijit ochii.

Mi-a susținut privirea, mușcându-și o secundă buzele. Dar apoi a clătinat din cap și s-a ridicat de pe scaun.

— Închide gura și stai jos, 224! Mai vorbește-mi tu o dată așa și-o să regreți! Ai înțeles?

Mi-am strâns în pumn materialul uniformei ca să-mi împiedic mâinile să tremure și am încuviințat din cap, apoi m-am așezat la loc.

A sunat alarma, anunțând încheierea partidei de vânătoare.

Atunci m-am aplecat peste bancul de lucru, trăgând cu greutate aer în piept.

Nu mai puteam să pierd încă o persoană dragă. Nu pe Jed. N-aș fi putut să supraviețuiesc.

O mână m-a atins pe umăr, făcându-mă să mă întorc.

— E-n regulă! a zis Yara, cuprinzându-mă cu un braț. N-a fost el.

— De unde știi?

Glasul mi s-a frânt, iar lacrimile amenințau să se reverse în timp ce mă sprijineam de ea, lăsând-o să-mi susțină toată greutatea.

Privirea nu-i șovăia deloc.

— Pentru că ai simți-o. E fratele tău, deci ai și ți.

— Hei!

Am smucit din cap înspre intrarea în celulă. Rămăsesem adâncită în numărarea crăpăturilor din perete ca să nu înnebunesc de tot gândindu-mă la Jed – așteptându-l să se întoarcă.

N-o auzisem pe Yara apropiindu-se.

— Ce mai faci? m-a întrebat, pășind cu grijă în celulă.

— În fiecare minut în care nu e înapoi în celula lui, îmi mai pierd un pic din speranță.

— Raven, e bine, a spus ea, venind să se așeze pe saltea lângă mine. N-a fost decât o singură ucidere. I-am auzit vorbind pe gardieni.

— Tot ar putea să fie el.

— Nu este.

Yara și-a mușcat buza. S-a uitat la mine, apoi și-a ferit privirea.

Eu am tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău!

— Ce?

— Pentru că te-am respins, am precizat. Doar că mă simțeam atât de trădată, știind că voi toți erați conștienți de cine e Vale și nu mi-ați spus și mie! Iar moartea lui Gus a fost prea mult. Credeam că, dacă v-aș ține pe toți la distanță…

Glasul mi s-a frânt și mi-am lăsat ochii în jos.

— Dă-mi voie să ghicesc, a replicat ea. Credeai că, dacă ne ții la distanță, n-ar mai trebui să simți iar această durere dacă mai târziu se întâmpla ceva cu vreunul dintre noi.

M-am întors spre ea, cu ochii mari.

— Măcar atât am ghicit eu singură, iar restul mi-a confirmat Jed.

— Lui nu i-am spus nimic.

— Scutește-mă! Voi doi practic vă citiți reciproc gândurile. Tu crezi că el nu și-a dat seama ce se petrece cu tine?

Am schițat un zâmbet strâmb. Mereu simțisem că i-aș putea citi gândurile lui Jed – fiecare expresie și mișcare și inflexiune a vocii. Normal că și el era în stare să le citească pe-ale mele!

— Nu-i nimic de iertat, a șoptit Yara. Noi n-am fost nicio clipă supărați pe tine – ne-am simțit vinovați pentru că te-am mințit. Și cu toții sufeream prea rău ca să discutăm despre asta.

— Și dacă nu putem să avem încredere în el? am șoptit, și ochii mi s-au umplut de lacrimi ce-au început să-mi alunece pe obraji în timp ce mă uitam la ea.

Yara și-a lăsat mâinile pe umerii mei, întâlnindu-mi privirea în vreme ce lacrimile continuau să-mi curgă.

— Normal că putem avea încredere în el! Tu crezi că Gus ar fi riscat viața lui Momo bazându-se orbește numai pe speranță?

Mi-am ferit privirea.

Nu. Gus n-ar fi pus vreo clipă în pericol viața lui Momo, iar acum nici eu nu aveam s-o fac. Nu mai eram dispusă să fiu egoistă și să mă las copleșită de sentimente de trădare.

— Nu putem lăsa ca moartea lui să fi fost în zadar, a continuat Yara când n-a auzit niciun răspuns de la mine. După ce ne convingem că Jed e bine, *trebuie* să ieșim de-aici.

Am clătinat din cap, simțind întreaga greutate a neajutorării.

— Știu, și-o să ieșim. N-o să-mi încalc promisiunea pe care i-am făcut-o. Doar că faptul că Gus era doctor reprezenta un avantaj enorm pentru noi și șansele noastre ca să fim lăsați să intrăm în Colonia de Nord. Dacă fără el n-o să ne mai primească?

— O să trebuiască să găsim o altă cale de-a intra, a răspuns Yara, de parcă ar fi fost cel mai simplu lucru din lume. Le facem o ofertă de nerefuzat.

Mergeam în urma Yarei către cină când Vale a apărut de după colț și m-a privit în ochi.

— 224. Vino cu mine! Am nevoie de o pereche de mâini în plus în atelier.

Am încremenit.

— Să vin și eu? a întrebat Yara.

— Nu. N-am nevoie decât de una dintre voi.

Doar de mine.

Nu avea cum să existe decât un singur motiv pentru care Vale ar fi riscat să mă ia deoparte. Mi-am înghițit cu greu nodul din gât, simțind cum pulsul mi-o ia la goană.

Am zărit cum Perri ne urmărea cu atenție în vreme ce mă îndepărtam amorțită de Yara și îl urmam pe Vale pe hol.

El nu scotea niciun cuvânt și mergea cu ochii ațintiți în față chiar și când am ajuns la scările ce duceau la subsol.

Am început să răsuflu greoi și-a trebuit să mă prind bine de balustradă ca să nu cad. Dacă rămâneam acolo, puteam să mă prefac că Jed e bine, iar Vale nu mă ducea să-i văd trupul lipsit de viață. Dar dacă mergeam mai departe, dacă mai făceam încă un pas către infirmerie, ar fi trebuit să înfrunt adevărul.

Nu credeam că aș fi fost în stare să-l suport.

— Raven? Vale s-a întors ca să se uite la mine, cu chipul încordat de îngrijorare. A privit în jur înainte să-mi așeze o mână pe șale ca să mă sprijine să nu cad. Ce s-a-ntâmplat?

— E mort, nu-i așa? am rostit gâtuit, tremurând toată.

Vale s-a încruntat, însă apoi a făcut ochii mari, în sfârșit înțelegând.

— Nu. Atotputernicule Consiliu, nu, trăiește! a șoptit, ducându-și mâinile la umerii mei.

— Trăiește, am șoptit, scoțând un râset isteric. Trăiește.

Am închis ochii, înghițind guri mari de aer ca să îmi revin. Dar apoi am clipit.

— Dacă e-n viață, atunci noi unde mergem?

— La infirmerie. Și-a scrântit încheietura. Dr. Row a plecat la o întâlnire cu Larch legată de-o boală ce tot circulă pe-aici, iar eu am verificat de două ori ca să mă conving că nu funcționează camera din infirmerie, ca să poți să-l vezi pe Jed.

Am încuviințat din cap și-ntr-un final mi-am revenit. O încheietură scrântită era în regulă. O încheietură scrântită nu-l împiedica pe Jed să facă față drumului până la Colonia de Nord – drumul pe care încă mai *trebuia* să găsim o modalitate să îl facem.

Vale a dat să mă apuce de mână, dar eu doar l-am împins deoparte și am rupt-o la fugă în jos pe scări și pe coridorul de la subsol.

— Jed! am țipat de îndată ce am deschis ușa infirmeriei. M-am repezit la el și mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui. Câte griji mi-am făcut!

— Știam că o să-ți faci. Dar sunt bine. Am reușit.

M-a strâns cu putere în brațe, atent la încheietura bandajată.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, eliberându-l fără tragere de inimă și cercetându-l cu grijă, să nu aibă și alte răni.

— Am avut un vânător pe urme, mi-a explicat Jed și s-a strâmbat. Am folosit primul șir de tuneluri pe care ni le-au arătat Vale și Gus, însă am căzut pe scară când am coborât în primul. Se pare că e tipic familiei noastre.

Mi-am dat ochii peste cap, în sfârșit capabilă să respir din nou, acum, că Jed se afla în fața mea, destul de teafăr cât să facă și o glumă.

Jed a redevenit serios.

— Dacă aș fi știut că să fiu în pericol era lucrul care mă putea trezi iar la realitate, atunci l-aș fi supărat pe Larch cu multe zile în urmă.

— Nu-i deloc amuzant, am ripostat, ferindu-mi însă privirea.

— Nici să mor înainte să scăpăm de-aici nu e, a șoptit Jed.

Am încuviințat din cap, cu privirea în podea.

— Ai dreptate. Gus nu-i aici ca să ne-ajute să ajungem la colonie.

Gâtul mi s-a încleștat în mod dureros, și-a trebuit să-mi înghit nodul ce mi se pusese acolo.

— Însă el ar fi vrut să continuăm să încercăm. Trebuie să intrăm singuri. I-am promis că o să-l protejez pe Momo și am nevoie de ajutorul tău.

Jed și-a lăsat mâna sănătoasă pe umărul meu.

— O să te-ajut. Ce trebuie să facem mai departe ca să ne pregătim să scăpăm de-aici?

— Kit e repartizată mâine la atelier. Le-am spus că am nevoie de un înlocuitor pentru Gus, a spus Vale, iar vocea i s-a frânt la final și și-a ferit privirea, dregându-și glasul. Raven, dacă ești pregătită, vă strecor pe tine și pe Kit în camera mea în timpul turei voastre la atelier, astfel încât Kit să poată dezactiva monitorizarea brățărilor – ea a mai pomenit ceva și despre inversarea modului în care funcționează, deci, dacă vreunul dintre gardieni nu e scos din joc de rădăcina-de-fier, tot n-o să poată trage în niciunul dintre voi.

Cuvintele Yarei mi se învârteau prin minte. Dacă Gus avusese încredere în Vale să ne-ajute, atunci puteam și eu să am. Puteam să colaborez cu el dacă asta însemna să ieșim din închisoare.

— Bine! am zis. O să fiu acolo.

O etichetă de pe o sticluță cu medicamente de pe dulap mi-a atras privirea, așa că m-am apropiat, am ridicat-o și am răsucit-o în mână.

Antibiotice.

Aggie îmi spusese că unul dintre lucrurile care deosebește Colonia de Nord de Dividium e lipsa tehnologiei și a progresului în domeniul medicinei.

Oamenii mureau de afecțiuni de care n-ar fi avut cum să moară dacă ar fi locuit în oraș și și-ar fi permis îngrijirea medicală – afecțiuni din cauza cărora mulți cetățeni din Sectorul Inferior mureau la rândul lor din pricină că tratamentele erau mult prea scumpe.

— N-am nevoie de alea! a strigat Jed la mine. Pielea nu mi-a fost străpunsă. Dr. Row a zis că o să fiu bine.

— Nu sunt pentru tine, am murmurat, răsucindu-mă pe călcâie și privindu-l intenționat în ochi pe Vale pentru prima oară după multe zile.

El mi-a întâlnit privirea și și-a arcuit o sprânceană, dar apoi am văzut înțelegerea în ochii lui.

— Vrei să le luăm cu noi la Colonia de Nord.

Jed a încuviințat din cap, prinzându-se și el.

— Deoarece Gus nu mai e cu noi. Trebuie să găsim altă cale ca să-i convingem să ne primească pe toți acolo.

— Hm, am făcut eu. Oare o fi suficient?

Vale și-a scărpinat ceafa.

— Dacă luăm o cantitate serioasă cu noi. Medicamente, echipamente de îngrijire și manuale de medicină.

— Îmi închipui că Endlockul deține stocuri consistente? a întrebat Jed, făcând să foșnească hârtia de pe masa de consult atunci când s-a mișcat.

Vale a încuviințat din cap, gânditor.

— Dr. Row deține un inventar generos. Îi place să fie bine pregătită.

M-am încruntat.

— Vale, o să observe cineva dacă le iei?

L-am văzut că se strâmbă.

— Dr. Row o să intre la bănuieli dacă vede că tot intru și ies de-aici. Jed, aș putea să te trimit pe tine să lucrezi în depozitul de medicamente, dacă te crezi în stare.

A trebuit să-mi mușc limba ca să nu mă împotrivesc când am văzut că Jed îl aprobă. Era mai mult decât capabil pentru o asemenea misiune. Și era decizia lui.

— Cât mai avem până când noile dotări ale brățărilor sunt puse în funcțiune în timpul partidelor de vânătoare? am întrebat.

Jed avea dreptate. Faptul că-l văzusem teafăr mă *repusese* în funcțiune. Și chiar nu mai aveam timp de pierdut.

Vale s-a încruntat.

— Ceva mai mult de-o săptămână, aș zice. Dacă avem noroc.

— Atunci, să ne acordăm cinci zile, ca să fim siguri, am spus, mutându-mi privirea când la Jed, când la Vale.

— Cinci zile, a confirmat Vale.

— O s-avem încredere în tine, a murmurat Jed, uitându-se la el. Dar, dacă îmi mai minți o dată sora, o să afli că nu există doar un singur frate Thorne de care trebuie să-ți fie frică.

Am făcut ochii mari, dar mi-am mușcat buza ca să nu zâmbesc. Vale, pe de altă parte, părea extrem de serios când l-a privit pe Jed în ochi și și-a înclinat capul.

— Ai cuvântul meu!

Clanța s-a mișcat și-am amuțit cu toții când dr. Row a intrat în cameră, fixându-ne pe toți cu atenție.

— Voi doi așteptați pe hol cât timp termin cu pacientul meu! ne-a spus mie și lui Vale. Apoi Vale îl poate conduce pe Jed la loc în celulă.

Jed a dat din cap în direcția mea, iar eu l-am urmat pe Vale pe hol.

— Și tot mai vrei să vin și eu cu voi? m-a întrebat el încet imediat ce ușa s-a închis în urma noastră, ațintindu-și la mine ochii calzi, plini de o emoție pe care nu izbuteam să o interpretez.

— Am nevoie de timp, Vale, am șoptit. Ca să-mi dau seama ce simt. Dar n-am nevoie de timp ca să-mi dau seama că, dacă Gus a avut încredere în tine să ne ajuți, nu să ne trădezi, atunci și eu pot să am încredere în tine.

Vale mi-a oferit un zâmbet trist și s-a rezemat de perete.

— Păsăruico, ia-ți tot timpul de care ai nevoie!

29

Gray,
Am reușit! În sfârșit am găsit o cale prin care să scăpăm de-aici. Adaugă și asta la calitățile care-mi compensează defectele, bine? Deși detest s-o recunosc, la ale tale am adăugat și ingeniozitatea.

Evadăm peste cinci zile, în noaptea cu lună plină. Ne vom îndrepta spre nord și avem de gând să ne întâlnim cu tine la răsărit, în vârful ultimului munte de dinainte de Pustiu.

Să nu întârzii!

Xoxo,

Raven

— Yara ar fi de-a dreptul îngrozită, a cugetat Kit, mișcându-se în cerc în timp ce evalua camera lui Vale.

Am dat din cap în semn de aprobare și am adăugat:

— Ar considera un afront personal lipsa oricăror decorațiuni interioare.

Patul lui Vale era făcut cu meticulozitate, cu o pilotă bleumarin și o singură pernă. O noptieră pe care se aflau o veioză și o carte cu colțurile îndoite, plus un mic scrin ocupau colțul îndepărtat al încăperii, lângă ușa care ducea către baia proprie. Celelalte piese de mobilier erau un birou de lemn și un scaun. Tableta lui Mort stătea pe birou, lângă un carnet și un creion.

— Ba am decorațiuni, a hârâit Vale.

Am ridicat dintr-o sprânceană, iar el a arătat spre cartea de pe comodă.

Kit a închis ochii și a expirat adânc.

— Vale, *niciun cuvânt* de pe lumea asta n-ar putea s-o descrie ca pe o decorațiune.

Mi-am ascuns râsetul cu palma și m-am lăsat să cad pe patul lui Vale, șifonându-i imediat pilota perfect întinsă.

— Bine, voi două, să știți că asta nu-i o luptă dreaptă! s-a plâns Vale. Eu trebuie să mă întorc în atelier – unul dintre deținuți tușea și nu se simțea prea bine, așa că trebuie să-l duc la dr. Row, în caz că a luat infecția aia cu bacterii care-și face de cap pe-aici. Mă întorc într-o oră.

Kit a tras scaunul și s-a așezat la birou.

— N-am nevoie decât de 30 de minute.

Vale și-a dat ochii peste cap.

— Sunt sigur că puteți găsi ceva să vă omorâți timpul care vă mai rămâne. Doar să nu faceți zgomot!

S-a strecurat afară pe ușă, închizând-o cu grijă în urma sa. Eu am întins mâna și-am încuiat-o.

— Ai nevoie de ceva? am întrebat-o pe Kit.

Eu eram acolo cu mușchii, în caz că cineva care nu era Vale încerca să intre în cameră.

Kit deja tasta la tabletă.

— Neah! Mă descurc. Scoaterea din funcțiune a monitorizării o să fie partea ușoară.

— Bun! Partea ușoară.

— Inversarea funcțiilor la brățări o să dureze mai mult. Dar pentru ambele, în principiu instalez un cronometru care se oprește în noaptea în care plecăm. Monitorizarea o să se oprească atunci, iar gardienii n-o să mai poată să tragă în noi.

— Ți-am spus cumva cât de genială ești?

— Nu.

Am râs.

— Bine! O să trebuiască s-o spun mai des.

Kit s-a întors la tastat.

— Și chiar nu pot să te ajut cu nimic?

S-a oprit, dar nu s-a întors cu fața la mine.

— Raven?

M-am aplecat în față.

— Da?

— Poți să nu mai vorbești.

Mi-am mușcat buza ca să nu râd.

— S-a notat.

M-am prăbușit la loc pe pat.

Noi chiar făceam asta.

Am încercat să-mi închipui mutra lui Larch, asta dacă rezista suficient ca director ca să fie învinovățit de fuga noastră. Speram că așa aveau să stea lucrurile. Speram ca asta să fie ceea ce avea să-l scoată cu totul din minți.

Speram că noi urma să fim cei care să le oferim un impuls și celorlalți deținuți. Și tuturor celor din Sectorul Inferior. Trebuiau să știe și ei că poți supraviețui la Endlock. Că Pharil Coates și Consiliul nu erau de neînvins.

Mă uitam la tavan, lăsând minutele să se scurgă unul câte unul odată cu bătăile degetelor lui Kit pe tabletă.

— Gus mi-a spus despre Vale imediat ce-am căzut de acord să colaborăm pentru a evada.

Am țâșnit imediat în capul oaselor, sângele repezindu-mi-se în cap de la mișcarea bruscă. Fusesem atât de pierdută în gânduri, încât nici nu băgasem de seamă că ea încetase să mai tasteze la tabletă, însă acum dispozitivul stătea în partea din spate a biroului, cu ecranul negru, iar Kit se răsucise cu scaunul pentru a fi cu fața la mine. Mă privea atent, așteptându-mi reacția.

M-am încruntat.

— De ce-mi spui asta?

— Pentru că, atunci când mi-a zis Gus… m-am retras cu totul din planurile noastre de evadare.

— Când s-a întâmplat asta?

Kit a dat din cap.

— Acum mai multe luni. Înainte să ajungă Yara aici. Gus tot insista să-l scoată pe Momo, iar eu voiam să-l ajut, dar am renunțat complet când am aflat de Vale. Mama e moartă din cauza Consiliului – aflase că lipsa hranei din Sectorul Inferior e o minciună și încercase să organizeze un protest. Au trimis-o la Endlock înainte să apuce s-o facă. Ea era singura rudă care-mi mai rămăsese. Când am aflat cine e Vale, pur și simplu nu m-am simțit în stare să colaborez cu el.

— Îmi pare rău! am șoptit, cumva încă în stare să mă simt șocată de cum toată lumea trecuse printr-o tragedie din cauza Consiliului.

— Dacă aș fi reușit să gândesc rațional, probabil că acum am fi fost deja plecați de-aici. Cu mult înainte să ajungeți tu și Yara.

Iar eu aș fi fost pierdută fără ei. Eu și Jed am fi murit la Endlock.

— Ce te-a făcut să te răzgândești în privința lui Vale? am șoptit.

— În primul rând, i-am văzut pe Gus și Momo că au încredere în el. Îi tot salva în timpul partidelor de vânătoare… și pe mine, atunci când putea. Apoi a ajuns și Yara aici, iar relația noastră s-a înfiripat foarte rapid. Totul e mai intens aici. Dar iubind-o… pur și simplu nu puteam să o las să moară aici. Și-n pofida neîncrederii mele, Vale n-a făcut niciodată altceva decât să ne-ajute.

— Oricine ar avea nevoie de timp ca să se adune după ce-ar afla așa ceva. N-ai greșit cu nimic.

— Știu că n-am greșit, a răspuns Kit, uitându-se atent în ochii mei. Însă trebuie să înțelegi și tu de ce Gus i-a cerut lui Vale să nu-ți spună. Fiecare moment de-aici este un moment mai aproape

de moarte, iar după ceea ce se întâmplase cu mine… cum ar fi putut el să-l lase pe Vale să-ți spună și să riște încă un impas?

— Eu…

N-aveam niciun răspuns.

— Gândește-te la toate dățile în care ai ascuns lucruri față de Jed, chiar și aici, pentru că erai convinsă că așa era cel mai bine ca să-l ții în siguranță!

Asta m-a făcut să mă simt prost.

Normal că avea dreptate! Normal că înțelegeam de ce nu-mi spuseseră, însă asta tot nu schimba faptul că mă durea! Mă durea că mă îndrăgostisem de cineva fără ca măcar să-l cunosc cu adevărat.

Deși, poate că *totuși* îl cunoșteam pe Vale. Îi știam povestea. Știam că tatăl său fusese rebel. Și mai știam că el credea în dreptate.

Știam că din clipa în care-l cunoscusem nu mai reușisem să mi-l scot din minte. Chiar și acum. Chiar și cu tot ce se întâmplase deja, eu tot îl doream.

— Nu-i posibil să înțeleg de ce Vale nu mi-a spus nimic, dar totodată să mă și doară asta?

— Ba normal că e! Dar oare faptul că nu ți-a spus e chiar de neiertat? Sau e mai degrabă vorba de o pedeapsă autoindusă deoarece te învinovățești pentru ce s-a întâmplat cu Gus și crezi că nu meriți să ai parte de ceva bun în viață?

Am rămas cu gura căscată. Nu fusesem conștientă pe deplin de ce-mi făceam, însă Kit chiar avea dreptate. Ideea de-a face ceva care să-mi aducă un dram de fericire mă făcea să simt ghimpi de vină care mă tot împungeau pe interior.

— De unde știi asta? am întrebat-o.

Atunci și-a atins bărbia.

— Cum ziceai că sunt?

— Eu… M-am încruntat, gândindu-mă bine. Vrei să zici când am spus că ești genială?

— Cuvintele tale, nu ale mele, vânătorule de recompense.

Mi-am dat ochii peste cap.

Am auzit un zgomot la ușă care ne-a făcut să încremenim.

Cioc!

Cioc! Cioc! Cioc!

Cioc!

— E doar Vale, am șoptit, simțind cum mi se relaxează mușchii.

Folosise seria de bătăi asupra căreia conveniserăm dinainte.

M-am ridicat, am descuiat ușa și m-am dat în spate ca să-l las să intre.

— S-a rezolvat? a întrebat el, mutându-și privirea de la mine la Kit, deși am observat că zăbovea mai mult la mine.

— Normal că s-a rezolvat! a răspuns Kit. Doar ți-am spus că pot s-o fac. Cronometrul o să facă schimbările la brățări în noaptea în care plecăm.

Vale a rânjit.

— Niciodată nu m-am îndoit de tine. A luat tableta de pe birou și a strecurat-o sub saltea. Tura la atelier s-a încheiat. Pot să am grijă să ajungeți pe coridorul principal, iar apoi vă trimit pe-amândouă singure spre sala de mese.

Kit a pășit spre ușă, iar eu am dat s-o urmez, însă apoi m-am oprit.

— Vale.

S-a uitat la mine, cu capul înclinat ușor într-o parte.

— Pot să vorbesc ceva cu tine? am șoptit. Între patru ochi.

Kit nici măcar n-a încercat să-și ascundă zâmbetul, în timp ce Vale a făcut ochii mari.

Apoi a încuviințat din cap.

— Rămâi aici! Stai să o duc pe Kit înapoi pe coridorul principal și mă întorc imediat, bine? Încuie ușa!

Am făcut ce-mi spusese, am încuiat ușa și am stat așezată la birou cât am rămas să-l aștept, bătând cu degetele darabana în suprafața de lemn.

Cioc!

Cioc! Cioc! Cioc!

Cioc!

Am expirat prelung și l-am lăsat să intre în cameră, trupul alunecându-i foarte aproape de mine atunci când a trecut prin dreptul meu și s-a așezat pe pat.

Eu m-am lăsat să cad pe scaun, cu fața la el.

— M-am tot gândit, am rostit dintr-odată, înainte să-mi pierd curajul. La Gus și la cum s-a înconjurat numai de oameni cumsecade. A mințit sau mi-a ascuns lucruri numai pentru a-i păstra pe cei dragi în siguranță până când a știut că poate să aibă încredere în mine. Dacă aș fi reacționat greșit la ceva, asta ar fi putut să compromită tot ce încercați voi să îndepliniți.

Încercasem din răsputeri să mă pun în locul lui Gus, și era foarte ușor să văd dragostea mea pentru Jed oglindită în ce simțea el pentru Momo. Știam fără nicio umbră de îndoială că și eu l-aș fi mințit pe Gus dacă rolurile noastre ar fi fost inversate.

— Totuși, a șoptit Vale, privindu-mă cu atenție, din clipa în care lucrurile s-au… schimbat între noi, eu ar fi trebuit să-ți spun adevărul.

— Ar fi trebuit, exact! Dar, totodată, nici din partea mea nu e drept să presupun că ești la fel ca mama ta doar pentru că ești rudă cu ea. În cea mai mare parte din ultimii zece ani, eu n-am fost *nici pe departe* la fel ca părinții mei, iar tu n-ai făcut altceva decât să-mi dovedești că semeni cu tatăl tău mai mult decât cu oricine altcineva. Dar să știi, Vale, că mă doare că m-ai mințit. Trebuie să putem să avem încredere unul în altul dacă vrem să trecem cu bine prin asta. Nu doar să evadăm, ci prin toată călătoria prin Pustiu.

— Poți să ai încredere în mine, a răspuns el, întinzând brațul și prinzându-mă de mâini, cu ochii ațintiți într-ai mei.

— Promite-mi! l-am implorat, strângându-l și eu de mâini. Promite-mi că n-o să mai fie minciuni! Că de aici înainte n-o să-mi mai ascunzi nimic.

A înghițit în sec, ezitând doar o clipă.

— Îți promit!

— Atunci, te iert.

Un val de ușurare a părut să îl străbată, umerii încordați i s-au lăsat dintr-odată în jos și ridurile de pe frunte i-au dispărut cu totul.

— Credeam c-o să mă urăști pentru totdeauna.

M-am tras înapoi.

— De ce te-aș urî?

— Pentru că din cauza mea a murit Gus.

— Ba nu din cauza ta.

Am subliniat fiecare cuvânt în parte. De bună seamă că încerca să mă absolve pe mine de vină. Să mă facă să mă simt mai bine.

— A fost din cauza mea, am spus. Ar fi trebuit să-l avertizez în privința gropilor.

— Ar fi trebuit să-i spun eu însumi. La fel de mare e și vina mea. Ba chiar mai mare.

Am clătinat din cap, dar n-am mai insistat. Era o contrazicere pe care n-o putea câștiga nimeni.

S-a uitat iar în ochii mei. Ca de obicei, ochii săi aurii îi țineau captivi pe ai mei. A deschis gura, părând că vrea să mai aducă vreun argument, însă apoi cuvintele care au alunecat afară n-au fost deloc cele la care mă așteptam:

— Mi-a fost dor de tine, Păsăruică!

Faptul că-mi folosea porecla mi-a mai calmat întrucâtva încordarea din corp, și am răsuflat ușor. Pierderea lui Gus fusese cel mai dureros lucru prin care trecusem de la moartea părinților mei și mă temusem că moartea lui însemna că aveam să-l pierd și pe Vale.

— Tot mă mai dorești? am șoptit, dezvăluindu-mi sentimentele.

Vale s-a apropiat imediat de mine, strecurându-și mâna sub bărbia mea și înclinându-mi capul pentru a-l privi în ochi.

— Raven, niciodată n-o să încetez să te doresc. Nici măcar nu știu dacă înainte să te cunosc eram viu cu adevărat – nu făceam decât să repet aceleași mișcări. Când te-am văzut prima oară, a fost ca și cum mi-ai fi dat foc. Și poate, după ce ai fost arestată, am confundat flăcările cu ura. Acum știu că nu era cazul.

Iar apoi m-a sărutat. Încet, dulce și blând, cu mâinile abia simțite pe pielea mea.

Dar eu nu doream încet sau blând.

Voiam totul cât timp îl mai puteam obține – înainte să ne riscăm viețile pentru a evada de la Endlock.

I-am cuprins buza de jos și i-am tras-o alene în gură, făcându-l să geamă și să-și încordeze mâna pe fața mea.

— Ușurel! a murmurat.

M-am ridicat de pe scaun, forțându-l să-și desfacă picioarele atunci când am pășit între ele, căci rămăsese așezat pe marginea patului.

— Sau ce? am șoptit.

— Sau o să uit cât de periculos e să te am singură la mine în cameră.

Cuvintele au ieșit pe un ton jos și răgușit, care mi-a gâdilat pielea la fel de tare precum degetele lui pline de bătături ce-mi alunecau în sus și-n jos pe brațe.

Mi-am lăsat și eu degetele să i se îngroape în păr, împingându-i capul pe spate până când a ajuns să mă privească în ochi.

— Arată-mi cum ești când nu mă iei ușurel, Vale!

S-a oprit doar o fracțiune de secundă înainte să întindă mâna și să-mi înșface cheița fermoarului de la salopetă. L-a tras în jos, centimetru cu centimetru, lent, până mi-a ajuns la talie. Mi-am dat jos uniforma de pe umeri, mi-am împins-o peste șolduri și am ieșit cu totul din ea.

Am rămas în picioare în fața lui doar în lenjerie intimă și un camizol subțire.

Buzele i s-au întredeschis, iar ochii i s-au întunecat în timp ce îmi scana fiecare părticică a corpului, făcându-mă să mă înfior toată, apoi să-mi duc mâna spre gulerul cămășii lui și să-i deschei primul nasture. Terminasem cu săruturile furate și cu grija de a o lua mereu ușurel.

Am ajuns la ultimul nasture și i-am tras jos cămașa de pe umeri, bucurându-mă la vederea pieptului său dezgolit și a întinderii netede de mușchi de mai jos. Limba mi-a țâșnit afară, umezindu-mi buza de jos, iar el mi-a urmărit mișcarea, mărul lui Adam săltându-i în sus și-n jos în timp ce înghițea în sec.

M-a strâns de șolduri, apoi și-a desfăcut degetele și și le-a dus în sus sub camizol, ridicând materialul până când mi-a expus cu totul abdomenul. M-a tras mai aproape și s-a aplecat pentru a-mi depune un sărut pe buric, apoi a urcat, mușcându-mă blând și presărând un șir de săruturi tot mai sus, până am ajuns să ne privim iar ochi în ochi.

Mi-am strâns și mai tare degetele în părul lui, trăgându-i gura spre a mea. Dar tot nu era destul de aproape. Trebuia mai aproape.

L-am sărutat cu mai multă duritate pe când mă cățăram în poala lui, miezul frecându-mi-se de erecția care-i întindea pantalonii atunci când l-am încălecat. Am scos un icnet aspru când am simțit atingerea, iar el a tras brusc aer în piept, simțindu-mi gustul în vreme ce limba i se adâncea în gura mea.

Mi-am dus mâinile la pieptul lui, trecându-mi apăsat unghiile pe piele, până am ajuns la curea. Mi-a dat drumul o secundă, lăsându-se pe spate pe coate pentru a-și desface catarama și apoi a rămas așa acolo în timp ce-l descheiam la pantaloni.

M-a ajutat să-i trag un pic în jos, apoi am întins mâna și i-am eliberat penisul. Gâtul mi s-a uscat cu totul când am văzut cât era de lung, de gros și de tare. Un sunet aproape îndurerat i-a scăpat atunci și capul i-a căzut pe spate atunci când mi-am înfășurat mâna în jurul lui.

Am înghițit în sec, strângându-l și mai tare și plimbându-mi mâna în sus și-n jos, îmbătată de gemetele lui în vreme ce se freca de mâna mea.

— Futu-i, Raven! a gemut, ridicându-se mai drept și cucerindu-mi încă o dată gura, în timp ce eu continuam să-l frec cu mâna.

M-a mușcat ușor de buză și apoi și-a mutat gura la gât, lingându-l și mușcându-l. Și-a coborât apoi mâna între noi, adâncindu-și degetele între coapsele mele și frecându-mă prin chiloți, acolo unde se îmbibaseră cu totul de umezeală. Am gemut și eu, lăsându-mi ochii să se închidă cu o fluturare și capul să-mi cadă pe spate.

— Futu-i, ce umedă ești pentru mine! a șoptit cu gura lipită de gâtul meu.

Mi-a tras materialul chiloților într-o parte, apoi a început să-și plimbe degetele peste carnea dezgolită, oprindu-se imediat lângă intrare. M-am împins cu și mai multă forță în el, aproape implorându-l, în timp ce continuam să-l frec din ce în ce mai tare.

Și-a folosit cealaltă mână pentru a-mi împinge și mai sus camizolul, eliberându-mi sânii și expunându-mi sfârcurile întărite. Mi-a luat unul în gură, trecându-și limba peste vârf exact când și-a vârât un deget în mine.

— Vale, am icnit, dându-mi ochii peste cap când a început să-și înfigă tot mai repede degetul în mine și să-mi muște sfârcul cu dinții, în vreme ce pe celălalt mi-l freca între degete.

Mi-am dus iar mâna liberă în părul lui, trăgându-l mai aproape.

A mai adăugat un deget, făcându-mă să țip și să mă frec și mai tare de el.

— Îți place? a șoptit, înclinându-și capul pe spate și urmărindu-mi expresia de extaz pur.

— Mmm! am gemut, umezindu-mi buzele în timp ce-și scotea și vâra degetele în mine.

La răspunsul meu, și-a îndoit degetele, lovind acel punct din interiorul meu și făcându-mă să deschid gura într-un țipăt mut.

— Mai mult! am gemut, continuând să mă frec de el și să-l strâng de sculă.

A gemut și el, scoțându-și degetele din mine pentru a-și duce mâna între noi și a-și poziționa scula la intrare.

— Asta vrei?

— Da, am scâncit, frecându-mă în continuare de el. Dar…

— Eu îmi iau pastila lunară, a completat, citindu-mi gândurile. E sigură.

Nu știu dacă mă mai simțisem vreodată atât de ușurată.

Mi-am înfășurat mâinile pe după gâtul lui, sărutându-l și apăsându-mă de pieptul lui gol. Mi-a răspuns la sărut, plimbându-și limba pe buzele mele înainte de-a se avânta între ele. Penisul îmi aluneca pe clitoris, apropiindu-se de intrare și apoi îndepărtându-se.

Am gemut de frustrare, și atunci a chicotit, sunetul gros făcându-mi pielea de găină pe brațe.

Am rânjit și l-am strâns de umeri, săltându-mă și poziționându-l exact în centrul meu înainte de-a mă lăsa în jos pe sculă. Rânjetul mi-a părăsit fața când penisul gros a intrat în mine, întinzându-mă – și nu primisem decât primii câțiva centimetri.

Am închis ochii și am inspirat adânc în vreme ce mă străduiam să mă obișnuiesc cu o asemenea mărime.

Mâinile lui m-au prins de șolduri, și l-am simțit luptându-se să se abțină să nu intre cu totul, brutal, în mine.

— Asta e, Păsăruică! Poți s-o iei.

Cuvintele lui m-au făcut să mă relaxez și să mă cobor cu totul, țipând când penisul a intrat în întregime în mine, umplându-mă. Mi-am mușcat buza.

Iar apoi am început să mă mișc, folosindu-mă de umerii lui Vale ca suport pentru a mă ridica înainte ca el să-și împingă șoldurile în mine, străpungându-mă adânc.

— Futu-i! am gemut, săltând în sus și-n jos în timp ce el mă urmărea atent, absorbindu-mă cu totul.

M-a strâns de șolduri, împingând adânc și atingând iar acel punct greu de găsit. Picioarele au început să-mi tremure de plăcere, și am simțit cum, încet-încet, în abdomen începe să mi se adune presiunea.

L-am zgâriat pe spate, lăsându-i urme, și Vale a mârâit, pompând cu și mai multă forță. Și-a dus o mână între corpurile noastre și și-a apăsat buricul degetului mare pe clitoris, trasând cercuri pe pielea extrem de sensibilă.

M-am arcuit spre el, apăsarea purtându-mă pe noi culmi ale plăcerii.

— Vale, te rog! am șoptit.

A început să-și răsucească și mai iute degetul, pedepsindu-mă cu lovituri necruțătoare, până când plăcerea a devenit prea mult.

— Asta e! a mârâit. Dă-ți drumul pentru mine, ca o fată bună ce ești!

M-a ridicat, retrăgându-se din mine, iar apoi s-a înfipt la loc, până la bază, făcând ca plăcerea să atingă o nouă culme, până la explozie. A continuat să se înfigă și să iasă în timp ce eu gemeam, copleșită de valurile de plăcere, până când a ajuns și el la final, înfigându-și degetele în părul meu și dându-și drumul odată cu mine.

Când ne-am mai revenit, amândoi răsuflând cu greutate, m-a tras după el în pat până am ajuns să zăcem unul lângă altul, față în față și cu brațul lui cuprinzându-mi protector șoldul.

Ochii i se plimbau peste fața mea, studiindu-mă, până am început să zâmbesc.

— Ce? l-am întrebat, dintr-odată jenată.

— Ești frumoasă.

Cuvintele au fost rostite foarte serios, iar ochii aceia de aur continuau să mă scruteze.

N-am reușit să-mi șterg surâsul care-mi îmblânzea linia dură a buzelor, apoi am întins mâna și l-am împins ușor în piept.

— Nu mă lua cu blândețuri din astea!

— Prea târziu pentru asta, deja m-ai făcut praf. S-a aplecat și mai mult, frecându-și nasul de gâtul meu și inhalându-mă, făcând ca aerul să-mi rămână blocat în gât. Ce bine miroși! a murmurat. Nu reușesc să mi te scot din cap și asta mă înnebunește. Îmi văd liniștit de ziua mea de muncă și apoi simt un iz de iasomie și mai știu eu ce dracu' altceva, ceva ce-mi amintește atât de mult de *tine*, iar dintr-odată nu mă mai pot gândi decât la tine!

Mi-am mușcat buza.

— Să știi c-am încercat să mă țin departe. Am încercat să mi te-alung din minte, pentru binele amândurora. Dar să mă lupt cu ceea ce simțeam pentru tine mă distrăgea mai mult decât dacă mă lăsam în voia sa. Pentru mine s-a terminat în clipa în care te-am văzut cum i-ai ars un pumn în față tipului ăluia la Cârciuma lui Vern.

I-am făcut cu ochiul, simțind cum mă încing toată pe dinăuntru de la cuvintele lui.

— Ai noroc că nu ți-am ars unul ție.

A râs, apoi s-a săltat în capul oaselor înainte să apuc să-i răspund și și-a mutat perna. Mișcarea mi-a atras privirea la antebrațele lui. La tatuaje.

În pasiunea de moment, nu fusesem deosebit de atentă, dar acum am observat perfect cele trei cercuri întrepătrunse ale Dividiumului pe brațul lui drept și simbolul heraldic al familiei pe cel stâng – silueta unei vulpi, gata să sară asupra unei prăzi neștiutoare. Ambele tatuaje erau făcute cu tuș simplu, negru.

Vale mi-a urmărit privirea și s-a strâmbat.

— Le-am făcut la 18 ani. Sunt obligatorii la mine în familie.

Am întins prudent un deget pentru a urmări tatuajul cu simbolul familiei sale, făcându-l să se înfioare. Apoi a expirat adânc

și s-a întors, iar eu mi-am pus o mână pe obrazul lui, silindu-l să-și întoarcă înapoi privirea spre mine.

— Tu nu ești ăsta, am șoptit, uitându-mă ochii lui. Eu știu prea bine cine ești.

M-a fixat o secundă cu privirea, bucurându-se de atingerea mea și încuviințând din cap.

— Devine mai ușor să cred asta, a murmurat, lăsându-se încă o dată mai jos lângă mine. Iar apoi: Uite cine o face acum pe blânda!

I-am dat un bobârnac ușor peste nas, făcându-l să rânjească, înainte de-a conchide:

— O spune cel care nu s-a mai putut abține să se gândească la mine încă din clipa în care m-a văzut pentru prima dată.

Buzele lui le-au acoperit pe ale mele înainte s-apuc să termin ce aveam de zis.

30

— DIRECTORUL VREA SĂ TE VADĂ LA EL ÎN BIROU.

Am ridicat repede capul de la banca pe care o asamblam împreună cu Yara, în locul celei care se rupsese în sala de mese.

Vale stătea în fața mea, țeapăn. Își eliberase părul din șnurul de piele, iar acum îi cădea în valuri, încadrându-i maxilarul puternic. M-am împotrivit imboldului de-a întinde mâna pentru a-i da la o parte de pe frunte o șuviță neagră, imaginându-mi cum i-o strânsesem în pat cu o zi înainte.

Un val de plăcere m-a străbătut când mi-am adus aminte.

La cuvintele lui, toate uneltele au încetat să mai clincăne, iar discuțiile au amuțit. Ceilalți deținuți mă priveau cu milă, însă Kit și Yara păreau doar curioase.

— Ce? am întrebat, deși auzisem ce spusese Vale.

Era o încercare disperată de-a trage de timp – de-a mă pregăti pentru indiferent ce nouă formă de cruzime avea de gând Larch să dezlănțuie asupra mea. Habar n-aveam ce făcusem ca să-i atrag atenția. Își dăduse cumva seama că rana consilierei Elder se produsese din vina mea?

— Directorul vrea să te vadă la el în birou, a repetat Vale, iar glasul îi era aspru, pentru cei de față. Acum!

— Desigur!

Mi-am dres vocea, apoi mi-am șters palmele transpirate de partea din față a salopetei și mi-am îndreptat umerii.

Vale m-a condus până la ușă.

— Nu iese nimeni din cameră! a anunțat, plimbându-și privirea peste deținuți. Mă întorc imediat. Trebuie să o conduc pe 224.

A urmat un cor de „Da, domnule" din toată camera, urmat de sunetul ușii grele care se închidea în urma noastră. Am pornit pe coridorul slab luminat, cu inima bătându-mi mai puternic decât îmi bocăneau picioarele încălțate în bocanci pe podeaua de ciment.

Când am fost sigură că nu mai puteam fi auziți de ceilalți prizonieri, am îndrăznit să șoptesc:

— Mă aruncă iar în izolator? Dacă da, trebuie să-i iei pe Jed, Momo și pe ceilalți și să plecați fără mine. S-ar putea să nu mai aveți încă o șansă.

Ideea de-a fi despărțită de fratele meu, de Vale și de ceilalți mi-a trimis un junghi prin inimă. Însă ciobul acela micuț de durere era mult mai atrăgător decât alternativa de a-i privi cum mor. La așa ceva n-aș fi putut să supraviețuiesc.

— Ce? Nu, Raven. Stai puțin! a zis Vale.

Ne-am oprit la intrarea în infirmerie și, înainte să apuc să-l mai întreb ceva, a împins ușa, deschizând-o. M-a prins de cot și m-a tras în cameră după el, după care a închis ușa, izolându-ne de toți ceilalți. Am auzit imediat și încuietoarea.

Era beznă acolo. Nu mai vedeam nici la un centimetru în față, iar dacă nu m-ar fi ținut Vale, probabil că m-aș fi lovit de vreun scaun pe rotile sau de un dulăpior cu medicamente.

— Ce se petrece? am întrebat. Îți dai seama că dacă întârzii îl înfurii pe Larch și mai tare, da?

Era suficient de ranchiunos ca să-mi mai adauge câteva zile sau chiar săptămâni la pedeapsă dacă-l făceam să aștepte.

Vale m-a tras și m-a lipit de el, atât de strâns, încât am simțit căldura ce radia din corpul lui, flăcări care-mi lingeau extrem de plăcut pielea rece. Mirosul lui a umplut aerul din jurul nostru, un nor de săpun și de pin proaspăt. Voiam să mă îngrop cu totul în el – să mă cuibăresc și să mă prefac că suntem departe de aici.

— Scuze! a zis el încet. Credeam c-ai înțeles. Nu există nicio întâlnire cu Larch. Aveam nevoie de un pretext credibil ca să te scot din atelier fără să stârnesc bănuielile celorlalți.

Cuvintele lui m-au lăsat mută, în timp ce mintea încerca să țină pasul. Apoi mi-a scăpat un râset din gât.

— M-ai scos din atelier ca să petreci timp cu mine într-o cameră întunecoasă? Vale, și eu vreau să petrec timp cu tine, însă nu crezi că-i prea riscant atunci când suntem atât de aproape de plecare? Nu putem să atragem și mai multă atenție asupra noastră.

Dat fiind ce făcuserăm ieri, era o mare ipocrizie din partea mea să spun asta, însă una era să fim intimi în camera lui personală și cu totul altceva să mă scoată din atelier de față cu martori.

Vale a chicotit, un sunet întunecat și huruitor.

— Oricât de mult îmi doresc să petrec și mai mult timp din *acela* cu tine – și-a plimbat o mână peste mijlocul meu și peste șold ca să-și sublinieze vorbele, tăindu-mi răsuflarea –, nu asta se întâmplă aici.

A apăsat un comutator de pe perete, inundând camera într-o lumină fluorescentă puternică. Am clipit, dezorientată. M-am întors cu spatele la el ca să-mi ascund roșeața ce-mi cuprinsese obrajii la cuvintele lui și am început să-mi plimb privirea prin jur. Primul lucru pe care l-am observat a fost că, în colț, camera de supraveghere era oprită. Al doilea a fost blatul de inox din celălalt capăt.

Pe acesta se afla un dispozitiv care mi-a înghețat sângele în vene.

M-am smuls din strânsoarea lui și m-am întors spre ușă. Simțeam nevoia să fiu cât mai departe de chestia aia.

Fierul de ștanțat de pe blat m-a trimis cu gândul înapoi în prima mea zi la Endlock, când Vale îmi apăsase metalul încins pe piele, lăsându-mi o cicatrice permanentă. Chiar și acum, încă-mi mai auzeam țipătul reverberând și simțeam cum căldura de fier topit mă devora.

Înainte să ajung la ușă, Vale a pășit în fața mea, blocând ieșirea.

— Hei, oprește-te! E-n regulă!

Vocea lui era blândă și-n ea se simțea regretul. Și-a pus mâinile pe obrajii mei, forțându-mă să mă uit la el.

— Ești bine. N-o să las să ți se întâmple nimic.

Cuvintele lui au ajuns cu greutate la mine, iar încordarea pe care-o simțeam în stomac a început încet-încet să dispară.

— Ce caută ăsta aici?

— Trebuie să-l folosești pe mine.

Am rămas cu gura căscată, însă Vale s-a uitat în ochii mei și a continuat înainte să apuc să spun ceva:

— Azi-noapte, nu puteam să adorm. Tot recapitulam planul nostru în minte, gândindu-mă cum să-i conving pe conducătorii coloniei să ne lase să intrăm. Și mi-am dat seama de ceva. N-o să lase niciodată un gardian de la Endlock să intre pe teritoriul lor.

Mi-am mușcat buza, gânditoare.

— Putem să-i mințim și să-ți creăm o poveste diferită. Nu trebuie să te mutilezi.

Ochii i s-au îndreptat spre încheietura mea, acolo unde semnul încă-mi mai urâțea pielea. Un val de vină i-a trecut peste trăsături. Mi-a luat mâna și s-a uitat în ochii mei cu o expresie de sinceritate deplină.

— Raven, nu ți-am spus niciodată că-mi pare rău pentru ce ți-am făcut. Și chiar îmi pare! Aș vrea să nu-ți fi făcut niciodată rău și să dau timpul înapoi, dacă aș putea. Dacă ar fi posibil, ți-aș lua fiecare dram din durerea pe care ai suferit-o.

— Ai fost obligat s-o faci, am zis, simțind că mă înmoi toată. Cineva ar fi băgat de seamă că n-am niciun semn.

Nu era ca și cum el ar fi mânuit fierul încins de plăcere. Acum știam că ura să ne provoace durere.

— Probabil! Dar tot ar fi trebuit să încerc s-o evit cumva. Și-a dres vocea și și-a împletit degetele cu ale mele. Trebuie să-mi imprimi un număr în piele, a spus hotărât. Dacă urmează să-i mințim pe conducătorii coloniei, trebuie să avem poveștile identice. Să nu am și eu un semn ca al vostru ar putea să mă trădeze.

Avea o expresie neclintită, perfect decis să o facă. Oricât de rău mă făcea să mă simt ideea de a-l însemna și pe el, de a-i apăsa acel dispozitiv de tortură pe pielea aia superbă, știam că are totuși dreptate. Nu puteam să le dăm absolut niciun motiv să se îndoiască de povestea noastră – putea să fie ceea ce ne provoca moartea.

— Bine! am cedat în cele din urmă, cu glas tremurător, în pofida propriilor eforturi de-a rămâne calmă.

Mi-a eliberat mâna și s-a apropiat de blatul de inox, apoi a luat dispozitivul. Mi-a făcut semn să mă apropii, după care a apăsat pe comutatorul de pe o parte a fierului de ștanțat.

— E nevoie de un minut ca să se încălzească. După aceea, mi-l ții apăsat pe antebrațcam cinci secunde.

Am dat din cap și l-am urmărit cum se așază într-un scaun cu rotile, făcând ca acesta să scârțâie sub greutatea lui.

— Nu crezi c-o să trebuiască să fii legat? am întrebat, ridicând dintr-o sprânceană.

Eu cred că l-aș fi omorât dacă nu m-ar fi legat atunci când mă însemnase.

— Dacă am avea aici un scaun ca acela, crede-mă că l-aș folosi! a replicat el. Dar ar fi fost prea riscant să te duc în camera de consult fără să observe cineva. Iar dr. Row se află acum acolo, îi examinează pe nou-sosiți.

Avea sens. Un deținut care să fie condus prin închisoare, aproape de intrarea în clădire, ar fi atras prea multe întrebări. În zona aceea nu mă mai întorsesem din prima zi petrecută la Endlock.

După ce i-am apucat încheietura, i-am suflecat mâneca până când i-am dezgolit complet antebrațul, apoi i-am dat drumul și i-am luat dispozitivul de ștanțat din mâna întinsă. L-am ținut cu degete tremurătoare

— Ești gata?

Mă întrebam dacă eram eu mai agitată decât el, la cât de greu și de sacadat respiram, în timp ce inima îmi bubuia disperată în piept, într-o încercare zadarnică de-a scăpa din cușca reprezentată de coaste.

M-am uitat în jos și am văzut cum numărul 242 pâlpâia la mine, un portocaliu fioros.

— Sunt.

Vale și-a adunat tot curajul în vreme ce-și întindea antebrațul drept peste coapsă. A întins mâna stângă, căutând alinare prin felul în care m-a strâns de curbura șoldului.

— Îmi pare rău! am murmurat în timp ce coboram dispozitivul încins pe brațul lui.

Din gât i-a scăpat un geamăt adânc, care a dat glas durerii sale și mi-a sfâșiat inima. Însă n-a țipat.

— Aproape am terminat, am șoptit, știind că era prea puțin ca să-l liniștesc.

Am evitat să mă uit direct la locul în care fierul încins îi atingea brațul, însă duhoarea acră de carne arsă făcea imposibil să uit cu ce mă ocupam acum.

Degetele i s-au înfipt dureros în șoldul meu, dar știam că asta nu-i nimic prin comparație cu ce suferea el.

În final, am oprit numărătoarea inversă mentală și i-am ridicat fierul de pe piele, aruncându-l pe blat. Am înșfăcat găleata cu apă pe care Vale o lăsase în apropiere și el și-a cufundat antebrațul în ea.

Capul i s-a lăsat moale pe abdomenul meu și a scos un oftat greu, încărcat de durere și totodată de ușurare. Am început să-mi trec mâinile prin părul lui, liniștindu-l, în vreme ce brațul său liber îmi înconjura talia.

— E-n regulă! am zis. S-a terminat.

Am rămas așa câteva minute lungi, fără să vorbim, însă ținându-ne strâns în brațe. Ideea că în curând urma să fim în drum către o nouă viață, capabili să ne-atingem liber în loc să ne-ascundem în unghere întunecoase sau după uși închise – nu crezusem vreodată că aș fi putut să tânjesc după asemenea lucruri.

Poate că era în regulă să doresc pe cineva care să aibă grijă de mine. Cineva la care să apelez atunci când situația devenea grea, în loc să port greutatea aceea imposibilă de una singură.

După un timp, i-am bandajat brațul însemnat, având grijă să nu-l apăs mai tare decât era necesar.

— Mulțumesc! a șoptit.

— Pentru că ți-am topit pielea? am întrebat, uimită.

— Pentru că m-ai ajutat, a replicat el, apoi s-a ridicat, cuprinzându-mi cu blândețe fața într-o mână, și buzele lui le-au întâlnit pe ale mele într-un sărut ușor.

Respirația mi s-a blocat în gât. Vale era la fel de blând, iar limba sa mi-a atins în treacăt buza de jos înainte să-mi forțeze gura să se deschidă. Degetele lui mi-au urcat pe gât și mi s-au strâns în păr.

Mă îngrozea această intimitate.

M-am deschis de parcă el îmi desfăcea, unul câte unul, straturile sufletului. Mă făcea să mă simt mai vulnerabilă și mai expusă decât atunci când mă dezbrăcasem complet în cameră cu el.

— Nu trebuie să-ți fie teamă de mine, Păsăruică, a murmurat Vale, de parcă mi-ar fi citit mintea.

Însă eu nu mai știam cum să mă opresc.

31

— Cheie fixă.

— Ăăă… Care? Sunt cam un milion pe-aici, a zis Yara, scotocind prin trusa de scule de care ne făcuse rost Vale.

— De zece! a strigat Kit cu glas înfundat.

Stătea cocoțată pe o scară, fără să i se vadă capul vârât în gura de aerisire.

Yara s-a încruntat.

— Trebuie să repeți ce-ai zis pentru că habar n-am la ce te referi. Chiar nu înțeleg despre ce cheie vorbești.

Un pufnet din partea lui Kit.

— Talentele tale țin de alte domenii, iubito. Raven?

Am rânjit.

— Stai să mă uit!

Yara a ridicat din umeri și a împins trusa de scule, făcând-o să alunece pe gresia de pe podeaua camerei tehnice, iar eu am început să caut prin grămada de scule până ce am găsit cheia de zece. M-am ridicat și m-am apropiat, apoi am vârât cheia în mâna întinsă a lui Kit.

Zgomot de metal zdrăngănind pe metal a răsunat după aceea din gura de aerisire, iar eu mi-am mutat greutatea pe celălalt picior, uitându-mă la ușa încuiată și așteptând să văd dacă nu cumva cineva încerca să intre cu forța peste noi.

Era ziua în care evadam.

Kit insistase că e prea periculos să instalăm dispersoarele mai devreme, în caz că se întâmpla să dea vreun gardian peste noi înainte să apucăm să plecăm.

În dimineața aceea, Vale organizase un mic spectacol în fața celorlalți deținuți din atelier, cerându-ne să-l urmăm pentru o lucrare de întreținere și apoi lăsându-ne singure în camera tehnică.

Era un spațiu uriaș, dar ticsit de echipamente, ceea ce-l făcea să pară înghesuit. Nenumărate țevi și cabluri electrice erau înșirate pe tavan și traversau camera, în timp ce boilere de mărime industrială și generatoare de rezervă stăteau lipite de pereți.

— De când știu vânătorii de recompense ceva despre scule? a întrebat Yara, scoțând din buzunarul uniformei o sticluță cu ojă bleu și deșurubându-i capacul.

Mirosul chimic al ojei a umplut camera, făcându-mă să strâmb din nas.

— Tatăl meu era om bun la toate pentru proprietarul clădirilor cu apartamente din cartierul nostru, i-am explicat. Se ocupa de întreținerea a zeci de apartamente. Îl însoțeam la diverse reparații atunci când nu eram la școală. Și s-ar zice c-am învățat câteva chestii.

Îmi plăcea enorm să lucrez cu el. Făceam aceleași lucruri pe care le făceam acum pentru Kit, cărându-i de colo-colo trusa de scule și alegând uneltele care-i trebuiau. Uneori, dacă mama lucra până târziu la fabrică, venea și Jed cu noi, și era sarcina mea să stau cu ochii pe el. Apreciam mult faptul că părinții noștri aveau încredere în mine să am grijă de el.

— Dar tu? am întrebat și eu, dând uitării acea amintire. Trebuie să fi deprins și tu anumite abilități ca agronom.

— Eu lucram mai mult în laborator, a răspuns Yara, terminându-și prima mână și studiindu-și unghiile perfect date cu ojă înainte de-a trece la cealaltă. Mă ocupam de probele de sol și testam

compuși ca să-l fac mai fertil. Dar apoi, după ce-a murit tata… în fine. Ți-am spus deja despre lipsa artificială de hrană. Nu știu dacă tot ce făceam în laborator era complet inutil – dacă ne dădeau tot timpul probe de sol contaminate ca să le credem minciunile.

Am pălit. Fusese mai mult decât oribil să aflu că Endlock Enterprises și Consiliul se dovediseră în stare să-i înfometeze pe locuitorii din Sectorul Inferior ca să crească rata infracțiunilor, însă nu mă gândisem ce însemna și întreținerea acelei minciuni. Indivizii respectivi trebuiau să vândă o minciună.

— Chiar dacă mințeau, asta nu înseamnă că ce făceai tu era inutil, i-am spus Yarei. Gândește-te la Pustiu – nu e absolut nimic acolo. Dar poate că-ntr-o bună zi o să fie, grație celor ca tine care s-au ocupat să repare solul.

A ridicat din umeri ca și cum nu era mare scofală, însă i-am văzut colțurile buzelor arcuindu-se în sus, chiar dacă abia vizibil, înainte să-și lase capul în jos.

— Dispersor! a strigat Kit.

Yara și-a ridicat mâinile, fluturându-și unghiile cu ojă încă neuscată spre mine.

— Te ocupi tu?

La cină, ne-am așezat la masa noastră obișnuită, cu tăvile doldora de pesmeți și tocană.

M-am uitat în dreapta, unde stătea Momo, care lăsase un loc între noi.

Locul lui Gus.

Momo s-a uitat la locul de pe bancă și a clipit de câteva ori. Am întins mâna și i-am cuprins-o pe a lui, strângând-o ușurel și înghițindu-mi nodul din gât.

— Știi, unul dintre ultimele lucruri pe care mi le-a spus Gus a fost cât de important e ca tu să ieși de aici, i-am șoptit. Te iubea. Foarte mult. Abia așteptă să poți să-ți vezi de viață, departe de Endlock și de Dividium.

Momo s-a uitat în sus la mine cu ochii lui căprui mari.

— Mă punea să-i promit în fiecare zi că, dacă el pățește ceva, eu n-o să renunț. Și chiar n-o să renunț. O să ajung la Colonia de Nord, dar…

Câteva lacrimi i-au curs pe obraz și atunci s-a întors, eliberându-și mâna din a mea și ștergându-și-le furios.

— Dar ce? am întrebat cu blândețe.

Nu am dat să-l ating iar – și-așa fusese destul de riscant să-l iau de mână cu toți gardienii prin jur, deci nu puteam să atrag atenția asupra mesei noastre.

— Dar n-o să uit ce i-a făcut Elder, a răspuns Momo, cuvintele fiindu-i surprinzător de sigure, dat fiind că lacrimile încă îi luceau pe obraji.

— Nici eu, a adăugat Jed din locul în care stătea, de cealaltă parte a lui Momo.

L-am văzut cum s-a tras mai aproape de băiat și am simțit o strânsoare în piept.

După care eu și Yara am încuviințat amândouă din cap.

— N-o să uităm și n-o să iertăm! a promis și Kit. Iar dacă am și eu un cuvânt de spus în privința asta, atunci Colectivul o să ne ajute s-o doborâm.

Am icnit.

— O lovitură directă împotriva unui consilier?

Colectivul se angaja în diverse activități și misiuni interzise, dar, din ce știam eu, nu se angrenase niciodată într-un atac direct asupra Consiliului. Deocamdată… Deoarece normal că însemna totuși ceva că acum încercau să afle cât mai mult posibil despre securitatea Endlockului.

Kit a ridicat din umeri.

— Au nevoie de mine, nu? Au riscat o grămadă să mă scoată de aici, ceea ce mă determină să cred că ar face și mai multe ca să fie siguri că rămân alături de ei. N-am zis niciodată că ajutorul meu vine fără nicio condiție.

Yara a oftat, proptindu-și bărbia în palmă și privind-o visător pe Kit.

— S-ar putea să fii cea mai dată naibii femeie pe care am avut plăcerea s-o văd vreodată.

— Iar eu trebuie să fiu de acord cu ea, a spus Jed, și cu coada ochiului am văzut cum își strecura pesmetul nemâncat pe tava lui Momo. Dar mai bine ați începe să mâncați. Asta e ultima noastră masă bună.

— O, dragul, scumpul meu Jed! a chicotit Yara, clătinând din cap în timp ce-și învârtea lingura prin tocana mâloasă. Dacă asta e ideea ta de masă bună, nu mi-ar plăcea deloc să aud ce crezi tu că ar fi una rea.

M-am uitat imediat la Jed și am bolborosit amândoi odată:

— Șobolan.

— Ei, haideți, că nu-i chiar așa de rău! ni s-a alăturat și Momo, zâmbind. Mama obișnuia să-l pună într-o plăcintă cu carne care până și Yarei i-ar fi plăcut.

Yara ne urmărea îngrețoșată.

— Niciodată nu mi-aș arăta lipsa de respect față de mama ta, dar, dacă ai veni vreodată la mine cu o plăcintă cu carne de șobolan, să știi că n-o să mă feresc deloc să mă apăr.

Kit și-a dres vocea, strângând din buze pentru a-și ascunde un rânjet.

— Scumpo, tu trebuie să înțelegi că Pharil Coates nu-și irosește prețioasele lui credite dându-ne să mâncăm carne de vită. Tu ce crezi c-am mâncat în tot acest timp?

Gura Yarei a format un O perfect, iar eu a trebuit să-mi astup gura cu mâna ca să nu izbucnesc într-un râs zgomotos.

— Nu! a șoptit Yara, oripilată. Kit, de ce nu mi-ai spus până acum? M-ai trădat.

Apoi și-a împins tava în direcția lui Jed, iar acesta a transferat bucuros castronul ei cu tocană pe propria tavă, turnând jumătate din mâncare în castronul lui Momo înainte să se repeadă la el.

— Păi, să vedem! Pentru că te iubesc și știam că, dacă ar fi fost să alegi între a mânca șobolan și-a muri de foame, ai fi ales moartea.

Yara a pufnit și și-a încrucișat brațele la piept.

— Mă cunoști prea bine.

După ceea ce mi s-a părut o veșnicie, am terminat de mâncat și ne-am întors în celulele noastre, băgându-ne devreme la somn înainte să se oprească funcționarea cronometrului și dispersorul să înceapă să pompeze rădăcină-de-fier prin gurile de ventilație.

Însă eu nu făceam decât să mă foiesc și să mă întorc de pe o parte pe cealaltă. Date fiind împrejurările, ar fi trebuit să-mi dau seama că n-avea să mă fure deloc somnul. La câteva celule mai încolo, o auzeam și pe Yara mișcându-se în pat. Am rămas cu privirea în tavan, recapitulând planul în minte până când gardienii au stins luminile.

Sosise vremea.

M-am ridicat din pat, atentă să nu trezesc pe nimeni, și am vârât mâna sub el după săculețul despre care Vale îmi spusese că urma să fie ascuns acolo. I-am desfăcut fermoarul și am scos masca din el, așezându-mi-o peste nas și gură, unde a părut imediat că mi se lipește perfect de piele, nelăsând niciun pic de spațiu ca să se strecoare aerul nefiltrat.

Am început să-mi strâng puținele bunuri rămase și să le bag în săculeț, făcând cât mai puțin zgomot posibil.

Mai întâi, o pereche de colanți termici și o bluză cu mânecă lungă pe care Yara mi le dăduse în ultima clipă. Pe parcursul călătoriei urma să înfruntăm nopți friguroase, iar singura noastră formă de apărare împotriva frigului aveau să fie căldura corporală și păturile subțiri depozitate în tuneluri.

O căciulă, mănuși și o jachetă destul de bună au urmat și ele în săculeț, apoi ciorapi și lenjerie de corp. Pe majoritatea mi le dăruise Yara sau le furase Vale din camerele gardienilor.

Orice altceva ne mai trebuia sau puteam strânge împreună era deja ascuns în tuneluri. Tot ce mai aveam de făcut era să ajungem noi acolo.

Am închis fermoarul, mi-am săltat sacul pe umăr și m-am așezat la loc pe pat, așteptând.

S-au mai scurs câteva ore până când am auzit deschizându-se ușa-barieră, printre sforăiturile celorlalți deținuți. Vale nu izbutise să întrerupă complet curentul electric – asta ar fi declanșat alarmele de la biroul de securitate din Dividium. Dar avusese grijă împreună cu Kit să treacă închisoarea în modul de consum de energie scăzut, care de obicei era folosit în zilele în care întreruperile de curent provocau haos în sistemul de energie din Dividium și orașul trebuia să-l extragă din rezervele Endlockului.

Luminile erau micșorate la o simplă pâlpâire, nicio cameră nu înregistra, iar Vale putea să anuleze încuietorile electrice și încuietorile automate și să ne descuie celulele cu o simplă cheie manuală. Fără sistemul obișnuit funcționând la capacitate maximă, pentru gardieni urma să fie greu să se organizeze și să pornească pe urmele noastre dacă vreunul dintre ei se trezea mai devreme.

Am auzit zgomotul metalic al cheii răsucite în încuietoare pe când Vale descuia celulele dinaintea mea – ale lui Jed, Kit și Momo. Pașii lor lipăiau ușor pe podeaua de beton. Apoi, un clic discret și ușa celulei mele s-a tras într-o parte.

Am ieșit pe coridor, abia distingând silueta din umbră a lui Vale. M-a luat de mână și m-a strâns tare o secundă, înainte să-mi dea drumul și să o scoată și pe Yara din celulă.

Împreună, toți șase am pornit pe drumul către ușa-barieră rămasă întredeschisă și apoi am trecut de ea. În spatele nostru nu s-a mișcat nimeni; singurul zgomot din tot blocul de celule era corul de sforăituri ale deținuților.

Acum înaintam prin închisoare, oprindu-ne când și când ca să cercetăm împrejurimile, însă totul rămânea tăcut. Gardienii erau

prăbușiți pe jos în diverse poziții, unii sforăind tare, cu gurile larg deschise, alții țipând în somn de parcă și ei, la rândul lor, erau bântuiți de coșmaruri.

Planul nostru funcționa.

Aproape prea bine.

Am continuat până când am ajuns la camera de pregătire, ultimul obstacol înainte de terenul de vânătoare.

Vale și-a aprins lanterna, proiectând o lumină încețoșată peste spațiul acela gol. A scos mai multe pumnale în teci din săculețul său și ne-a dat câte unul fiecăruia.

— Kit, a zis Vale cu un glas coborât și nerăbdător, când trebuie să se schimbe setarea brățărilor?

Kit și-a ridicat brațul și s-a uitat la propria brățară.

— Ar trebui să fie exact…

Lumina verde de pe brățară s-a stins o secundă, apoi s-a aprins la loc. Doar că era roșie. Când m-am uitat și eu la brățara mea, am văzut că și la mine se schimbase culoarea.

— …acum.

— Așa, fata mea! a spus Yara, rânjind și petrecându-și cât se poate de firesc un braț pe după umerii lui Kit.

— Incredibil! a susținut-o și Jed, uitându-se la Kit.

Ea nu s-a uitat în ochii lui, însă am zărit umbra unui zâmbet pe care l-a afișat scurt înainte să-și plece capul.

Vale și-a lăsat mâna în jos și a ridicat carabina pe care o ascunsesem pe terenul de vânătoare cu atâtea săptămâni în urmă.

— Și încă n-ați văzut pușca.

— Oh! a făcut Kit, rânjind. Am făcut modificările despre care am discutat. Acum putem lua la țintă pe oricine vrem cu ea – indiferent că poartă sau nu brățară.

Eu am clătinat din cap spre ea.

— Fără tine am fi morți.

Kit a zâmbit.

— Nu e cine știe ce împotriva unei hoarde de gardieni, dar tot e mai bine decât nimic.

— În regulă! a spus Vale după ce ne-am strâns roată în jurul lui, iar degetele sale le-au atins ușor pe-ale mele, tăindu-mi respirația. De aici ne îndreptăm direct către tunele, după care suntem afară. Nu vorbim după ce ieșim pe terenul de vânătoare decât dacă trebuie neapărat.

Am dat cu toții aprobator din capete, și abia acum am priceput parcă pe deplin importanța acțiunilor noastre, ceea ce m-a făcut să mă simt ușor amețită de la adrenalină. Ceea ce ne pregăteam să facem acum avea să dea tonul pentru viitor – putea să reprezinte începutul sfârșitului pentru Endlock, demontarea lui cărămidă cu cărămidă.

Vale a deschis ușa, iar aerul răcoros al nopții m-a întâmpinat ca un sărut de gheață apăsat pe obrajii mei. Mi-am ridicat fața în sus și am tras adânc aer în piept. Deasupra mea, cerul se întindea la nesfârșit, o pătură neagră precum cerneala, punctată cu milioane de stele strălucitoare ce păreau să licărească pentru a transmite o încurajare tăcută.

Ne-am lipit de zidul rugos al închisorii, cercetând turnurile de veghe în căutarea vreunui semn de mișcare. Nimic – nicio urmă de viață. Gardienii din interior pesemne că cedaseră din cauza rădăcinii-de-fier și se prăbușiseră peste propriile posturi într-un somn adânc.

După ce am ajuns la concluzia că suntem în siguranță, am țâșnit pe terenul de vânătoare. Inima îmi galopa în piept în timp ce alergam și respiram cu rapiditate, simțind aerul rece ca pe niște ace de gheață ce-mi zgâriau gâtul. Fiecare nerv din corp țipa la mine, reamintindu-mi cât de expuși și de vulnerabili eram. Lumina lunii pline ne dezvăluia câmpul ca un adevărat reflector. Un singur paznic treaz care să nu fi fost afectat de rădăcina-de-fier, o singură privire întâmplătoare de la un geam, și totul s-ar fi terminat.

Dar nicio alarmă n-a răsunat și nu ne-a urmărit niciun strigăt. În schimb, brațele întunecoase, atotcuprinzătoare ale pădurii s-au întins ca să ne primească.

Am expirat prelung, tremurător, când copacii ne-au înconjurat din toate părțile. Eram feriți de orice privire, adăpostiți de mantia întunecoasă a codrului. Intrarea în tunel se afla la o distanță bunicică, însă oricine ne-ar fi urmărit ar fi fost silit să o facă prin beznă. Cu toate astea, am înaintat în tăcere, respectând avertismentul lui Vale.

Timpul părea să se târască în vreme ce ne croiam drum prin pădure. Am simțit o mână micuță strecurându-se într-a mea și mi-am strâns instinctiv degetele în jurul ei. Momo – căutând siguranță. În lumina lunii, crengile copacilor păreau să se întindă spre noi ca niște brațe fantomatice, iar umbrele jucau straniu pe solul pădurii.

I-am strâns liniștitor mâna în timp ce continuam să mergem, iar când am ajuns la intrarea în tunel, un zâmbet mic mi-a apărut pe față.

Unul câte unul, am coborât pe scară. Am așteptat până când capacul a fost pus la loc deasupra noastră înainte să lăsăm lumina slabă a lanternei lui Vale să străpungă întunericul.

Mai multe bagaje se aflau înșirate pe lângă peretele cavernei, pline până la refuz cu medicamente, cărți și mâncare.

Restul tunelului se curba în depărtare, cu capătul învăluit în beznă.

Sarcina noastră finală era să ieșim prin deschizătura de la capătul tunelului, ceva ce până acum evitaserăm de teama de-a nu trezi suspiciuni, în eventualitatea că vreun gardian reușea să zărească o gaură în pământ de partea cealaltă a gardului împrejmuitor.

Eu și Vale am luat două cazmale pe care le depozitase în tunel, în caz că nu reușeam să dăm capacul la o parte și trebuia să săpăm o nouă ieșire.

— În regulă! a zis Vale, expirând adânc în timp ce ne privea pe rând în ochi. Eu și Raven ne ocupăm de ieșire. Vreau ca restul să rămâneți în această încăpere principală și să vă adunați obiectele personale împărțite în săculețe.

Cei patru au încuviințat din cap, iar eu i-am dat hainele mele în plus lui Jed.

El a ridicat sceptic dintr-o sprânceană.

— Sunt o grămadă de provizii. Ești sigur că putem să ne descurcăm cu toate?

Chiar erau o grămadă de kilograme pe care să le împărțim între noi șase.

— Nu ne permitem să lăsăm nimic în urmă, am intervenit înainte să apuce să răspundă Vale. N-avem de unde să știm ce vor considera cel mai valoros conducătorii Coloniei de Nord, deci trebuie să ducem totul.

— O să găsim un mod de-a lua totul cu noi, m-a liniștit Kit.

Yara a dat și ea aprobator din cap, lăsându-se pe vine și luând un sac.

— Oi fi eu doar o față frumoasă, dar am și ceva mușchi. N-o să fie o problemă.

Am zâmbit din nou, deși mă simțeam foarte agitată. Ceilalți s-au lăsat și ei în genunchi și și-au luat bagajele.

Apoi am pornit cu Vale către capătul tunelului, mergând câteva minute prin pasajul care se răsucea și cotea la fel ca râmele care-și găsiseră adăpost în pereții de pământ.

Când am ajuns în capăt, lanternele prietenilor noștri nu se mai vedeau.

Am început să împingem în deschidere. Mai întâi cu mâinile, apoi am izbit cu cazmalele, însă nu se clintea, așa c-am hotărât să săpăm o ieșire.

Ne-am pus pe treabă; minutele se scurgeau cu fiecare mișcare a cazmalelor. Sudoarea îmi curgea pe spinare, îmbibându-mi

salopeta. În cele din urmă, ultimele bucăți de pământ au cedat, pentru a scoate la iveală cerul nopții.

Mi-am înfipt cazmaua în pământ și mi-am trecut dosul palmei peste buza de sus pentru a-mi șterge broboanele de transpirație. M-am uitat la Vale, iar apoi ne-am îndreptat de spate, rânjind ca proștii unul la altul.

Aproape răzbiserăm.

El a întins o mână și mi-a dat cu tandrețe o șuviță de păr după ureche, apoi m-a luat de mână și m-a condus înapoi în tunel. Ajunseserăm deja aproape de caverna principală când ne-am dat seama că de acolo nu se mai auzea niciun zgomot. Lăsaserăm în urmă zgomotele ușoare făcute de Kit, Momo, Jed și Yara, care îndesau ultimele provizii în bagaje, iar acum nu mai era decât o liniște tulburătoare.

32

Vale a dat să se apropie de încăperea principală, însă eu i-am pus o mână pe umăr, oprindu-l. N-am zis nimic, ci doar i-am făcut semn să rămână acolo, ducându-mi un deget la buze.

Dacă era un intrus în tuneluri, nu voiam să-l las să se trădeze. Aveam nevoie de sprijinul lui în caz că lucrurile o luau razna.

Vale și-a stins lanterna în timp ce eu luam colțul în tunel.

Am pășit și mai adânc în beznă, urmărind cu degetele pământul rece al peretelui tunelului ca să pot înainta, făcând să se desprindă mici bolovani de țărână.

Nu vedeam nici măcar la un centimetru înaintea mea.

Când în față mi-a apărut pâlpâirea lanternelor celorlalți, m-am oprit și am ascultat cu atenție. Auzeam pașii ușori ai lui Vale în urmă, dar nimic altceva.

Am mai făcut câțiva pași și am văzut unde începea caverna. Yara, Jed, Kit și Momo stăteau acolo fără să scoată un sunet, uitându-se în pământ.

De ce nu împachetau mai departe?

Am intrat în cavernă, iar atunci capul lui Jed a țâșnit în sus, cu ochii mari.

— Raven, stai…

Dar apoi am simțit un pumnal la gât și un braț mi-a înconjurat pieptul, iar glasul lui Larch mi-a șoptit în ureche:

— Credeai că n-o să aflu?

Cuvintele lui mi-au trimis un fior pe spinare în jos.

— Imaginează-ți surprinderea mea, a continuat Larch, adoptând un ton ușor amuzat în timp ce mă trăgea mai aproape la pieptul lui și-mi apăsa cuțitul pe gât, când am început să mă simt amețit în birou. Era exact senzația pe care o căpătam în fiecare seară când fumam rădăcină-de-fier ca să mă ajute să adorm. O fumez de ani buni – stresul de la munca de aici nu mă lasă să adorm fără ea –, așa c-am căpătat o oarecare imunitate față de substanță.

Eu mă holbam, cu ochii mari, la ceilalți.

— M-am dus să verific gardienii care trebuiau să patruleze și i-am găsit pe toți pe jos, a continuat Larch. Acum, știu că majoritatea nu pot să se țină departe de alcool, dar chiar așa de mulți? Mi-am dat seama că trebuie să fi fost mai mult decât beție indusă de alcool.

Mâna îmi tremura în timp ce evaluam dacă pot să ajung la pumnalul din teaca prinsă la șold înainte să-mi taie Larch gâtul.

— Am pornit mai departe prin închisoare, a reluat el, și n-am găsit nici măcar un suflet treaz, în afară de dr. Row, care purta mască pentru a nu lua și ea o infecție bacteriană de la pacientul pe care-l trata. Ceea ce-a împiedicat-o să inspire și ea rădăcina-de-fier pe care ai reușit s-o faci să circule prin sistemul de ventilație.

Îmi simțeam gâtul uscat ca iasca, iar când încercam să înghit, era ca și cum aș fi avut șmirghel pe dinăuntru.

— Încă n-am descoperit cum ai făcut-o, a zis Larch mai departe. Discutam cu dr. Row posibilitățile când s-a luat curentul.

Chicotitul abia audibil al lui Larch mi-a făcut pielea de găină.

Vale încă nu-și făcuse apariția.

— Un grup de deținuți n-ar fi avut cum să organizeze un asemenea plan complicat fără ajutor, a cugetat Larch. Ceea ce m-a

dus cu gândul la cum un anumit gardian a devenit treptat foarte apropiat de acest grupuleț. La cum te-a adus la infirmerie ca să-ți vizitezi fratele. La cum Hyde și Perri au venit la mine, insistând că Vale a jucat un rol în decesul lui Mort.

Futu-i! Ar fi trebuit să avem mai multă grijă. Ar fi trebuit să ne dăm seama că Hyde era cu ochii pe noi după ce descuiase celulele și permisese atacul lui Perri asupra lui Gus în noaptea aceea.

Gândește, Raven! Gândește! E vreo cale să scapi și din asta?

— Așadar. În seara asta i-am pus pe colegii mei din Dividium să revadă jurnalul monitorizărilor, a spus Larch, și au descoperit că doi deținuți și un gardian au petrecut foarte mult timp în această zonă înainte să testeze upgrade-urile propuse pentru brățări.

Încă nu luasem în calcul posibilitatea ca Larch sau oricine altcineva să se fi deranjat să cerceteze înregistrările înainte ca noi să fi plecat de mult.

Se părea că nici Vale.

Greșelile noastre se tot adunau. Bătându-și joc de noi.

— Și unde ne-aduce asta? am vorbit într-un final, întrerupând tăcerea și simțind lama apăsându-se și mai mult cu fiecare cuvânt. Dacă vreunul dintre ceilalți gardieni s-ar fi trezit, l-ai fi adus cu tine. Dar ești singur.

— Deocamdată. Dr. Row încearcă acum să-i trezească.

A urmat o pauză.

— N-au cum să fie treziți, am replicat, deși cuvintele mi-au ieșit tremurător, lipsite de încrederea obișnuită. Trebuie să elimine drogul prin somn.

— Tu chiar crezi că nu există nicio cale de-a contracara un simplu drog? a chicotit Larch. Deși, ca să fiu sincer, inițial dr. Row n-a vrut să mă ajute. A trebuit s-o amenințcu viața copilului ei ca să cedeze. Nu că după asta o să-l mai las pe vreunul în viață. Dacă ea ar fi fost un cetățean loial al Dividiumului, n-ar fi trebuit s-o amenințcu nimic.

Monstru nenorocit! A trebuit să-mi muşc buza ca să nu pronunţ cuvintele cu voce tare.

— După cum vezi, chiar şi fără gardieni, tot eu sunt în avantaj.

— Dă-i drumul şi n-o să trebuiască să-ţi facem rău! a intervenit Vale cu un glas sigur în timp ce ieşea din umbre.

— Să-i dau drumul? a repetat Larch, bătându-şi joc de Vale. A râs de parcă ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care l-ar fi auzit vreodată. Cred că glumeşti. În clipa-n care îi dau drumul, o să sari pe mine. Nu. Nu prea cred.

— Dacă-i dai drumul, a insistat Vale, ai cuvântul meu că te lăsăm să pleci de-aici fără să-ţi facem nimic!

— Nu prea cred, a repetat Larch cu glas de gheaţă. Uite ce-o să se întâmple! Tu o să faci exact ce-ţi cer eu, altfel îi tai gâtul fetei chiar aici, pe loc.

— Larch, ascultă…, a început Vale.

— Niciun pas în plus! Maică-ta o s-audă de-asta! Te avertizez!

Larch mi-a apăsat şi mai tare cuţitul pe gât, crestându-mi pielea şi făcându-mă să simt cum un firicel cald mi se scurge pe gât.

Vale a încremenit, cu ochii mari de panică.

— Bine! Bine, te rog! Fac orice vrei, doar nu-i face rău!

Larch a zâmbit.

— Aşa mai merge!

— Ce vrei?

— Vreau să-mi păstrez slujba.

Vale a tăcut o clipă, încruntat.

— Larch, eu n-am niciun control în privinţa asta.

— Baliverne! Larch a scos un râset crud, sinistru. Pentru cineva suficient de inteligent ca să croiască un plan de-a evada de aici, nu-mi vine să cred că eşti chiar atât de prost să crezi că pun botul la asta.

Vale a închis imediat gura, totodată clătinând din cap.

— E decizia consiliului de conducere. Care a spus că ai făcut prea multe greșeli în ultimele săptămâni.

— Ultimele săptămâni! a scuipat Larch. Adică după ce-a sosit aici vânătorul ăsta de recompense și-a început să-mi *distrugă* viața?

Mi-a apăsat iar cuțitul pe piele, făcându-mă să scot un țipăt ușor.

Vale a făcut încă un pas în față.

— Ah, ah, ah! a fredonat Larch. Gata, nici măcar un centimetru în plus! Abia în seara asta am reușit să-mi dau seama că lucrezi cu ei. Împotriva mea. Distrugându-mi reputația. Și dacă poți s-o distrugi, poți s-o și repari.

— Cum? a întrebat Vale, vorbind cu Larch, deși în ochii mei se uita atent.

— Simplu, de fapt! a șuierat Larch, suflându-mi aer cald în ureche și făcându-mi pielea să se înfioare. Vino cu mine! Convinge-ți mama! Și pe restul îi las să plece.

Am deschis gura ca să mă împotrivesc.

Iar apoi s-au declanșat alarmele.

33

Alarmele vuiau prin tunelurile slab luminate, o sirenă asurzitoare ce părea să-și plimbe unghiile ascuțite prin interiorul craniului meu.

Deci dr. Row trezise gardienii.

Nu mai aveam timp.

Larch a tresărit cu putere când a auzit zgomotul, slăbindu-și strânsoarea în jurul pumnalului de la gâtul meu.

Momo s-a repezit imediat. Într-o mișcare fluidă, și-a implântat pumnalul în coapsa lui Larch.

Bărbatul a scos un urlet puternic, coborându-și arma destul cât să-i scap din brațe și să pun un pic de distanță între noi doi. A început să dea din mâini, doborându-l pe Momo din drum și trimițându-i cuțitul cât colo, dar apoi a sărit și Yara, placându-l pe Larch și trântindu-l la pământ, făcându-l apoi să se supună cu propriul ei pumnal.

Larch a chicotit în vreme ce alarma continua să răsune.

— Tic-tac!

— Trebuie să plecăm, ne-a zis printre dinți Yara mie și lui Vale. Altfel murim aici.

Mă simțeam copleșită de frică și o durere de cap bubuitoare începea să mi se formeze în spatele ochilor, însă am încuviințat din cap.

— Ați reușit să transferați totul în bagaje?

Yara și-a mușcat buza și a clătinat din cap.

— Nu până să ajungă el aici.

Din afara cavernei se auzeau deja glasuri strigând, periculos de aproape de poziția noastră. Gardieni.

— Sunt aici! a răcnit Larch, încercând să le atragă atenția, o imitație sumbră a modului în care Gus o strigase pe consiliera Elder în ultimele sale clipe în lumea celor vii.

Fără să tresar vreun pic, m-am apropiat de el, am împins-o pe Yara într-o parte și mi-am apăsat pumnalul pe gâtul lui.

Larch a râs. *A râs*. Mi-a râs în față.

— Tu n-ai mai omorât niciodată, fato, a rostit el. Voi, vânătorii de recompense, credeți toți că sunteți foarte puternici, dar n-ați avut niciodată forța unui patriot adevărat. N-ați plătit niciodată ca să vânați infractorii care distrug mărețul nostru oraș.

— Habar n-ai de ce sunt sau nu în stare, am scrâșnit, simțind cum văd roșu în fața ochilor.

Eu însămi nu știam de ce sunt în stare – nu când eram atât de aproape să evadăm, iar el ne stătea în cale.

— Ba am, a răspuns Larch, strâmbându-și buzele într-un rânjet. De-asta știu că până la urmă tot în celulă o să ajungi și tot o să fii omorâtă ca un animal. La fel ca târfa de mă-ta.

Mâna mi s-a strâns și mai tare în jurul mânerului pumnalului, în timp ce inima îmi bubuia cu atâta furie, încât bloca orice alt zgomot.

Iar apoi… se sufoca.

M-am uitat în jos la Larch și am descoperit că trupul i se zbătea incontrolabil. A icnit, un sunet umed și chinuit, apoi și-a dus mâinile la gât. Printre degete a început să-i curgă ceva stacojiu, degete pe care și le apăsa peste tăietura de la gât.

Pe care i-o făcusem chiar eu.

Am scăpat din mână pumnalul.

Larch a mai tras o singură gură de aer și pleoapele i-au fluturat. După care a amuțit.

Mort.

— L-am omorât, am șoptit.

Mâini care-mi strângeau umerii, trăgându-mă departe de cadavrul lui Larch.

M-am întors către restul grupului.

— L-am omorât, am repetat.

— E-n regulă! mi-a șoptit un glas liniștitor în ureche. Trebuia să moară. Știa prea multe.

Vale.

M-am întors, așezându-mi mâinile tremurătoare pe pieptul lui și sprijinindu-mă de el, deși îi murdăream hainele cu sângele lui Larch.

— Mă duc să-i întârzii un pic, a răsunat glasul lui Jed din colț, ușor, dar ferm.

Vale s-a uitat peste umăr la el.

— Vin și eu cu tine.

— Ce tot ziceți acolo? am protestat, ridicând glasul atunci când el m-a trezit din starea aia de amorțeală și dând să mă pun în calea lui. Nu puteți să vă duceți amândoi acolo. Ați putea să muriți.

— O să fim bine, a rostit Vale pe un ton coborât, liniștitor. Nimeni altcineva nu mai știe că vă ajut să evadați.

— Are dreptate, a intervenit Jed, încuviințând din cap. Vale se poate preface că m-a prins evadând, iar apoi îi putem conduce pe gardieni în direcția opusă.

Și-a rotit umerii și a dat să se îndrepte spre scara ce ducea afară din tuneluri.

— Jed, stai! am strigat, prinzându-l de umeri și lăsându-i urme roșii pe salopetă. Lasă-mă pe mine să mă duc!

— Nu, Raven! s-a împotrivit Jed. Ei au nevoie de tine aici. Dacă eu pățesc ceva, tu o să fii bine. Ești o luptătoare. Poți să-i aperi. Asta e contribuția *mea*. Chestia asta e mai importantă decât noi. Dacă scăpăm de-aici, am putea să-i salvăm pe toți din închisoarea aia.

„Chestia asta e mai importantă decât noi."

Avea dreptate.

Chestia asta se transformase în ceva mult mai amplu decât evadarea lui Jed de la Endlock, iar timpul petrecut de mine în închisoare mă ajutase să înțeleg mult mai bine cât de vital era să opresc Consiliul. Iar asta nu avea să se întâmple vreodată dacă nu evadam.

Prin fața ochilor mi-au trecut ani din viața mea de până acum. Jed micuț, fără nicio grijă pe lume. Jed, după moartea părinților noștri, cu cearcăne vineții permanente sub ochi. Jed crescând mai multe zeci de centimetri, aproape peste noapte, și anunțând că găsise de lucru la fabrica de textile. Jed rămânând până-n zori la serviciu, tânjind după o viață mai bună, și totuși găsind timp să apere drepturile celor din jurul său.

— Bine! am cedat într-un final, și am văzut cum Jed rămâne cu gura căscată. Ia carabina și mișcă-te cât de repede poți!

Jed s-a apropiat de mine, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare strânsă, care m-a lăsat fără aer.

— Îți mulțumesc! a șoptit, dându-mi drumul înainte să mă simt pregătită.

Apoi a înhățat carabina de unde stătea rezemată de unul dintre pereții de pământ și a început să se suie pe scară, picioarele sale lungi urcând câte două trepte o dată.

— O să am eu grijă de el, a șoptit și Vale cu un glas grav și o expresie suficient de concentrată cât să mă facă aproape să-mi feresc privirea. Apoi m-a sărutat ușor pe buze și a adăugat: Dacă nu ne întoarcem în 30 de minute, plecați fără noi!

Nici măcar nu mi-am ascuns datul ochilor peste cap.

Noi, ceilalți, ne-am stins lanternele, iar cei doi au ridicat capacul acoperit de mușchi suficient cât să cerceteze zona înainte de-a dispărea în noapte.

Mi-am ținut răsuflarea, ascultându-le pașii care se estompau, însă n-am auzit niciun alt zgomot.

După ce-au așezat capacul la loc, ne-am aprins și noi lanternele, scăldând încăperea în lumină artificială.

Cadavrul lui Larch zăcea răschirat într-un colț, sângele său formând o baltă pe pământul întărit.

Eu rămăsesem încremenită acolo, copleșită de griji. Prefăcându-mă că nu-mi tremurau mâinile – și că nu eram o criminală.

Momo și-a lăsat o mână pe brațul meu, dar mie îmi era prea teamă că aveam să plâng dacă-i întâlneam privirea.

— Trebuie să terminăm cu bagajele, a rostit Kit cu un glas blând și plin de înțelegere.

În ochi i se citea mila, și știam că lacrimile urmau să înceapă să-mi curgă dacă mă uitam prea mult la ea.

Mi-am dres vocea, luptându-mă cu strânsoarea care îmi ținea gâtul blocat.

M-am întors și am văzut-o pe Yara în genunchi, privindu-mă cu timiditate, de parcă aș fi fost vreun animal turbat care s-ar fi putut repezi s-o muște dacă era destul de proastă să-mi întoarcă spatele.

M-am lăsat și eu în genunchi lângă Momo și am început să transfer hainele din sacul meu în unul dintre bagajele mai mari, cel cu provizii medicale, încercând să-mi distrag atenția și să nu mă mai gândesc la călătoria care ne aștepta – care urma să fie una chinuitoare, căci trebuia să ne mișcăm rapid și să punem cât mai multă distanță între noi și gardienii ce aveau să ne urmărească fără a fi reținuți de o groază de kilograme atârnate în spate.

Însă fără provizii care să-i ajute, gardienii urmau să fie siliți să se întoarcă destul de curând la Endlock. Poate că aveam totuși o șansă dacă puneam destui kilometri între noi și ei.

Împachetam toți patru în liniște, până când nu ne-a mai rămas decât să ne săltăm bagajele în spate și să mergem până la capătul tunelului, ca să ne putem cățăra la suprafață de cealaltă parte a gardului.

Dar mai întâi ne-am așezat pe pământul rece, ținându-ne respirația și așteptând întoarcerea lui Jed și a lui Vale.

Cu fiecare minut ce trecea, mintea mea crea scenarii din ce în ce mai macabre, imaginându-și toate felurile în care puteau să moară singuri acolo, pe terenul de vânătoare.

— Trebuie să plecăm, a anunțat Yara cu glas încordat, după ceea ce trebuie să fi fost vreo 30 de minute.

I-am aruncat o privire neîncrezătoare.

— Nu fără ei, am răspuns ferm, nelăsând loc de contrazicere.

— Sunt prietenii noștri, a șoptit și Momo, cu înverșunare.

— Sigur că sunt! a șoptit Yara. Dar l-ați auzit pe Vale. Fiecare secundă în care rămânem aici îi aduce pe gardieni mai aproape de-a ne găsi. Chiar vreți să ne prindă? Să ne omoare? Vale și Jed n-ar vrea să se întâmple așa ceva. Putem să-i așteptăm de partea cealaltă a gardului.

— Ei își riscă viața pentru noi, iar tu vrei să-i lași în urmă?

O expresie de vină a apărut atunci pe fața Yarei, însă n-a mai apucat să-mi răspundă. Intrarea s-a crăpat de-o palmă, iar acolo a apărut chipul lui Jed, palid, dar teafăr, deși încruntat.

A trebuit să închid ochii ca să nu mă las copleșită de ușurare și ca să-mi rețin lacrimile.

Eu și Kit ne-am stins lanternele pentru a nu ne trăda cu lumina ce-ar fi putut să răzbată afară.

— Vale are nevoie de ajutor, a anunțat Jed, coborând în doar o secundă în tunel.

Am auzit un geamăt și apoi ceva greu a bufnit cu putere pe podeaua tunelului.

Ne-am aprins lanternele la loc și…

— Vale! am țipat, repezindu-mă imediat spre locul în care zăcea rășchirat pe jos.

Își ținea dinții încleștați și-și apăsa o mână pe umăr, acolo unde sângele i se scurgea dintr-o rană acoperită de degetele sale.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, simțind cum mă cuprinde panica la vederea rănii.

— Am făcut ca un grup de gardieni să se îndrepte în direcția opusă și credeam amândoi că plecaseră, dar… Hyde era și el cu ei. Probabil și-o fi dat seama că mințiserăm, a răspuns Jed. S-a furișat în urma noastră. Pușca lui n-a tras în noi pentru că aveam brățările, dar a reușit să-mi smulgă carabina din mâini. L-a nimerit în plin pe Vale în umăr înainte să apucăm să ne ocupăm de el.

Am înghițit în sec, prinzându-l pe Vale de încheietură și trăgându-l ușor de ea.

— Lasă-mă să mă uit!

A strâns din dinți când și-a desprins mâna cu care-și apăsa rana. Imediat ce-a dispărut presiunea, sângele a început să curgă liber din ea.

— Futu-i! am șuierat, smulgând o cămașă dintr-un bagaj aflat în apropiere și apăsând-o pe rană, exercitând astfel o presiune asupra ei.

E prea mult sânge. Cuvintele mi s-au strecurat nepoftite în minte.

— Să-mi aducă cineva o trusă de prim ajutor! m-am răstit. Știu că e una în bagajele astea.

— Raven, a șoptit Vale, lăsându-și mâna însângerată peste a mea, acolo unde îi apăsam cămașa în rană.

Am schițat un zâmbet forțat, care eram sigură că aduce a grimasă.

— Nu-ți face griji! Trebuie doar să scot glonțul și apoi te cos și o să fii ca nou.

— Raven…, a repetat el, însă eu l-am ignorat și m-am întors spre ceilalți.

— Îmi trebuie trusa de prim ajutor chiar acum! le-am zis, deși ei scotoceau deja prin bagaje în căutarea ei.

— *Raven!* a șuierat Vale, așa că până la urmă l-am privit în ochi.

— Ce e? am șoptit.

— Trebuie să plecați fără mine.

Am mijit ochii, nevenindu-mi a crede.

— Nu fi prost! Nu plecăm fără tine.

— Trebuie să plecați, a insistat el, strângându-mi mâna ca pentru a îmblânzi duritatea propriilor cuvinte.

— Vale, pot să cos o rană… doar am mai făcut-o de zeci de ori.

— Am pierdut prea mult sânge, Păsăruică. N-o să mai fac față călătoriei. Nu așa. Am nevoie de un doctor.

Mi-am mișcat mâna liberă, lipindu-mi palma de obrazul lui. Se făcuse palid, iar pielea îi era rece și umedă la atingere.

— Raven, are dreptate. Kit se apropiase de mine și se aplecase deasupra noastră, studiindu-l pe Vale. O să moară dacă nu ajunge la un doctor.

— Eu… *Nu!* am șoptit, simțind cum mi se încleștează gâtul în vreme ce-mi apăsam fruntea de a lui Vale.

El mi-a susținut privirea, lăsându-mă să mă cufund în ochii aceia aurii.

— E-n regulă, Păsăruică! Vă aveți unul pe altul. O să reușiți.

— Nu pot să te părăsesc, am șoptit, și vocea mi s-a frânt.

Inima mi se zbătea în piept. Ca și cum deja plecasem. Ca și cum deja ne despărțiserăm.

Și-a coborât glasul până am rămas singura care-l mai putea auzi:

— Trebuie. Pentru Jed. Pentru Gus și *Momo*, așa cum ai promis. Pentru ei toți. Eu o să fiu bine… Hyde e mort, Larch e mort și el. O să inventez o poveste… cum că am încercat să vă opresc, apoi o să îndrept în direcția greșită pe oricine încearcă să vă urmărească.

Deja gâfâia când a terminat de vorbit, și i-am simțit pulsul luându-i-o la goană acolo unde-i atingeam pielea. Mi-am ferit privirea, dorindu-mi să mă împotrivesc, însă ochii mi s-au oprit la Momo, care se uita la mine îngrozit, așa că i-am închis la loc și am inspirat adânc pentru a mă calma. Îi făcusem o promisiune.

Am deschis ochii, și trebuie că s-o fi gândit că voiam iar să insist, pentru că a vorbit înainte să apuc eu s-o fac:

— La naiba, Raven, ascultă-mă cu atenție! Nu pot să te văd cum mori aici. Te iu…

— Nu! l-am oprit, respirând cu greutate, simțind cum inima e gata să-mi sară afară din piept. Nu o spune! Nu acum. Dacă vorbești serios, o să aștepți. Dacă vorbești serios, o să pleci de aici după ce-ți revii. O să vii după mine. Și *atunci* poți să o spui.

— Nimic nu mă poate ține departe de tine. Mi-a întâlnit privirea, cu ochii parcă topiți și arzând intens, apoi și-a ridicat o mână pentru a-mi cuprinde fața în ea. O jur! Imediat ce-mi revin, vin după tine.

— Raven, trebuie să plecăm!

Jed și-a lăsat o mână pe umărul meu, vorbind totuși pe un ton de scuză.

Vale mi-a trasat fața cu mâna, strecurându-și degetele în părul meu și mângâindu-mi buzele cu ale sale.

Nu-mi păsa că nu mai eram singuri – m-am lăsat în voia atingerii lui, sărutându-l și eu cu toată durerea ce mă ardea în adâncul sufletului. Mâinile îmi erau în părul lui, apoi îi mângâiau pielea de pe spate. Mi-am atins limba de a lui, inhalându-i mirosul în timp ce lacrimile îmi curgeau pe obraji.

Momentul s-a încheiat prea repede, apoi ne-am desprins unul de altul, răsuflând cu greutate.

Jed l-a ajutat pe Vale să se ridice în picioare, iar apoi să se urce, tremurând din tot corpul, pe scară.

Chiar înainte să se furișeze afară, Vale și-a lăsat mâna în jos, atingându-mi mâna cu degetele în vreme ce mă străpungea cu privirea.

— O să te găsesc, a mai șoptit.

Apoi a dispărut.

34

MAI ÎNTÂI, AM FUGIT.

Ne împiedicam de rădăcini, gâfâind îngroziți în timp ce alarmele de la Endlock reverberau în jurul nostru, împingându-ne de la spate și zorindu-ne să ne îndepărtăm.

Fiecare crenguță ce se rupea, fiecare foșnet de frunze în vânt, fiecare dată în care dintr-un pin cădea un con pe solul pădurii – totul ne făcea să tresărim.

Dar, după mai multe ore de mers în lumina argintie a lunii pline, alarmele s-au estompat și s-au preschimbat dintr-un urlet pătrunzător într-un zgomot înfundat, apoi… nimic. Iar atunci puseserăm deja câțiva kilometri buni între noi și închisoare.

Schimbam priviri precaute și zâmbete firave, deși acum ne lipseau doi prieteni. Absența lui Gus cântărea greu asupra noastră. Mai că-i auzeam cuvintele de încurajare și cum râdea de ceva spus de Momo, așezându-și totodată cu afecțiune palma pe capul băiatului.

Absența lui Vale era prea proaspătă ca să încerc să zgândăr rana.

Evadarea noastră mi se părea în continuare ceva ireal, iar apoi peste noi s-a așternut liniștea, întreruptă doar de foșnetul ușor al pașilor noștri ce înaintau peste acele de pin.

După un drum lung la deal, am ajuns într-o poiană, unde mi s-a tăiat răsuflarea la priveliștea care m-a întâmpinat. Scăldată

în lumina puternică a soarelui de la amiază, lumea se întindea în fața mea – la poalele muntelui acoperit de conifere unde stăteam acum se afla un teren golaș drept, uscat și crăpat cât vedeai cu ochii, asemănător cu deșerturile despre care citisem din lumea de dinainte. Pustiul.

În depărtare, distingeam cu greu conturul vag al unui munte magnific.

Lumea de dincolo.

Iar undeva, Colonia de Nord.

Abia aici mi-am lăsat în sfârșit lacrimile să curgă liber. Lacrimi pentru cei pe care-i pierdusem. Lacrimi pentru ce făcusem.

Stând acolo și admirând lumea care-mi fusese ascunsă atâta amar de vreme, simțeam un adevărat val de emoții. Teamă. Entuziasm. Speranță. Durere.

Hotărâre.

— Verși lacrimi de bucurie numai când mă vezi, Thorne? Nu credeam vreodată că apuc să văd ziua de azi.

M-am întors și un zâmbet larg mi-a apărut pe față când Gray și Opal au ieșit din pădure, cea din urmă privind cu suspiciune grupul nostru eteroclit.

— Plâng pentru că o să trebuiască să petrec o lună întreagă ascultând căcaturile tale virtuoase, i-am răspuns, însă totodată mi-am aruncat brațele pe după gâtul lui și i-am inspirat mirosul familiar de piele și săpun.

— Așa mai merge! a murmurat Gray la urechea mea. Începeam să-mi fac griji. Credeam c-o să începi să mă iei cu blândețuri.

— De ce, pentru c-am zis că ești frumușel?

M-am dat în spate și i-am făcut cu ochiul.

Jed a venit și el lângă noi și Gray mi-a dat drumul ca să-și petreacă un braț pe după umerii lui și să-și frece nodurile degetelor în părul său deja ciufulit. Jed a râs, iar eu m-am uitat la Opal, care mi-a aruncat un zâmbet șovăitor.

— Ai reușit, a râs ea. Chiar ai reușit.

— A fost un efort de echipă. Nu știu de ce credeați toți că aveți nevoie de mine, Kit a făcut majoritatea muncilor grele, am recunoscut, întorcându-mă și prezentându-i pe cei doi restului grupului.

Un vânător de recompense, o ingineră, o agronoamă transformată în deținută, un muncitor în fabrică cu o voință de fier și un mânuitor de pumnale în vârstă de 12 ani. Părea să fie începutul unei glume.

Ne-am așezat în cerc, fără să îndrăznim să aprindem și un foc în timp ce ne dădeam de la unul la altul batoane de rații, molfăindu-le și aplecându-ne peste harta Pustiului pe care Opal o desfăcuse în fața noastră, ținută să nu zboare de o mână de pietre.

— Trebuie să o luăm din loc, a insistat ea. Nu e suficientă distanță între noi și Endlock. Trebuie să pătrundem cel puțin câțiva kilometri în Pustiu înainte să ne culcăm.

— De acord! am încuviințat din cap. Cu cât ajungem mai departe de locul ăsta, cu atât mai bine.

Ne-am adunat bunurile și ne-am săltat bagajele în spinare. M-am oprit și m-am întors o secundă spre Endlock, imaginându-mi distanța de aici și până la locul în care îl lăsaserăm pe Vale.

„Nimic nu mă poate ține departe de tine."

Am închis ochii, lăsând cuvintele lui Vale să mă cuprindă într-o îmbrățișare caldă.

Iar apoi am pășit în necunoscut.

Mulţumiri

Să închizi o pasăre sălbatică a început ca o povestire – o temă pentru un curs de scriere creativă pe care l-am urmat în primul an de facultate. După aceea, mi-a rămas șapte ani în minte, pândind și așteptând. N-ar fi ajuns vreodată până aici fără ajutorul câtorva persoane senzaționale.

Îi mulțumesc soțului meu, Solomon, pentru dragostea sa nețărmurită și pentru sprijinul permanent! Te iubesc pentru totdeauna!

Îi mulțumesc și minunatei mele agente, Rebeka Finch, pentru că a crezut în mine și în această poveste și pentru că m-a ajutat să o transform în ceea ce este ea azi! Nimic din toate astea n-aș fi fost în stare să fac fără tine!

Un uriaș mulțumesc întregii echipe Darley Anderson, mai ales Francescăi, Georgiei, lui Sarah și Ilariei, pentru că ați susținut această poveste și pentru că sunteți, în general, cele mai bune!

Le mulțumesc editoarelor mele, Laura Schrieber și Lara Stevenson, și minunatelor lor echipe de la Avon, respectiv Transworld!

Mulțumiri speciale echipei mele de scriere, Fronch! Fără voi, nu cred că astăzi ar exista această poveste.

Le mulțumesc foarte mult prietenilor și familiei mele pentru sprijin – de la cuvintele voastre de încurajare, la verificarea noutăților și ajutorul dat pentru răspândirea entuziasmului, pentru mine, toate astea înseamnă o lume întreagă.

Și-ți mulțumesc ție, cititorule, pentru că ne-ai acordat mie și acestei cărți o șansă! Sper că simți cât de mult din sufletul meu am pus în această poveste.

Pentru comenzi și informații, contactați:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Str. Mihai Eminescu, Nr. 54A, Sector 1, București, Cod 010517

Departamentul de Vânzări

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Secretariat

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

E-mail: office@edituracorint.ro

Depozit

Str. Gării, Nr. 11, Mogoșoaia, Jud. Ilfov

Tel.: 0787.531.583

ISBN: 978-630-361-326-0

9 786303 613260

Tiparul executat la:

EVEREST din 1994 TIPOGRAFIA

INTRĂ ÎN LUMEA BRUTALĂ DIN ENDLOCK, O ÎNCHISOARE UNDE CEI BOGAȚI ÎI VÂNEAZĂ DE PLĂCERE PE DEȚINUȚI!

În orașul Dividium, legea este simplă: comite o infracțiune, iar pedeapsa este închisoarea pe viață la Endlock.

Raven Thorne este cea mai faimoasă figură printre vânătorii de recompense din Dividium. Trăind la marginea societății, tânăra nu se dă în lături de la nimic, însă când fratele ei mai mic, Jed, este condamnat și trimis la Endlock, Raven va face orice pentru a-l salva – chiar dacă asta înseamnă să se lase arestată.

Acum, captivă într-o închisoare unde pericolul pândește la tot pasul, Raven trebuie să-și folosească toată viclenia și forța pentru a-l proteja pe Jed – și pe ea însăși, dacă vrea să își ducă la bun sfârșit misiunea periculoasă. Dar există un obstacol la care nu s-a așteptat niciodată: gardianul care trezește ceva adânc în interiorul ei. Omul pe care ar trebui să-l urască. Cel ale cărui motive reale par imposibil de descifrat.

Într-o lume în care încrederea este o armă, iar iubirea te face vulnerabil, Raven trebuie să se hotărască dacă va risca totul pentru a dărâma un sistem corupt.

***Să închizi o pasăre sălbatică* este o poveste de dragoste distopică, perfectă pentru fanii *Divergent* și *Prison Break*, oferind elemente de *forced proximity* și un ritm alert, care te va ține cu sufletul la gură.**

„O poveste de dragoste palpitantă, plină de acțiune, numai bună pentru fanii seriei JOCURILE FOAMEI. N-am putut să las cartea din mână!"
MELISSA LANDERS, autoare de bestsellere *New York Times*

18+

ISBN: 978-630-361-326-0

#dystopia

LEDA EDGE

www.edituracorint.ro